

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Εσθλιν

ΜΗΝΑΙΟΝ

ΤΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν
Διορθωθὲν τὸ πρὶν ὑπὸ

124

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

Καὶ παρ' αὐτοῦ αὐξηθὲν τῇ τοῦ Τυπικοῦ προσθήκῃ
κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΗΣ Τῆ ΕΓΓΡΑΦῆ ΑΔΕΙΑ

Ἀναθεωρηθὲν καὶ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΝΔΕΚΑΤῆ.

3-

ΒΕΝΕΤΙΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ο ΦΟΙΝΙΣ
1889

-4596-

M H N

O K T Ω B P I O Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ.

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο τὴν ἀκτῖνα τὴν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπρωμένος σοι, ὁ πρῶν ζόφῳ κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν θείαν καθαρσιν ἐξαιτούμενος· τότε παμμακάριστε, ὡς Ἱεράρχης σοφός, υἱοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν αἰκουμένην υἱοθετήσαντα· ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον, ἕκτευόντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τὰ θεῖα παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον Μάικαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοὺς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας, νεκρῶσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέφουσαν· οὐς ἀπειργάσω, τοῦ νεκρῶσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια, Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁς φωτοφόρος, ὡς θεῖος ὑποφήτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης,

συγκληρονόμος τε καὶ συμμετοχος, συνὼν τῷ δεσπότη καὶ ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγους θεσπέσιε, τὴν φαιδροτάτην τοὺς τελούντάς σε, νῦν Ἐορτὴν ἱκεσίαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο μουσουργέτης, ἡ λύρα, τοῦ θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν, ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ἀσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, ταῖς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐωχίας, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Ο φαεινότετος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἄδει τρανώς, ἐκδιδασκῶν τὰ πέρατα, ἐν ἀσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελεντων, μνήμην ποιοῦ, τὴν φαιδρὰν σε πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανέ θεομακάριστε.

Δόξα, Ἦχος α΄. Βυζαντίου· οἱ δὲ, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατ' ἀποκαλύψιν χρηματισθεῖς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχεας,

μαρτυρικῶ πάθει ὁμολογητῆς γενόμενος, Ἀνανία ἱεράρχα Χριστοῦ· καὶ τὸν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας, σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς ἐν ὑψίστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Πανεύφημα Μάρτυρες.

Ελέους ἢ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν γεόμενον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λούσον πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ῥύπον, μετανοίας δάκρυσι, καὶ θεία καταλύξει λαμπρύνασα· δι᾽ ἧς μοι δώρησαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ καρδίας συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα ἢ Ἀμναῖς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνωδοῦσα ἔλεγε· Ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδου γλυκύτατε; ποῦ ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε; Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου· λέγομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου, μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.

Ἦχος δ΄. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Αἰθλοφορικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεφάνθης, Ἀνανία Ἀπόστολε· καὶ λίθοις ὡς ἀνθεσι πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι᾽ ἡμᾶς, ἐκσίως τὸ αἷμά σου ἐξέχεας· ὅθεν ἢ Δαμασκὸς ἐναβρύνεται, τῇ ἱεραῖ πανηγύρει σὺ σήμερον· εἰ μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὑφήλιος, τῶν θαυματῶν σου τὰ τεράσια, σαφῶς ἀνακηρύττῃσα βοᾷ· Πρέσβευε πρὸς Θεὸν, τοῦ δωρησασθαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχῆ, ὠφθῆς σωτηρίας ἀφορμῆ, Ῥωμανέ Πατὴρ ἡμῶν. Ἀγγελικὴν γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπεδείξω τὴν πολιτείαν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέτευε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεθόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄. Ἀπόστολε Ἄγιε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ἀνανίου με τὸ κλέος δοξαζέτω.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραν διοδεύσας.

Ανοῖξωμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοὶ, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνανίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νύμφίω ἀχράντῳ νυμφαγωγεῖ, τὴν ἄσπιλον νύμφην, Ἀνανίας ὁ εὐκλεῆς, Χριστοῦ τὴν ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν, μεθ᾽ ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Αρχαῖος γενόμενος μαθητῆς, τῷ νέῳ βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆ, τῷ παλαί διώκτη Ἀνανία, καὶ μελωδεῖς· τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν. Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μητὴρ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Φωτολαμπεῖς λαμπηδόνας ἐξ οὐρανοῦ, ἡμῖν ἐξαπόστειλον, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, Ῥωμανέ θεσπέσιε, τὴν σὴν, εὐφημησαι ἱεράν μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Απὸ νεότητος ὅλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὸν παραθέμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγαβόλοις λάμπησι τὸν νοῦν, οὐρανόθεν, Ῥωμανέ καταστραπτόμενος.

Ωραϊσμένος τῷ κάλλει τοῦ πανουργοῦ, καὶ Ἄγιε Πνεύματος, ὡς ἀστὴρ φωτολαμπῆς, ἀρετῶν φαιδρότητι σοφέ, ἀνεδείχθης Ῥωμανέ κόσμου τοῖς πέρασιν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ προῆλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ, Λόγος ὁ συνάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν· καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον φθορᾶ, πεπτωκότα, Θεοτόκε ἀνέσώσατο.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεύμασιν ἐπόμενος, τοῦ Διδασκάλου σου γέγονας, Ἀρχιερεὺς, ἀθλοφορικόν τε, ἱερεῖον Ἀπόστολε.

Γλέων έντευξέσι, θεοπειθέσι σου έργασαι, τόν
Λυτρωτήν, τοῖς σέ άνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀ-
πόστολε.

Οληνσοι επέδησε, τήν του θηρός όρμην
Κύριος, έπιφανείς, έν φωτί άρρήτω, άμαι-
ρώσας τó πρόσωπον. Θεοτοκίον.

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν και τεῖ-
χος ήμών, Χριστιανοί· σέ δοξολογοῦμεν,
άσιγήτως άνύμφευτε.

Του Ὁσίου. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ονῆς σε γέγονε σοφέ, σκήνωμα τῆς Τριά-
δος, Ῥωμανέ τῆς Ἀγίας, δεδεγμένος ευ-
σεβῶς, τήν γνώσιν τήν άληθῆ, και προχέων,
ένθεα διδάγματα.

Ρευμάτων έβλυσε πηγáis, ή τιμία σου γλῶσ-
σα, κελαδοῦσα τά θεία, και τρανοῦσα
έμφανῶς, τήν του Χριστου προς ήμάς, εκ Παρ-
θένου, γέννησιν τήν άφραστον.

Γδου έντρέφεις δαψιλῶς ταῖς σοφαῖς όμι-
λίαις, και τερπναῖς μελωδίαις, ταῖς διανοίας
ήμών, και έμπιπλᾶς γλυκασμοῦ, θειοτάτου,
Ῥωμανέ θεσπέσιε. Θεοτοκίον.

Πασῶν ύπάρχεις στρατιῶν, άνωτέρα Παρ-
θένε· τόν εκείνων γάρ Κτίστην, τόν Υἱόν
τόν τε Θεῶ, συνέλαβες έν γαστρί, και τεκοῦσα,
μένεις άειπάρθενος. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**υκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ύψώσας τó κέρασ, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθῆ, και ξερεώσας ήμάς, έν τῇ πέτρα, τῆς
• όμολογίας σου.

Κάθισμα του Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῖς πάθει Χριστου, κοινωνός άνεδείχθης,
Ἀπόστολε σοφέ, και αυτόπτα του Λό-
γου· πιών γάρ τó ποτήριον, έτελέσθης δι αί-
ματος. Ἀλλ' ὡς σύνθρονος, και κληρονόμος
ύπάρχων, εκδυσώπησον, ύπερ εἰρήνης του κό-
σμου, αυτόν ὡς φιάνθρωπον.

Δόξα, Του Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί και Πνεύμα-
τι, δογματίσας τῷ κόσμῳ ὡς όμοούσιον,
τούς πιστούς ὡς άληθῶς κατεφώτισας· και αί-
ρέσεων δεινάς, έρεσχηλίας καθελών, παρίστα-
σαι τῷ Κυρίῳ, ύπερ ήμών ίκετεύων, τῶν σέ
ύμνούντων Ῥωμανέ θαυμάσιε.

Και νῦν, Θεοτοκίον.

Τόν εκ σου σαρκωθέντα Θεόν και Κύριον,
δί ήμάς τούς φθαρέντας τοῖς άμαρτήμασι,
τουτον ίκέτευε θερμῶς, του οίκτηρησαι ήμάς,

και άποσρέψαι τόν θυμόν, και τήν όργήν αυτε
Σεμνή, από τῶν πίστει τιμώντων, και ευφημύ-
των άπαύσως, τήν δυνασειαν και τó κράτος σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν σταυρῷ σε όρώσα Χριστέ ή Μητηρ σου,
έκουσίως έν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον,
κοπτομένη μητρικῶς τά σπλάγγνα, έλεγεν· Ἀ-
ναμάρτητε Υἱέ, πῶς άδίκως έν Σταυρῷ, ὡς περ
κακοῦργος επάγης; τó γένος τó τῶν ανθρω-
πων, ζωῶσαι θελων ὡς ύπεράγαθος.

Του Ἀποστόλου. Ὡδῆ δ'· Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπό σου παιδευόμενος, αθλοφορικῶς τρο-
πούται τόν θάνατον, Ἀνανίας ὁ αἰοίδι-
μος, παρα σου βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητής έχρημάτισας, του διωκομένου Λό-
γου αἰοίδιμε, Ἀνανία και Διδάσκαλος,
τῆς θεοσεβείας τῷ διώκοντι.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαυλῷ άομμάτῳ σέ τόν
κρυπτόμενον, και ύπέδειξε μεσίτην σε,
Ἀνανία τούτῳ τῆς ίάσεως. Θεοτοκίον.

Τόν Θεόν ὄν εκύησας, άχραντε Παρθένε,
τουτον ίκέτευε, από πάσης περιστάσεως,
λυτρωθῆναι πάντας τούς ύμνοῦντάς σε.

Του Ὁσίου. Χριστός μου δύναμις.

Δοχεῖον γέγονας του θείου Πνεύματος, και
πυρίπνοον στόμα αναφωνοῦν, θεία μελω-
δήματα, και καταθελγον ταῖς ψυχáis, Ῥωμανέ
τῶν ανυμνούντων σε.

Ος λύρα πέφνης, σύ επουράνιος, και κι-
θάρα ή πασαν προς έαυτην, έλκουσα,
διάνοιαν, τοῖς διηγήμασι τοῖς σοῖς, και τερπνοῖς
σου μελωδήμασιν.

Η χάρις επνευσε, και κατεσκήνωσε, τῇ ά-
για ψυχῇ σου, του παντουργου, Πνεύμα-
τος Πανεύφημε· και σέ δοχεῖον και σοφόν, θεη-
γόρον άπειργάσατο. Θεοτοκίον.

Γόν εξέχεε, ταῖς τῆς προμήτορος, άκοαῖς μέν
ὁ ὄφισ· άλλ' ή Ἀγνή, τουτον εξετίναξε, του
Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, συλλαβοῦσα και τεκοῦ-
σα Χριστόν.

Του Ἀποστόλου. Ὡδῆ ε΄. Ἴνα τί με άπώσω.

Τοῖς έν σάλῳ λιμένα, θεῖον ή άένναος πηγῆ
σε έδειξε· τοῖς έν ζόφῳ φέγγος, τó άπρόσι-
τον φῶς άπειργάσατο, Ἀνανία μάκαρ, ὡς φοιτη-
τῇ αξιοχρέῳ, ευμενῶς έν σοι αναπαυσάμενον.

Ορόν κεκρυμμένα, και προ τῆς γενέσεως
ειδῶς τά σύμπαντα, σοι τῷ κεκρυμμένῳ,
τόν λανθάνοντα ήλιον έδειξε, τόν ποτε διώκτην,
μετ' ου πολῦ τῆς πορθουμένης, ύ' αυτού άλη-
θείας ύπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, ἢ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ ὁ φορικτὸς ἐξεδένωται θάνατος· Ἀνανίας ὄθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθῶς σφαγιαῖζεται.

Θεοτοκίον.

Ω'ς Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμάτων αἱ νοεραὶ ταξίαρχαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ω'ς εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκεῦος ὡς ἀγνότατον σοφῆ, τοῦ Παρακλήτου ἢ χάρις σε, Ῥωμανέ εὐρουσα, ναὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκήνωσε.

Σεσαρκωμένον, ἢ τὸν Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε· καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἐπλησε, νυκτὸς σοι ἐπιστάσα, ἢ Ἀειπάρθενος.

Ταῖς συγγραφαῖς σε τῶν ἱερῶν, λόγων Παναοῖδιμε ὀφθεῖς, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος πάντας κατευφραίνει, πάντων φωτίζων τὸν νῦν, καὶ πάντας ἐκδιδάσκων, γνῶσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἢ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τὸν αἰδῖον Ἀγνή, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδιώξον, τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου πάντα γνε Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου.

ᾠδὴ ε'. Πάσθητί μοι Σωτήρ.

Λατρεῦεν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόνοιαν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀνανία σέβειν, τρισυπόστατον Θεότητα.

Ε'δέξω ἐν ταῖς χερσὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴκτας, τῷ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὀκλάδα θείαν, Ἀνανία ἐκυβέρνησας.

Ο'πλαστοουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον στέλλεσθαι, σὲ τῷ κλεινῷ μαθητῇ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ Σκεῦος, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ω'ς ἔμψυχος κιβωτὸς, τὸν νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ καὶ καὶ, ἐδέξω τὸν ἅγιον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας

πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στῦλος οὐράνιος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας ἐχηρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανας, ταῖς ὀρέξεις, καὶ ψυχὴν τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας, λαμπροτάταις ἀγνεῖας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν εὐμορφία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθρὰν, καὶ ρέουσιν ἀπόλαυσιν, τῷ ναῶ τῆς Παναγίου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Α'παντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σε ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
• εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνα-
• γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ο' ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα ὑπακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἀγίοις δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεως σε ἐκκαθάρασε, Σωτήρ μου, τὴν ἀγλὴν τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφημῆσαι, καθαρῶ συνειδῶτι, τοῦ Ἀποστόλου ταῖς θαυγαῖς ἀρεταῖς, καὶ τοὺς ἄθλους τῆ μάκαρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἶ σοφίας, καὶ δοτὴρ ἀγαθὸς πολυεὐσπλαγγνε· διὸ τρανώσας τὴν γλῶτταν μου, τὸν ἐφύμμιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος Ἀγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον.

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λβ΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια΄ καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ΄.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεύσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῃ.

Ούτος ὁ ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος ἐπῆρχεν ἐκ πόλεως Λαμασκῶ, ὃς καὶ Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν οὖν πολλὰς ἰάσεις ἐν Λαμασκῶ, καὶ ἐν Ἐλευθερουπόλει, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπώμενος πίστιν, ὑπὸ Λευκιανοῦ

Ἡ γέφυρα τὴν ἔχει καταστραφείη, καὶ τὰς πλευρὰς ξίεται, καὶ λαμπάσι καταπλέγεται· καὶ ἐξωθεῖς τῆς πόλεως, λιθοβολεῖται, καὶ οὕτω πληροῖ τὸ μαρτύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰώνιους σκηνὰς ἀπαίρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατρῶν ἡμῶν Ρωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ρωμανὸς Θεὸν Λόγον.

Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Ρωμανὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας, ἐκ τῆς Ἐμεισηνῶν πόλεως, Διάκονος γενόμενος τῆς ἐν Βηρυτῶν ἀγίας Ἐκκλησίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, κατέμεινεν ἐν τῷ Ναῶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαθείᾳ διαγῶν, καὶ διανυκτερεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλακεριῶν. Ἐπετίθει οὖν ἐκείσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν ἐν τοῖς Κύρου, ἔνθα καὶ τὸ χάρισμα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν, ἐπιφανείσης αὐτῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κατ' ἕναρ, καὶ τέρμον χάρτου ἐπιδούσης, καὶ κλειυσάσης αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἐδοξεν οὖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην· ἦν δὲ ἡ Ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθὺς ἐξυπνος γενόμενος, ἀναβὰς ἐν τῷ ἄμβωνι, ἤρξατο ψάλλειν· Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερῶσιον τίκτει· καὶ ποιήσας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἐπισήμων Ἀγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενόμενων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων.

Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζωῆς, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λς'. Ἀγίων Μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Τμηθεὶς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα, Χορῶ συνήφθη τῶν Μοναστομαρτύρων.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, καθιζόμενοι ἐν Μοναστηρίῳ λεγομένῳ Ζωῆ, πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐκστρατιεύσας δὲ Ἀλεῖμ ὁ Ἀμηνῶν τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐκράτησε τοὺς Ἅγίους· οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες ἀντίστησαν αὐτῷ, κραταοῦμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· καὶ στᾶς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ ὀσιώτατος Ἡγούμενος, καὶ κατηχήσας, ὠδήγησε πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ πρῶτοι τοὺς ἀχίνας κλίναντες, ἀπειμῆθησαν, εἰθ' οὕτως ὁ πανόσιος Μιχαὴλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐξ Ὁσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας, Ἄθλοισ ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Δαμνίου.

Στίχ. Δεινὴν Δομνῖνος συντριβὴν σκελῶν φέρων, Ὑποσκελισμοὺς τοῦ Σατᾶν καταισχύνει.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλεία κτιζόντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὡς Χριστιανὸς ἐκράτηθη, καὶ τῷ βήματι παρίστη αὐτοῦ, ὃς καὶ μετ' ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτὸν· Διὰ τί, ἐμοῦ προκαθημένου τῇ πόλει, τολμᾷ Θεὸν ἕτερον ὁμολογεῖν; ἀλλὰ θῦσον τοῖς θεοῖς, εἰ βουλοῖαι ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθόμενου, ἐκέλευσε καταξαινεσθαι τρυφῶν τὸ σῶμα. Ὡς δὲ ἔώρα ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου κατακωλύμενόν τε καὶ γελώμενον, ἐκέλευσε πρὸς τῆς πόλεως ἀπε-

νεχθέντα, συντριβῆναι τὰ σκέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπεῖς· ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἑπτὰ ἡμέρας διεκαρτέρει ζῶν, μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῷ Θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρίδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχάν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σε πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνως, ἢ θεόλεκτος ποιμνη, εὐήχῳ σάλπιγγι, τοὺς ἄθλους τοῦ ποιμένος, Ἀνανίε βοῶσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάρχῃ Χριστῷ·

Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δοξαζέτω Θεοῦ σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ ἱεράρχην σεπτὸν, καὶ Μάρτυρα τῶν θείων παθημάτων φωνοῦσα, ἢ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστῷ·

Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ θανάτου τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνης ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύκον ὡσπερ ἄρνα, ὀρῶν τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκραύγαζεν·

Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγαζόμεν·

Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, Θεόφρον ἔσχεσ διδάσκαλον, συνετίζουσαν σε καὶ μουῦσαν, καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν·

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρασκευάσεν·

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαινότατος ἥλιος, Ῥωμανέ καὶ πυρσὸς καταυγαζῶν, τοὺς ἐν πίστει κραυγαζόντας·

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν μακαρίζουσι πᾶσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφης, καὶ πίστει δοξαζούσιν·

Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶ Ἀποστόλου. Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ξανακουστῆν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἔνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμνης σου, δυνάμει, Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἄμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν· ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα·

Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαλλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἢ πανευκλεῖς, καὶ μακαρία

πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστάσιαν
Εἵνδοξε, καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι βοᾷτω·
 Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
 ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προσάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν
 φωτοποιὸν τῆ ὀραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ
 ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρῳσιν, τὰς ἀλεξι-
 κάκους, ἐπθῆεις σὴ παλάμας, φολίδας δρακον-
 τείης, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βοῶν· Ὑπερυψοῦ-
 τε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Η ἐν ἀνάγκαις σῶζεσθαι, καὶ θερμῶς προσά-
 τεύουσα, πάντα τοὺς ἐν θλίψει, Παναγία
 Δέσποινα, σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτω-
 κότα ἔγεγον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τῆ τέλους δι-
 δῆσα, μὴ νύξ με τῆ θανάτῃ, καταλάβῃ ὑπνῶν-
 τα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ
 τὴν τρυφήν καὶ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν
 ψυχὴν σὴ ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας,
 πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας Σο-
 φῆ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μονὰς τὰς
 ἐκεῖσε, πρὸς φῶς τῆς Θεαρχίας κραυγάζων·
 Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόθῳ πυρπολούμενος, τὰς ἀναβά-
 σεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώμα-
 τον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτίσω· τὰς τῶν
 Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφῆ, τὰς ἐκεί-
 νων ἐπόθησας, ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει
 Ῥωμανὲ ἀνακραζῶν· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ
 εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων
 λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανὲ, πᾶσαν δια-
 νοίαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραί-
 νεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιός, καὶ φωτίζεις
 παιδρότατα, καὶ βοᾷν ἐκδιδάσκεις· Τὸν Κύριον
 ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ισοθεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφεις ὁ
 σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφῆρπασε, τρυ-
 φῆς τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ
 Υἱὸς ὁ τῆ Θεῆ, σαρκῶθεις ἐπεδήμησεν, ἐν Παρ-
 θένου Μαρίας, καὶ ἤρέ με πρὸς ὑψος θεώσας·
 ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βαβυ-
 » λῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύον-
 » τος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ
 » συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ

» κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον·
 » Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
 » τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ Δ΄. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Εἴλυσας Πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀ-
 γνώσιας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας,
 Δαμασκῶ τρισυπόστατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος
 πατὴρ καὶ φιλόστοργος ποιμενάρχης, ὀρθοδο-
 ξοῦσαν ταύτην φυλάττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες,
 δεῦτε φωταυγεῖ ἐκλάμποντες, τῆς ψυχῆς ἀ-
 ξιώματι τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καὶ κή-
 ρυκος Ἀγκνίου, τὴν τριφεγγῆ ἀρετὴν μελψωμεν.

Ω τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἀξίας σου μάκαρ
 Ἀνανία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς
 ποιμὴν ἀναπέπαυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ
 Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυ-
 ρικῶς ἀγλαίζομενος.

Θεοτοκίον.

Αἴχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐ-
 δίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, Βασι-
 λεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυ-
 γοῦ, δοῦναι τὴν ἀνεστὶν τῷ λαῷ σου· σὲ γὰρ
 ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνωτάταις Ἐνδοξε, χορείαις συνήθης
 τῶν ἀσωμάτων, ἔνθα ἢ ἀνέκφραστος ὑ-
 πάρχει εὐφροσύνη, καὶ διηνεκῆς ἀπόλαυσις·
 ἔνθα ἐκεῖνο, τῆς Θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ
 χαρὰ· ἔνθα ἢ ἀνεκλάλητος, δόξα Μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θείαν δόξαν
 κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν τερπνότητα,
 τὴν ἄφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφήν τὴν
 ἀληθινὴν· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν, τὰ
 ὄντως ἐράσμια σοφῆ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς
 χορείας, Ῥωμανὲ ἔνδοξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκ-
 τελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι,
 πρεσβείαις σου θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης,
 Ῥωμανὲ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς
 ἐπθρανίης ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας,
 τῆς ἄνω μακαριώτατε.

Ωραῖσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον τῷ
 τῆς Τριάδος, καὶ πεποιμημένος λαμπη-
 δόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλβιε
 περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτί-
 στου καὶ Θεοῦ· ἔνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥω-
 μανὲ ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς πάλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τὸ
 γένος τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχ-

μάλωτον Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθει τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ὑπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἀνεκαλέσατο.

Ὁ Ἐὐφρόνιστος.

- Ἄπορει πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
- Ἄξιαν ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς, καὶ ὑπερκόσμιος,
- ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα
- τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
- τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προσ-
- τάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποσειλάριον τῆ Ἀποστόλου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Αρχαῖος μαθητὴς Χριστοῦ, γεγονώς Ἀνανία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητῇ σὺ βραβεύεις, Παύλῳ τῷ θείῳ· διό σε, σὺν αὐτῷ εὐφημοῦμεν, ὡς ἱεράρχην ἔνθεον, ὡς Ἀπόστολον θεῖον, ὡς ἀληθῆ, Μάρτυρα καὶ κήρυκα θρηγόρον, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίου ὁμοῦ.

Εν θεοπνεύστοις ἄσμασι, κατετράνωσας μάκαρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόρρητον, θείαν οἰκονομίαν, καὶ ὕμνοις ἔστεφας πάντας, Ῥωμανὲ τοὺς Ἁγίους· μεθ' ὧν φαιδρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνὴν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα Πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευε, παρεστῶς τῇ Τριάδι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀρχιεράρχα ἐνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ἀνανία φωστὴρ φαινότατε, ἡμῶν δὲ πολιοῦχε, ἐκτενῶς ἐκέτευε, ῥυσθῆναι τὴν ποίμνην σου ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς τοῦ παραδόξου.

Ηθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρῶμενον, καταπιεῖν με κἀκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ως τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένης ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε κράζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλοντες Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Γερέων ἐν χρίσματι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγγισας, τελειώτατα, Κυπριανὲ παναοίδιμε· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· ἡ τῶν λόγων καλλονή· τῆς σοφίας ἀκρόπολις· τῆς ὀρθότητος, τῶν δογμάτων ἡ στάθμη· τῶν κανόνων, παναρμόνιος εὐθύτης· Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀθλούντων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τὸν στέφανον, ὑπογράφων ἔπεισας τοὺς θεόφρονας, κατατολμᾶν γενναϊότατα, ποικίλων κολάσεων, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ σωματικῶν γυμνώσεως, καὶ στρεβλώσεως, καὶ κρυμοῦ δριμυτάτου καὶ μαστίγων, καὶ θανάτου τελευταῖον, Κυπριανὲ πανσεβάσμιε.

Επὶ δαῖς ταῖς τοῦ δαίμονος, ταῖς ὡδᾶς ταῖς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, ἀντιτάξασα, τὴν παρθενίαν ἐτήρησας· καὶ Μάρτυς ἀήττητος, προσπνέχθης τῷ Χριστῷ, ἱερώτατον σφάγιον· ὅθεν ἔτυχες, τῶν στεφάνων τῆς νίκης, Ἰουστίνᾳ, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησι.

Δόξα, Ἦχος β'.

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καὶ γνῶσιν τῶν εἰδῶλων, ἀπεδύσω ἀληθῶς, καὶ Σταυρὸν ἠμφιάσω, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανὲ παμμακάρισε· Ἐρρίψας τὰς βίβλους τὰς μαγικάς, τὸν ἄνθρωπον ἀπέθου τὸν παλαιόν, καὶ ὤκησεν ἐν σοὶ θεογνωσίᾳ, ἡ Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Αὐτὴν ἐκέτευε Ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντων, θλιβομένων ἢ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις· Ἀχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτη-
θέντα ὁρῶσα ἢ Ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ
ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες,
ἐμέ τὴν τεκοῦσαν, μόνον φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ
προανάρχου Πατρός; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι,
ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πά-
θη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύλου
συνόμιλον, καὶ ἔργοις συμμετόχον, Κυπρια-
νὸν εὐφημήσωμεν· μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀλλάσσεται,
λαβὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας, παρὰ τῆ μόνῃ
Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Αλλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος
πύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄν-
τως οὐ κεκτῆμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς
σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα
βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὴν
σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ
τῆς εὐσπλαγγνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον
ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θελόντα
ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν
σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο
πεπαίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὁμως, ἀ-
νυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἢ
Ἀκροστιχίς·

Μελλῶ μάκαρ σου τὴν κυπρίζουσαν χάριν.

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς ὑπερκοσμίου τάξεως, νῦν ἀυλιζό-
μενος, ὡ ἱερά καὶ θεῖα κεφαλὴ, οὐρα-
νόθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς
σε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Εν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας πρότερον, δεινῶς
κρατούμενος, καὶ ψυχολέθροισ πάθεσι,
σαρκὸς, ἀκρασία πυρούμενος, μεταβολὴν πα-
ραδοξόν, εὖρες ἀθρόως Παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ
ἐκάθισας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν
Χριστὸν, πρεσβυτέρων ἐδόξασας, ἀλλοιωθεῖς
σαφέστατα, τῆ τοῦ Ὑψίστου θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν
γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ
Θεόν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα
σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Ωδὴ γ. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ως Παῦλος πρὸς τὸν Χριστὸν, τὴν τῆς ψυ-
χῆς, μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανὲ πάν-
σοφε, τούτου μαθητὴς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεται σε Χριστός, ἀντὶ χιτῶνος τῶν
παθῶν δόξης σοι, καταστολὴν δωρούμενος,
καὶ ἀναγεννήσεως ἔνδυμα.

Αλείπτῃς ἀσκητικὸς, προγεγονῶς, καρτερι-
κὸς ὕστερον, Κυπριανὲ πανεύφημε, Μάρ-
τυς ἀληθείας γεγέννησαι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα
γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χρι-
στὲ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ
καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Παιδευθεῖς ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ
Παῦλος ἐκλήθη ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῶ ὁ-
δηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· τῆς
γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ φλεγόμενος, δι'
αὐτῆς ἠρμόσθη, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως· ὅθεν
θριαμβεύσας, τῆ ἐχθρῆ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ
κατηξίωσαι, τοῦ χορῆ τῶν Μαρτύρων. Κυπρια-
νὲ ἱερώτατε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυ-
θὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων
κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν
ἐμοὶ θρυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς
σῆς εὐσπλαγγνίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ
τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον·
καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν,
ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ
καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι·
σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ
Ἀμνὰς θεωρῶσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε

δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ανανήψας Θεοφάντορ τῆς πρὶν ματίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχόληθρον πλάνην, πᾶσαν ἐθρίαμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, καὶ τὴν ἀγνὴν Παρθένον καὶ κεχαριτωμένην, σφόδρα ἰκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σου Νυμφίου, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βοῶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ἐκ σου καθ' ὑπόστασιν, ὄλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Υπέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, πλουτίσασα Ἰουστίνα, τὴν σεπτὴν παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἔμφυχον Θεῶ, καὶ τερπνότατον ἄγαλμα, τιμήσωμεν Ἰουστίναν, τὸ ἀπόθετον κάλλος, τὸ ἄσυλον ἀνάθημα.

Ηνύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ γνησία καὶ ἄσπιλος, τὴν ἀθλησιν τῇ ἀσκήσει, προσλαβοῦσα δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεῦσαι, καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατείληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ πάλιν, ἀρετῆς ἀνῆλθες, Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ Δείῳ βαπτίσματι.

Υπῆρξας, ὑπηρετῆς δαιμόνων τὸ πρότερον· ἀλλὰ Χριστοῦ Θεοφάντορ, μαθητῆς ἐσῆς, στερον ἀνεδείχθης, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθήσας τὸ ἔσχατον.

Πολλὸς σὺ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειῶν τὴν μεγίστην, ὑποφαίνων αἷματι βραχυτάτῳ, βασιλείαν, τῶν οὐρανῶν Θεόφρον ὠνήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων Θεόνυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς τῷ νόμῳ ἐλευθερίαν, δωρουμένη, ἢ δοτῆρα τοῦ νόμου κηύσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρων
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρέυσαντι αἷματι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ος Ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν σερότατον, ἢ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε, Κυπριανὲ αἰοίδιμε· καὶ τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι τοῖς μέλπουσιν· Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐξ ἀκανθῶν πλάνης ἠνθησεν, ὡς περ ῥόδον τερπνότατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν, ἰαμάτων ὀδμαῖς, καὶ βολαῖς θαυμαίων· ὥστε ψάλλειν ἡμᾶς τοῦ Δαυὶδ τὴν ᾠδὴν· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχοι.

Ἄλγεϊ Σατανᾶς, τὸν πάλαι φίλον βλέπων,
Ξίφει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνῃ.

Τμήθη δευτερὴ συν Ἰουστίνῃ Κυπριανός.

Οἶτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δακίῃ τοῦ Βασιλέως, εὐγενῆς καὶ πλούσιος, φιλόσοφος καὶ μάγος ἄκρος· ἠγρεύθη δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου καὶ Χριστιανῆς, πάσας τὰς δαιμονικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὡς ἰστὸν ἀράχνης διαλυσάσης, ὀρμωμένης καὶ αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας· Ἄνθρωπος γὰρ τις Ἕλληνας, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἐρωτῆ τῷ κάλλει αὐτῆς τρωθεὶς, καὶ μὴ τυχὼν τοῦ σκοποῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτου δαίμονας ἐξαποστείλας πρὸς τὴν Κόρην, ηνυσεν οὐδὲν· Ὡς γοῦν ἐγνώ τὴν ἰαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐβαπτίσθη, καὶ κατακαύσας τὰ μαγικά αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον καὶ Ἐπίσκοπος. Καὶ πολλοὺς ὀδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκῆς Κόμητος συν Ἰουστίνῃ· καὶ τὰς πλευρὰς ξείονται, καὶ σιδηρῶ τηγάνῳ ἐμβάλλονται· καὶ ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται· Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἔτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἑραστὴν τῆς Παρθένου φησὶ· Τελεῖται δὲ

ἢ αὐτῶν συναξίς ἐν τῷ αὐτῶν μαρτυρείῳ, τῷ ἔντι πέραν ἐν τοῖς Σολομώντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. « Ἐναντίον μου σὴ τελευταῖα τιμία »,

Λέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Οἷσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Θεοφίλος ὑπῆρξε Μοναχὸς εὐλαβὴς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Γ' αὐροῦ· οὗ τὴν ἀθεότητα ἰδὼν, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἀγίας Εἰκόνας πονηρὰν ἐπίθεσιν, ἦλθε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ παρρησιασάμενος, καὶ ἤλεγξεν, ἄθειον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον, καὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ πρόδρομον. Ὄθεν, εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν τοῦ βασιλέως κινήθητος, τυπτεται σφοδρῶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβαλλεται, καὶ λιμοκτονεῖται ἰκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἐξορίαν πέμπεται· κακεῖσε τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ιεραρχίας ἐπιθῶς, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς Ἱεράρχαις σεαυτὸν, καὶ εἰκόνα κραυγάζων ἀνέδειξας· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιᾶς, ὄντως σὴ ἀλλοίωσις Πάτερ, Κυπριανέ· ἢ καὶ σοφόν, θεηγόρον εἰργάσατο ψάλλοντα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Οπλον ἀήκετον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος Μαίκαρ, σὺ ἀναδείχθης τὰς αὐτοῦ, στηλιτεύων ἀπάτας τοῖς μέλπεσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερουράνιοι χοροὶ, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δῆμοι, ὑμολογοῦσι τὸν ἐκ σοῦ, Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἐνδοξε· τῶν Ἀποστόλων δέ, τὸν θεῖον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρουόμενον Πάτερ, καὶ πυρίνη γλώσση τρανῶς ἐκφωνούμενον, ἀνεβόας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ανέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμια φαιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δι' αἵματος ὡς ἱερεῖον, ἄμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καὶ θυσία ζῶσα δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ἀναμέλπων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νικώμενοι ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ, σκηνούσης χάριτος δαιμόνων φαλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τῶν νοσοῦντων· οἱ πιστοὶ δὲ θεῖον φωτὸς ἐμφορούμενοι, βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύουσι σὺν ἀγγελικαῖς, Ἄγνη Δυναμίεσιν ἐπὶ τῷ τόκῳ σου, οἱ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες· σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ὧ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυναμίεων ἦλθεν· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου αὐτοῦ καὶ βοᾶτω· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Εὐᾶ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ανωθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων θεῖα χάριτι, Κυπριανέ σοῖς ἱεσῖαις, ἐν ὄπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ρεῖθρον ἰαμάτων δαψιλῶς ἢ κόνισσου, τοῖς ποθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες θεοφόροι, ὡς θεῖον θησαυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ιθυνον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν Πανόλβιε, τὴν ἰσχυρίαν διὰ πράξεως, καὶ θεαρέστου πολιτείας, καὶ εὐκρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως θεῖαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς Ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆς δυνάμεϊ σου· λύσον τὸ κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἀνερμηεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐᾶ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσφύκισατο· σὺ δὲ Παρθένη Θεοτόκε τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον· Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύσην ὕπετρον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Ταῖς σοῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τὸν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαραὴν τὴν ἀνεκλάλητον, πάντα γινε ἢ κησασα, χαρᾶς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησον πάντας, Παρθένη θεονύμφευτε, ἢ σκέ-

πη, τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βωόντων σοι·
Μὴ ἐπιλάβῃ σῶν δούλων, Θεοκυῆτορ Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ο τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῆς ὑπέρμαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθῆς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀρχιερεὺς τῆς πίστεως ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκόλαστος, σώφρων, διὰ τιμίας Παρθένου. Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Π ὥς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἢ σαφῶς ἐπιδεικνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεί μου πρόσθητι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σ ἐ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐξόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἀπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Α γκίστρῳ τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἐνθεὸς δημηγορήσας ἐζώγησεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σὲ σκεῦος ἐκλογῆς θεασάμενος· μεθ' οὗ δυσώπησον, θεωρῶν Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Α γγέλοις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς Ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνιστόρησας, καθ' ἣν ἐφρύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανόθεν ταῖς τάξεις μιμούμενος.

Ε μφιλοσοφώτατα Θεῷ, μακάρ Διονύσιε, ὡς δυνατὸν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σὺ, μυστικῶς τῶν θεῶν, εὐσεβῶς ἐξήπλωσας, τὴν ἐνθεὸν Θεόφρον ἀνάπτυξιν, ἐνώσει κρείττονι, μυθεῖς τὰ ὑπὲρ ἐννοίαν, καὶ μυήσας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δέ, Βυζαντίου.

Δ εὔτε συμφώνως οἱ πιστοὶ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν, Διονυσίε τε καὶ Κυπριανῶ· ὁ μὲν γὰρ, καταπτύσας τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, καὶ τῷ σκευεῖ τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεὶς, τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων γνώστης ἐγένετο· ὁ δέ, διὰ τῆς καλλίστης παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεὶς, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ ταῖς μαγικὰς βίβλους ἐν πυρὶ ἀναλώσας τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ γέγονε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τέττις, δοξολογοῦντες Σωτῆρα βῶσσωμεν· Ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χ αῖρε, πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σκῆπτρον Δαυὶδ· χαῖρε ἢ βλαστήσασα τὸν βότρυν τὸν μυστικόν· χαῖρε πύλη οὐράνιε, καὶ ἀφλεκτε βάτε· χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἢ πάντων χαρὰ· χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἢ ἀντίληψις· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τε, ἢ πανάμωμος Ἀμνὰς, Ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, ἀναβοῶσα πικρῶς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, παλαὶ ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας σου, οἴμοι! πῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δέ καὶ τὸν πόνον ὑποίσω, ὅτι θελῶν ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τ ῆς οὐρανόθεν γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ στερρὸν ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦμέν σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμθῆς τῷ ἀγνωτάτῳ, ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τὸ φωτεινὸν περιβόλαιον ἐνδύσασθαι Χριστόν, καὶ λαμπρυνθῆναι τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διὰ σου τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Από πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καὶ σκανδαλίων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με· καὶ δαιμόνων δέ, τῶν ζητούντων ἐκείστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τὸν προστασίαν σε δέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἄλλα δέομαι· Μή με μόνην εἰσῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνκιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐκδίδαχθεῖς, καὶ νήφων ἐν πᾶσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἠντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσας, τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσις· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν νοῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδασκάλων.

Ἡοίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ ἀ. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ μαθητευθεῖς, τῷ τῶν οὐρανίων, Διονύσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης παραυτίκα, καὶ θεηγόρος ἐχρημάτισας.

Ο χάριτι θεία καταυγασθεῖς, καταύγασον Μάκαρ, τῶν ὑμνούντων σε τὰς ψυχὰς, τὰς σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίαν Διονύσιε.

Νοὸς καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπυρανίων διακόσμων τὰς ἀστραπαῖς, μαθεῖν ἠξιώθης, καὶ τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ὤφθης, τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ· ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα Θεομητορ, τὴν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων ἀψίδων, ὑπεραρθεῖς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς λαμπρότητας, ὑψηγορίαις τῶν λόγων, καὶ πανσόφοις φράσεσι, πᾶσιν ἐτραίνωσας.

Υψηλῆς θεωρίας, ἐμφορηθεῖς ἐνδοξε, τὴν τῶν ὀνοματίων τῶν θείων πᾶσαν ἀνάπτυξεν, ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγονὼς τῇ χάριτι, Θεομακάριστε.

Νέκρωθεῖς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς Θεὸν ἔρωτι, καὶ φιλοσοφίᾳ συντόμως ἐγγυμνασάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, θεοφύρον ὄργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Γεωργία Παρθένε, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέκρινε, τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ ζωὴν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφωργέ Κύριε, καὶ τῆς
• Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον,
• ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης,
• τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλόνηρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θεῖον ὡς ἀληθῶς, τὰ θεῖα μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθεῖς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρανῶς διεσάφησας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεῖά σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντας, Ἱερομύστα Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ρύπου με καθαρον, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τέκνον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ Ἀμναῖς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε, δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν

κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ε'κκλησιῶν, τὴν εὐκοσμίαν ἐρρύθμισας· ἐν αὐταῖς γὰρ, Πάτερ ἐζωγράφησας, μορφωτικαῖς, τύπους ἐμφανεῖς, ἱεροπλαστίαις, τῶν ἀμορφώτων Δυναμέων· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἢ θεόφρων ὁμήγυρις.

Ρεῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἄγαν καταρδεύσει, τοὺς λογικῆς καὶ αἰεθαλεῖς, καὶ πεφυτευμένους, ἐπὶ δογματῶν ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, τὴν σεπτὴν Μοναρχίαν ἐκήρυξας.

Α'γγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον καὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀκλινῆ, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῖον καὶ ἀκατάληπτον, ἐδίδαξας ἐμφρόνως, τῆς ἐν πίσει βωῶντας· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόνηπε.

Θεοτοκίον.

Γ'ερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καὶ ποδηγός καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Παρθένε καὶ ἀπολύτρωσις· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ρ'ημάτων σου ὁ φθόγγος, ὡσπερ τις οὐράνιος ἦχος φερόμενος, τὰς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογματῶν θεῶν, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανωτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ω'μοιωθῆς ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβιε· καὶ εὐρῶν τὸν ἕνα, μαργαρίτην τὸν ὄντως πολύτιμον, καὶ θαυμασάσας τούτου, τὰς θεουργοὺς φωτοβολίας, Ἱεράρχα Θεὸν ὠμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα, Πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστὸς ἐγένου, καὶ ποταμοὺς θεῶν ναμάτων, ἀεννάως πηγάζεις θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ω'ς κεχαριτωμένη, τὴν κάλλοποιὸν ὑπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνῳ, τῷ βου-

λήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ θεῷ κάλλει, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυχες· ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, Παμμακάρ κατέλιπες· ὧν κατατρυφῶντες, οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θεῷ μυσταγωγῷ, τὸ οὐς σου ὑπέκλινας· καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμνήθης Διονύσιε.

Ο'βίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἢ γλῶσσά σου φωταυγής, τὸ στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε· ὁ δὲ νοῦς σου Πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι τοῦ Γαβριήλ, τὸ Χαῖρε πίστει κραυγάζομεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνὴρ ἐχρημάτισε, καὶ συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόνηπος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· ἄνοιαν γὰρ αἱ ἀνομίες μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπακούσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανοὺς φθάσαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίσθης πᾶσαν γνῶσιν καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθεύδοντας· διὸ κράζομεν· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

ᾠδὴ η'. Ὁ Οἶκος.

Α'γγελος ἐξ ἀνθρώπων ἀρεταῖς χρηματίσας ὁ μέγας Διονύσιος πᾶσαν, ὡς ὑπόπτερος, ἐμνήθη τὸν νοῦν τὴν οὐράνιον γνῶσιν· διὸ ἄσμασιν, ὡς Ἄγγελον τιμήσωμεν, βωῶντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε, ὁ γνούς τὸν Χριστὸν διὰ Παύλη· χαῖρε, πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε, πολυθέου σικηνῆς ὀλετήριον· χαῖρε, θεογνωστού βουλήσ σικοπευτήριον.

Χαῖρε, βίβλος θεοχάρακτος, μυσηρίων θησαυρὸς· χαῖρε, πίναξ θεομόρφωτε, καὶ διόπτρα οὐρανοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου κατεῖδες· χαῖρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν σφαγιάζη.

Χαῖρε, πηγὴ βλυστάνουσα ἄφεσιν· χαῖρε, ῥάνις κοιλαίνουσα ἄνοιαν.

Χαῖρε, ὁδὸς ἀπλανὴς σωτηρίας· χαῖρε, φραγμὸς
ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
ρομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι.

Τέμνη κεφαλὴν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!
Ἄρας γὰρ αὐτὴν, Διονύσιε, τρέχεις.

Τμηθεὶς, Διονύσιε, τρίτῃ κεφαλὴν θέες αἴρων.

Οὗτος, πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ συνίσει καὶ σοφίᾳ τῶν ἀ-
πάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ βουλευ-
τῶν εἰς ἡν· καὶ ἀγρευθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου, καὶ
βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρρητα μνη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθέου, καὶ συγγράμματα καταλε-
λοιπῶς παράδοξα, θαυμαστά τε καὶ ὑψηλότατα, ὧν ἐνός
τιῶς μνημονεῖσαι ἐπικαιρότατον.

Γενόμενόν με, φησί, ποτὲ κατὰ τὴν Κρήτην, ὁ ἱερός ἐξ-
αναγώγησε Κάρπος, ἀνὴρ, εἰ καὶ τις ἄλλος, διὰ πολλὴν
καθαρότητα νοῦ, πρὸς θεοπτίας ἐπιτηδεύτατος· καὶ γὰρ
εὐδὲ ταῖς τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπεχειρεῖ, μὴ
πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχάς, ἱεράς καὶ εὐ-
μενοῦς ὁράσεως ἐπιφαινομένης, ἔλεγεν οὖν, ὅτι, λευπη-
κότος αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων τινός, (ἡ λύπη δὲ ἦν, ὅτι
τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνος τινὰ πρὸς τὸ ἄθεον ἀπεπλάνησεν),
ἔτι τῶν Ἰλαρίων αὐτῷ ἡμερῶν τελουμένων, δέον ἀμφοτέ-
ρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπερεύξασθαι, καὶ Θεὸν Σωτῆρα συλλή-
πτορα λαβόντα, τὸν μὲν ἐπιστρέψαι, τὸν δὲ ἀγαθότητι νι-
κῆσαι· καὶ μὴ διαλιπεῖν ναυθετοῦντα διὰ βίου παντός,
καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θείαν αὐτοῦ ἀγαθὴν γνώσιν· ἀλλ' ὅ-
γε μὴ πρότερον τοῦτο παθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως τότε, πολλὴν
δυσμένειαν καὶ πικρίαν ἐνοστάξας τῇ ψυχῇ, κατέδαρθε μὲν
οὕτω κακῶς ἔχων· ἑσπέρα γὰρ ἦν. Περὶ δὲ μέσας νύκτας,
εἴωθε γὰρ εἰς τὸν δετὸν καιρὸν αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τὸς
θείους ὕμνους ἐρηγορεῖναι, διανοστάμενος· ἑστὼς δὲ ἔμως
εἰς τὴν θείαν ἀμιλίαν, οὐκ εὐαγῶς ἠνίατο καὶ ἰδυσχέραι-
νεν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶεν ἄνδρες ἄθεοι, καὶ
διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας· καὶ ταῦτα
λέγων, ἰδέϊτο τοῦ Θεοῦ πρηστέροι τινὶ τὰς ἀμφοτέρων εἰς
ἅπαξ ἀνηλιῶς ἀποπαῦσαι ζωάς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε δεῖξαι ἰδεῖν ἄφνω τὸν οἶκον,
ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδοκμηθέντα πρότερον, καὶ ἐκ τῆς ὀ-
ροφῆς εἰς δύο μέσσω διαιρεθίντα, καὶ τινα πυρός φλόγα
πολύφωτον ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ταύτην (ἰδέκει γὰρ λοι-
πὸν ὑπαιθρὸς ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χωρὸν μέχρις αὐ-
τοῦ καταφρομένην. Τὸν δὲ Οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπτασμέ-
νον, καὶ ἐπὶ τῷ κῶτῳ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπείρων
αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παρισταμένον Ἀγγέλων· καὶ ταῦτα
μὲν ἄνωθεν ὁρᾶσθαι, καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κάτω δὲ κύψας ὁ Κάρπος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἔδαφος
αὐτὸ πρὸς ἀχανέσι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διερρήγμένον·
καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκείνους, οἷς ἐπειράτο, πρὸ αὐτοῦ,
κατὰ τὸ στόμιον ἐστηκέναι τοῦ χάσματος, ὑποτρόμους, ἑ-
λεινοὺς, ὅσον οὐκᾶ καταφρομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκείων
ποδῶν ἀτασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ὄφεις
ἀνέρπειν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινουμένους, πο-
τὲ μὲν ἀποσύρειν, ἐπανελλομένους ἅμα καὶ ἐπιδαρουντας
καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ τοῖς ὁδοῦσι, καὶ ταῖς οὐραίοις ὑ-
ποτίφοντας, καὶ ὑπογαργαλίζοντας, καὶ διὰ παντός εἰς
τὰ ἀχανέσι ἐμβλεῖν μηχανωμένους, καὶ διαδοκμῶντας ἅμα,

καὶ ὑποθῶντας, καὶ παίοντας· Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς
τὸ πεσεῖν ἐκείνοι, τὰ μὲν ἰκόντες, τὰ δὲ καὶ ἄκοντες, ὑπὸ
τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πειθόμενοι.

Ἐλεγε δὲ αὐτὸν ὁ Κάρπος ἴδεσθαι κάτω βλέποντα, τῶν
ἄνω δὲ ἀμιλεῖν· δυσχεραίνειν, δὲ καὶ ὀλιγορῆν, ὅτι μὴ ἡ-
δη πεπτωκασί· καὶ τῷ πράγματι πολλακίς ἐπιθέμενον καὶ
ἀδυνατήσαντα, ἀχθεσθῆναι καὶ ἐπαράσασθαι· καὶ ἀνανεύ-
σαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὐθις τὸν Οὐρανόν, ὡσπερ καὶ πρό-
τερον ἰωρακεῖ, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμενον, ἐξα-
νασθῆναι τοῦ ὑπερουρανοῦ θρόνου, καὶ ἕως αὐτῶν καταβάντα,
καὶ χεῖρα ἀγαθὴν ὀρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτῷ συν-
επιλαμβανομένους ἄλλοθεν ἄλλον ἀντίχεσθαι ταῖς ἀνάροις,
καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρπῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς ἡδὴ προτε-
ταμένης· « Παιε κατ' ἐμοῦ λοιπὸν· ἕτοιμος γὰρ εἰμι· καὶ
αὐθις καὶ πολλακίς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνασωζομένων παθεῖν,
καὶ προσφιλές μοι τοῦτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτανόντων· πλην
ὄρα, εἰ καλῶς ἔχει σοι τὴν ἐν τῷ χάσματι καὶ μετὰ τῶν
ὄφειων μονὴν ἀνταλλάξασθαι τῆς μετὰ Θεοῦ καὶ τῶν ἀ-
γαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων ».

Αὐτὸς τοίνυν, καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως
ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἐσπί-
ρια μέρη, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ, καὶ πολλὰ θαῦ-
ματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν ἀ-
ποτέμνεται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδεξάμενος, μέχρι
δύο μιλίων ἐβάδισε, θαῦμα τοῖς ὄρωσιν ἐνοσησάμενος·
καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτε γυναικὶ ὀνόματι
Κατούλα ὑπαντήσας, καὶ κατὰ θείαν πάντως συσχεθεὶς
πρόνοιαν, ταῖς ἐκείνης παλάμαις εἰς τὴν θησαυρὸν ἐνα-
πίθετο. Ὁσαύτως Ρουστικός καὶ Ἐλευθέριος κατατομοῦν-
ται οἱ αὐτοῦ φοιτηταί, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σώματι τοῦ
ἱεροῦ κήρυκος, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα ρίπτονται, θηροὶ
βορᾶ καὶ ὀρνίθους προκειμένα. Πιστῶν δὲ τινες τὰ τῶν
Ἁγίων λαμβάνουσι λείψανα, καὶ ἐν τῷ ἀφανεί κατατίθεν-
ται, διὰ τὸν ἐπικείμενον φόβον τῶν δημίων. Κάκεινων
ἀπαλλαγέντων, ἐν τινεὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἢ μα-
καρία Κατούλα δαμήματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ Ὀκτω-
βρίου μηνός ἁγίουτος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέγεθος μέσος,
ἰσχνός, λευκός, ὑπόχρος, ὑπόσιμος τὴν βίνα, τὰς ὄφεις
συνισπασμένος, κοῖλος τοὺς ὀφθαλμούς, ὅσα μεγάλα ἔχων,
πολιός, κομητής, μετρίως βαθυνομένος τὴν ὑπὲρ τὴν ἀραιὸς
τὴν ἐκφυσίαν τοῦ γενείου, ἡρέμα προγαστῶρ, μακροδάκτυ-
λος ταῖς χερσίν. Ἡ δὲ συναξίς αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἀ-
γιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Ρουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριον καὶ Ρουστικὸν τὸ ξίφος
Ἐλευθέρους τίθησι καὶ τῶν γηένων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μαρτύρου
Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίση σέβας δούς Θεοκτίστος, οὐ κτίσει,
Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος
Διονυσίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀκτῶ Μαρτύρων.

Στίχ. Διονύσιος σὺν συναθλῶν ὀκτάδι

Ζόφου μεταστὰς, φωτὸς οἰκεῖ χωρίον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐαλεριανοῦ, καὶ Γαλιῆ-
νου τῶν Βασιλέων· καὶ πρῶτα Αἰμιλιανῶ τῷ
ἡγεμόνι, καὶ μὴ πειθεὶς, ὑπεροχία καταδικάζεται· εἶτα
δημεύεται, καὶ λιθάζεται, πλείονα παθὼν ὧν ὑπέμεινε
πρῶτην ἐπὶ Δεκίου ἐν τῇ Λιβύῃ. Κατακλιθεὶς οὖν ἐν

εὐχημῶ τέτρω, αὐτὸν Φαύστῳ, καὶ Γαίῳ, καὶ Πίτρῳ, καὶ Παύλῳ, καὶ ἑτέροις τέσσαροισιν, καὶ πάντες ὁμοῦ ἐγκαρτηρήσαντες ἐπὶ δώδεκα χρόνοις, ἐτελειώθησαν ἐν καλῇ ἑμολογίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στίχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χρῶ τῆς πυρᾶς Θεαγένης, Εἰσῆλθεν αὐτὴν, οὐ ταραχθεὶς τῇ θείᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στίχ. « Ἀπαξ ἐλεύσθην » καὶ Θεότεκνος λέγει, Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδαύκτου.

Στίχ. Εἶφει θανὼν, Ἄδαυκτε Μάρτυς Κυρίου, Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννη τῷ Χοζεβίτου, Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, Θηβαῖος ὑπῆρχε τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας· δεξάμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν σῆμα τῶν Μοναχῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, τοὺς ἁγίους τῶν Ἱεροσολύμων κατέλαβε τόπους. Εἶθ' οὕτως ἀπελθὼν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μονῆς, καὶ ἐν κρημνώδει τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρὸν σπηλαίον, ἐν αὐτῷ κατώκησε, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀκροδρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλόμενος δοξάσαι, ἐφανέρωσεν οὕτως.

Ἀνανίας τις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιθότος, ἦν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις κατοικῶν· προσήχθη δὲ τινος πλουσίου υἱὸς τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἀνδρὶ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλούμενος· οὐ προσεδέχθη δὲ, προτρεψαμένου τοῦ Ὁσίου, ἐκ ταπεινώσεως πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδότερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν, καὶ τὸν Αἴγυπτιον Ἰωάννην ἐπιζητήσαι. Ὡς οὖν οἱ ἀποσταλέντες εὐρον ὃν ἐζήτησαν, καὶ ἀπήγγειλαν δι' ὃ παρεγένοντο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπειθετο προσεῦξασθαι· ὀχληθεὶς δὲ προσήχθη· καὶ στραφεὶς λέγει πρὸς τὸ δαίμόνιον· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκαθάρτου πνεύμα, οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ Ἀνανίας ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος, διακελεύεται σοι ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ ἀκαθάρτον πνεῦμα παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἐξῆλθε· καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγιής· καὶ ἐπεὶ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος διαβήτην τοῦτον εἰργάσατο, ἐπίσθη καὶ μὴ βουλόμενος, τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δεξασθαι χειροτονίαν ἐν Καισαρείᾳ.

Ὅτε δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ἡσύχιον βίον καὶ εἰρηνικὸν μετέρχεσθαι, τὴν Καισαρείαν καταλείψας, πρὸς τὴν ἔρημον παλινδρομεῖ. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθε τὸν γηπόνου ὁ Σησυρὸς· παιδίον γὰρ ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τοῦτο ὀχλούμενον πνεύματος, σφυριδίῳ ἐνθείς, καὶ βοτάναις ἄνωθεν καλύψας, τέθεικεν ἐν χρῶ τῆς τοῦ Ἁγίου Συρέδος, κάκειθεν ὦχτο. Κλαυθμυρίσαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστὰς ὁ Ἅγιος, καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφωλευθὸν αὐτῷ ἀκαθάρτον πνεῦμα· καὶ φυγαδεύσας τούτο, ὑγιῶσε τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ἠρέμησεν ὁ φυγὰς.

Σχήμα γὰρ ὑποδύς ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβατοῦ τόπου τὸν Ἅγιον εὐρῶν, προσέπεισε τοῖς τούτου πρῶτον, εὐλογίαν, ὡς δῆθεν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀθρόον οὖν τῆς ὕψους ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος καταπλαγεῖς, τῶν ποδῶν αὐτοῦ συμπλακέντων, πρὸς τὸν ἴσχατον τοῦ κρημνοῦ ἀπερρέφθη πυθμῖνα, κατὰ κεφαλῆς πεισῶν· οὐδὲν δ' ἔτι ὁ βροτοκτό-

νος ἐκ τούτου ἀπώνατο· ἔμεινε γὰρ ὁ Ἅγιος τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀβλαβής. Εἶθ' οὕτως ἀνδρὸς φόνῳ ληστῇ τὸν τοῦ Θεοῦ δούλον ἐκδέδωκε. Τοῖνον καὶ ποτὲ μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐτύπτετο, ποτὲ δὲ καὶ ὁ περιεβίβλητο ἔνδυμα ἀφῆρειτο, καὶ τὴν καλύβην ἐνεπέμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσχων ὁ Ἅγιος, τούτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν. « Ὡς εἶπερ, ὦ Κύριε, ἀρεστά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι ». Ἦκουσεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθὲντος ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνῳ δεινῷ τὴν ψυχὴν ἀπερρέψαντος, εὐμικρὰς ἀνείσεως ὁ τοῦ Θεοῦ δῆλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἐπαύσατο καὶ πάλιν ὁ δέλιος ὀρύσσων κατ' αὐτοῦ.

Διερχομένου γὰρ ποτε τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐπίσκεψιν ἀδελφῶν, γυνή τις κατὰ πάροδον ἐντυχούσα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιῶσαι προσαναβῆναι ἐν ᾧ αὐτὴ κατώκει δωμάτιῳ, ἐφ' ᾧ, εἰσελθόντος, ἀρύσασθαι τὸν ἐκ τούτου ἀγιασμόν. Ὡς οὖν ὁ Ἅγιος δυσωπηθεὶς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ ἀνεμος καὶ βέβηλος μαινάς, τὰς θύρας κλείσασα, πᾶν μέρος αὐτῆς ἀπεγύμνου· κάκεινα ἡ ἀναιδής καὶ μιὰρὰ ἐπραττεν, ἅπερ μὴδὲ θέμις εἶπεν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμέλυντον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ἔργον καταβαλὼν καὶ ἀπωσάμενος, ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τινος Ἀσκητοῦ Μαρκιανοῦ, διαβεδομημένου τοῖς πᾶσιν, ἐπόθει θεάσασθαι αὐτόν. Ὅτι δὲ ἔφθασεν ὑπὸ δεσμὸν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἀπαραίτητόν τι παρεμπέση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμήσας, τὸν δεσμὸν διαρρήξαι οὐκ ἠνέσχετο. Ἀλλ' ὅποιον παράδοξον ἢ παντίφορος πρόνοια κάναυθα οἰκονομεῖ! Ἄγγελος μετάρσιον ἄρας τὸν Μαρκιανὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀφορητὴ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατώκησε.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων, καὶ ἀσπασαμένων, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὁμιλίας εἰς κόρον ἐμφορηθέντων, καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταίου τῆς εὐχαριστίας προσεπιπλέξαντος λόγον, καὶ οὕτως εἰπόντος· « Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντί με τὸν ποθεινὸν τῶν μοι ἰδεῖν Μαρκιανόν », ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναρπασθεὶς ὁ Μαρκιανός, ἐξ ὀφθαλμῶν γέγονε τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογισμοὺς διαφόρους τὸν Ἅγιον ἐνέβαλε, καὶ δισταζὼν ἦν. Τοῖς λογισμοῖς οὖν μαχόμενος, καὶ τοῦ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανὸν κελλίον ἄγουσαν ὁδὸν ὤδευε· τῷ γὰρ μεγεθεὶ τοῦ θαύματος ἐκπλαγεῖς, φάντασμα ὑπέλαβεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπῆλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλοῦντα τὸν Ὁσίον Μαρκιανὸν ἠκηκίσει, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνέμαθε, χαίρων ἦν τὴν καρδίαν, καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων, καὶ εὐχαριστήριον δόξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, οἵκαδε πάλιν ὑπέστρεψε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλὰ λέγειν; οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπήλασε· καὶ νοσήματα ἀνιάτα ἐθεράπευσεν· ὕδατα ἐν διαφόροις τόποις ἀναβλῦσαι πεποίηκεν· ὀχετοὺς ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλακίς κατήγαγε· καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου εἰργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα καλῷ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὡς ὁ μῦθος οὐράνιος, ἐν γῆ διψῶσιν τὰ σαῖ διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, αἰεὶ ποθοῦσας καταπιαίνουσι, καὶ ἀκορέστως βοᾶν

ἐκδιδάσκουσιν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραψας· καὶ τὰς τούτων Παμμακάρα, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ὤφθης εὐάρμοσον, καὶ τὰς τούτου ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορευῶν, ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου ἡ προαγορευσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχεσ, καὶ τέτοκας τὸν Ζωοδότην· ὧ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ Ἑπταπλασίως κάμινον.

Διαφανές ὡς ἔσοπτρον, γεγονώς Διονύσιε, καὶ χωρητικὸν τῶν καθαρῶν ἐμφάσεων τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλθιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν ὑπὲρ νοῦν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφυῶς ἡμῖν ἐξαπλῶν, καὶ διατρανῶν, καὶ τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σὲ Διονύσιε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σὲ ἀπαρχὴν πανίερον, τῷ Παμβασιλεῖ, διηνεκῶς μελωδοῦντα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῆ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μετὰ τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς ἐλάς ἐξάλειψον· Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκόλως ἀνιέναι τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ μόνον ζωοδότην.

Ὁ Ἑῖρμός.

» **Ἑ**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» **Ε**τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» **κ**αυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» **τ**ούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν
» **ἀ**νεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» **τε**, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Αγίων Ἀποστόλων ἀξιοθεῖς, θεατῆς χρηγνας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐτοῖς, ἐπὶ τὴν θείαν ἔσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἐννομος, Ἀρχιερεὺς, Πάτερ ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς, ἱερωσύνης χρίσματι, αἵμα συγκεράσας μαρτυρικόν· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἀπειλήφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφὴ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρήτων θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστου, καὶ θεαρχικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος. Θεοτοκίον.

Νικῶσαν τὰς αἱρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξον, ἦν ὁ Χριστὸς, αἵματι τιμίῳ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκτίησατο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς υἱός· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ τῆς ἐπικρατείας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι. Ὁ Ἑῖρμός.

» **Ἐ**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» **Ε**γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
» **ὦ**φθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγελῶν καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεῖς πανόλθιε, ὑπ' αὐτῆ ἐμυθήης, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνῶσιν· ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβῆς, Ἱεράρχην πόλεως· ἦν φυλάττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ θείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ᾄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ· μεθ' ὧν καὶ νῦν, πᾶσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Εν Ἱερεῦσι καὶ Μάρτυσι διαπρέψας Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πικρὸν τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἑκατέροις εὐαρεστή-

σας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Α΄πασαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν, ἀκηδῖαν, ἀνοιαν, ἀσωτίαν, ἀσελγείαν, ἀντιλογίαν, ἀνηκοίαν δεινήν, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· πᾶσαν πρὸς τούτοις δὲ, ἀπλησίαν, ἄγνοιαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον ἀσυνεῖδητον, γνώμην καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Α΄ναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὦ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σε, νῦν, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παριστάμενη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Πανάμωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ο΄ φωτοειδέσματος Χριστοῦ, ἔρωσ καὶ θειότατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε, καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει εὐσεβῶς ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδυπάθειαν, ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμπσεων, ἐκτέλεσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Η΄ μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθεε, καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἡ παναρμόνιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος, ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται, καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσιε, περὶ τὰ θεῖα θαύματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μεθ' οὗ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βάτον

τὴν ἀφλεκτον, καὶ περ καιομένην, πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἀγνή οὐ κατέφλεξε. Διὸ αἰτούμεν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμακάρι, μνήμην σέβω. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεόληπτον Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνεστήν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτῳ μύστης γέγονας.

Η΄ πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου σε γλώσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια Μακάρι περιέσχεν, καὶ θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῷ, καὶ θείοις λόγοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπές, δοχεῖον Παρθένε, γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πείσης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῆθυνον Δέσποινα.

Ὡδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ως ἱερολογοῦντα, τὰ ἱερά γράμματα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρύττοντα, πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες, μάκαρ Ἱερόθεε, καὶ μακαρίζομεν.

Συντονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῷ ἔρωτι, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὄλων ἀνατεινόμενος, τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκεῖθεν; καὶ ψυχὴν ἐφαιδρυνας, Μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερόν ἔνθεον, καὶ ἡγιασμένον θεόφρον ὦφθης ἀνάθημα, τῷ Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ ναὸν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὃ ταχύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς ἀ-
χραντε, γύρον ὃ κατέχων, τὰ πάντα φύ-
σει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε, σωματικῶς
κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν
ἀνέδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὄροφρυγῆ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερεώσον,
» ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης,
» τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἤρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὡς περ
νάμασι ταῖς διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας
ἐκβλύζων τὰ δόγματα· ἢ τῆς ζωῆς γὰρ πηγῆ,
ὁ Χριστὸς ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὡς Ἱερόθεε.
Πάτερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως ἐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος,
ἐν τῇ γαστρὶ σε, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας
μεμένηκεν, ὃ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον
σε, ὡς πρὸ τῆ τοκῆ φυλάξας πανάμωμον, μόνος
Κύριον. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι,
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος
Παρθеноμήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυμένη
κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίως βλαστή-
σαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν·
Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θέλων ῥύσα-
σθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρῆτορικαῖς, θρηγαρίαις ἐλάμπρυνας, τὰς χο-
ρείας, μάκαρ Ἱερόθεε, τὰς τῶν πιστῶν, καὶ
τὸν ἱερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀποστόλων
κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρα, κεχηρημένος
καὶ ψάλλων· Τῇ δυνάμει σε δόξα φιλάνθρωπε.

Οἷλος Θεῶ, ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρόπως,
μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐτὸν
θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ θεόληπτε·
καὶ θεῖος ὑμολόγος, καὶ σοφὸς θρηγόρος, ταῖς
παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεῖα τρανότερον
παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰ-
νιγματῶν καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις,
τῆς θεοπειτίας ἐμφάσεσι, δυσώπησον σωθῆναι,
τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας. Τῇ δυνάμει σου δό-
ξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεὸν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν
κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρὰ
καὶ παρθενικαῖς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν
ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦ-
μεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ομοδίαιτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων
ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέστης,
τῇ κοιμήσει τῇ θείᾳ θρασπέσει, τῆς τὸν ζωοδό-
την, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, παναγίας ἀ-
γνῆς Θεομήτορος.

Υπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ
ὑπὲρ λόγον θεάματα, ὑψηλήσω πᾶσα,
τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἔλλαμψιν, καὶ ταῖς
σὰς Παμμακάρα, συνοπτικὰς θεολογίας, συνιέ-
ναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολθίαις ἀκτίσι, τῆς ὑπερφουῶς φωτα-
γείας λαμπόμενος, ἀκριβείᾳ θείων, ἀ-
ποδείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκρά-
ταις, χρόνου τριβῆ καὶ θεωρία, σοφώτερα τὰ
θεῖα μνούμενος.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε, τὸν ἀπεριδριστον φύ-
σει Θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων Κόρη,
παρθενικῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νό-
μον τῆς φύσεως.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, τὴν θείαν γνῶσιν μου-
μένος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σου, ὡς
δευτέρα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνω-
σίαις, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντας.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένεθ Θεομακάρισε, κε-
καθαρμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον, καὶ
μόνον ἐράσιμον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ Σωτη-
ρος Ἱερόθεε.

Αχράντοις ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων θεόληπτε,
ταῖς νοπηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλ-
λάμψεων, τῆς τούτων μεθέξεως, καὶ φωτοδο-
σίας, κοινωνὸς ὠφθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σέ Θεοτόκον δοξάζο-
μεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεός, ἀρρήτως γὰρ
τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκό-
τα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐν βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐ-
» πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς
μυηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄρρητα ἀνε-
δείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμνολόγος. Ἀλλὰ πρέσ-
βευε παμμακάρ Ἱερόθες, ἐκ παντοίων συμ-
πτωμάτων ἡμᾶς ρύεσθαι, ἵνα κράζωμεν· Χαί-
ροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τῆ Δ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι.

Ἱερόθεος ἱερώθη σοι παλαί*

Νῦν, δ' αὖ μετασταίς, καὶ συνήφη σοι Λόγε.

Ἡοῖ σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἱερόθειον.

Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννία βουλευτῶν εἰς τὴν.
Προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἐ-
πίσκοπος χειροτονεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μίγαν
Διονύσιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηγεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ καὶ
ἐπὶ τῇ κηδεῖα τῆς Ἱεραγίας Θεοτόκου ἦν ἐξάρχων, ἐπὶ
τῇ συνελεύσει τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπως ἐκδημῶν, ὅλος
ἐξιστάμενος, καὶ παρὰ πάντων, ὧν ἠκούετο καὶ ὠράτο, θεό-
ληπτος, καὶ θεοῖς ὑμνολόγος φαινόμενος. Καλῶς δὲ καὶ
θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ Θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κα-
τορθώμασιν εὐφράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ἁγίας Ἱερομάρτυρος
Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχ. Εὐθνητος ὢν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος,

Τὸ τοῦ ξίφους εὐθνητον οὐκ ἔδειλία.

Οὗτος ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως, σοφὸς
ἀγαν, καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Γάμῳ δὲ προση-
μιλήσας, καὶ παῖδας τρεῖς ἀποτεκὼν, τὸν μοναστήν βίον
ὑπέβη· καὶ πρεσβύτερος βίᾳ τιμηθεὶς παρὰ τοῦ τὸν θρόνον
ἐθνονότου Βασίλειου, ὡς διδάσκαλος Χριστιανῶν τῷ τῶν Ἀ-
γαρνῶν διαβάλλεται ἐθνάρχῃ· καὶ ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν
ἀχθείς, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶτον μὲν τὴν γλῶσ-
σαν τμηθεὶς, τρανότερον καὶ ὀξύτερον ἐξεβόησεν. Εἶθ' οὕτω
τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφαιρεῖται, καὶ τοὺς πόδας. Εἶτα τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται, καὶ σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν
κεφαλὴν ἀποτίμνεται, καὶ πυρὶ τὰ ὀστά πυρποληθεὶς, τῷ
ποταμῷ ἀπερρίφη.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος
Δομνίνης, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης,
καὶ Προσδόκης.

Στίχ. Τὸ τῆ ποταμῷ ρεῦμα ρύμμα τρεῖς κόραι
Βιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Αὐταὶ αἱ γυναῖκες τῆς ζήλῳ τρωθεῖσαι, καταλιποῦσαι
οἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς τὴν ἄλλοτρίαν μετετάξαντο·
καὶ τὸ λοιπὸν φύγουσαι, κατέλαβον τὴν Ἐδέσσαν. Ἐκείσε
τοῖνον διατριβουσῶν, ἐξαίφνης ἐπίστανται ὁ ἀνὴρ καὶ πατήρ,
στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς θήρας. Ὡς δὲ
συνελήφθησαν, κατέλαβον τὴν Ἱεράπολιν· ποταμὸς δὲ πα-
ραρρεῖ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανίσταν. Αὐταὶ, λαθοῦ-
σαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιοῦμένους καὶ μεθύοντας, εὐ-
χῇ συντάμῳ χρησάμεναι, εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ
ἀφῆκαν ἑαυτὰς διὰ τῶν ρευμάτων· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν
διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πνιγμονῆς.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος
Αὐδάκτις, καὶ Καλλιस्थένης τῆς αὐτῆς θυγατρὸς.

Στίχ. Εἴφει θανῶν, Αὐδάκτε Μάρτυς Κυρίου,
Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἡ Καλλιस्थένη,

Οὐπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφείων τῆς Ἀσίας· ὅς, καὶ Δουξ
δουκῶν ἐγένετο, καὶ Ἐπαρχος Μαξιμίνου, ἐν πλού-
τῳ καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Διὰ τὸ μὴ θελήσει αὐ-
τὸν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ Βασιλεῖ,
ὡς ἄλλοτρίῳ τῆς πίστεως, τὴν οὐσίαν δημεύεται· καὶ εἰς
Μελιτινὴν ἐξορισθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ἡ δὲ Καλλι-
स्थένη τὴν κεφαλὴν κειραμένη, καὶ ἀνδρικὸν σχῆμα περι-
βαλομένη, ἐν Νικομηδείᾳ ἐκρύπτετο. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτώ
πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ τὴν Θράκην, ἧς ἡ θυγάτηρ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐλελώθητο· ἦν καὶ ἰασαμένην, χάριν τῆς
ἰάσεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες, ἀρμόσαι ταύτην,
ἀνδρα πάντες εἶναι οἴομενοι, τῇ ἰδίᾳ ἐβουλήθη θυγατρί.
Ἡ δὲ, ἀναγκασθεῖσα, λέγει τὰ καθ' αὐτήν· καὶ ἐκπλαγί-
τες ὥσπερ εἰκός, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ οὖν Μαξιμίνου ἀναιρεθέντος, κρατεῖ τῆς βασιλείας
Λικίνιος· τούτου τῇ γυναικὶ πιστῇ οὐσῃ, ἀδελφῇ τοῦ μεγα-
λου Κωνσταντίνου, ἐμφανίζεται ἡ Καλλιस्थένη, καὶ ἐκτίθη-
ται πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ προσλαμβάνει ταύτην,
καὶ ὡς μητέρα καθιστᾷ τὸ αὐτῆς υἱό· καὶ οὕτως ἡ μα-
καρία Καλλιस्थένη πάσαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, ἣν ἀφίελετο
ὁ Μαξιμίνος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ πα-
τρὸς αὐτῆς ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Ἀσίαν κομίζει· καὶ μαρ-
τυρεῖον ἐν ὀνόματι αὐτῆς δειμαμένη, καθιεροῖ· καὶ τὸ λειπό-
μενον τοῦ αὐτῆς βίου ἀποστολικῶς διανύσασα, πρὸς Κύριον
ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἀμμούν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως διήλθε τὴν στενὴν τρίβον.

Ἀμμὺν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὗρε πλάτος.

Οὗτος Αἰγύπιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὄρφα-
νός γενόμενος, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀναγκα-
σθεὶς, γυναικὶ συνεζεύχθη, μηδὲ ὅπως προσχῶν αὐτῇ ὡς γυ-
ναικί, ἀλλ' ὡς ἀδελφῇ, ἐκ συνθήκης ἀμφοτέρων. Συνοικῆ-
σας δὲ αὐτῇ ἔτη δεκαοκτὼ, ἦν σχολάζων ἐν τῷ Βαλσα-
μῶνι (*), πολὺν αὐτῷ πόνον καὶ κόπον παρέχοντι. Μετὰ
ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκείθεν, προσφοιτᾷ Ἀντωνίῳ τῷ Με-
γαλῷ, καὶ λίαν θαυμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοῖς ἐγένετο ὠ-
φέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα
θαύματα.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων,
Φαύστου, Γαίου, Εὐσεβίου, καὶ Χαιρήμονος τῶν
Διακόνων.

Οὗτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου
Διονυσίου, καὶ Διάκονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γαῖος καὶ Φαῦστος, σὺν αὐτῇ ἐξο-
ρισθέντες, καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τοῦ μαρτυρίου τέλος ἐδί-
ξαντο. Εὐσεβίος δὲ καὶ Χαιρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διδα-
σκαλοῦ ἐξορίαν, τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπισκεπτόμενοι Ἀγίους,
καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα θάπτουτες, καὶ μέχρι τῶν

(*) Βαλσαμῶν ἐστὶν ὄνομα περιεκτικόν, δηλοῦν τόπον ἢ
κῆπον, περιέχοντα φυτὰ τοῦ βαλσαμοῦ, ὅπερ καὶ βάλαμος
λέγεται δηλοκῶς. Ἦτις βάλαμος (κατὰ τὸν Παλλάδιον) δι-
κην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν
ἔχουσα πόνον.

Δεκίου χρόνων διακαρτηρήσαντες, καὶ πολλοὺς ὑπομείναντες πειρασμοὺς, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθῆντες, ἀπεικαλίσθησαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Αγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπεύδων Μάρκαριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτίσω, καὶ ψάλλων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ συγγραμμάτων ἡ καλλιπέπεια, κατευφραίνει τοὺς πόθῳ, προσομιλοῦντας καὶ διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγαῖζειν διδάσκουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα Θεότητος, γνωριζομένην ἑθεολόγησας, ἐν προσώποις Τριάδι, καὶ ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσεσι, τρισὶ Θεόφρον, καὶ ψάλλων ἀνέμελπε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθеноμῆτορ ἄνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπύζοντα πάντων, τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή· ὃν ἀνυμνῶντες, συμφώνως κραυγαῖζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ηπανσθενῆς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἀγίου ἐνέργεια, τῇ καθαρωτάτῃ σου ψυχῇ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καὶ θεηγόρον ἔδειξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνῶντα, καὶ πίστει μελωδοῦντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφανέρωσας, ὑψηγορία χρώμενος· καὶ τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν λόγων συνθήκῃ, βῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ηπανολβία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, καὶ θεολογίας ἀκριβοῦς ἐνέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμοὺς τὰ δόγματα, τὰς τῶν Ἀποστόλων κατευφραίνων χορείαις· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις! Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταιίσμασι, καὶ κεκακωμένην ἰοβόλῳ δήγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον ζωοποιεῖν τὰ σύμ-

παντα, ἢ ἀπειρογάμως ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπερσφόου ὡς ἐραστής, γεγονῶς τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὄλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σε ὑμνοῦντας Ἱερόθεε.

Εσκήνωσας τὰς ἄνω θείας αὐλαῖς, καὶ μοναῖς αἰώνιους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλίζῃ χαρμονικῶς· μεθ' ὧν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πίσει σε τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίας ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῆ τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Πάτερ Ἱερόθεε ἱλασμός, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μνήμην σε τελῶσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Θεοτοκίον.

Ο Μῆτερ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, μητρικῇ παρρησίᾳ δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱὸν σώσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σε, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνδρῶπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεῦσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
» ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.
Οτε ἡ Μήτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὦφθη, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθεε ὕμνοισ, ἐπέστης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηδες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπώνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε τὸν οὐράνιον, ἐνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κερτῆσθαι πολίτευμα, ὑπομείνας στερῶς, ἀλγεινὴν ὄντως βίασανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθλοφόρε, Χαριτίνη, παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας Πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα τῶν δὲ ὀνύχων ἐκριζώσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκριζοῦσα τὰ δεινά, τῆς ἀπάτης φρυαγμάτα· θαλαττίοις δὲ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίφης, τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιῶσα, τοῦ πονηρῆ πολεμήτορος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ρίψεις· σάν σε, σὸς γεννήτωρ· Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως· Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἐμόν, καὶ ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλῆσιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθεῖσάν σοι χάριτι!

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον Ἄχραντε, καὶ πραεῖαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν περιστάσεων· διὰ τοῦτό σοι, καὶ προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες· Εἰς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προΐστασθαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἢ κηύσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὸν ἰάσασθαι, παντὸς τῆ κόσμου Πανάχραντε, οἰκειῶ ἐν αἵματι, τὸ σφαιγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σῆ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης καὶ τῆς Ἁγίας ἁ παρῶν, αὐτῆς ἢ Ἀκροστιχίς·

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μέλπω πόθω. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἄθλοισ ἱεροῖς, ἱερώς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενίᾳ διαλαμπουσαν.

Η χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαιδρυνε πλοκαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῶ σε, ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἡ εὐκλείης σου Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τοῦ τὴν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρίων, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, Θεογεννήτορ ἄχραντε· διὸ, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῷ Υἱῷ προσαπενήνεκται.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ θείος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσβεσε.

Ρηγνύμενον πρό ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι; αἴνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Τ'σχυῖ παντουργικῆ, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενῆς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερώς τὴν κατάφλεξιν. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἄγνη στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, μάρτυς Χαριτίνη δεδοξασται. Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χριστέ κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν νοουμένων τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τὸ ρευστὸν καταλείψασα, ταῖς θείαις ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὄθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐνοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνησεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δὲ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ Ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἶμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θείων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε Μακρόθυμε. Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθλοφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύρανοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἷματι πλουσίως, ἠρδεύσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θαλάμων.

Ἡ καρδιά σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολημένη ἀνθρακας, πλάνης γενναιόφρον, λύθρῳ ἐναπέσβεσεν, αἱμάτων καὶ θαλάσσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανε. Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννητόρ ἀχραντε· ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθράκων πυρῶσεσι, συνθλίβοντές σου Θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλευσαν.

Ἡ λους σου καὶ σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον ὀθειλίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἢ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἄθλοις καλλιπάρθενε (*). Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοϊαν σὺλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ὡδὴ ς'. Θύσω μοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱεράν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν προήρησο, Ἀθλοφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐν-θέου ἐπώνυμε.

Α γιος, Ἰωάνν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, σὲ θαλαττίῳ πελάγει, ἐρρίμμενην σώζει, ζῶσαν Θεόφρον· καὶ βυθῷ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροῦς κατεπόντισε.

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο φαίνεται ποίημα ἑτέρου τινός; καὶ οὐχὶ τοῦ Ἰωσήφ· διὸ οὐ κεῖται ἐν τῷ χειρογράφῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀμροατιχίδι περιττόν ἐστι τὸ Ν'. τὸ ἀρκτικὸν τοῦ Τροπαρίου τούτου. Καὶ εἰς ἄλλους Κανόνας εὐρίσκονται τοιαῦτα Τροπάρια περιττά.

Ρομφαία, καρτερίας ἐχθροῦς ἐθανάτωσας· καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελῆ ἐκρίζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας. Θεοτοκίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἢ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερῶς ὑποφέρει· καὶ χάρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη προσάγεται. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κενκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῇ Ε'. τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι.

Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσιν,
Ἰδοῦ δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Πέμπτη Χαριτίνη εἰσέδραμεν ἄστῳ Θεοῖο.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Δομετίου Κόμητος, δούλη οὖσα Κλαυδίου τινός· περὶ ἧς ὁ Κόμης ἀκούσας, γράφει τῷ κυρίῳ αὐτῆς ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, ὡς Χριστιανὴν οὖσαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος ἐθρήνει αὐτήν. Ἡ δὲ παρηγοροῦσα, ἔλεγε· Κύριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαῖρε· ὑπὲρ τε γὰρ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν σῶν πλημμελημάτων ἱερεῖον τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογιθήσομαι. Ὁ δὲ, εἰπὼν· « Μιμνησὸ μου ἐν τῷ ἐπουρανίῳ Βασιλεῖ », ἀποστελλεῖ τῷ Κόμητι. Καὶ ἀχθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν ὀμολογήσασα, ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν· καὶ ζῖουσαν ἀνθρακίαν καταπάσσει· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, καὶ ρίπτεται ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ἐξελθοῦσα, ἐνεφανίσθη τῷ Κόμητι· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ τῶν ὀνύχων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν στερηθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μαμελχθης.

Στίχ. « Ὅμοῦ λελουμένην με Χριστέ προσδέχε,
(Μαμελχθα φησί) καὶ λίθοις βεβλη-
μένην ».

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ Περσίδος, ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν Χριστιανὴν. Εἶδε δὲ ἐν ὄνειρῳ Ἄγγελον Θεοῦ, δεκνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀναστᾶσα ἔμφοδος, διηγείται τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ ἄγει αὐτήν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· καὶ βαπτισθεῖσαν, εἰδέξατο αὐτήν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἢ ἰδίᾳ ἀδελφῇ. Ὅθεν μανέντες οἱ Ἕλληνες, λίθοις αὐτὴν ἀπέκτειναν, ἔτι τὰ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσαν, καὶ εἰς λίαν βαθύτατον ἔρριψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ Χριστιανοὶ ταύτην ἀνενηγκεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ γοῦν Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῷ Βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν τοῦ καταλύσαι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀικοδομησάσαι Ἐκκλησίαν τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι· ὃ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τῷ τίμιον αὐτῆς κατέθετο λείψανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμῶ Μοναχοῦ, φοβεραῶς καὶ ὀφελίμου.

Εν ἑκτῷ καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ, τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς διθύροντος σκῆπτρα ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευσίᾳ, εἰς ὧν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικῆς κοιτῶνος τοῦ μικρῷ πρόσθεν τὴν βασιλείαν διεπόντος Ἀλεξάνδρου, καὶ πρὸς Θεραπειάν οἰκειοτέρων. Οὗτος, τὸν μονήρη βίον ἐπανελάμενος, γέγονε Ποιμὴν τῶν ἐν τῇ πρὸς Σάγαριν ποταμὸν Μονῇ μοναζόντων Μοναχῶν.

Μετὰ δὲ τινα χρόνου περίοδον, συνέβη τούτῳ, ἀρρώστια δεινὴ περιπεσόντι, ἐπὶ συχνὸν χρόνον ἐν ταύτῃ διαρκίσει. Ἐν δὲ τῷ συμπληροῦσθαι πενταμηνιαίῳ ἤδη καιρῷ, περὶ τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας, καὶ εἰς ἑαυτὸν γέομενος, ἠρέμα πῶς τοῦ κλινιδίου ἀναστὰς, ἐκάθησιν, ἴθιεν κάκειθεν ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτῷ στηριζόμενος· καὶ ἐν τῷ καθῆσθαι, ἔξω γέγονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἔως ἐνάτης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτενίζοντας πρὸς τὸν ὄροφον τοῦ οἰκήματος, καὶ τὸ στόμα ὑποψιθυρίζον ἀναρθρα καὶ πάντῃ ἀκατανύχτα. Ἐν τῷ μέσῳ οὖν τῶν εἰρημίων ὥρῶν, εἰς ἑαυτὸν μικρὸν ἐπανελθὼν, ἀπῆγει τοὺς αὐτῷ συνόντας ἄρτου ξηροῦ κλάσματα δύο, « Δότε μοι τὰς δύο τοῦ ἄρτου μερίδας, λέγων, ἅς παρὰ τοῦ τιμίου γέροντος ἔλαθον »· καὶ λέγων, ὑπέτιθει τῷ κόλπῳ τὰς χεῖρας ψηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς δὲ τῶν παρόντων, φάντασμα καὶ μὴ ὄπτασίαν τὸ πρᾶγμα ἠγοῦμενοι, ἠντιβολοῦν ἐξειπεῖν αὐτοῖς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Εἶπε, Πάτερ, καὶ μὴ βασκανῆς ἡμῖν τῆς ὠφελείας, ποῦ τὰς τοσαύτας ὥρας ἦς; εἰς ποῖαν δὲ θεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεξίδιαζες, καὶ τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, τίνοι συνελάεις; Ὁ δὲ, σφόδρα κοπτομένων αὐτῶν, « Παύσασθε, ἔφη, τέκνα· καὶ τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνέλθω, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω ».

Ἔωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδρομῆς, οὕτω τῆς διηγήσεως ἀρχεται. Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέρος ἀνατυπῶσαι τῷ νοῦ, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κριττὸν ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἀνθρωπίνῃ κλῆν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγήσομαι ὑμῖν. Ὡς ἐκαθήμην τῷ κλινιδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἔδοξα θεωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀριστερὸν μέρος, πλήθος ἀνθρωπαρίων ἀνεκιάστων, περιελαυνόμενων τὰ πρόσωπα· οὐκ ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἢ μελανία προσίην, ἀλλὰ τοῖς μὲν μᾶλλον, τοῖς δὲ ἥττον· καὶ οἱ μὲν διεισπραμμένας εἶχον τὰς ὄψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδνοῦς, ἄλλοι καθημαγμένους, φόνιον καὶ θηριώδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν πελιδνά τὰ χεῖλη, καὶ πολλὴν τὴν ὄγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ ἐν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἄνω, τοῦ δὲ τὸ κάτω.

Τὰ τοιαῦτα τοίνυν ἀνθρωπάρια πλησίον τῆς κλίνης ἐγένοντο, καὶ σπουδῆν εἶχον λαβεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὄρων, ἐδόκουν μὴ σφόδρα δεδοικέναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὄρμην δειλιάειν· οὐκ οἶδα δὲ, πῶς μονωθεὶς ἀφ' ὑμῶν, ὑπ' ἐκείνων ἐκυριεύθην. Καὶ δὴ λαβόντες με θρασείως, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ πρόσω δίσμιον εἶλον, οἱ δὲ ὄθουον ἐπισθεν· καὶ οἱ μὲν, ἄλλοι ἀλαχάθειν με συνεπόδιζον, οἱ δὲ σφοδρῶς ὑπεπέιζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινα παρμεγέθη κρημνόν, οὗ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλείω λίθου βελῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρτάρου, πρὸς τοῦτον βεβαίως κατέσυσρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημνοῦ μίρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μηδὲ ὄλας ἔχμος ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενὴν καὶ λεπτοτάτην ὁδὸν βεβαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μᾶλλον πλαγιαζών, μήπως ἀποσπασθεὶς, εἰς τὸ ἀχανὲς κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητον βάραθρον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκεῖνο ποταμὸς ἐώκει διέρχασθαι, μεγάλως βρῦθων τοῖς ρεύμασι.

Μετὰ πολλοῦ τοίνυν τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνην ὁδὸν παρελθόντες, ὡς ἐῶν δῆθεν μέρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου κρημνοῦ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποτα-

μοῦ, πύλην μεγάλην μικρὸν ἠνεφγμένην εὐρομεν· πρὸς ἣν ἐκάθητο μέγας γιγαντιαῖος ἀνὴρ, μέλας μὲν τὸ εἶδος, φοβερὸς δὲ τὴν πρόσψιν· οὐ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν διάστροφοι, λίαν παρμεγέθεις καὶ ὑφαιμοὶ, καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπηρεύγετο· γλῶσσα δὲ πῆχυν ἕνα τὸ στόματος ἔξω ἀπεκρέματο. Καὶ ἡ δεξιὰ μὲν χεὶρ εἰς ἅπαν ἐπέφυκτο, ἡ ἑτέρα δὲ δίκην ἐξώγκωτο κίονος καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη, μετ' ἧς τῶν ὑπεθύτων ὄρασομένης, εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος ἀπέριπτεν· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τὸ, Θύαι, καὶ τὸ, Οἶμοι, πάντες ἀνέκραζον.

Πλησιασάντων τοίνυν τῷ φοβερῷ τούτῳ καὶ ἀγίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς οὗτος βοήσας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με « Οὗτος φίλος μου ἐστίν », ἅμα τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρατῆσαί με προθυμούμενος. Ἐγὼ δὲ, φόβῳ σπασθεὶς, ἐτρέμαξα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεστάλην· καὶ παραχρῆμα, ὡπερ ἐξ ἀποστολῆς τινός, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, οὓς Ἀνδρείαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱερούς Ἀποστόλους ἐνόμιζον, ἕσον ἀπὸ τῆς τῶν ἀγίων εἰκόνων θεωρίας ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκεῖνος ἐδυσειδέστατος, εὐθύς συσταλεὶς ὑπεκρύβη. Καὶ δὴ λαβόντες με εὐμενῶς οἱ δύο οὗτοι γηραιοί, καὶ διελθόντες τὸν μικρὸν πρόσθεν εἰρημίνας πύλας, καὶ τὴν ἐνδοτέραν αὐτῶν πύλην περάσαντες, ἐξῆλθον ἐἰς τινα πεδιάσιμον τόπον ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία καὶ ὠραῖα ἐτύγγανον· ἃ παραλειψάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς πεδιάδος κοιλάδα χλοερᾶν τε καὶ πάντερπνον εὐρομεν, ἧς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνέυσαν χάριν ἐρμηνεύσαι καὶ παρασηῶσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιὸς τις ἐκάθητο, χαρίεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παιδίων πληθύν, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς θαλάσσης.

Τότε τοίνυν ἐγὼ, τὸν φόβον ἀποβαλόμενος, ἠρέμα πῶς τοὺς ἀπάγοντάς με ἠρώτησα· Τίς ἂν εἴη ὁ γηραιός, καὶ τίς ἔστιν ἐπεὶ αὐτὸν ἀναριθμητὸς ὄμιλος. Οἱ δὲ « Οὗτός ἐστιν, εἶπον, ὁ Ἀβραάμ, καὶ ὃν ἀκούεις, κόλπον τοῦ Ἀβραάμ »· καὶ ἅμα, προτραπείς παρ' αὐτῶν, προσεκύνησα μετ' αἰδοῦς, καὶ ἠσπασάμην ὃν ἔλεγον Ἀβραάμ εἶναι, καὶ αὐθις ἐπὶ τὰς πρόσω πορείας ἠρχόμεθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχτο μέγιστος ἐλαιῶν, οὗ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἄστρον ἦσαν, ὡς ὑπολαμβάνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ καθ' ἕκαστον δένδρον οἶον σκηνή, ἦν, καὶ κλίνη καθ' ἕκαστην σκηνὴν· καὶ ἐφ' ἕκαστην κλίνην ἀνθρώπος, ἐν οἷς ἀνεγνώρισα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστρεφομένων εἰς τὰ βασίλεια, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τινὰς πρὸς τούτοις τῶν ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὓς ἀνεγνώριζον, προτετελευτηκότες ἦσαν. Ἐν ἔσω δὲ διελογιζέμην πυθῆσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ θαυμαστός ἐλαιῶν, φθάνουσιν οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν· Τί διαλογίζῃ, λέγοντες, τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλὴς ἐλαιῶν, καὶ τίνα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, ταῦτα ἐστίν, ἅπερ ἀκούεις, « Πολλοὶ μοναὶ παρὰ σοὶ σῶτερ πεφύκασι, κατ' ἀξίαν πᾶσι μεριζόμεναι, καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς ».

Μετ' ἐκείνου τὸν ἐλαιῶνα πόλις ἦν, ἧς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἀμήχανον ἐξειπεῖν· δώδεκα μὲν στίχει περὶ τὸ τεῖχος ὄλον ἦσαν, ὡσπερ τινες ζῶναι, ἐκ τῶν τιμίων δώδεκα λίθων· ἕκαστη δὲ τούτων ἐξ ἐνός ἐνῆρμωστο λίθου, καὶ ἕκαστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος, καὶ ἰσότητα, καὶ τὴν ἐν ἅπασιν εὐαρμοσίαν καὶ σύμπηξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχει πύλαι χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ κεκραμένῳ κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἔνθεν ἀπέπιδον ἠνεύγετο χρύσειον· καὶ τούτο οἰκίαι χρυσαῖ διεδέχοντο, καὶ χρυσαῖ καθέδραι, καὶ χρύσειοι ἄδακες. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα, πλήρης φωτὸς ἀνεκλαλήτου, πλήρης εὐ-

δίας, πλήρης χαρᾶς. Τὴν δὲ πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐ κτῆνος, οὐκ ὄρνειον, οὐκ ἄλλο τι τῶν περὶ γῆν καὶ αἶρα κινουμένων ἕως κατειδόμεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, Σαυμαστὰ βασιλεία ἐκδόμηντο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἴσοδον, Σάλαμος, οὐ τὸ περίμετρον ὡσεὶ λίθου βολή. Ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ Σαλάμου μέχρι τῶν ἑτέρων ἄκρων, τετάνυστο τράπεζα ἐκ μαρμάρου πᾶσα ῥωμαϊκοῦ· καὶ τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχουσα ὅσον ἐπερίδισθαι ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀκραιφνεστάτου δὲ φωτός καὶ εὐωδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ Σαλάμου μικρὸς κοχλίας ἐτύχχανε· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοχλίου τερπνὸν ἠλιακὸν διεδέχτο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεύον τὴν τράπεζαν· ἐξ οὗ φωτεινοὶ εὐνοῦχοι δύο προκύψαντες, τὴν ὄψιν ἀστραπῆ παραπλήσιοι, καὶ πάσης ἀγλαίας ὑπέρπλειοι, λέγουσιν ἐκείνοις τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατούσι με· Κατακλιθήτω δὴ καὶ εὗτος ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ' ἧν οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ' ἧν τοῦ Σαλάμου μέρος ἐκάθισαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι ὡς πρὸς τὴν ἔνδον τῆς ἐπὶ τὸν ἠλιακὸν δῆθεν οἰκίας εἰσέδυσαν. Ἐν δὲ τῷ τούτους χρονίζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ Σερῶν τὰ κατ' ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνήθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνώριζον, ἐκ τε τοῦ κοσμικοῦ καταλόγου τυγχάνοντας, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς κατ' ἡμᾶς Μονῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφόμενων εἰς τὰ βασιλεία.

Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προκύψαντες, καὶ τοὺς γηραιούς ἐκείνους φωνήσαντες. « Ἵποστρίψατε τῆτον λέγουσιν, ὅτι μεγάλων πενθούσιν αὐτὸν τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ γεννήματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρακληθεῖς, βούλεται αὐτὸν κατὰ τὸν μονῆρη βίον εἶναι· καὶ τούτον δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε αὐτ' αὐτοῦ τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανοῦ ». Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε Σαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντόμως δι' ἄλλης ὁδοῦ ὑπεξήλθομεν. Κατ' ὁδὸν δὲ λίμναι ἐπτά παρεβάλομεν, μεσταῖς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἢ μὲν σκότους πλήρης ἦν, ἢ δὲ πυρός, ἢ δὲ δυσώδους ἐμίχλης, ἢ δὲ σκωλήκων, ἢ δὲ ἄλλης κολάσεως εἶδους καὶ τιμωρίας ἀνάπλευς· κοινῇ δὲ πᾶσαι πλήθους ἀναριθμήτου ἐπεπλήρωτον, ἐλεεινῶς ὀδυρομένων, καὶ γοερῶς πάντων ὀλουζόντων.

Ταύτας δὴ τὰς λίμνας παραμφάμενοι, καὶ τινὰ τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν κατελάβομεν, ἐν ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀβραάμ· καὶ τούτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἵσπασάμην. Ὁ δὲ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἴνου πεπληρωμένον, γλυκυτέρου τοῦ μέλιτος, καὶ ἄρτου ξηροῦ κλάσματα τρία· ὧν τὸ μὲν ἓν, ἐν τῷ σίῳ βάψας, ὡς ἐδόκουν, ἔφαγον, καὶ τὸν ἔλον οἶνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἑτέρα δύο τῷ ἑμαυτοῦ κόλπῳ ὀπίθηκα, ἅπερ χθὲς ὑμᾶς ἐπέζητον. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπήλθομεν, ἐνθα ὁ γιγαντιαῖος ἐκεῖνος καὶ δυσειδίστατος, καὶ νυκτὶ παραπλήσιος τὴν ὄψιν, ἐτύγχανεν. Ὁ δὲ με ἰδὼν, ἔβρυχεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας δεινῶς, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ πικρίας ἔλεγεν « Ἄρτι ἐξεφυγίς με· πλὴν οὐδὲ τοῦ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ συσκειάζων, καὶ τοῦ κατὰ σὲ Μοναστηρίου ».

Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γινώσκων ἀπήγγελα· τὸ δὲ ἔπως εἰς ἑμαυτὸν ἐγενέσθην, παντελῶς ἀγνώω. Ταύτης τῆς ὄψεως οὕτως ἐχούσης, αὐτίκα ἀπιστάλη τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανοῦ Μοναστήριον, καὶ καταλαμβάνει τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα, καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ καλλίου ἐκκομιζόμενον. Πυθόμενος δὲ, πότε τετελεύτηκεν, ἠκηκοῖ « Τῇ χθὲς ἡμέρᾳ, περὶ ὧραν ἑνάτην », καθ' ἣν καὶ τὴν ὀπτασίαν ἰδὼν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ ἄμφω τὰ Μοναστήρια εἰς ἓν γεγό-

νασιν, διὰ τὸ ἀγγίθουρα κεῖσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὑφ' ἐνὸς καθηγητοῦ κυβερνώμενα.

Ἐπὶ τριακοντα οὖν χρόνοις, παρὰ τοῦ τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἰδόντος, καὶ ἐξαρκίσαντος ἐκείνου τῇ ζωῇ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν πολιτείᾳ, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν διουθετουμένων, οὐ μικρά τις ἢ ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῇ τῶν Μοναχῶν Σαρῆστῳ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς ἔθεν δέποτε πρὸς τὴν τούτων διοίκησιν, καὶ διατροφὴν εἰσοδιαζόμενοις, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον, ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σῶζει ἐκ τροχοῦ σε Μάρτυς πυροειδοῦς, Χαριτίνη ἀναμέλπουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις τοῦ πυρός λαμπαδάς καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ε'ληλεγμένος, ὑπομονῆσθ ὁ παράνομος, χειρᾶς συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σου θείῳ, τὴν ἀλογίαν στηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου, βρωῶσα καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην, καὶ καθαρὰν σε καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην δοξάσας τοῖς Σαύμασι.

ᾠδὴ η'. Χειρᾶς ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Ωραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γέγονας, καὶ κατηγγύησαι, Παρθένος ἄφθορος μείνασα, τῷ ὡραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ὃ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρούντων σε, γενναίως ἠνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος κάκωσιν, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορρίφην, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνῆ καὶ ὀνύχων ταῖς ἐκριζώσεις Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς, τῶν πόνων ἐνδοξε καθωραῖσθησαν· διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ἀνεβόα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεῦμα καταπλήττον πάντα νοῦν, μετὰ τελείωσιν, πῶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπωσάμενος· ὅπερ

κηδεύσας πατριῶς, τρυγᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνη, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ωφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκνήσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτὴν μνήμην φαιδρύναντα, ὧ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ 9'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος Παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος ὑπήνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ως περικαλλῆς, ὡς ὠραία, ὡς περιδέξιος Παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότης νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδεῖς Χαριτίνη, ἐναπασφράπτεις λαμπρόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδκώκουσα, ταῖς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργίαις ἀξιάγαστε.

Η περιχαρὴς σου ἡμέρα, περιχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σοῦ ταῖς ἀριστείας ὑμνησαι, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὗ ταῖς φρικτωρίαις ἐνθέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ ἀπειρόγαμε. Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας, ταῖς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Εν οὐρανοῖς ὡς Μάρτυς, ὧ Χαριτίνη τῷ Θεῷ, παρισταμένη ἐνδόξως, πάντας ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς, μνήμην τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, σῶζε δερμαῖς σου πρεσβεύαις. Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, μὴ διαλίπης δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς ἐκεῖ, φρικτῆς κολάσεως πάντες, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου, Ἀκολουθία συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 5'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότης Πανόλθιε, τῶν καλῶν κατείληφας τὸ ἀκρότατον· ὥσπερ γὰρ σπόγγος τὰ ναίματα, ἐκεῖθεν ἐξήντηλθας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσία, τοῦ Θεοῦ θεογνωσίας, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πειρῆ ἀπιστίας σε, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρὸν τε καὶ θάνατον, ὑπομείναντα, καὶ ταῖς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγῃ, τὴν πλευρὰν διανυγέοντα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρυόμεθα.

Ο Ἐθωμᾶς ὁ θαυμάσιος, τὴν πηγὴν ἀνεστῆρωσας, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοῖς θεόφροσι· τὴν γὰρ πλευρὰν ψηλαφήσας σου, διπλὴν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε· Σὺ Θεός μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δὲ ἐμὲ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ως ὑπρέτης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντηλθας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ ἀνιχνεύων, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγησας. Ὅθεν τῆ σαγήνη τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως τοῖς τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστοῦ κατατρυφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ωσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῆ πείνᾳ τῶν δεινῶν συγκεκραμένους Θωμᾶ Ἀπόστολε· διὸ σε μα-

καρίζομεν, καὶ τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίραντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ινδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τούτους ἐν Πνεύματι σοφῆ, εἰδωλικούς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, Ἐκκλησίας μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν.

Χειρὶ φιλοπράγμονι, θείαν πλευράν ἐξηρεύησας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἀπερὸ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλόανθρωπε, τὸν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Τὰ θεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται. Τῇ γὰρ θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σα ἐκβλύζων ἐνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευράν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Οταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερόν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων τὴν τῶν ἔργων μου ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνης πάσης ἀνάπλευα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβὴν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνή-

μη αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν, διανοίας αὐτὸς, τύπυς τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σεμνῇ, ἀπὸ τῶν πίστει βωόντων καὶ εὐφημῶντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θαυμάτων γέμοντα Θωμᾶν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῦς.

Τὸν ἀναρχὸν Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας Ἐνδοξε, εἶ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευράν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνόστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεὸς μου Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, ὑπρέτην καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀποστόλον θεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ Θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ροίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολυθεὸν πλάνην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ φθορᾶς, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὠραίσαντα χάριτι τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πανάμωμε.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ἀρετῆς καλλεῖ, διαπρέπων Θεότητα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσεῖδές, φωτὶ τῷ θεῖῳ κατηύγασας, πίστει καὶ ἐφαιδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Υπὸ τῆς αἴγλης, πυρσωθεὶς αὐτουργία τοῦ Πνεύματος, ὡς βολίς θεοφεγγῆς, ἐξαπεσάλῃς θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Θωμᾶ τοῖς θαύμασι.

Μεμυημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὡσπερ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, Θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενον με στερέωσον· ἔ γάρ ἐστὶν Ἄχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει, καὶ πλούτῳ
• καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα-
• τρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἐ-
• στίς Ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν Δεικῶν, τοὺς ἰ-
χθύας ζωγρήσας τοὺς λογικοὺς, τούτους προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπενδύσασθαι, μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βᾶτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τῆτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Τῆ μέγιστη τῶν θαυμάτων, ἐπιδείξει χρυσάμενος, καὶ δογμάτων θείων, δόξαν τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχεσ τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγαζούσαν· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ως αὐτόπτην σε τοῦ Λόγου, ὑπρέτην τε ἐν-
θερμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημοῦμέν σε, μάκαρ Θωμᾶ πανσεβάσμιε.

Νυμφικὴν ὡσπερ παστάδα, καὶ σικηνὴν ἐπυράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον πηξάμενος, ἐπωκοδόμησας μάκαρ πάναιοιδιμε, Ἀποστόλων ἀκρότης, Θωμᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Γῆν ἀνήροτον τὸν στάχυν, τῆς ζωῆς γεωργήσασαν, καὶ νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὀ-

νομαζόμεν, οἱ κραυγαζόντες· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ῥδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ελλαμφθεῖς Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευρὰν τὴν ζωοποιόν, ψηλαφήσας ἠντλησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἄβυσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούτισας.

Μὴ παρῶν τῇ πρώτῃ σου, εἰσὼδῳ ὁ Θωμᾶς, ἀπιστῶν τε τοῖς Μαθηταῖς, πιστωθεῖς δὲ ὕστερον, χαίρων ἐβόησε· Σὲ Θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστέ, τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ Θωμᾶς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτῶς εὐηγγελίσαστο. Θεοτοκίον.

Νικητὴν ἀναδείξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, τὰς ὁρμὰς ὑπόταξον, τούτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (*).

Ῥδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θωμᾶ τὴν ψυχόληθρον, ἢ ἀπιστία σου μάκαρ θεραπεύει· σὺ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἡλῶν, καὶ τῆς λόγῃς τοὺς τύπους ἠρεύνησας.

Αφῆκας, ὡς δυνατὸς Χριστέ τὸν Ἀπόστολον, ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου ζωοδότα, καὶ τῶν σκυλῶν, τὴν προνομήν σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικαῖς Οἰκτίρμον κατήρησας, σφαγιασθεῖς ἐπὶ ξύλου, καὶ σφαγαῖς ἀγίας τῶν θαυμάτων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σάμιμουμένων παθήματα. Θεοτοκίον.

Ω θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότητον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ συμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβούσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ῥύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο τῆς θείας χάριτος, πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Ὁ Οἶκος.

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυστολέκτην, Θωμᾶν τὸν θαυμάριον τοῦ Πέ-

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει· « Ἡ αὐτὴν γεννήσασα, τὴν αἰδιδιον ἀπάθειαν.

τροῦ ἐκβοῶντος· « Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον », ἔφησεν οὗτος· « Ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιεεύσω ». Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δούλος ἐλήλυθε, θέλων πάντα σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾶ· « Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τῆς τύπου, καὶ μὴ ἀπίσται· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ». Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Συναξάριον.

Τῆ 5'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Στίχοι.

Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σὴ βαλεῖν ζηπῶν πάλαι,
Πλευράν ὑπὲρ σοῦ, νύττεται Θωμᾶς Λόγε.

Δέραςιν ἐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτῃ.

Οὗτος Μήδοις καὶ Πάρθοις, Πέρσαις καὶ Ἰνδοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, φρουρεῖται παρὰ Σμιδαίου Βασιλέως, διὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὴν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα Γερτίαν, καὶ τὰς θυγατέρας Μιγλονίαν καὶ Νάρκαν. Διὸ καὶ παραδίδοται πέντε στρατιώταις, εἰ τοῦτον ἐπὶ τίς ὄρος ἀναβῆσαι, λέγγαις κατέτρωσαν· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιόδων.

Ἐτι δὲ ζῶν ὁ Ἀπόστολος, σὺν Ἀβάνῃ τινὶ ἐμπόρῳ τὴν Ἰνδιάν διαπερᾶ· ἐπὶ τι δὲ δωμάτιον τῆς Ἀνδραπόλεως καταλύουσιν. Ἐκδόντος δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ἐκείνης ἔχοντος τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμου κοινωνίαν, συνορτάζειν καὶ τοὺς παρατυχόντας συνέβηκεν. Ὁ μὲν οὖν Ἀπόστολος ἐπὶ τὸν εὐτελείτερον ἀνεκλήθη τῶν τραπεζῶν. Πάντων δὲ ἐμφοροῦμένων ἐπὶ τοῖς ἐδωδίμοις, μόνος οὗτος ἀμίτοχος τῶν τοιούτων ἦν· σὺννοους γὰρ ὦν καὶ ἑαυτῷ προσίχων, ἐκάθητο συνεσταλμένος.

Τῶν διακοινοῦντων οὖν τις, ἀπονοία ἀρθεῖς, ράπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκῶς· « Εἰς γάμον κληθεῖς, μὴ σκυθρῶπαζε, ἀλλὰ χαῖρε, συνηθόμενος τοῖς συμπόταις ».

Καὶ ὁ Ἀπόστολος· « Ἀπαλιψαί σοι μὲν Κύριος τὸ σφαλεν εἰς τὴν ἐπιούσα αἰῶνα, τῷ τύψαντι ἔφησε· τὴν δὲ ἀκρατῶς κατ' ἐμοῦ ἐνταθεῖσαν χεῖρα, θῆρες ἐπιμερισάτωσαν ἄγριοι· ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν ». Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδραμῶν ὁ ράπιστας (οἰνοχόος γὰρ ἦν) ὕδωρ διακομίσαι τοῖς δαιτυμόσι εἰς κρᾶσιν οἴνου, ὑπὸ θηρός, τῷ φρίατι παρακαθημένου, διασπαραχθεῖς καὶ ἄχρισ αὐτῶν τῶν ἐγκάτων, ἀπέφυξε. Τότε κύων ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὴν τὸν Ἀπόστολον τύψασαν δεξιάν, ἐρριμμένην ἐπ' ἀμφοδου, λαθὼν, ἐν αὐτῷ τῷ συμπόσι εἰσῆει, τὴν ἀδικίαν ὡσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων.

Διαπερῶντων δὲ τῶν δαιτυμόνων περὶ τῆς χειρός, τίνος ἄρα ἂν εἴη, γυνή τις ἐνός τῶν ἀλούοντων, διαπρίσειεν τι φωνήσασα, φησί· « Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίσθη σημεῖον μυστήριον. Ἀκούσατε οἱ ἀνακεκλημένοι· Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ σὺν ἡμῖν ἀνακληθῆναι ἠξίωσεν. Ὅν γὰρ εἶχον ἐμόγλωσσον καταυλοῦσα καὶ ἠδύνουσα, ἤκουσα τῷ τύψαντι τοῦτον οἰνοχόφ φήσαντα, τὴν τούτου δεξιάν χεῖρα ὑπὸ κύωνος σύρεσθαι, εἰς ἐπίδειξιν τῶν πολλῶν· ὅπερ πάντες ὄρατε γεγεννημένον ». Καὶ ὡς τοῦτο διεβηθῆ ἐπὶ πᾶσι τὰ

θαῦμα, καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦντος ἦλθεν ἀκοάς, μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμπόσιου, προσκαλεσάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ Βασιλεὺς· « Εἰ ἐπαρᾶσαι οἶδας, καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ δραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθείσάν μοι παιδα ». Τοῦτο περιχαρῶς δεξάμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθαλάμιον εἰσεῖυ παστάδα, καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπισταρίζας, καὶ τῆς σαρκὸς ἀπόσασθαι τὴν ὑδυπάθειαν πείσας τούτους, καὶ τῷ Θεῷ παραθήμενος, ἐκίθειν ὤχετο.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσειοκίτα τινὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ὁ νυμφίος ὄρα, τῇ νεανιδί προσομιλοῦντα, καὶ Θωμᾶν εἶναι ὑποποπάσας, ἔφη· « Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξῆλθες, πῶς ἄφνω πάλιν γίγονας, ἀπορῶ ». Καὶ ὁ Κύριος· Ἐγὼ Θωμᾶς οὐκ εἰμί, κατὰ χάριν δὲ ἐκείνου ἀδελφός. Ὁ δ' ἂν ἐμοί, ὡς ἐκείνος, ἀκολούθησῃ, ἀπαρνησάμενος κόσμον, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας γενήσεται ». Τούτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀοράτως διέστη· ἐκείνοι δὲ τὸν λόγον ὡς μαργαρίτην ἐγκολπωσάμενοι, ἐλονυκτίους δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον.

Ἐωθεν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν κοιτῶνα, ἐνθα οἱ νέοι, κατέλαθε· ἀντικρὺ δὲ τούτους καθεζομένους εὐρών, παραχθῆς, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζεύξεως τὴν αἰτίαν ἠρώτα. Οἱ δὲ πρὸς αὐτόν· Ταύτην τὴν διαζεύξιν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφάνων καιρῷ, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἀκατάλυτον, ἀδιαίρηται μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ἡμῖν τοῦ ξένου ἐπαγγελίαν ». Ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς παραχθῆς, δωρεῶν υποσχέσεις, ἐφ' ᾧ τὸν ἀπατεῶνα εὐρεθῆναι καὶ παραστῆναι, ἐπηγγείλατο, ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις, ἀοράτως μᾶλλον τοῖς κατηχουμένοις ἐπιστηρίζων ὁ ζητούμενος ἐπωπτάμετο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Βασιλέως καταλεῖναι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ Χριστιανὸν πείσαι γενέσθαι. Ὅτι δὲ οὐχ οἶόν τε τὴν ἀρετὴν διαλαθεῖν, εἰδείξεν αὐτὴ καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐν Ἰνδιᾷ διατρέθειν· καὶ πρὸς αὐτόν οὗτοι τὸ βάπτισμα ληψόμενοι, παραγεγονότες οἱ δόκιμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκλινῶς ταυτην ἐδόξαζον.

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφῆρον εἰσεβαλε τῶν Ἰνδῶν Βασιλεία ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποίαν εἰδέναί αὐτόν ἐν ξύλοις ἐργασίαν ἐπύθετο, καὶ ποίαν ἐν λίθοις. Καὶ ἐπὶ μὲν ξύλοις, ἄροτρα, κώπας, ζυγοὺς, καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθοις, στήλας, κούρας, καὶ βασιλείων οἰκοδομᾶς κατασκευάζειν ἐμπειροτάτως, ἔλεγεν εἰδέναί· Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Ἀρά γε παλάτιον ἐν ᾧ τόπῳ ἐφέσεως κέκτημαι, δύνασαι μοι κατασκευᾶσαι πρὸς θεραπείαν; Καὶ ὁ Ἀπόστολος, ὡς κατέθετο, μηδὲν μελήσας, χουσὸν αὐτίκα λήψασθαι ἐκίλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδείων μετακομιδὴν, καὶ τοὺς Σιμελίως ἄρτι καταβαλεῖν ὑπετίθει, τὸν τόπον ὑποδεικνύς. Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος· Ὁ τῷ παρόντι καιροῦ, ὦ Βασιλεῦ, τὸ κτίζειν ἐπιτηδεῖς, ἀλλὰ τοῦ Ὑπερβηριταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μηνός· οἶμαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλουτι αἰῶνι τῶν βεβιωμένων ἀνταμοιβάν· διὸ καὶ τὴν τοῦ κρατοῦντος εὐφῶς παρεκρούσατο γνώμην. Λαθὼν δὲ ἐπὶ χεῖρας καὶ κανόνα (πῆχυν), καὶ τὴν διάθεσιν ἐπιστημανῶς διαζωγραφήσας, ἀλύπως ἐπειθεῖν ἔχειν αὐτοῦ τὸν σκοπόν.

Ἀγασθεῖς οὖν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ περιδείξιν τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἱκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπίδους, οἴκοι ἐπανακάμπτει. Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας ἅπαν τὸ χουσίον καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποιήτου οἰκίαν ἐν τῇ τῶν πρωτατόκων αὐλῇ τῷ Βασιλεῖ κατασκευάζει. Ὡς δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἱκανοῦ χρόνου παραδραμάντος, ἔσπευδε περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἤκουσε δὲ τὴν στήγην μόνην ἀπολείπεισθαι, ἐκ περιχαρείας, ὡς ἀληθεύσαν τὴν ἀγγελίαν ὑποποπάσας, ἐτέρου χουσίου ὀλκὴν τῷ

Ἀπόστολῳ πέποιθεν, εἰρηκῶς· Καλλιστεύουσαν μοι τὴν ὀροφὴν τῶν οἰκοδομημάτων δια τάχους ἀποτέλεισον, ἵνα, ἔ-
ταν αὐταῖς ὄψομαι ἰδῶ, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιστήμης τὸν
πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιά-
σω. Αὐτὸς δὲ πάλιν, τὸ χρυσοῖον ἀπολαβὼν, εἰς οὐρανὸν
ἄρας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα « Εὐχαριστῶ σοι Φιλα-
ῤρωπε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστου τὴν σωτηρίαν
οἰκονομεῖν εἶδας ». Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἔχόμενος,
ἅπαν τοῖς δεομένοις τὸ ἀργύριον διένειμεν.

Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀ-
πόστολος διατρίβων ἦν, χρόνου τινὸς διαρρέυσαντος, πρὸς
τὸν Βασιλεῖα ἀφίκοντο, καὶ περὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδο-
μημάτων μαθεῖν ἠμέλειτο, ἦκουσε μὴ προσδοκᾶν τὸ σύν-
ολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομᾶς κτισμάτων, ὡς τοῦ
χρυσίου παντὸς τοῖς πένησιν διανεμηθῆντος· μάλλον δὲ ὅτι
καὶ Θεὸν ἀγνοοῦμενον κηρύσσει, καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐ-
τῷ ἐξαισία τινὰ θαυματουργεῖ, μηδὲ ποσῶν τὸ σύνολον
σιτιζόμενος. Ὁ Βασιλεὺς οὖν, ἀκατασχέτῳ μανίᾳ πληγείς,
καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστειλάμενος, ἐπυθάνετο, εἰ τὸ πα-
λάτιον ἔκτισται. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, εἶπεν· Ὁ παρὰ τοῦ ἀ-
ληθινοῦ ἀρχιτίκτονος ἐγὼ οἰκοδομεῖν μεμάθηκα, Βασιλεῦ,
τοῦτό σοι ὠραῖον καὶ πανυ παλάτιον ἔκτισται· « Καὶ ὁ
Βασιλεὺς· Ἐξ αὐτῆς παραγεγονότες, τὸ κατασκευασθῆν ἴ-
δωμεν ». Οὐ μοι δοκεῖ, ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, τὴν τού-
του χρῆσιν ἔχειν σε τὸ παρὲν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γένη
τῶν ὧδε, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατά-
λυμα ». Καὶ ὡς δῆθεν ὁ Βασιλεὺς χλευαζόμενος (τοῦτο
γὰρ ὑπέλαβε), θηριωδῶς κατεβρόντησε εἰπὼν· Τὸν ἀπα-
τεῶνα τοῦτον εἰς σκοτεινότετον λάκκον, σὺν τῷ ἀγαγόντι
μοι ἐμπόρῳ ἀσφαλισθῆναι προστάσω.

Ὡς δὲ τούτου ἡ φρουρὰ δεσμώτην εἶχε κατάκλειστον,
ὁ τοῦ Βασιλέως ἀδελφός, ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ὡς δῆθεν
τῷ ἀδελφῷ συναλγῶν, καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπεσὼν, πρὸς
θάνατον ἠπειγε, τὸν Βασιλεῖα προσκαλεσάμενος, ἔφη· « Διὰ
τὴν τοῦ δολίου συμβῆσάν μοι ἐπήρειαν, τὴν ψυχὴν παθῶν
ἦδη, τῆς ζωῆς ὑπεξέρχομαι » καὶ ἐκατέρων οὕτως ἐμι-
λούντων, ἀποπνεύγεις ἄφρονος ἔμεινε. Τότε τὴν ψυχὴν αὐ-
τοῦ λαβὼν Ἄγγελος, τὰς σκηνας Κυρίου ἐπιπερευόμενος,
ὑπεδείκνυε τὴν τούτων εὐπρέπειαν, καὶ εἰς ὅποιαν οἰκῆσαι
βούλετο ἐπῆρώτα. Καὶ ὡς ἔγνω ἡ ψυχὴ μίαν τὸ ἐξαι-
ρετον ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι ταύτην εἰδείκνυε τῷ Ἄγγέλῳ, καὶ
ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ
ὁ Ἄγγελος· Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὕτη γὰρ ἐ-
στι τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἣν ὁ ξένος αὐτῷ Θωμᾶς ὠκοδόμη-
σε· « Καὶ δέομαί σου, ἀντέφησεν, ἄνεις μοι πρὸς αὐτὸν ἀ-
πελθεῖν· εὐώνως γὰρ ἐνσησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπα-
μείθῳ· οὐδέ γὰρ εἶδε τὸ κάλλος αὐτῆς ». Τότε ἰπανα-
κάμψας ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν, τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδί-
δωσιν· ὡς ἀπὸ κάρου δὲ τινὸς ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς,
τοῖς παρεστῶσι τὸν ὀδελφὸν ἐπεζητεῖ· οὐ παραγενομένου,
πρὸς αὐτὸν εἶρηκεν· Ἀνευδοκίᾳ πείπεισθαι, ὡς τὸ ἦται-
σιν τῆς βασιλείας σου προεῖλου δεῦναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀνα-
βίωσιν. Ὅθεν μικρὰν τινὰ χάριν αὐτῷ παρασχέιν μοι, ἣν
μὴ ὑπέρθου χάρισσασθαι μοι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Ὅσον ὑπὸ
τῆν χεῖρα ἐστὶ, φιλάτω μοι ἐντι σοι ἀδελφῷ, προθύμως
χαρίσσομαι, ὅρκῳ τοῦτο βιβαιώσας ». Τότε ἀνυποστόλως
τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ, ἐπετραύωσεν, εἰπὼν· Τὸ ἐν οὐ-
ρανοῖς σοι παλάτιον μοι ἐπίδος, εἰς ὅσπιν βούλη χρημάτων
ἀνταλλαγῆν. Καὶ ὡσπερ ἐννεός ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ γε-
νόμενος, ἔφη· Ἐμοὶ παλάτιον ἐν οὐρανοῖς; τίθεν; Ναὶ
μὴν ἐστὶ σοι, ἔφη, εἰ καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖς, ἔπερ σοι ὁ ἐν
φρουρᾷ ἰδομήσατο ὑπερήτης· ὡς καὶ αὐτὸς ἐγὼ, τῆ πρὸς
σε ἀχθύμενος λύπη ἀρπαγείς, τούτου εἶδον τὴν καλλονήν.

Τότε οὐνεὶς ὁ Βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὕτω πῶς τὸν
ἀδελφὸν ἀπεκρούσατο, εἰπὼν· « Εἰ μὲν τῶν ὑπὸ τὴν βα-

σιλείαν κειμένων τὸ ζητούμενον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν
ἔρκων λύσις ἐπισηφαλῆς· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκεκλη-
ρωμένων, αὐτὸς τὸ λεγόμενον δίκασον· ἀλλ' ἐπεὶ παρέστιν
ὁ τέκτων, λαβε τοῦτον, καὶ ὦν ἐθείσῳ, σκευάσει σοι λαμ-
πρότερα ». Τοῦτο εἰπὼν, σὺν τῷ Ἀβάνῃ τῆς φυλακῆς τὸν
Ἀπόστολον ἐξάγει· καὶ πεσὼν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς
συναρπαγῆς τὸ σφαλὲν συμπαθῆναι ἐζητεῖ.

Ἐπὶ τούτῳ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας ὁ Ἀπόστολος, καὶ
ἀμφοτέρους τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμπρύνας, δούς
αὐτοῖς τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἀκηράτου βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας
αὐτὸς κηρύσσει ὠρητο πόλεις, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν
Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος
Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Ἐρωτηίδα πυρπολοῦσι παρθένον,

Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ κκμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ὡς Ἀπόστο-
λος, χαίρων συγχορεύεις Μάκαρ ἐν οὐρα-
νοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος· Εὐλογημένος εἶ
ἐν τῷ ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διεδραμε,
Ἀφθόγγος καὶ ῥημάτων θείων ἡ προσφορά,
τοὺς κραυγάζοντας παιδεύουσα· Εὐλογημένος
εἶ, ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σε Κύριε.

Ναὸς ἐγένου σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμη·
Ἰσθῆν καὶ ναοὺς εἰδώλων τε καὶ βωμοὺς,
ἀπεκαθήρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγείρας, εἰς
ὑμνωδίαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ (*).

Θεοτοκίον.

Νόμου δουλείας, τῆ σῆ γεννήσει λελυτρώ-
μεθα· σὺ γὰρ Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτὴν,
ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας. Εὐλογημένη σὺ ἐν
γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

ᾠδὴ η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Θεῷ ὀμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιλελη-
σμένος ἀναπέφνης· τὴν δὲ ὑπερκόσμιον,
θῆωσιν ἐπλούτησας, τῆ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι
θεοποιούμενος, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε κραυγα-
ζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγάπη Θεῷ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον
Ἀμετ' αὐτοῦ Μάκαρ ἐπόθησας, τοῖς συνα-
ποστολοῖς σου, Ἄγωμεν φθελγζάμενος, καὶ σὺν
αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξώμεθα, τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε βῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

(*) Τὸ Τροπᾶριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τῆς ζ'. ᾠδῆς « Σῆ-
μερον τὴν μνήμην σου πάντες » οὔτε ἐν τῷ χειρογράφῳ
κεῖνται, οὔτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι χωροῦσι τὰ ἀρκτικά τούτων
γράμματα· καὶ δῆλον αἰς μεταγενεστέρως χεῖρὸς εἶσι προ-
σῆσαι.

Υμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέ-
λας τῆς οὐρανόου βροχῆς ἔδειξεν, ὄμβροις
ἐπικλύζοντας θείας ἐπιγνώσεως, τὰς Ἐκκλη-
σίας πάνσοφοι, καὶ καταρδεύοντας, καὶ, Κύριον
ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μώμων καθαρὰ καὶ μολυσμάτων, καὶ πάσης
μάγισυνης ἔσα τέμενος, Λόγον τὸν πανά-
γιον, πάντας ἀγιαζόντα, τὸν τῷ Πατρὶ συνἀναρ-
χον ἐκκοφόρησας· διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμνεῖμεν,
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
- » τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργέμενος, τὴν οἰκουμένην
- » ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλειν σοι· Τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
- » τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ 3. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Αῖμα φωτοφόρον ἔδειχθης, ἐπικαθήμενον
τὸν Λόγον, τῇ εὐπειθεστάτῃ ψυχῇ σου,
καὶ θεοφόρῳ ἐπιφερόμενον, πρὸς σωτηρίαν· Ἐν-
δοξε, ἠνιοχοῦντα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Σαῦ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦν-
τες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας ρυσθῆ-
ναι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς παρρησίας σου, ἣν ὡς Χρι-
στοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις Θεόπτα πανσεβάσμιε.

Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε τελῶμεν· φώτισον ἀγίασον πίσει,
πειρατηρίων καὶ περιστάσεων, καὶ παθημάτων
πάντοτε, ἀπολυτροῦμενός πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Οφθης θεονύμφευτος Μήτηρ, καὶ πανακήρα-
τος Παρθένος· σὺ γὰρ παρθενοῖα καὶ τόκον,
εἰς ἓν συνῆψας ἄχραντε Δεσποῖνα, τὸν Ποιητὴν
καὶ Κύριον, πάσης τῆς κτίσεως γεννήασα.

Ὁ Εἰρμός.

- » Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
- » σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήμηθι, Χρι-
» στοῦ συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
- » ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αυτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πανο-
κτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ οἰκ-
μένη καὶ νίκῃ, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι, ἡμῖν πται-
σμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἴτησαι, τοῖς σὲ
Θωμᾶ εὐφημοῦσιν, ὡς μαθητὴν θεηγόρον.

Ἔτερον.

Χριστὸς ὁ μέγας Ἥλιος, ἀκτῖνά σε πολύφω-
τον, ἐν τῇ Ἰνδία ἐκπέμπει, τὴν ζοφεράν

πλάνην μύσα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμᾶ σοφῆ
Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα, Τριάδα
σέβειν τὴν θείαν, παρ' ἧς φρουρούμεθα πάντες.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Μητρόθεε, τὸ μέγα περιήχημα,
τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφη-
τῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέω-
σαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῶν Θεογεννήτρια, ὅταν
καθίσῃ, τοῦ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστω.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλ-
λομεν τὰ παρόντα τρία Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,
δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε, καὶ
τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ τού-
του διδάγματα ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀ-
νεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς
ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν
παθῶν σκοτισθείσας ψυχὰς, ἐντολαῖς τοῦ Σω-
τῆρος ἐφώτισας, πισεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρὶ, τὴν ψυχὴν κα-
ταυγασθεῖς, ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότου μιμη-
τῆς γέγονας, ὡς ἔννομος Μαθητῆς, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τῆ
βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εὐσεβῶν ψυχὰς ἐζώρη-
σας. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένην δια-
νοιαν, τῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσα-
γήνευσας. Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει, καὶ
ἡμᾶς ρυσθῆναι τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐξοφωμένης ὀ-
ψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἀλείας βυθὸν καταλιπὼν, τῷ τοῦ
Σταυροῦ καλάμῳ πίστει προσέδραμες, καὶ
ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώρησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε·
διὸ καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν τοῦ Λόγου, τῇ
χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἡλῶν τὰς
ώτειλάς, τῷ δακτυλῷ κατιδεῖν κατηξίωσαι. Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ ἐκτενῶς πρέσβευε αἰεὶ, τῆ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ θεία ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας
νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θω-
μᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχὰι εὐ-
φραίνονται· τῇ γὰρ θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύμα-
τος, λαοὺς ἀνειλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνω-
σεως· ὅθεν ἐκ Σιῶν, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος
ἐξῆλθες, τὰ σα ἐκβλύζων ἐνθεα δόγματα, εἰς
τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ
πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευράν ἐλογχεύθης.

καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύς τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἐκέτευε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά,

καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

Τῆ Ζ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κυρίου. κατακοσμήσας ταῖς χάρισι, ταῖς τῶν ἰάσεων, θαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐκλεῶς ἀνεδειξε, νοσοῦντας δὲ ὑμῶν θεραπεύων, αἰεὶ διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, ἐν οὐρανοῖς συγχορεύετε· σὺν Ἄσωμάτοις γὰρ, αἰεὶ παρεστῶτες, τῇ Τριάδι Ἁγίαι, καὶ δόξη ἐντρυφῶντες ἀγαλλεσθε· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔνστασιν, ἀνδρείως ἄμφω ἐλύσατε· καὶ τῶν εἰδώλων δέ, ὀλεθρίαν πλάνην, εὐσεβῶς ἀπώσασθε, Χριστὸν τὸν Βασιλέα κηρύξαντες· ὃν ἐκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Σέργιος καὶ Βάκχος, ἡ παιδρὰ τῶν Μαρτύρων καὶ τερπνὴ λαμπηδὼν, τῶν μὲν τυράννων τὸ θράσος κατέβαλε, τῶν δὲ εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησε· καὶ τῆς θεογνωσίας τὸ τέλειον μυστήριον, λαμπρᾶ τῇ φωνῇ, ὑψηγοροῦντες ἀνεκήρυττον. Ὡν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ὁ τέτων νομοδότης, ἀγωνοθέτης τε καὶ στεφανοθέτης, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν δυνάμεων, τὸ κράτος ἀναδήσασθαι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ηλιον κηῆσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμε, τὸ ζοφῶδες διάλυσον, παθῶν τῶν θλιβόντων με· καὶ τὸν ἀπάτωντα, τὴν ψυχὴν με

ὄφην, καὶ καταθέλωντά με νῦν, φιληδονίαις καὶ ματαιότησι, πόρρωθεν ἀποδίωξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, ἀπαθείας τὸν δοῦλόν σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόνηρον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τῆτο γιέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς, ἀποτιννύει ἀνθῶν πεποιήκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγνε, σὺν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ε'κραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἐχθρῶν τὸ σύστημα· ἐν οἷς ὡς φωστῆρες κοσμικοὶ, διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς καὶ ἄριστοι Ἀθλοφόροι, Σέργιός τε καὶ Βάκχος. Τούτοις ἔκλινε τὰ νῶτα ἡ πονηρὰ φάλαγξ τῶν δαιμόνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καὶ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ὀρώντες τὸν ἀσώματον, ὑπὸ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανέορτον ἑορτὴν καὶ κοσμικὴν χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοᾷ· Ὁ ἀσθενεῖα σαρκὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρόν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, καθ' ἐκάστην πρένθιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδεικνύσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεὶ μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρίζουσα· Οἱ μοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε θειοῦς, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σέργιον ἀθλοφόρον, καὶ Βάκχον αἰδιμον ἄδω.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Σέργει θεράπον τοῦ Χριστοῦ, συμπρεσβευτήν προσλαβὼν καὶ συλλήπτορα, Βαίχχον τὸν αἰοιδίμον, μεθ' οὗ τοὺς ἄθλους θεοφρόνως ἤνυσας, λόγον μοι σοφίας, ἡμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επί τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίστεως Ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τὸν θεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλῆς ἐρηρυσμένοι βάσεως, πρόβολοι καὶ πύργαι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι πιστεύσαντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πᾶσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, διὰ Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε καὶ περιβαλλόμενοι, θηλυπρεπῆς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολὴν ἡμφιάσασθε.

Θεοτοκίον.

Γλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῆ Θεομῆτορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κεντήμεθα.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Ο μόνος γινώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὄρων ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ θείας γνώσεως, καὶ στερέρου φρονήματος, δαψιλῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας Μακάριοι.

Νομίμως θεράποντες Χριστοῦ, ἀθλήσασθε προελλόμενοι, τὴν φθειρομένην δόξαν καὶ ρέουσαν, καὶ κόσμον πάντα καὶ κοσμοκράτορα, λογισμῶ θεόφρονι, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Αχράντοις νοῶς ἐπιθολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἴγλης πληρούμενοι, καὶ τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες, πειρασμῶν τῆς ὑμᾶς γεραίροντας, Ἀθλοφόροι λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρὶν, Ἀδάμ νῦν ἠλευθέρωται, τῇ σῆ γεννήσει μόνη Θεόνυμφε· ζωὴν γὰρ ὄντως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, Ἀγνή καθ' ὑπόστασιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας
» τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν
» μαρφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὑψους δύνα-

» μιν, τῆ βοᾶν σοι· Ἅγιος, ὁ τῆς δόξης Κύριος,
» ὁ ἀνείκαστος ἐν ἀγαθότητι.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθληταῖς. Σέργιον τιμήσωμεν, καὶ τὸν Βαίχχον τοὺς Μάρτυρας, ὡς τῆ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, καὶ τῶν εἰδῶλων πᾶσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὅθεν ἐπαξίως οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστὲ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ενθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε. Πρὶν τὰς πύλας φθάσω, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὁδηγῆσά με, ἵνα εὐχαρίσω, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σε, τὴν ἄμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαί σε δοθῆναί μοι, ἱλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σῆ, καὶ Θεὸν σε εἰδυῖα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προσιέμενον, τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὡς μὲν μήτηρ ῥομφαία, καρδίαν ἐτέτρωτο, καὶ οὐχ ἦττον ὀδύναις καὶ πόνοις προσήλωτο· ὡς δὲ βουλομένην, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, καὶ κόσμου τὴν λυτρωσιν, εὐχομένη ἀνίμνει σε, καὶ σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι καὶ σῶσον Υἱέ, τοὺς τὰ πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐκχέας· σὸν αἷμα τὸ ἅγιον.

ᾠδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ δυσμῶν ἐξανέτειλαν, τὴν ἐναντίαν τῷ τῆς γῆς, τότε κρατοῦντι δυσσεβεῖ, ποιούμενοι κίνησιν, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀνατολὴν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστὲ καὶ σωτήριον.

Οὐ ξίφος οὐ πῦρ οὐ διωγμὸς οὐδὲ μάλιστα τῆς εὐσεβοῦς περὶ Θεὸν, γνώμης ἐχώρισαν ὑμᾶς· ζωὴν γὰρ ἠγήσασθε, τὴν τελευταίην τὴν δι' αὐτὸν Ἀξιάγαστοι, καὶ μακαρίαν τρυφήν καὶ ἀνώλεθρον.

Φωστῆρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιχυγάζουσι φωτὶ, τῆς θείας ἐλλάμψεως, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, τὰ τῶν θαυμασίων ἀκτῖνας ἐκπέμποντες.

Ο Βάκχος ὁ θεῖος καὶ πανάριστος Σέργιος, ἐγκαυτῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείαις ἐρασταῖς, καὶ τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι. **Θεοτοκίον.**

Ρομφαίαν τὰς πύλας τῆς Ἐδέμ ἢ φυλάττουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ ὑποδέχεται φαιδρῶς, τιμῶν ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος Πανάμωμε, σημειωθέντα ὁρῶσα καὶ χάριτι.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Οὐκ ἐπὶ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, καὶ τυράννων καρτερῶς αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, νικηταὶ γεγόνατε, παρὰ Χριστῆ στεφανωθέντες· καὶ νῦν ἀξίως ἀγαλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀηττήτῳ δυνάμει καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος, ἢ δυαδὸς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ ψυχῆς καὶ στερόρητι, διανοίας ξυνωρὶς τῶν Μαρτύρων ἢ ἐνδοξοῦ, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μαρίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται. **Θεοτοκίον.**

Ανέτειλας Θεομήτορ ὡς ὄρθρος τὸν ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκαλίαις φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης· διό σε πάντες δοξάζομεν.

ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γάσεων πηγὰς Μαρτύρων λείψανα, πλουσίως ἀναβρύουσιν· ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοὶ, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεῆ, Σέργιον καὶ Βάκχον τὸν αἰοίδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκλήνωσιν, καὶ πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐσαλῶς, Σέργιος καὶ Βάκχος ἐκπορεύοντο, καὶ πρὸς Χριστὸν, λιμένα ἔφθασαν τὸν ἀχειμάστον.

Ανοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ ἐράνιαι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτὸν, τὸ τῇ ἐκμιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθὲν, καὶ φυγαδεῦον δαιμόνων φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Θεῆ Μητέρα Πάναγνε, φρονῶντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἄναρχον Υἱὸν μονογενῆ, τὸν πρὸ τὸν αἰώνων ἀναλάμψαντα, ἐκ τῆ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς, ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρό-

• βατα σφαγῆς. Σῶσον τὸν λαὸν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθρούς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατέλυσατε· καὶ τὴν νίκην ἄνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Εν οὐρανοῖς Χριστῆ, κατακοῦντες, Σέργιος τε καὶ Βάκχος, καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς τοῦ παρὰ σοῦ ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας πορευόμενον προφθάσειαν διὰ τάχους, καὶ τῶν παθῶν ἀφαρπάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολὴν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες· ὅπως λευχειμονῶν, τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν ἀνυμνῶ, καὶ κραυγάζω σοι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καὶ Βάκχου.

Στίχοι.

Χαλιᾶ σὰ νεῦρα, Βάκχε, πρὸς νεύριον βίαν,
Καὶ πρὸς ξίφος, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδιά.

Σέργιον ἐβδομάτῃ ξίφους ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχον.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ Βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος Πριμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάκχος, Σεκουδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς (*). Ἀρχῆθεν δὲ τὰ τῶν Χριστιανῶν μνηθέντες, καὶ τὰς Διοπνεύστους Γραφὰς ἐκραθόντες καλῶς, διαβληθέντες τῷ Βασίλει, προετράπησαν ἅμα αὐτῷ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσεγγεῖν. Τοῦτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀφηρέθησαν τὰς ζώνας καὶ τὰ μαυρία, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιστάλασαν θηλυπρεπίειν ἐνδύμασι, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὕβρι δῆθεν, σιδήρα πεπεδημένοι ἤχθησαν, καὶ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀντίοχον παραπέμπονται εἰς πόλιν Εὐφρατῶν. Ἦδη δὲ πλησιάζοντες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων θείας ἰσχύος καὶ θάρρους ἐπλήθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάκχος, πρῶτος τυφθεὶς νεῦροις ὡμοῖς, τῆς ὥρας παραταθείσης, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὸ πνεῦμα

(*) Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐννοεῖται Γυμνάσιον, ὅπου ἐδιδάσκοντο καὶ ἐγυμνάζοντο τὰ στρατιωτικά, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ τάγματος· τὸ δὲ Κιντιλίων, λέξις οὖσα Λατινικὴ ἀπὸ τοῦ Κίντος, ἢ ὀρθότερον Κυίντος (Quintus, ὁ ἐστὶ Πέμπτος) γινομένη, δηλοῖ τάγμα στρατιωτῶν οὕτω καλούμενον, πρὸς διαφορὰν ἄλλων ταγμάτων, ὡς τὰ καταρτηθέντα τάγματα (Ὁρτάδες) τῶν πρώην Γενιτσαρῶν. Τούτου λοιπὸν τοῦ τάγματος ὁ μὲν Σέργιος ἦτο Πριμικήριος, τουτέστιν ἀρχηγός ἢ πρῶτος, ἢ κορυφαῖος· ὁ δὲ Βάκχος, Σεκουδικήριος, ἦτο δεύτερος αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας τῶν λατινομικτῶν τούτων δύο λέξεων, καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς διάφορα ἀξιώματα καὶ βαθμοὺς πολιτικούς τε καὶ ἐκκλησιαστικούς, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τόπου.

παρίδωκεν. Ὁ δὲ Σίργιος διαφέρως ἔστασθεις, καὶ κρηπίσι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδηραῖς, καὶ τρίχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἶτα καθειρθεὶς, καὶ αὖθις ταῖς αὐταῖς κρηπίσι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ξίφει ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Γουλιανῷ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Στίχ. Σάικω δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θεὸς Λόγος, Διττοῖς Ἀθληταῖς σάικον εἰς χαρὰν στρέφει.

Κλαυδίῳ βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἀποκτείναντος διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἔκτοτε τῶν Χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισάριος, ἀπὸ τῆς Ἀφρων χώρας ἔλθων ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ταρακηνῇ, ὡς εἶδε τὰς μυσσάρας θυσίας, κατέπτυσεν αὐτάς καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἄσιτος τῇ φυλακῇ, παρεδόθη τῷ Ἀνθυπάτῳ· καὶ δεσμευθεὶς τὰς χεῖρας ὀπισθεν, εἰλκίετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐμπροσθεν τοῦ ἐχήματος τοῦ ἀρχοντος, μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ὡς ἦδη πρὸς τὸν ναὸν ἀφίκοντο, τοῦ Ἀγίου προσευξαμένου, πίπτωκεν εὐθὺς ἐκ Στεμλίων ὁ ναός, συμπεριλαβὼν ἔνδον τὸν τε Ἀρχιερέα καὶ ἄλλους πολλοὺς· ἔπερ ἰδὼν Λεόντιος ὁ Ὑπατικός προσέειπε τῷ Ἁγίῳ· καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώπιον πάντων· καὶ ἔλθων ὁ πρεσβύτερος Ἰουλιανός, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικοῦ εὐθὺς τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναθεμένου ἐξ αἰτήσεως διὰ τῆς τοῦ Ἀγίου προσευχῆς, θρασυμένος Λοξώριος ὁ Ἀρχὼν τὸ γεγονός ἐκράτησεν Ἰουλιανὸν τὸν πρεσβύτερον καὶ Καισάριον τὸν διάκονον, καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτοὺς εἰς σακκοὺς, καὶ ριφῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν, Λοξώριε, ριπτόμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ, σὺ δὲ ὑπὸ δεινοῦ ἔφως ὄνηθεις, κακῷ θανάτῳ τὴν ψυχὴν ἀπαρρήξεις· ὁ καὶ γίγνηται· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας περιπλακίς αὐτῷ, ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης περιπατῶντι, δεινότητος ὄφει, καὶ πάντα τὰ τούτου μέλη τύψας, ἄπνευ καὶ σχεδὸν νεκρὸν εἰργάσατο· ἐξογκωθεὶς γὰρ ἔκειτο τοῖς ὄρωσι Σάικα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἀγίων, ἐξεληθόντα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑπὸ Κυρίου κυβερνώμενα, Εὐσεβίος τις πρεσβύτερος καὶ Φήλιξ, δι' ὀπτασίας ἀποσταλέντες, ὑπεδέξαντο ταῦτα, καὶ διήρχοντο ὅπου ὁ δύστηνος ἔκειτο· οὗς καὶ θρασυμένος ἐταλάνιζεν ἑαυτὸν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ, μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἀγίων λείψανα πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τούτων κεφαλὰς, φέψας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ. Κούαρτος δὲ πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Καπούης, ὑπὸ θείου Ἀγγίλου ὀδηγηθεὶς, ἀπελθὼν ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσεβίου φημί καὶ Φήλικος, καὶ κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίφῃ·

Πρὸς τὰ ξίφῃ δὲ λήφεται, καὶ τὰ γέρα.

Ος ἐπαρχίας μὲν ἐφυ τῆς Γαυφανίτου λεγομένης· ὁ δὲ τούτου πατὴρ Βαρδάνιος γεωργὸς ἦν· τὸν δὲ πατέρα γραμμασι παιδεύσει, καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν ταῦτεν ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήκοθεν τὸ ὕδωρ, τῇ

εὐχῇ τοῦ παιδὸς πηγὴ ἀνιδόθη· πολλὴ γὰρ ἦν τῷ νέῳ ἢ σύνεσις καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἐπεὶ δὲ εἰς μίτρον ἴφθασιν ἡλικίας, τοῖς ἀμπελικαῖς ἐργατουργαῖς ἑαυτὸν ἐνώσας, πρὸ τὴν Βασιλεύουσαν ἐρχεται· καὶ ἐργαζόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπέλους, διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφῆς ἐλάμβανε καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐργεδοῦτης, θαυμάσας τὴν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην, καὶ αἰδεσθεὶς αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐφοδιάσας χρυσίον ποσότητι, ἀπέστειλεν, εἰπὼν· « Ἀπελθε εἰς τὰ ἴδια, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενος », κρατίσας τὴν δίκελλαν αὐτοῦ πίστεως χάριν· ἦτις πολλὰ θαυμάσια ἐτέλεσεν.

Αὐτὸς δὲ, μετὰ τοῦ ἐν χειρὶ χρυσίου Ἐκκλησιαίου κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νικαίαν Συνόδῳ εὐρεθεὶς Ἀναγνώστης ὢν, δέχεται τὸ τοῦ Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίον μετέμειψε, παρραυτικά ἢ τοῦ Ἀρείου αἵρεσις ἤρξατο τοὺς πολλὰς ἐκταράττειν· ὅθεν οἱ κακόδοξοι, φθόνῳ πηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἅγιον τῷ Θουσιαστηρίῳ παριστάμενον, ἄφνω ἐκπηδήσαντες, τοῖς ξίφεσιν αὐτὸν κατέσφαξαν, καὶ κατέκοψαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ θείῳ αἵματι συμμίξιντες, θυσίαν ἀκουσίως τῷ ἁγίῳ Θεῷ παρέπεμψαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμην.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοητὴ Θεοτόκε.

Χαῖρε δυάς, Ἀθλοφόρων ἔνδοξε· χαῖρε νικήσασσα λαμπρῶς, τῶν τυράννων ταῖς ἀπειλαῖς· χαῖρε ἡ ἀνύσασσα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς αἰεὶ ἔνδον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα Θεῷ θεομακάριστε.

Ολολαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδιζόντες, τοὺς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ἠμβλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφηνότες ἔνδοξοι, ζῶντος καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τῷ Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, στίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταιὸν ἐν πολέμοις, Θεὸν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον.

Αχραντε σὺ, ναὸς ἐχρηματίσας, καὶ παναγία κιβωτός, δεξαμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπερινόητον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρί σου χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

ᾠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Ο τῇ δρόσῳ παλαί ταῖς Παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστῶτας ἐν τοῖς ἀγνώσιν, ἐδυναμώσεν αὐτῆ, τοὺς Μάρτυρας ψάλλοντας· Εὐλογοῦτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ιοβόλους καὶ ψυχοβλαβεῖς, θωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ Ἀθλοφόροι, διακρούσαντο, Χριστῷ, βρωῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλο-

γείτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δραστηρίους φύλακας ἡμῖν, τὸν Σέργιον καὶ Βάικχον τοὺς ὄντως σεφανηφόρους, ἐπέσησατο Χριστὸς, φρουροῦντας τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογοεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γθυρόν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαρίζων καὶ σοί, κραυγάζειν ἀξίωσον· Εὐλογοεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σέ τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκομίζων σοὶ ἀγνῆ, πανάμωμε Δέσποινα· σέ γὰρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ἴν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσῆ, ἀπέστλινον λέγοντες· Εὐλογοεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ολον τὸν Χριστὸν ἐκτίσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον δι' αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοντες, ταῖς χορείαις τῶν ἄνω Δυναμέων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε ταῖς λαμπρότητας.

Νέμοις Ἐυνωρίς πανάριστε, τῷ τῆς ἐπαίνης πόνθῳ σοὶ προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωποῦσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα· πρὸς ὃν ἐπείγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφράνησας.

Αἴγλη τριλαμποῦς Θεότητος, πεφωτισμένοι οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολυθεον, ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο· καὶ νῦν τῆς ἀκηράτου, κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διάδημα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας περικείμενοι.

Θεοτακίον.

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνῃ δ' τέτοκας, ὑπερφῶς Μητροπάρθενε, τὸν τὰ

σύμπαντα Δεῖψ βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολοῦμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Αδελφικῆ συνδούμενοι, τῇ στοργῇ καὶ τῇ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ὁ Θεόφρων, καὶ Βάικχος ὁ αἰδιδιμος, σέ Χριστέ δυσωποῦσιν, εἰρήνην σὴν δωρήσασθαι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωπῆσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρείων σου δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σέ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Δαυτικῶς ἀνεθόων, Σέργιος, καὶ Βάικχος οἱ Μάρτυρες· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν Ἀδελφὸς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πίστεως τρόπῳ. Ὄθεν οἱ Ἅγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Εἴτι καλόν, εἴτι τερπνόν, ἢ αὐταδέλφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε· οὐς γὰρ ἢ φύσις σαρκικὴς ἀδελφὸς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἢ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεὸς, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Προφητικῶς τοῖς Ἅγίοις συνελθόντες τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυξάμενοι πάντα, ἦραν τὸν σταυρὸν, ἐπ' ὧ·

μων, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ Σέργιος καὶ Βάικχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· καὶ παρρήσιαν ἐν ἕρανοῖς κεκτημένοι, πρεσβεύουσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Υποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν ὑποδήματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι τὸν ὄφιν τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, καὶ τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαστο. Διὸ εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἐλέησον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὁλῶν Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ' Σταυροθεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνάς ἡ κηύσασα ἐπιδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότητε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης φιλάνθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Δόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στέφαν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ανατολίου.

Καθορῶσα παλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς στολιζέται, καὶ πιστῶς ἑορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλειον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ ταῖς θείαις ὑμῶν αὐχέσιν ἐπιτεθεῖσαν παικτικῶς· δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, καὶ τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οἴλην, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ἁ τάλαι, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ἄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ τὸν θάνατον αἶμοι; τρέμω τὸ κριτήριο τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦμε Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσπαινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ' Σταυροθεοτοκίον.

Πάνους, ὑπομείνασα πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἀχραντε, ἔστεις δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἶμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ἃ πάσαν γῆν ἐκπληρῶν;

Ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἱλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Εγκρατεῖα τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώωσας καὶ ἐκόσμησας, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ νυμφίῳ καὶ Κτίστη σου· ὃν ἐκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν αἰσιθέαστον μνήμην σου.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἐνδοξε μετερρύθμισας· οὐχὶ χρωμάτων, τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωποῦσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσιθέαστον μνήμην σου.

Τῶν δακρῶν ἀλάβαστρον, καθ' ἐκάστην προχέουσα, εὐωδίας ἐπλησας τὰ οὐράνια· διὰ ὡς μύρα πολύτιμα, Χριστῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὁσμὴν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεάμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσιθέαστον μνήμην σου (*).

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς γὰρ καὶ δάκρυσι Πελαγία, τῶν παλλῶν πταισμάτων τὰ πέλαγος ἐξήρανας, καὶ τὰ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· καὶ νῦν ταύτῳ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Επομβρίας τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Παν-ἀχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσι-

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω, ἔχει ἕτερα Προσόμοια, πρὸς τὸ «Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος». Ἐκλείπει δὲ ἐκεῖ καὶ τὰ ἐν τοῖς Ἀποστίχοις Δοξαμτικῶν.

σον· ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμαίρου, καταξίωσον τρυφῆς με, ταῖς ἀειζώοις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπώδύρετο· καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συναπιστῶν, τοὺς προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Μελετίου Ἱερομάρτυρος Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβαίντος φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω οἰκεῖν σε ἤξιωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Ταῦ οὐράνια πάντα συγχαίρῃσι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνωσ βιώσασα, νῦν καθορῶντα Χριστοῦ ἀσπίλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντας πιστοὺς φρουροῦντας τῇ μνήμῃ σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ ταῦ παραδόξου.

Η ἦ ταῖ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ Πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠροῦμενον, καταπιεῖν με καίκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δολιόν, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀκωδίκως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἱμοὶ τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας Ἔτος, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς· Πόθῳ γεραίρω τὴν σοφὴν Πελαγίαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Προθεῖσα, ὡς πανδαισίαν σήμερον, τὴν θείαν μνήμην αὐτῆς, τῇ οἰκουμένη πάσῃ μυστικῶς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφήσαι ἅπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγῶνων αὐτῆς.

Ο πόθος, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφεισιν, ἐν τῇ ψυχῇ σε Σεμνή, κατωκηκῶς ἐπύρσευσε τὸν νῦν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ πνεύματος, ἀνάψας σὲ ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἐφλεξεν.

Θαλάσσης, τῆς ἀμαρτίας κλύδωνα, ὑπεκφυγοῦσα σεμνή, τῷ γαληνῷ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὸ τῇ μετανοίᾳ σου, ἐπεκληρώσω τὸν Παράδεισον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη, τῶν ἐν τῷ βίῳ ἄχραντε, χεμαζομένων βροτῶν, ἡ ἀσφαλῆς καὶ ἀγκυραστερῆρά, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησις, αὐτῇ ὑπάρχεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

Ὡδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανέπτῃς εἰς οὐρανοὺς, ἡ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆς ἐγκρατείας σαυτὴν, πᾶναις τε πολλοῖς ἀνυψώσασα.

Γλύος τῆς τῶν παθῶν, σὺ τὰ δυσῶδες τῷ Χριστοῦ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνή, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ.

Ρομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόρος ἀληθῶς γέγονεν, ἡ πρὸς Θεὸν σου σεμνή, ἔμπυρος ἀγάπη καὶ ἔφεισις. Θεοτοκίον.

Ως δρόσος ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἄγνη σταζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμνον, τῶν σὲ ἀνυμνοῦντων σθεννύει αἰεὶ. Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ ἀτερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Μετανάσις τῇ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσθέσασα φλόγα τὴν σαυτῆς, ζωὴν ἀνατέθεικας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρὶ σου· διὰ τοῦτο κόσμον, φυγῆσα ἐμόναςας, ἐν ἐρήμῳ βίον, ἄγγελων ζηλώσασα· ὅθεν σοῦ τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεόθεν τιμώμενον, ἐπεγνωσθη τοῖς πέρασι. Πελαγία πανένδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πτασμάτων ἄφεςσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζομαί πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένῃ προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὠρῶσα ἢ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτίτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρῆνει κραυγαίζουσα, καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναίζουσα· Οἴμοι τῆ τεκούση, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἡλοῖς προσπηγνύμενος; Ὄντως ταῦτα πάσχεις, ταῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ως θυμίαμα ὑπέρτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξίν ὀλοκαυτωθεῖσα, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρῶν γενομένην, ὅλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνόθευτον, οὗ ὁ σὸς νυμφίος ἠράσθη Χριστός.

Η τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σε χάρις σπινθῆρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνῆψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσεν. Θεοτοκίον.

Ράβδος ἔφησ Θεοτόκε ἐξ ἧς τὸ ἄνθος, τὸ νοκτὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρῶσαν τὰ σύμπαντα, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὡν ἀκέκωτον τίμιον.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ναίμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνθησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφραδίαις, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐν σκοτει κειμένων βροτῶν· σὺ ἔλλαμψας ἐν καρδίᾳ τῆς Ὁσίας τὴν αἴγλην, τῆς θείας ἐπιγνώσεως.

Οἱ πόνοι σου σεμνή, Πελαγία ἐν δακρυσι, σπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν, ἐν οὐρανοῖς συνῆθροισαν.

Θεοτοκίον.

Γνωστήσου ἀληθῶς, ἢ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἀπεσοβήθη, καὶ ὠκίσθη, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Η πάλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφους, παγίς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πόνοις ἐνθέοις, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἠξίωσαι. Θεοτοκίον.

Ιδεῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἀφραστον, πάλαι ὠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὠφθη, τοῖς ποθοῦσί σε Κόρη πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σὸν, νηστείαις κατατήξασα, ἀγρύπνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθικέτευε, τῆ λαβεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητὲρ συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα. Ὁ Οἶκος.

Οσοι ἐν βίῳ ἀμαρτίαις ἐμολύνθητε, ὡς ὁ ταλας ἐγὼ, ζηλώσωμεν τὴν μετανοίαν, τὸν ὀδυρμόν τε μετὰ δακρύων τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λάβωμεν· καθάπερ ἢ μακαρία, ἔτι ζῶσα, τὸν ρύπον ἀπέπλυνε τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχοι.

Αἰσχρὸς πλυθεῖσα, καὶ λιποῦτα τὸν σάλον,
Πρὸς ὄρμον ἠκεις οὐρανοῦ Πελαγία.

Ὁγδοατή ὑπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Ἄτῃ ἢ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμμεριανοῦ Βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς δεσ-

τροκοπίαις σχολάζουσαι, και παλλακευμένη τῇ πέλει, και συναίγουσα ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐργασίας πλεῦτον ἀπειρον. Αὐτῇ, κατηχηθεῖσα παρά τινος Νόνου ἐπισκόπου, ἀγίου ἀνδρός, και Σερμῶς μετανοήσασα, και βαπτισθεῖσα, ἀπεβάλλεται πάντα ὡς σκύβαλα· και περιβαλεμένη τρίχινα, και εἰς ἀνδρα μετασχηματισθεῖσα, και λαθοῦσα, κατέλαβε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· και ἐγκλείσασα ἑαυτὴν ἐν κελίῳ, τὸ λειπέμενον τῆς ζωῆς διαρίστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Κρημνῶ φυγῆσα κρημνὸν αἰσχύνῃς μέγαν, Κρημνεῖς τὸν ἐχθρὸν εὐφυῶς Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἰνδίου. Μαθὼν δὲ ὁ ἄρχων τῆς ἐκείσε πόλεως, ὅτι Χριστιανήστικ, ἀπίστευε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτὴν· οἱ δὲ, ἀπελθόντες, περικύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλόμενοι ἀρπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθοῦσα τοῦτο, ἠτήσατο μικρὸν περιμεῖναι· τῶν δὲ πισθέντων, σταῖσα πρὸς Ἀνατολᾶς, ἐν ᾧ τόπῳ εἴθιμι προσεύχεσθαι, ἀνατείνας τὰς χεῖρας, και τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρασα εἰς τὸν οὐρανόν, προσηύξατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεὸν μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀγνὴν και ἱερεῖον ἁμωμον. Ταῦτα εἰπούσα, και σιμνωῶς αὐτὴν περιστείλασα, ἐκρήμνισεν ἐκεῖθεν ἑαυτήν, και οὕτω τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταϊσίας τῆς πόρνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ρύπου σμηγθεῖσα τῆς ἀσωτίας, Φαιδρὰ πρόσεισι τῷ Θεῷ Ταῖσία.

Αὕτη ἐκ παιδὸς παρά τῆς ἰδίας μητρὸς ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου. Παρὰ δὲ Παφνουτίου τοῦ Σιδωνίου ἀγρευθεῖσα, και τελειὰν πληροφορίαν λαθοῦσα, ὅτι ἴστικ μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς διομίνοις διανεῖμασα, λιτρῶν ὄντα τετρακοσίων, και ἑαυτὴν ἐγκλείσασα ἐν τινὶ κελίῳ, και δακρῦουσα, και στενάζουσα ἐκ βάθους καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με ἔλεησόν με. Ἐν τούτοις διετέλεσεν ἔτη τρία· ἐκεῖθεν δὲ ἐξελθοῦσα κελύσει τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πέλαγος θείων, κατορθωμάτων ὠφθῆς ὡς ἀληθῶς, ὄλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῷ, τὴν ἰσχύν· διὸ ἀνέμελπες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Εν τῇ καμίνῳ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα και τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας καθαρὸν, και τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας, ὄβρυζωθὲν σεμνῇ, Πελαγία τῇ ἀσκήσει σου.

Λουτρῷ τῷ θείῳ, ἐκδυσαμένη ὄλον σὺ ἀληθῶς, ὃν περ παλαιὸν ἐνδέδυσσο τῶν παθῶν, και φθειρόμενόν σου ἀνθρωπον, τὸν νέον ἔνδοξε ἡμφιάσῳ, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχούμενος Λόγος Θεοῦ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε και

φρικτῶς Θεοτόκε και ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φύραμα, ἑαυτῷ συνυψώσας ὡς εὐσπλαγγνος.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Λάμπουσιν ἀκτῖνες φαειναί, τῶν θαυμασίων σου, καθάπερ ἥλιος, και τὴν τοῦ βίου σε ἄπασαν, ὑπερφαίνουσι λαμπρότητα· και τὴν ἀσράψασαν ἐν σοὶ, τῆς θείας πίσεως ἐκβοῶσι, πάση τῇ κτίσει αὐγὴν Πελαγία σεμνῇ.

Αλῦτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστὸν, πιστῶν συνδήσασα, προσεκολλήθησ αὐτῷ, και ἀδιάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτῆ, ὧ και ἡρόσθη νοητῶς, ταῖς προσβολαῖς τῆ ἐχθροῦ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα.

Γνωσιν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἄπασαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέπληξας βροτῆς, ἐν τῇ ἀθρόᾳ Σεμνῇ, μεταθέσει, και οὐρανοὺς εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Γμνοῦσι πανάχραντε Ἄγνη, τὰ μεγαλειᾶ σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι και Προφῆται τρανῶς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, και τῶν Μαρτύρων χοροὶ, και Ὁσίων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνουμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασαί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους.

Γδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἐραστοῦ Χριστοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσαυρώθησ τῷ κόσμῳ, και τὸ ὠραῖον ἄνθος τοῦ σώματος, Ὁσία κατεμάραντας, και τὴν τοῦ βίου ἐβδελύξω στοργῇν.

Απᾶν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη Πελαγία, διὰ ἐγκρατείας και πόνων, πρὸς οὐρανίους σκηναῖς ἀνέδραμες· ἐν αἷς τοῦ ποδουμένου σοὶ ἐπαπολαύεις κάλλους ἔνδοξε.

Νῦν τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου, πάντας Ὁσία ἐποπτεύοις, και τοὺς τὴν ἐτήσιον ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σου μνήμην πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ και Κτίστη σου, ἵνα μετασχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Γμνῷ σου τὸν τόκον Παρθένε, και μεγαλύνω σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως και ἡ παράκλησις, ἡ ταχινὴ βοήθεια, και σωτηρία και ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

- Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
- σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη,
- Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ
- ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Υπογραμμὸς ὁ βίος σου, Μοναζόντων ἐδείχθη, καὶ ἀκριβὴς ἀνόρθωσις, τῶν δεινῶς πεπτωκότων, αἰοῖδιμε Πελαγία· τῶν παθῶν γὰρ τὴν νύκτα, φυγοῦσα προσεπέλασας, τῷ Ἠλίῳ τῆς δόξης, Χριστῷ σεμνῇ, Ἀσκητῶν ἐκλάμψασα ὁμηγύρει· μεθ' ὧν σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ἐορτάζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες Πάναγνε, τῆς ἀρχαίας κατάρας, διὰ τοῦ Θεοῦ σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἡ λύτρωσις· χαῖρε Εὐὰς ἡ λύσις· χαῖρε δι' ἧς, ἅπαν ἡμῶν βρότειον ἐθεώθη· χαῖρε δι' ἧς ἐτύχομεν, οὐρανῶν βασιλείας.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Θ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου, καὶ τῆς συμβίβιας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων Ἰακώβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγόρον σε παμμακάαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Η τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἴδει, καὶ σὲ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλὺν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰακώβε.

Α'στραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθευδοντας, ἀγνωσίας ἐνδοξε, κατε-

φώτισας· οὓς ἀναδείξας Ἰακώβε, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, τούτου πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφὸς καὶ θεηγόρος, ὡς μαθητῆς ἀληθέστατος (*).

Καὶ τῶν Ὁσίων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλὴν ἀποθέμενοι.

Ολὴν ἀποθέμενοι βιωτικὴν τυραννίδα, καὶ πλοῦτον μισήσαντες, καὶ τρυφήν τὴν ῥέουσάν βδελυξάμενοι, τὸν σταυρὸν ἤρατε, ὡς ζυγὸν ἐνθεόν, καὶ Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καὶ πρὸς οὐράνιον, γλῶσσην θαυμαστῶν ἐσκηνώσατε· ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καὶ πόθῳ ἐκτελεσθέντων εὐλαθῶς, τὴν ἱεράν καὶ σεβάσιμον, μνήμην ὑμῶν Ἁγιοί.

Ολως ἀγαπήσασα, σὲ ἐκ ψυχῆς τὸν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δυὰς ἡ αἰοίδιμος, καὶ ὁμόζυγος, καὶ τερπνὰ ἅπαντα, καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰστόν ἀράχνης ἔλυσε· διὸ καὶ ἔτυχε, σὲ τῆς βασιλείας Ἀθάνατς. Αὐτῶν ἐν ταῖς δεήσεσιν, ἱλασμὸν οἰκτίρμον παράσχῃ μοι, τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων με Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παίδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος, προσάξει τῇ κρείττονι· καὶ τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράκλητοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γενναιοστάτην, τοῦ Ἰωβ καὶ ἀνεκράξατε· Κύριος ἔδωκε, Κύριος καὶ πάλιν ἀφείλετο. Διὸ καὶ τὸ ποθούμενον, ἔργον εὐχερῶς διηνύετε· καὶ πρὸς ἐρημίας, καὶ τόπους τοὺς ἀγίους ἐν χαρᾷ, μεταναγεύοντες ὤφθητε, ζεῦγος ἱερώτατον.

Δόξα, Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ'. Θεοφάνης.

Τὴν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς χάριν δεξάμενος, τῆς ἱερωτάτης χορείας τῶν Ἀποστόλων συναριθμῶς Ἰακώβε γέγονας· ὅθεν καὶ οὐρανόθεν τὴν φερομένην ποτὲ πνοὴν βιβαίαν, πυρίνη γλώσση ἐμπνευσθεῖς, τὴν τῶν ἐθνῶν ἀκανθώδη ἐφλεξας ἀθρότητα· Χριστὸν τὸν Θεόν, Θεοκῆρυξ ἐκέτευσ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οκρίτης ἤδη πάρεστι· τὸ κριτήριον ἔτοιμον· ὁ πρὸς τοῦτο φέρων θάνατος ἠγγικεν· οἱ ὑπουργοὶ ἐτοιμότατοι· τὰ πάντα νῦν

(*) Ἀντὶ τῶν ἀνωτέρων Προσομίῶν τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα, πρὸς τὸ Ἐδωκας σημείωσιν. Τὰ δὲ ἐφεξῆς τοῦ Ὁσίου Προσόμοια, μετὰ τοῦ Κανόνος αὐτοῦ, ταῦται ἐν ταῖς Ἀποδείξεσιν.

τρεπισται· τί οὖν μέλλεις, ὦ ψυχή; τί βραδύ-
νεις μὴ κράζουσα; Ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τῆ
ἐλέους ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρὸς σου οἴκτει-
ρόν με, καὶ πάσης ρῦσαι κολάσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἢ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον,
τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς
τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι, τὸ
σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα,
σὺ με ἐνδυσσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρ-
σίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας
χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. α.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέ-
ραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκω-
βε ἐνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱὸν, ἀλλ' ὡς τοῦ
Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ
ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὁθεν τῷ δεσποτικῷ θρό-
νῳ, σὺν Ἀσωμάτοις ἀεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀ-
ποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέ-
τευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν
ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ρῦσαι ἀπὸ ρομφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυ-
χὴν μου, Θεομήτορ πανάμωμε, ἐν σοὶ γὰρ
καὶ ἐν τῷ τόκῳ, τῷ σῷ Παρθένε ἀγνή, πᾶσα
κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχύς καὶ ἠφάνι-
σται, τῶν δαιμόνων ἐρατεύματα· καὶ σωτηρία,
καὶ τῶν πόνων ἀνάπαυσις, τοῖς πιστεύουσι; τῷ
σῷ τόκῳ γεγένηται. Ὁθεν καὶ γὰρ κραυγάζω σοι
Πολέμησον Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντας ἀεὶ με,
καὶ δίκην τέττις ἀπαίτησον, τῆς πρὶν ἐπηρείας,
δί ἧς πάσης μοι κακίας, πρόξενοι ὠφθησαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Βλέπουσα ἢ ἀμνάς τὸν ἀμνόν, Θεοῦ τὸν
αἵρόντα τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, ἐν
ξύλῳ ἀνηρτημένον, καὶ πεπληγμένον πλευράν,
θρηνώδουσα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· Ὡς πῶς ἡ-
νέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος; Θεὸς ὑ-
πάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως; εἰ καὶ
πέφνης, σαρκοφόρος θελήματι; τίνος χάριν
ἐτάχυνας, τὸν δρόμον ποήσασθαι, καὶ ἐγκα-
τέλιπες μόνην, Τέκνον ἐμόν τὴν τεκοῦσάν σε,
ἀγνώως εὐεργέτα; Λόγον δός μοι, μὴ βραδύνῃς,
καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον· Ἀπόστολε Ἄγιε.

Τοῦ Ὀσίου. Ἦχος α. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, εἰς
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·
Χριστὸ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαῖου σέβω. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Χεῖρα μοι δίδου θεόπτα καὶ μαθητὰ, τοῦ
Χριστοῦ Ἰακώβε, τὴν σεπτήν σου ἑορτήν,
εὐφημεῖν ὀρμήσασκε καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου
ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέου σοφίας περικλυσθεῖς, ποτα-
μὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς,
καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαῖς, εὐσεβείας ἀ-
ληθῶς, Σοφὴ κατήρδευσας.

Γερωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ
Ἰακώβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμὸν
τῶν δωδεκά· μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παρестῶς,
ἡμῶν μνημόνευε. Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανόν, ὃ ταυτί-
σας Κύριος, καὶ τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐρα-
νὸν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθὼν μετὰ σαρκός,
ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ὀσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν
τοῖς Θεοτοκίοις· Δημητρίου·
Ὡδὴ α. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρμοληλαίτην Φαραῶ.

Προκαθαρθεῖς σὲ τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς
γενναῖς ἀρεταῖς καὶ θεϊκοῦ πόθου, πυ-
ρωθεῖς ταῖς ἀνθραξί, ταῖς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας,
πυρακτώσεις· τὴν δρόσον, τὴν θείαν εἶχες γὰρ
ἀκώθεν, σὲ καταδροσιζουσαν πάντοτε.

Τῆ τοῦ Δεσπότη προσταγῇ πειθόμενος, ὡς
πατριάρχης πατὲρ, ὁ Ἀβραάμ Πάτερ, τὴν
σὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας,
γυναικός τε καὶ πλούτου, μακρὰν ἐγένου καὶ
ἐρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας πάν-
τα πωλήσας τὰ σὰ, καὶ τοῖς πτωχοῖς
νείμας, δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου
εὔρηκας, τῆ τιμῆ καὶ τοῦτον, λαβὼν ἐπλήθη-
σας ἄφθονον, πλῆτον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βεβηθεῖς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ τοῦ
Ἀδάμ Πλαστουργός, καὶ ὁ δρακί φέρων,
Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρε-
ται· ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέ-
δεικται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος
τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὄρθρος, ἀνε-

δείχθης πρωϊνός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλ-
λων πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ο πούσ σου ἔστη προφανῶς, ἐν εὐθύτητι
Μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε
καὶ χρηστὸν, χορευὼν περιχαρῶς, καὶ βαδίζων,
τρίβον τὴν οὐράνιον.

Υίὸν τὸν ἀναρχον Θεῶ, τὸν τὰ πάντα ποιῶ-
ντα, θεϊκῆ ἐξουσία, ἀπλανῆ μυσταγωγὸν,
τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, σὲ μυαῦντα, ἔσχηκας
Γάκωβε. Θεοτοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ πεποι-
θῶτων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκω-
θέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων σε πειρασμῶν, καὶ
κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὀσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῆ συμβουλῆ τῆ
τῆς Εὐας, ὁ Ἀδάμ· σὺ δὲ πεισθεὶς συμ-
βουλίᾳ, τῆς συζύγου σου σοφῆ, τοῦ Παραδεί-
σου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε
μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ο κερυμμένως καὶ σοφῶς, οἰκονομῶν πάν-
τα Λόγος, καὶ βροτοὺς πρὸς σωτηρίαν
ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, τοὺς ποθεινοὺς
μεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβον εὐ-
θεϊαν δεικνὺς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικῆρῃ καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγά-
της, τοῖς ἐν γῆ καταλιπόντες δὲ ταύτην,
συνεδέθητε στοργῆ, πνευματικῆ Μακάριοι· ὅθεν
καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίω σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Η ἀσυγκρίτως Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ ὑπερ-
τέρα, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ
τὴν βρότειον ἀράν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα, ὕμνοις
αἰεὶ τιμάσθω· αὐτὴ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσις.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς
• ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐ-
• δράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκκλη-
• σίας στηρίξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος
• μόνε φιλάνθρωπε. Κάθισμα τῆ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγὸν, ἔσχηκός
σὲ μυοῦσαν τὰ ὑπὲρ νοῦν, σοφίαν ἐμώρα-
νας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐθνῶν ἐγέ-
νου, φωστὴρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγοις,
ρυθμίζων τοὺς ἄφρονας· ὅθεν οἱ ῥυσθέντες, διὰ
σὲ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνοῦμέν σε, καὶ πιζῶς
μακαρίζομεν. Θεηγόρε Ἰάκωβε, πρέσβευε Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σε.

Δόξα, Τοῦ Ὀσίου.

Τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρόν, ὀλοψύ-
τως ἐπ' ὤμων ἀναλαθὼν, αὐτῷ ἠκολού-
θησας, θεοφόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικὸς δο-
ρῦβους, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις
Μάκαρ, προθύμως ἐξέδραμες· ἔνθα καὶ τὸν δρό-
μον, τῆς ἀσκήσεως Πάτερ ἀμέμπτως διήνυσας,
τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο σ' πανάμωμος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀ-
πείρανδρος Μήτηρ τοῦ Αὐτρωτοῦ, δοχεῖον
ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε,
ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ
δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦ-
σον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι,
λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα,
Φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν πα-
θῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φω-
τὸς ἀνεσπέρου πρεσβεΐαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Αὐτρωτὴν, ἡ ἀ-
μνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε
δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεβόα· Ὁ μὲν κόσμος
ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ
σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σταύ-
ρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους.
Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ
πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι
οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς δούλοις σου,
τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.
Τοῦ Ἀποστόλου· Ὡδὴ δ'· Χριστὸς μου δύναμις.

Αὐτὸς σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῆ σεπτῆ
ὁμηγύρει τῶν Μαθητῶν, Μάκαρ συνηρί-
θμησε, τὴν εὐαγγῆ σου καὶ λαμπράν, πολιτείαν
προσρῶμενος.

Θαυμάτων ἔμπλεως, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος,
γεγονῶς Θεοκήρυξ ἐκ τῶν βροτῶν, νό-
σους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων,
τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσας.

Η θεῖα ἔλλαμψις, ἐπιφοιτήσασα, τῆ καρ-
διά σου Μάκαρ θεολαμπῆ, ταύτην ἀπειρ-
γάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμά-
των κατεσκεύασε. Θεοτοκίον.

Τῷ θεῷ τόκῳ σου Παρθένε πάναγνε, τῶν
Ἄγγελων αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν, ἡ-
νωνται συστήματα· τὸν εἰρηναρχὴν γὰρ Χρι-
στὸν, καὶ σωτῆρα πάντων τέτοκας.

Τῶν Ὁσίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρώτες τῶν πόνων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἐναποστάξαντες, ἱερώτατε Ἀνδρόνικε, εἰς ὁσμήν σοι μύρου μετημεῖφθησαν.

Ωσπερ φοῖνιξ ὑψίκομος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνησας, καὶ Θεῷ ἐκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τῶν καμάτων σου.

Τῶν δακρῦν τοῖς χεύμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξας, τὴν ψυχὴν σου πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας ὁ Κύριος, κόλπους τοὺς Πατρῶους, τὴν σὴν κατώκησε, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίνισεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σε.

Ηλίω Μάκαρ τῷ νοητῷ, σύνοικος τελῶν καὶ τὰς αὐγὰς, νῦν τὰς ἐκεῖθεν δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρῶτος ἐκεῖνος ἐστὶ, δεύτερος κατὰ χάριν γέγονας ἐνδοξε.

Νοῦν καθαρῶτατον ἐσχηκῶς, καὶ εἰλικρινῆ σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κησάμενος, τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν ἐώρακας, τὸν ἀκαταληψία κατανοούμενον.

Υποχωρεῖ σοι τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία καὶ πᾶσα, νομθεσία Πανόλβιε· τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαραττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης Μάκαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχεσ ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ὃν ἀφράστῳ τρόπῳ σεμνῇ γεγέννηκας, παρθένος μετὰ τόκον ἄφθορος μείνασα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁρθηρίζοντες βοῶμέν σοι.

Υμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοὶ, καὶ τὴν τρίτου σύνοικον, Ἀθανασίαν δοξάσωμεν.

Οὐδόλως ὡσπερ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὕπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς ροκτάφοις Ἀνδρόνικε.

Εδόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, Μάκαρ τοὺς σου, πόνους προσδεξάμενος, ὡς θῦμα ὄντως εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶς, καὶ γάλακτι ἔθρεψας, βροτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τοῦ βίβη τὴν θάλασσαν.

Οἱ ποδες ὠραῖοί σου, τὴν εἰρήνην ἀπλανῶς, ὡς εὐαγγελιζόμενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄν-

τως ὑπερφυῆ, καὶ νοῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητὰ τοῦ Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοεῖν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτόν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης Ἰάκωβε πρωτουργοὺς ἀκτῖνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου παμμακαρίστε.

Ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος, ἀνεδείχθης καὶ ναοὺς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὠλεσας, καὶ ναοὺς ἐδομήσω τῆ τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Απάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ὡς Θεὸν, τὸν ἀγαθὸν γεννήσασα, τῶν παισμάτων με Πάναγνε τὰς ἐλας, εἰς τέλος ἐξάλειψον, εὐσπλαγχνία χρωμένη τῆ τεχθέντος ἐκ σῆ.

Τῶν Ὁσίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χαῦνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἠμβλυεν, ἦν περ ἐκέκτησο, πρὸς τῶν πόνων ὧ Ὁσία τὰ σκάμματα.

Αμείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάιθανες· ὅθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σὸν, ὁδῷ πορευόμενον, ὧ καὶ συνώδευσας, μηδαμῶς τι πρὸς αὐτὸν ὁμιλήσασα.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων Γαβριὴλ σοι τὴν φωνὴν, Κόρη νῦν πρσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ εὐλογημένη βοῶντές σοι.

Ὁ Εἰρμός.

- Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
- Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ως ἐωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ θεηγόρον, ὕμνοις Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανήγυριν σήμερον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τοῦ Λόγου μυηθέντα τὴν γνώσιν, καὶ τρανῶς τοῖς ἐν γῆ τὸ Εὐαγγέλιον κηρύξαντα, Ἰάκωβον τὸν μέγαν προφητημένος, τοῦ Ἀλφαίου τὸν γόνον ἀνευφημησαι, σὲ δυσωπῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστέ Ἰησοῦ, ὁ πλήσας Πνεύματος Θεοῦ τὸν σοφὸν Μαθητὴν σου, καὶ κήρυκα τοῦτον πᾶσι τοῖς πέρασι δωρησάμενος, παῖ πρέσβιν πρὸς σὲ εὐπρόσδεκτον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Στίχοι.

Τὸν σταυρὸν Ἰακώβος αἴρων ἠδέως,
Ὡς ἔστι, Σῶτερ, ἄξιός σου δεικνύει.

Ἄμφ' ἐνάτην Ἰακώβος ἐνὶ σταυρῷ τετάνυστο.

Ος ἦν ἀδελφός Ματθαίου τοῦ Τελώνου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος, ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδώλων τιμένη, ζήλω θείῳ πυρποληθείς, κατέστρεψε, νόσους ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διὸ καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐθνῶν, Σπέρμα θείον, αὐτὸν ὠνόμασε. Διαδραμὼν οὖν τὴν σύμπασαν ὡς ἰραστής τοῦ Χριστοῦ, οὐ καὶ τὸ πάθος καὶ τὸν θάνατον ἐξήλωσε, σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου, καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίου αὐτοῦ.

Στίχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν,

Κόσμω τ' ἐν ἀσκήσει σε καὶ πόλῳ ἔχει.

Οτος ὁ Ὁσιος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαβῆς πάνυ, καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγημε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὖσαν μεθ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶ συμφωνήσας, εἰς τρία διεΐλον αἰὲ τὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος τοῖς πτωχοῖς ἀφθόνως παρείχον· τὸ δὲ ἕτερον, δάνειον παρείχον, ἀμισθί τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπρατείου, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ὠκονόμεν. Ἐτεκον δὲ δύο παῖδας, ἄρην καὶ θῆλυ· τεχνίτων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο παιδῶν, οὐκ ἔτι προσθέντο προσεγγίσει ἀλλήλοις ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέροι ἐν σωφροσύνη καὶ προσευχῇ, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσοῦντων εὐποιαῖς ἐνδελειχῶς σπουδάζοντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικίσεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενὲς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἐνδειξάμενος, τὴν μακαρίαν μάλλον φωνὴν τοῦ Ἰωβ ἐξεδόκησεν· αὐτὸς γυμνός ἐξῆλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τούτου σύμβιος Ἀθανασία ἀπαρμυθῆτον ἔσχε τὴν λύπην· ὅθεν καὶ ταφέντων τῶν παιδῶν ἐν τῷ Μαρτυρίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθίλησεν ἐκείθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα· Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτῇ, καὶ συνταφῆσομαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικου ἐν τῷ Πατριαρχίῳ χάριν παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετο τοῦ Μαρτυρίου ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κοπτομένη. Μεσοῦσης δὲ τῆς νυκτός, ὤφθη αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανός ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ· Τί ἔχεις ὡ γύναι; τί οὐκ ἴσθς ἠρεμεῖν τοὺς ὧδε; Ἡ δὲ ἀποκρίθεισα, ἔφη· Μὴ βαρυνθῆς, Κύριέ μου, κατὰ τῆς δούλης σου, ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· δύο γὰρ μόνα τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα. Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ· Μὴ κλαῖε περὶ αὐτῶν· λέγω γὰρ σοι, γύναι, ὅτι ὅν τρόπον ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὰν βρωσίν, καὶ ἀδύνατον μὴ δεῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νύπια ἀπαιτοῦσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγίγων, ὧν ἑσπερήσαμεν, μὴ στερήσης ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενόησεν, καὶ μετέθελε τὸ πένθος εἰς χαρὰν, λέγουσα· Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς· τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα, ἐζήτηε τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀβδᾶν· καὶ περιελθούσα ὅλον τὸν ναόν, οὐκ εἶρε. Καὶ λέγει τῷ Συρωρῷ· Ποῦ ἔστιν ὁ Ἀβδᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐνταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ Συρωρός· Ὁρᾶ; πάσας τὰς θύρας ἠσφαλισμένας, καὶ λέγεις, ποῦ ἔστιν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ Συρωρός, ὅτι ὀπτασίαν ἰώρακι. Ἡ δὲ, φόβῳ συσχεθείσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν), ἀσμένως τὸν λόγον δεξάμενος, δέδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητούς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πενθερῷ αὐτοῦ, παραγγείλας αὐτῷ ποιῆσαι νοσοκομεῖα, καὶ ξηνοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ, μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτός ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνοι. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλίψασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· Ὁ Θεός, ὁ εἶπῶν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ· Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἂν σοι δεῖξω; αὐτὸς ταυῦν ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ καταλείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομα σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου. Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, προσκύνησαν, καὶ συνίτηγον πολλοῖς Πατράσι. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀβδᾶν Δανιὴλ. Καὶ αἰτησαμένων αὐτῶν ἀναθεῖναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβερνησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξάμενος τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινεν παρ' αὐτῷ ἔτη β'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεσε τὸν Ἀβδᾶν Δανιὴλ συγχωρῆσαι ἀπελθεῖν αὐτῆς εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων. Ὁ δὲ, ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσε αὐτὸν. Ὁ δεῦρον δὲ ὁ Ὁσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐκάθισεν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναψύξῃ ἀπὸ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπρχομένη καὶ αὐτῇ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήτησε, τῷ ὁμοζύγῳ αὐτῆς Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνωρίσεν αὐτὸν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἔγνωρίσεν αὐτὴν, διὰ τὸ μαραινῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἀγαν ἀσκήσεως, καὶ ὡς Ἀθήσια αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη· Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀβδᾶ; Λέγει αὐτῇ· Εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. Λέγει αὐτῷ· Ἐκεῖ βούλομαι καὶ γὼ ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ· Θέλεις ὁδεῦσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; Λέγει αὐτῷ· Ὡς κελύεις· πλὴν ὡς μὴ ἔντος μου, οὕτως ὁδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη· Ὡς κελύεις. Λέγει αὐτῷ· Οὕτως οὐκ εἰ Μαθητῆς τοῦ Ἀβδᾶ Δανιὴλ; Λέγει αὐτῇ· Ναί· Καὶ λέγει αὐτῷ· Οὐκ Ἀνδρόνικος ἐναμαζῆς; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Εἶπεν αὐτῷ· Αἱ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνῴδουσιν ἡμῖν. Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ἀμήν. Καὶ συνῴδουσιν ἀμφοτέροι.

Προσκυνήσαντες δὲ τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀβδᾶς Ἀθανάσιος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία) τῷ Ἀνδρονίκῳ· Θέλεις ἵνα μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελλῶν; Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ὡς κελύεις· ἀλλὰ θίλω πρῶτον ἀπῆλθεῖν, καὶ λαβεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ γέροντος. Λέγει αὐτῷ· Ἰταγὲ, καὶ μὲνῶ σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ ἐὰν ὑπομείνης μείναι μετ' ἐμοῦ σιωπῶντως ὡς ὁδεύσαμεν, ἔλθε· εἰ δὲ μὴ,

οὐκ ἐλύθη. Ὁ δὲ ἀπαθὼν, ἀνήγγειλε τῷ γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ γέρον ἐπέειπεν αὐτῷ· Ὑπαγε ἀγάπα τὴν σιωπὴν, καὶ μείνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γάρ ἐστιν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ὅ,τι Ἀνδρόνικος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος, ἀλλὰ ἐβ. ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνώσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἴσται. Πολλάκις δὲ ἤρχετο ὁ γέρον εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῶν, διαλεγόμενος αὐτοῖς τὰ περὶ ὠφελείας.

Ἀπαξ οὖν ἀναλθόντος τοῦ γέροντος, καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος· καὶ καταλαβὼν αὐτὸν λέγει· Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἐπαναλύσας ὁ γέρον, εὗρεν αὐτὸν πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρχετο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Ἀντί τοῦ χαρῆναί σε, ὅτι ἀπέρχη ἀπαυτῆσαι τῷ Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη. Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποιήσου ἀγάπην καὶ μετὰ τὸ θάψαι με, ἐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς τὴ κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτό, καὶ δὲς αὐτό τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοιμήθη, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεῦσαι αὐτὸν· καὶ ἰδοὺ τῇ φύσει εὐρήθη γυνή, καὶ ἠκούσθη εἰς ὄλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμψας ὁ γέρον, ἀνῆνεγκεν ὄλην τὴν Σκήτην, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφούς· καὶ ἀνῆλθον πᾶσαι αἱ Λαῦραι Ἀλεξανδρείας, καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε, καὶ οἱ Σκητιῶται λευκοφοροῦντες· οὕτω γάρ ἐστιν ἔθος ἐν τῇ Σκήτῃ. Μετὰ κλάδων οὖν καὶ βᾶτων ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον Ἀθανασίας, δεξάζοντες τὸν Θεὸν τὸν τοσαύτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ γυναικί.

Ἐμεινε δὲ ὁ γέρον τὰ ἑβδομα τελίσει τῆς μακαρίας Ἀθανασίας· καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνίσχητο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελευτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν, φθάνει αὐτὸν ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος πυρετῷ συνεχέται. Καὶ πάλιν ἐπέμψεν ὁ γέρον ἐν τῇ Σκήτῃ, λέγων· Δεῦτε ἀνάβητε, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνῆλθον, καὶ κατέλαβον αὐτὸν ζῶντα· καὶ εὐλογηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἐνωταίσι μετὰ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου, καὶ τῶν Σκητιωτῶν περὶ τοῦ λείψανου αὐτοῦ, πότρεον τῶν μερῶν λήφεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτοὺς ὁ γέρον εἶσαι αὐτό ἐκείσε συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίας· καὶ οὕτως ἐπαύσατο τῆς φιλονεικίας ἀμφοτέρων, δεξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχ. Ῥυσθεῖσα κόσμου τῆς πλάνης ἡ Ποπλία, Ἦδου προσεῖσι φωλεοῖς ὡς στρουθίον.

Αὕτη, κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσεβοῦς γενόμενη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κατονηθήσασα, καρπὸν ἀξίου τῷ Θεῷ προσήνεγκε, τὸν Πρεσβύτερον Ἰωάννην (ὅς πολλάκις προεστὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἰεὶ τὴν ἡγεμονίαν δι' ἀκράν ταπεινώσειν ἔφειγεν· ὕστερον δὲ, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν αὐτῶν τὴν ἀγαθὴν, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος ἐχημάτων), καὶ χοροῦ ἱερῶν Παρθένων ἐξῆρχε.

Τοῦ γοῦν Ἰουλιανοῦ τότε τῇ Ἀντιοχείᾳ ἐπιδημήσαντος, καὶ πολλὴν δεισιφαιμένην κερτήμενον, καὶ πάντας ἐκκαλομένον τοῖς θεῖοις σέβας προσενεγκεῖν, αὕτη ἡ τιμία γραῦς, τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ παρόντος, ἀπῆρχετο φάλλειν γιγνώσκοντες οὖν ταῖς Παρθένοις· Τὰ εἶδωλα τῶν ἰδνῶν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἔργα χειρῶν ἀν-

θρώπων. Διὰ ταῦτα ἐκλυθεῖσα, κατὰ τῶν παρειῶν τυπτεται σφοδρῶς, ὡς τε καὶ τὴν γῆν φαινεθῆναι τῷ ταύτης αἵματι· ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὸν παραβάτην ἐταμειύθη. Ἀλλὰ σφαγέτος ἐκείνου ἐν τῷ πολέμῳ τὸ κατὰ τῶν Παρῶν, αὕτη, διαρκέσασα χρόνον μικρὸν, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

Στίχ. Εἰς ὕψος ἀρθείς ἀρετῶν θεῖος Πέτρος, Τὸν γοῦν ἀπειδύς, ὕψος οὐρανοῦ φθάνει.

Οὗτος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας ἡν Θεοφίλου, ὀρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας γέννημα, καὶ κάλλι καὶ μεγίθει καὶ ῥώμῃ σώματος σεμνυόμενος· δεξὸν αὐτὸ τοῦτο Κόμης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ζῶννυται. Διαπρέψας δὲ ἐν τῇ στρατείᾳ χρόνον οὐχὶ συχόν, πάντων καταφρονήσας, τὸν μενῆρη βίον μετέρχεται, τὴν κόμην ἐν τινι Μοναστηρίῳ Δαφνῶν προσαγορευομένῳ κειράμενος, καὶ Πέτρος ἀντι Λέοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἀγίους τόπους κατέλιπεν· εἶθ' οὕτω τὴν Λαοδικεῖαν καὶ τὴν Ἀταλειαν. Πάντα δὲ πόνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ τῶν Ἰσμαηλιτῶν τὸν ἀπαύειτον θυμὸν ὑπενεγκῶν, αὐτὸς κατὰ τὸν Ὀλυμπον γίνεταί. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς Βασιλεῦσι καταδήλον γέγονε, πέθει αὐτὸν Βασιλεῖος ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ Μουῇ τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ γενεσθαι· ἐν ἣ πολλὰ κατὰ Θεὸν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Δωροθέος ὁ αἰδίδμος Ἐπίσκοπος γέγονε πόλεως Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγῶν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Διοκλητιανοῦ, καὶ Ἀρκινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐποίμαίνε τὴν Ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· καὶ ἐπεὶ οὐ φανερῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ὀρχόντων αὐτοῦ, ἐφόνευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀκούσας ὁ Ἅγιος Δωροθέος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θρακίας· ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τοὺς ἐδωλολάτρους ἐξέφυγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰουλιανοῦ ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας, καὶ γέρον ὢν (ἰκατὸν γὰρ ἑπτὰ ἔτων ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λωτ.

Στίχ. Τίς οἶκος ἐστίν; Ἀβραάμ τεθνηκός, Οὐ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ἐπῆρξε τῷ Λωτ οὐρανὸς Σηγῶρ νεα, Εἰς ὃν φθάσας, πέφευγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἄποσ. Ὡδὴ ζ. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ἄλλω φωτοχυσία, πεπηρσευμένος Ἀπόστα, Ἄλε, τοὺς ἐν ζόφῳ δεινῷ, ἀγνωσίας κερρατημένους ἐφώτισας· Εὐλογητὸς εἶ, κρίζοντας, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάσι και φρυκτωρίαις, λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν, ἢ πληθῶς, σπέρμα θεῖον σὲ ὀνομάζει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτῳ κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰακώβε· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβοῦσα Θεόν, ὃν ὑμνοῦντες ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶν Ὁσίων· Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τῶν ἀρχέκων συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυναμίει, θωρακισθεὶς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τῆ πανοπλία.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοφύχως, καὶ τῆς δόξης αὐτῆ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δεῖκνυσι χάρις ἢ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρήσιαν· τῶν ὑδάτων καὶ γὰρ, τὴν χύσιν ἐκμιμεῖται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν προχεομένη.

Θεοτοκίον.

Γ'να θεώση μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρρήτως νηπιάζει· καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Τοῦ Ἀποστόλου· Ὡδὴ ἢ· Νόμων πατρῶν.

Γερομύστης τὰ οὐράνια, μεμυημένος μάκαρ ὄντως μυστήρια, διελήλυθας τὴν σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως Χριστῆ, καὶ διδάσκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζεις, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ολβιος ἔφους καὶ μακάριος, ἠξιωμένος πάσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καὶ σύναικος, γεγονὼς τοῦ Δεσπότη, καὶ τὴν ἐσχάτην ὄντως εὐκληρίαν πλουτήσας· καὶ τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες Τρισμάκαρ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβις ἄριστος, πρὸς τὸν Σωτῆρα στηθὶ μάκαρ Ἰακώβε, ἐξαιταύμενος τὴν ἄνωθεν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν

σωτηρίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ σωτηρίας πᾶσι πρόξενος, Θεογεννητορ ὠφθης μόνη πανύμνητε, τὸν σωτήριον γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς παλαια κατάρης, καὶ τοῖς πίστει κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὁσίων· Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρύων ἐπιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν ἐδρέψω, τὴν ἐκ τῶν θραυματίων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, προσβοῶ σοι· Τῷ θείῳ σου φαρμάκῳ, ταύτην θεραπεύσας, Θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, παραγαγοῦσαν πάντα. Θεοτοκίον.

Ο Δανιὴλ σε προθεωρεῖ ὄρος Κόρη, ἀλαξεύτως ἐξ οὗ ἀπετμήθη, λίθος ὁ συντρίψας, βωμοὺς τοὺς τῶν εἰδῶλων.

Ὁ Εἰρμός.

• Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
• στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆ Ἀποστόλου· Ὡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Εφ' ἄφανα κόσμῳ, ὡς περ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκότει παλαι, καὶ σκιαῖ τῆς ἀγνωσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου Μάκαρ, καὶ δραστηκὸς ὑπέρτης· ὃν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν Μάκαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην βπνοὴν ἐδέξω· γλῶσσάν τε πυρίπνοον πλετήσας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τὴν ἄθεον κόσμου σοφίαν, φωτιστικαῖς αὐγαῖς τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ λάμπων, καὶ τὴν ἀχλύα διαλύων Θεομακάριστε.

Οραϊσμένος κάλλι, ἀσυγκρίτῳ θεάφρον, τῷ τοῦ Δεσπότη, καὶ πεποικιλμένος λάμπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς Ἰακώβε, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε. Θεοτοκίον.

Ος ἀπειρανδρῶς ἔαχε, ἐν γαστρί σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίκεις, διαμένουσα Παρθένος Θεοτόκε, τὴν Ἐμμανουήλ, ὑπάρχοντα, τοῦτο κακείνο· καὶ γὰρ ἀμοῦ Θεός τε

καὶ ἄνθρωπος ἐστὶ. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες, σὲ μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκον.

Μετέστης τῶν προσκαίρων, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατράσιν Ἁγίοις σκηνώσας ἡμῶν τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Ε'κβλύζεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προστρέχουσι πᾶσι παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τὸν ὕμνον, ὦ δυὰς Ὁσίων, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σὴν πρὸς Θεὸν, ἱκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρουμένη με.

Θεοτοκίον.

Υ'πέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μὴ καταφλέξασα κάμινος, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἁσωματίοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ω'ς μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρετὴς ἄριστος, Χριστοῦ τῷ μόνῳ Δεσπότῳ, Ἰάκωβε Θεοκλήρῳ, τῷτον δῆναι ἰκέτευε, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ ἱλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ Προφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, λυχνίαν χρυσαυγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ε'λαμψας Ἀπόστολε, φωτειδὴς ὡσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος· καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ Θεογνωσίᾳ· καὶ ἀπεδίωξας ἀχλὺν, πολυθειᾶς, θείῳ κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξίειπαινον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Ε'ν ὕψει καθήμενος, Θεογνωσίαν Ἰάκωβε, ὑπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει· καὶ γλώσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολύθεον. Διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ Θεο-

γόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Ε'βρόντησας Πάνσοφε, τῇ οἰκουμένην διδάγματα, ἱερά καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν Θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαοὺς, Θεογνωσίας ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδῶλων τὰ τεμένη δὲ, καταστρεψάμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἴνεσιν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡγείρας (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἐνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αἰτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις ἀεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, ἡ γ' καὶ ε'. Ὁδὴ. κτλ.

Τῆ Ι'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν (**).

Η'λίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Εὐλάμπιε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων νύκτα διώκισα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σιδῆρῳ ξέομενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενος, ξύλω ἀναρτώμενος, καὶ θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, διεφυλάχθης

(*) Τὰ ἀνωτέρω Προσόμοια μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς Θεοτόκου.

(**) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα Προσόμοια ἀντὶ τῶν παρόντων ἐμοίως καὶ Κανόνα ἕτερον ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Θεοφάνους ὄντα ποίημα, καὶ φέροντα Ἀκροστιχίδα, Τὴν αὐτὰδελφον αἰνέσω ξυνωρίδα· εἰς Ἦχον δ'. πρὸς τὸ, θαλάσσης τὸ Ἐρυθρῆιον πέλαγος.

τῇ θείᾳ χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Εὐλάμπιε· διὰ τοῦτο τὴν μνήμη σου, χαρμοσύνην γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωσεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομείνας στερρῶς, σώματος τρώσιν καὶ πᾶσαν βάσανον· διὸ μεθέξει κρείττονι, θείας θεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῇ φιλαδελφίᾳ ἡ ὁμωνυμία συγκραθεῖσα, καὶ ἡ ἀγνεία τῇ ἀπαθείᾳ συμμιχθεῖσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτόνον· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ ὄφιν νενέκρωται καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος ἀυτάδελφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις εὐστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τὸν Ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ προπάτορος· καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ράνισιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιαζεται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτὶ, ἡ αὐτάδελφος ξυνώρις λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὀμότητα κατέβαλεν· ὅθεν καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορεύοντες ἔψαλλον· Ἴδου δὴ τί καλόν, ἡ τί τερπνόν, ἀλλ' ἡ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα; Καὶ πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανοῦ δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σπριώσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ ταῖς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξιώσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ὁμιλήσαντος, καὶ πάθη μειώσαντος τοῖς τιμίσις τούτου, πάθεισι καὶ πόνοις, οὓς περ ὑπέμεινεν ἐκὼν, διὰ τὸ σῶσαι βροτοὺς ἐν χάριτι· διὸ καμὲ δυσώπησον, σωθῆναι σαῖς παρακλησεσι, Μητροπάρθενε Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπέρτιμε.

Ἄπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρές σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν λαμπρὰν ὑμῶν Μαρτύρων ξυνωρίδα.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσις τῆς τριλαμποῦς, ἀδλοφόροι Μάρτυρες ἐλλαμπόμενοι αὐγῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τὴν πανέορτον ἡμῶν, μνήμην γεραίρουσιν.

Ηλιακὰς ἀπαστράπτει μαρμαρυγὰς, ἡ σπητή καὶ εὐσημος, τῶν Μαρτύρων Ἑορτῆ, καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα αἰεὶ, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νέω ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς Νεκρίας ἄρχοντα, κατεπαλάσας στερρῶς, ὑπομείνας βάσανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπιφορὰς, μάκαρ Εὐλάμπιε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς καταδίκης ἄχραντε, τῇ γεννήσει σου σαφῶς, ἐν φωναῖς ἀσμάτων σε αἰεὶ, μακαρίζομεν πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Αγῶνας ἤνυσας στερρῶς ὑπομείνας βασάνους, καὶ πικρὰς τιμωρίας, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἐνδοξε Εὐλάμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαίδρα, ἀπειρηκίμενον Μάρτυς, καθορώσασε ὄλην, ταῖς βασάνοις.

νοίς ἑαυτήν, ἐκδέδωκεν ἡ σεμνή, Εὐλαμπία, ἀδελφὰ φρονουῦσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστὸν, τὰ ὀρώμενα πάντα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, τῶν τυραννούντων ὀρμαῖς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίους πίστει τροπωσάμενος. Θεοτοκίον.

Ρυσθῆναι πάσης πονηρᾶς, ἐναντίων ἐφόδου, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τοὺς σέ τιμῶντας αἰεὶ, Θεοτόκε, πάν-αγνε ἰκέτευε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ, καὶ σερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς
• ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασιάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπαῖ, Ἀθληταὶ παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτῆρος ἐλάμψατε ἀδελφικῇ στοργῇ δέ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὑψους ἐδέξασθε, Σεραπεύειν νοσήματα. Ἀθλοφόροι ἀντάδελφοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζαλῇ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθμένι ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σεραμῇ σου πρεσβεῖα, καὶ σῶσον παρεχούσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς Σεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, δια σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνῶσιν, αὐτῆ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Αγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλήσεις Σεῖαις Ἀγγελικῇ, δόξη καλλυνόμενος,

καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνόμενος.

Ναὸν σε ἐμψυχον, ναὸν πανάγιον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφέ, εὖρατο Εὐλάμπιε· ὧ κραταιούμενος ναοὺς, τῶν εἰδώλων κατηδάφισας.

Υπῆρξας ἄσειστος, ἀκαταπτότης, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κολάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοίδιμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίστει ἀδελφικῇ, σῶζοντες Μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεραῖς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββακὴμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνή, ἀρεταῖς κατὰ σκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδὴ ε'. Τῷ Σεῖῳ φέγγει σε Ἀγαθὲ.

Ως ὄρθρος ἐλάμψας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμερινὸς ὄντως ἀστήρ, ὡς φαεινότατος ἥλιος, ἀδῶλων καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς, ἐνθέως καταυγάζων, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνευδότους τῶν δεινῶν, ἐπιφορὰς λογιζόμενος, Μάρτυς ὡς ἠδίστους τρυφὰς Εὐλάμπιε, τὰς Σεῖαις ἀντιδόσεις, χαίρων κεκληρώσαι.

Αιμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σεμνή, χέεσσα ἐκκήσω τῆς τρυφῆς, σὺ τὸν χειμάρρην πανεὐφημε, καὶ τὴν δι' αἰῶνος δόξαν ἀμάραντον, καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τερπνὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι πᾶσι τοῦ δυσμενοῦς, ἄχραντε πανάμωμε Ἀγνή, ὄντως εἰς τέλος ἐξέλεπον· σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκύησας, τὸν Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φρύαγμα.

Ὡδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ στρεβλούμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηρσὶ ριπτόμενοι, καὶ μεληδὸν κοπτόμενοι καὶ πυρὶ, ἐνύλω φλεγόμενοι, τὴν ἀμώμητον πίστιν οὐκ ἠρήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφοδρῶς, ὑδικαστικαῖς προσάξεις, τὸ σταθιρὸν τῆς γνώμης τῶν Ἀθλητῶν, βυθίσαι οὐκ ἴσχυσε· τῇ γὰρ Σεῖᾳ παλάμη ἐκρατύνοντο.

Ροαῖς ἀπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρδεύσατε εὐσεβῶς ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίαν, τῇ πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος κεκένωται, ἐν τῇ μήτρᾳ σὺ Θεός,
 δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον, καὶ τὸν χειμᾶρ-
 ῶν ἅπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα,
 καὶ τὴν κτίσιν φθαρεῖσαν ἐκαινούργησεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψημένην καθο-
 • ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ
 • εὐδίῳ λιμένι σὺ προσδραμῶν, βοῶ σοι. Ἀνά-
 • γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφῆς κα-
 τὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλάμπιον, καὶ Εὐ-
 λαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννούντων
 μηχανουργίας, ἤσχυναν τῇ δυναστείᾳ τῆ σαυρω-
 δέντος· ἀνεδείχθησαν διόπερ, Μαρτύρων δόξα,
 ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν δυάδα πιστοὶ τῶν Ἀθλοφόρων σήμερον
 ἐν ᾠδαῖς ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν·
 ὅτι τῶν εἰδώλων καθεῖλον τὴν πλάνην, πολυ-
 θεΐας τὸ πῦρ κατεσβέσαντες, καὶ δαίμονας
 ἤσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἔ-
 πτηξαν, ξίφη τε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, οὔτε
 θηρίων ὀρμαῖς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς,
 Εὐλάμπιος ὁ εὐκλεὴς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπία,
 ἀδελφοὶ συναθλοὶ δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα,
 ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Ι'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων
 Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.
 Στίχοι.

Καὶ προφθάσασα τὴν τομὴν Εὐλαμπία,
 Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωνεῖ στέφους.

Τμηθήσαν δεκάτη Εὐλάμπιος ἠδὲ ἀδελφή.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανῶν ἐν
 Νικομηδείᾳ τῇ πόλει, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Κα-
 τεκρύπτοντο δὲ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἱ τινες
 ἀπίστευτα τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ
 πόλει. Ὁ δὲ, ἀπελθὼν, καὶ ἰδὼν γράμματα προτειθειμένα
 τῶν βασιλικῶν διατάξεων καὶ ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρα-
 τήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ
 βασιλέως, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν
 ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ὡς θυσῶν, ἐπέταξε τῷ Ἄρει πε-
 σεῖν· καὶ πεσὼν, συνετρίβη. Τιμωρουμένου δὲ αὐτοῦ, Εὐ-
 λαμπία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, εἰς τὸ μέσον ἔλθοῦσα, ἐδυσώπει
 τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς τοῦ συμμαρ-
 τυρῆσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λίθητα καχλάζοντα,
 καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστευσαν ἄνδρες διακόσιοι, καὶ
 σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων διακοσίων
 Μαρτύρων, τῶν συναναίρεθέντων τῷ Ἁγίῳ Εὐ-
 λαμπίῳ.

Στίχ. Ἄνδρῶν τετραπλὴν οἶδα πεντηκοντάδα,
 εἶφει τελειωθεῖσαν· ὡς θεοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Βασιανῶ.

Στίχ. Ὁ Βασιανός, τὸν κάτω λιπῶν βίον,

Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βᾶτον.

Ὁὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανός ὑπῆρχεν ἐξ ἀ-
 νατλῶν τῆς Σύρων χώρας. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας
 Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει·
 καὶ τοσοῦτον διέλαμψεν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν, ὡς καὶ
 ναὸν κτίσαι ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὸν βασιλεῖα, ὃς καὶ μέχρι
 τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθη-
 τῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τριακοσίους ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ ἁγία Μα-
 τρώνα. Οὕτω δὲ βιώσας, καὶ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσαγα-
 γῶν, καὶ νόσους θεραπεύσας, καὶ θαυμάτων ἀπείρων αὐ-
 τουργῶν γεγενησῶς, ἐν βαθυτάτῳ γήρα πρὸς Κύριον ἐξε-
 δήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
 Θεανδρικῆς ἠθλήσεν εἰκόνας χάριν.

Ὁὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν
 σταδίων Τιβερίουπόλεως (Στρουμίτης) γεννηθεὶς
 παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ Χριστιανῶν, τριετῆς ὢν, τῷ ἁγίῳ
 Βαπτίσματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς, ἀνι-
 δραμον πρὸς τὸ Σαλέντιον ἔρος· καὶ εὐρόντες τὸν Ὁσιον
 Πατέρα ἡμῶν Στέφανον, καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξά-
 μενοι, οἴκαδε ἀνεχώρουν. Ἐκτοτε οὖν σχολάζων ἦν ὁ παῖς
 τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Εἰς τριοκαίδεκατον δὲ φθάσας χρό-
 νον, πρὸς τὸν σομώτατον ἀνιδραμε Στέφανον. Ὁν καὶ ἰδὼν,
 Τίνος χάριν ὡς τέκνον, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας; Ὁ δὲ
 παῖς ἀπεκρίνατο· Κέκληκας με Πάτερ, καὶ ἀφείς τῆς γο-
 νεῖς ἦλθον πρὸς σέ. Πότε τέκνον, (ὁ Ὁσιος ἔφη), καὶ τί
 σοι εἴρηκα. Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περιποιοῦντι μοι εἴρηκας·
 Τέκνον Θεόφιλε, ἀπεμάκρυνας τῆ Κυρίου λέγοντος· Ἄρον
 τὸν σταυρὸν σου, καὶ ἀκολουθεῖ μοι. Ἐπὶ
 τούτῳ πληγίς τὴν καρδίαν, ἠκολούθει μοι μέχρι τοῦ πυλῶ-
 νος· καὶ αὐτὸν μὲν εὐρον κεκλεισμένον, σὺ δὲ ἐξήλθες ἀπὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ εὐρίθην μόνος· καὶ δοκῆ μοι, Πά-
 τερ Ἄγιε, ὡς τὸ προσέειπες τῆς ἐμιλίας δίδωσί μοι ἐν-
 νοεῖν, ὅτι ἦς αὐτός σου ὁ καλέσας με. Ἀλλὰ μὴ ἀποστρέ-
 φης τὸν δούλον σου ζητοῦντα τὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Ὁσιος,
 τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, προσελάβετο τὸν Παῖδα, ἀνάγων καὶ
 ἐκπαιδεύων τὴν τοῦ μονήρης βίου ἀκολουθίαν καὶ ἀσκήσιν.

Τριῶν οὖν ἡδὴ ἐνιαυτῶν παρωχηκότων, προσκαλεσάμε-
 νος ὁ Ὁσιος τὸ τῆς Λαύρας Ἠγουμένον, παρέδωκε τὸν
 Παῖδα· ὃς λαβὼν τούτον, ἀπέκειρεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Λαύ-
 ρᾳ. Οἱ δὲ φονεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευνῶντες, καὶ
 σπεύδοντες εἰς τὴν τοῦ γρυπτομένου ἀνεύρεσιν. Ὁπὲ δὲ
 ποτε μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν τὰ περὶ τοῦ παιδὸς
 μαθόντες, προσῆλθον τῷ Ἠγουμένῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμε-
 νοι ἐμφανισθῆναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν οὐ
 μικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, σὺδῶλος κατένευεν· Ὡς δὲ
 τὴν συνέχσαν αὐτοὺς ἀθυμίαν ἰώρα, καὶ τὸ τῆς θλίψεως
 υπερβολικὸν καὶ ἀφόρητον, καὶ μὴ θεῶν, ὑπέδειξεν αὐτοῖς
 τὸν υἱόν· ἐν οἷς τικόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς θρη-
 νον χαρᾶ συμμικτον τραπέντες, ἐνηγκαλίζοντο, καὶ κατη-
 σπάζοντο, τί μὴ λέγοντες, καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκα-
 νῶν καὶ αὐτῶν σχεδὸν τῶν ἀψύχων καθάπτεσθαι;

Τέως ἐπὶ τισιν ἡμέραις συνηθόμενοι τῷ υἱῷ, καὶ τῆς
 ἐνούσης αὐτῷ χάριτος ἀκριβῶς αἰσθόμενοι, ἔρκοις ἐμπεδοῦν

ἤρξαντο τὸν Ἡγουμένον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, οἵκαδε ὑποστρέφοντες ἐφ' ᾧ ἔκκαλαι ποθοῦντας στῆσαι καὶ ἀνεγείραι Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, νῦν καιροῦ καλοῦντος δέον ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἡγουμένου, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσανα-
 Δεμένου, ὑποστὰς τριήμερον καὶ παννύχῳ ἀγρυπνίᾳ ἐκ Θεοῦ τὴν περὶ τοῦτου λύσιν λήψισθαι κοινῶς ἐψηφίσαντο. Καὶ τοῦτου γενομένου, ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε! φω-
 νὴ ἑναρθρος ἐν τῷ ναῷ ἠκούσθη ἀνωθεν, τὸν ζητούμενον ἀπολυθῆναι παρακληθῆναι. Ὅν καὶ παραλαβόντες οἱ γο-
 νεῖς μετὰ καὶ Ἀδελφῶν τινων τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψεν οἵ-
 καδε χαίροντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῶ κατασκευα-
 σθείσης, ἦν ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διάγων χρόνοις ἰκανοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδὲ ποτε ἤρμαι, τὸν δυσώνυμον Σῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλεῖα τὸν εἰκονομά-
 χον, ἀνέπεισε παραστῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ ὁμολογήσαντα τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν βου-
 νεύροις τύπτεισθαι προσέταξεν. Εἶθ' οὕτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεσμευθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἀγεσθαι τρί-
 βον. Τὸν δὲ στυλίτην Δογγίνον, ὑπτιον ἐπὶ γῆς ἀπλω-
 Σῆναι, ἐπιθεῖναι τε τῇ τούτου κεφαλῇ τὰς εὐρεθείσας αὐτῷ ἱεράς εἰκόνας, καὶ καταφλεχθῆναι.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἤδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρίστη τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρρη-
 σιασμένον καὶ ἰλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβὴς, σταυροει-
 δῶς ἐπὶ δυοὶ στυλοῖς διαταθῆναι τοῦτον ἐκέλευσε, καὶ βου-
 νεύροις ξηροῖς τὰς τούτου σάρκας καταξάινεσθαι ἔμπροσθεν τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρουνηδὸν τὸ αἷμα κατερχόμενον εἶδε, καὶ τὴν γῆν φοιτισσομένην, ἐγερθεὶς τοῦ Σρένυ αὐτοῦ, οἱ ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰ τὰς ὥρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ καύσασθαι τύπτειν αὐτὸν, σιδηροῖς ὑποδή-
 μασι πεφυρακτωμένοις προσέταξεν ὑποδεθῆναι, καὶ τρέχειν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἄρχων ὑπατικὸς, αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ Ἁγίου ἀρετήν, Ἄρα γε, φησὶ Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ αἰ κατὰ σὲ μωραίνετε εἰς τὸ προσκαθεῖν τὰς εἰκόνας, ἢ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκοῦντες κρατεῖν; Ὁ Ἅγιος εἶ-
 πεν· Εἰ θελεῖς, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμε-
 νον· οἶδα γάρ, ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς· Καὶ εἴαν εὐλόγως πείσης με ἀποβαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς εἰ-
 κώνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς· Ὁ ἄρχων εἶπεν· Ἀναμφιβόλως.

Τότε ὁ Ἅγιος, περιχαρὴς γεόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν Ἁγίων εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς ὁ Ἄρχων φησὶ· Τίμιε Γέρον, ἐγὼ σπουδάσαι ἔχω, πείσαι τὸν βασιλεῖα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτη, εἰ ἄρα δυναθῶ· οὐ δὲ τὸ ἀφείσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεψε εἰς τὸ κελ-
 λίου σου. Ὁ δὲ Ἅγιος, περίλυπος γεόμενος, ὡς μὴ πλη-
 ρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον, ὅμως ἔχων τὰ στίγμα-
 τα, ἔχαιρε. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον, χαρὰν οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐπέβαλε τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ φί-
 λοις, καὶ συγγενεῖσι, καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἐπαυδοῦ πρὸς τὴν Μονὴν, ὁ ἀρίδιμος γνοὺς τὴν ἀπὸ τῶν γῆινων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάβασιν, καὶ καλῶς τὰ περὶ τῆς Μονῆς διαθέμενος, καὶ πάντας κατηχήσας καὶ εὐλογήσας, πρὸς ἃν ἐπέθει Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῷ τί δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.
Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τῷ αὐλῷ Πνεύ-

ματος πυρὶ, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ξεομένης τῆς σαρκὸς ἢ πρὸς τὸν Κτίσαντα, ἀγάπη ἐκρατύνητο· οἱ γὰρ Ἅγιοι, ὀλοτρό-
 πῳ νεύσει πρὸς Θεόν, θεούμενοι ἔμελλον πεισῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερείδων σου καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς θείαις ἀναβάσεσιν, ἐν ἀσαλεύτῳ, Ἀθλο-
 φόρε πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἵστασο βοῶν Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννη-
 σιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ, σὲ μὴ φλέξαν, ὦκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πα-
 τέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Οραϊότατος ὠφθης ψυχῇ καὶ σώματι τῶν βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρ-
 τυς ἀθλητᾶ, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπεις τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρητορεύοντες ἅμα λόγον τὸν ἔνθεον, ἐξεφαύ-
 λισαν πῶθῳ δόγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφικῆ, ἀγχιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Ιερεῖα καὶ θεῖα ὀλοκαυτώματα, ἐθελόθυτοι ἄρνες ἄμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτὸν, τῷ Θεῷ προσηνέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ Ἀθλοφόροι.

Διαυγῆ σε ἀστέρα φωτοειδέστατον, ἰαμάτων ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων ταῖς ψυχᾶς, ἀθλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωκότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας,

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεόνυμφε· τῶν ἀμαρ-
 τωλῶν, χαῖρε τὸ ἰλαστήριον· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, Θεὸν σεσαρκωμένον. Ὁ Εἰρμός'.

• **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
 • καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅ-
 • παντα γὰρ δρασ Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
 • Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιπο-
 θῶν, καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον, ἀδοξίαν τοῦ βίου παρέδραμες, ἄτιμον ὑπομεί-
 νας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενούντ' αὐτῷ σοὶ αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ως φῶς, ὡς λύχνος ἀειλαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθωράθης Εὐλάμπιε,

ἀγνωσίας τὸ σκότος ἐδίωξας· ἔλυσας παθημάτων τὴν ἀμαυρότητα, φέγγει ἰαμάτων, Ἀθλητὰ θεομακάριστε.

Σταλαῖς βαφείσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ, ὠραίους ἑαυτοὺς περιστειλάντες, στεφηφόροι Κυρίῳ παρίστασθε, μέλποντες σὺν Ἀγγέλοις Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος Τριάς, ἡ παντοουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ἡμῶν τῶν πίστει τὴν αἰεσέβαστον, καὶ ἰεραὶν καὶ πλήρη φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνούντων, πίστει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντας λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον τοῦ ἀναλάμψαντος, θεοπρεπῶς ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Πανακμώμητες, τῆς ψυχῆς μετὰ τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνωσίας ἀποδιώκουσα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐξαφανίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα
» τὰ· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σαρκακωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» αὐρακίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αΐως ἐποφείλομεν, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφροντας, Εὐλάμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱεροῦς ἀθλοφόρους, ὡς ἀυταδέλφους Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἁσμασιν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεοῦνται τὸ Θεῖον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ρακίσι τοῦ ἐλέους σου, καταρδευσαν Πανακμώμε, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας τῆ καύσει· καὶ σκατισθέντα πάθεισι, τὸν νοῦν μου φωταγώγησον, ταῦτον σαφῶς ἰθύνουσα, πρὸς αἴλου θεωρίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτάκα.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

(*) Ἐγράφετο πρότερον « Καὶ τὰς ζητήσεις ποιοῦμενον, καὶ ἀποροῦντα, φθάνεις Κανδάκην τὸν ἀξιάγαστον ». Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τέταρτον Τροπ. τῆς δ. Ὁδῆς ἀντὶ τῆς Αἰθίοψ, ἐγράφετο Κανδάκης· τὸ κύριον δηλ. τὸ ὄνομα, ἀρσενικῶς σχηματισθὲν ἡμαρτημένως τῶντι, ἀπεδίδοτο εἰς τὸν εὐνοῦχον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Κανδάκην, τὴν τῆς Αἰθιοπίας βασιλισσαν, κατὰ τὸν ἱερὸν Ἱστοριογράφον (Ἱβράξ. ἡ. 27). Τὸ ἐξ ἑποιασδήποτε αἰτίας μικρὸν τοῦτο ἀμάρτημα τοῦ Ἱμνωδοῦ διεσάλπισε καὶ διέσυρε, μετὰ μεγάλης εἰρωνείας

Τῆ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων· καὶ τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

Εἰς τὸν ἐσημερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρ. Προσόμ. τῆ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Διακόνος ἑπτὰ κατελεγεμένος, ὡς πλήρης σοφίας τε καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρείαις προκέχρισται· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταυγαζῶν τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τοπρὶν· οὓς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, τῆς ἡμέρας υἱοὺς πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένας, αἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καὶ παρεμμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀκαθάρτων οὐπερ κατώκην πνευμάτων δίωξιν, ἐξίσταντον Φίλιππε, καὶ συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον καθάρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ θεὸς ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Αρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων θεηγόρε, ἐφ' ἁρματος βλέψας τε προσεποχούμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιοῦμενον, τὸν τῆς Κανδάκης, φθάνεις εὐνόχον τὸν Ἀξιάγαστον (*), καὶ τέταρτην δῆλωσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθομένων Μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θείαν αἰτήσαι καθάρσιν· ἧς μετασχόντα, θεῖον κήρυκα, ὁ παντοουργὸς Θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καὶ Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

καὶ πικροτάτου σαρκασμοῦ, εἰς τῶν ἡμετέρων λογίων, ὡς ἀπάλαι ἀναιδέστατος καὶ πατραλοίας Χάρις τοῦ οἰκείου πατρὸς τῆς γυμνωσιν. Ἐτερος δὲ τις τῶν ἐλλογμακτέρων καὶ σεμνοτέρων ἀνδρῶν παρετήρησε μὲν καὶ αὐτὸς τὸν παράδοξον τοῦ αὐτῆ ὀνόματος μετασχηματισμὸν, φυλάττων ὅμως τὸ πρὸς τοὺς θείους Πατέρας ὀφειλόμενον σέβας, οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ. « Πατέρες τινές, εἴτε διότι τὰ ἀντίτυπα αὐτῶν ἔφερον οὕτως, εἴτε διὰ μνημονικὸν ἀμάρτημα, ἐνόμισαν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοῦχου ἦτο Κανδάκης ». (Αἰγυρ. Καλμ. λεξ. τῆς ἀγ. Γρα-

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηγούμενον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττη σου, τὰ θεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ὡς φωατῆρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογματίων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν ὑψηλίον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελωδήσας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξιεπαίνα ἄσματα, καὶ ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἠπειρον πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως, ἱερομύστα Θεόφανες.

Ἰερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὁμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερρόως ἀνθιστάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράψης, σημειώσεις θεῖα χάριτι.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Απόρῳ καὶ ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τὸ τῆς ζωῆς μου λοιπὸν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἀκαίριος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλοῦτος; ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ δόξα ἢ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τὸ καινότατον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ ζέλου ὧ ψυχῆ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἄμνον καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμναῖς ἢ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Ὑιὲ ποθενότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

φῆς Ἀρθρ. Κανδάκη). — Ἐκ δὲ τῶν Πατέρων, οὓς αὐτὸς σημειοῖ, πρῶτος πάντων ἐστὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οὕτω λέγων· « Φίλιππος εἰμι, γενοῦ Κανδάκης » (Λόγ. μ. εἰς τὸ Βάπτισμα). Εἶτα, Εὐθύμιος ὁ Ζυγαθηνός, ἐρμηνεύων τὸ, Ἀίσιο πία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ (Ψαλμ. ἐξ΄. 31), λέγει· « Ἐξέτεινε γὰρ εἰς Χριστὸν τὸν Κανδάκην, ἐν καὶ χεῖρα αὐτῆς (τῆς Αἰθιοπίας) ὁ λόγος ἐκάλεσε »· Σημειοῖ πρὸς τούτοις καὶ τρίτον, Ἀθανάσι. (γρ. Ἀναστάσιον) Συναίτην, Βιβλ. 5. ἴσως τῶν Ἀναγωγικῶν θεωριῶν, ἀλλ' οὐχ εὐρέθη τὸ βιβλίον τοῦτο. — Σὺ δὲ σημείωσον, ὅτι καὶ εἰς τὸ Ἐξαποστελλᾶριον τὸ ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος, γραφόμενον πρότερον, ὁ Κανδάκης Αἰθίοψ, ἐλαμβάνετο ἀρσενικῶς· ἤδη δὲ, μεταληθῆντος καὶ ἐνταῦθα τοῦ Αἰθίοψ εἰς τὸ Εὐνοῦχος, καίτοι ἀληθικῶς ἦγον, ὁ τῆς Κανδάκης Εὐνοῦχος

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ΄. Ἀπόστολε Ἁγιε· Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες εἰς τῆς Ὀικτιώχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τὸ τῷ Φιλίππῳ θεῖον αἰνέσω κλέος. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ ἀ΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Ταῖς φανωτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀστραφθεῖς θεότητος, κατὰ μέθεξιν σοφῆ, φῶς ὠράθης δεύτερον πιστοῦς, ἱερώς φωταγωγῶν, ἐνδοξε Φίλιππε.

Ὁ ὑπερούσιος Λόγος ἕσιωθεις, ὅλον τὸ ἡμέτερον, ἱερόν σε Μαθητὴν, ἱερώς προβάλλεται σοφῆ, ἀνιέρου σκοτασμῷ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν, Μαθητῶν ἐκλέλεξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοιποῖς, ἱερός Διάκονος ὡς ὢν, Πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, Πάνσοφε Φίλιππε. Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ. Θεομῆτορ ἀχράντε διὸ, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζόφον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μελψῶ ἐνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἑορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς θεῖκαῖς λαμπηδόσι τὴν σὴν ψυχὴν, αὐγασθεῖς Θεόφανες, τῶν παθῶν τὰς ἠδονὰς ἐγκρατείας ἐφλεξας πυρὶ, μελωδῶν εἰλικρινῶς· Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ.

Ὁ ἰά περ ἀνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιών, ἀνατείλας δέδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρὶ, ἐξαφθεῖς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφῆ, τὴν ὕλην ἅπασαν.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε φώτισον, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν τάρραχον τῇ σῇ, μεσιτεία πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τῷ Ἀποστόλου. Ὡδὴ γ΄. Οὐκ ἔστι Ἄγχιος ὡς σὺ.

Γίους ἐτέλεσας φῶτος, τοὺς ἐν σκοτει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάικαρ, ἐν σημείαις

φ οβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλός, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰουδα τὸν Χριστὸν, ἀνατείλαντα Μάρκαρ, ἱερώς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ ὑπέδειξας ὃν Μωσῆς, καὶ Προφῆται, πάλαι προκατήγγειλαν.

Ιὸν ψυχόλεθρον φυγεῖν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πείθεις, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακρὰν, ἀγνωσίαν, Φίλιππε θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Λυχνία ὠφθης μυστικῆ, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φωτίσαν τοὺς νυκτι, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογματῶν θείας ἀστραπαῖς, ἐξαστραπτῶν παμμακάρ, ἐφυγαδέυσας πᾶσαν, τῆς αἰρέσεως ἀγλὺν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ ἀναμέλτων. Ἄγιος εἶ Κύριε.

Υπάρχων ἔμπλεως Σοφῆ, Θείου Πνεύματος ὠφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας, γλυκασμῷ τῷ λόγῳ, τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὄρος θείων ἀρετῶν, ἀνελθὼν Ἱεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ιδου ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, ἦν ἐώρακε πάλαι, ἰδρυμένην ἐν ἧ περ, ἐπεστήρικτο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὠφθη παρθενεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μιμητῆς γενόμενος, τοῦ Διδασκάλου, δι' αὐτὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἀγίων τῶν αὐτοῦ, χρείαις πιστῶς διηκόνησας ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς σωτηρίους τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωοποιούς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε, καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τὸ τῆς ἀληθείας· καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν· « Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη· ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τῆς δικαιοσύνης ». Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ Σοφῆ καὶ θείαν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λύχνος καὶ πυρρός, καὶ φέγ-

γος τῶν ἐν σκότει· ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελατῆρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανεῖς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδῶλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας Μάρκαρ, εἰς δόξαν Θεῶ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. Ὡ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς αἰκοῖς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδαχαῖς ταῖς σαῖς Παναοίδιμε, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ κελῶν τὸν δρόμον, τελέσας τῆς πίστεως, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, θεοφόρε θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκαλαῖς ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα· τὸν τροφαστὴν πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστη μου· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ ἔξυλου ὄρωσα τὸν Ποιητὴν, ἔστεκε δακρύουσα, καὶ πικρῶς κατετρύχετο, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, σπαράττουσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶσα, πικρῶς καὶ κραυγαζούσα· Οἶμοι! ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἡλούς, τὴν λόγχευσιν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον; ἀλλὰ σπεῦσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὰ πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ιδὼν τελοῦντάς σε, ὁ Σίμων θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκριθεῖς, Φίλιππε βα-

πτίζεται· μη τὴν κακίαν δὲ φυγὼν, ἀπωλεία παραδίδοται.

Πολλὰς δυνάμεις σε, τελοῦντα βλέποντες, οἱ τὴν πόλιν οἰκῶντες κήρυξ Χριστοῦ, Σαμαρείαν Φίλιππε, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς, γεγηθότες ὑπεδέχονται.

Πορεύου ἔφη σοι, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς πορείας εὐθύνων τοῦ Ἰεροῦ, Φίλιππε Αἰθίοπος, τοῦ ἐπιγῶναι τὴν ὁδὸν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Οἱ ἐρώτατος, Αἰθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τοῦτον, σοῦ τῇ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὄφθεις, κήρυξ θεῖος ἐχηρημάτισεν. Θεοτοκίον.

Υἱοὺς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὁ σὸς Υἱὸς, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σωματωθεὶς καὶ γεννηθεὶς· δια τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ασκήσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτὸν ἐκκαθάρας ὅλος φωτὸς, ἔμπλεως γεγένησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικὸς, ὅλος Πνεύματος συμμετόχος.

Λιμῶ τηκόμενος, δειναῖς βαλλόμενος, ἐξορίαις Παμμακάκῃ ἀθλητικῶς, πάσχων ἐκαρτέρησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Ασράψας ἐνδοξε, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγμένην ἐδείχθης οἷα Θεοῦ, μάχαιρα συγκόπτουσα, αἰρετικῶν τὰς μηχανάς, θείῳ Πνεύματι ῥωννύμενος. Θεοτοκίον.

Λυχνία πάμφωτος, ἡ θεία τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἢ κιβωτὸς, ῥάβδος ἢ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστὸν, σὺ ἐδείχθης Μητροπαρθένε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Θυμὸν ἀνόμων μὴ πτοηθεὶς, μέσον ὡς ἀρνίον ἀληθῶς, Φίλιππε λύκων πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Επί σφαγὴν ἤχθη ὡς ἀμνός, ὁ Ἐμμανουὴλ, καθὼς φησὶν, ὁ Ἡσαΐας ὁ ἐνθεός· ὅπερ ἐννοῆσαι μὴ σθένων Φίλιππε, ὁ ἱερός Εὐνοῦχος πρὸς σοῦ διδάσκειται.

Ιερολόγησε Μαθητὴν, ἕνα Διακόνων τῶν ἑπτά, ἐκλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας θείον θεμέλιον, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει, φωστήρα Φίλιππε. Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαιρούμεθα,

σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, Παρθένε, μεσιτείαις θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱερώτατε ἀχλὺν, τὴν ζοφεράν ἐξηφάνισας, τῶν αἰρετιζόντων θεογνωσίας φωτὶ, αὐγάζων διδαχαῖς σου κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οἱ προασπισταί, σὲ τὸν ἀξιάγαστον ὄντα, δειναῖς αἰκίαις ἐτίτρωσκον· ὃν Ἄγγελὸν τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην καὶ θείον Μάρτυρα.

Υπῆρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανημένων ὁδηγός, ἀδικουμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, ἐδραῖωμα καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον.

Θεοτοκίον.

Ηκαλλονὴ ἡ τοῦ Ἰακώβ, ἦν Θεός, ἠγάπησε σαφῶς, καὶ κατοικεῖν ἠρετίσατο, πιστῶν δὲ τὸ κλέος καὶ καταφύγιον, Παρθένε Θεοτόκε σὺ ἀναδέδειξαι.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Τῆ βίβη τὴν θάλασσαν.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πληρωθεὶς ὡς ποταμός, θείας Ἐδέμ πεπόρευσαι προσεπικλύζων κύματι γαληνῷ, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ ἀρδεύων καρδίας Ἀξιάγαστε.

Ανοίξας τὸ στόμα σου, ἐπληρώθης Μαθητᾶ, πνευματικῆς συνέσεως, καὶ διανοίξας φάρυγγος πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας, ἀναριθμητὰ πλήθη καὶ διέσωσας.

Ισχύς καταβέβληται, ἀοράτῃ δυσμενοῦς, καὶ παντελῶς ἠφάνισται, σοῦ ἐν ἰσχυῖ Πνεύματος τὸν Χριστὸν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καὶ ἔθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων σε φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστέ, τὸν πλαστουργὸν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἔμεινε ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ Ἁγία σου Μητὴρ Ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Υπάρχων ὡς ἥλιος, θαυγαεῖς μαρμαρυγὰς, Παμμακάκῃ ἐξαπέστειλας, ἀνυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αἰκισμοὺς, στρεβλώσεις καὶ μάστιγας, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας Ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάνταγον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρινῶς, τῇ γλώσσει σου Θεόφανες, ἐκελαδησας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ σαφῶν τὰς καρδίας ἰλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβάσιμον Σοφὴ, ὄφιν τυράννων γράμμασιν, ἐξαλεί-

φεις τὰ τούτων Θεοστυγῆ, καὶ ἄθεα δόγματα, καταγγέλων τιμᾶσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα βουλήματι, συστησάμενός Θεός, καὶ περιέχων Πάναγνε, περιγραφή τοῦ σώματος, ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκαλαῖς βαστάζεται, ὁ τῆ Δεῖα οὐσία ἀπερίγραπτος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ανεφάνης Ὁσιε, τῆ Ἐκκλησίᾳ, ὡσπερ ἄλλος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς, τῶν σῶν δογματῶν Θεόφανες, ὡς θυπόλος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν Ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχοι.

Ἦν περ διηκόνησας ἐν γῆ πραγμάτων,
Ἐν οὐρανοῖς Φίλιππε μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἑνδεκάτῃ γε Φίλιππος.

Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὀρμώμενος, καὶ γάμψ προσομιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας προφητευσάσας ἐκίκτητο. Τούτου ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Δεῖος Λευκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. ὑπὸ δὲ τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν Ἁγίων Διάκονος καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σαμαρείαν ἐμαθῆντισε, καὶ Σίμωνα τὸν μάγον ὑποκριθέντα ἐβάπτισεν. ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἀρπαγίς, τὸν Αἰθίοπα καταλαβὼν εὐνοῦχον, κατηγήσας ἐβάπτισεν. εἶτα εἰς Ἄζωτον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθεὶς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτισε· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τράλλην κατέλαθεν ἐν ἣ Ἰαυμάτα ἐργασάμενος, καὶ ἐκκλησίαν δειμάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτός ἐν γῆ τὴν θῆαν Θεοφάνης,
Καὶ κλησιν ἐσὶν ἐκθανῶν Γραπτός πῶλω.

Οὔτοι, γονίῳν ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην οἰκούντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῆ τῶν γονίῳν σπουδῇ πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδεύθησαν, τὴν τε ἱεράν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναστῆν ὑπῆλθον βίον, εἰθ' οὕτω χειροτονουῦνται πρεσβύτεροι. Θεοφίλου δὲ τοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων λυττήσαντος, καὶ κωλύοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀποστέλλονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ τνηκαῦτα πατριαρχούντος τῆς Ἁγίας Πόλεως πρὸς τὸν μισόχριστον Βασιλέα μετὰ Λιβέλλου· οὗ

κατὰ πρόσωπον στάντες, καὶ Θεομάχον αὐτὸν ἀπελήξαντες, ἐγκλείονται ἀμφότεροι ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐπὶ καλῶν χρόνων· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ὁ ἀνάσσιος πρὸς ἑαυτὸν καλέσας, καὶ τύφας σφοδρῶς, καὶ ταῖς ὀφεισὶν αὐτοῦ ἐγκολάφας στίχως ἰάμβους, πάλιν τῇ φρουρᾷ παραπέμπει.

Θεοφάνην δὲ τὸν Ἁγίον, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπουθότα, εἰς Θεσσαλονίκην ὑπερορίζει· ὅς, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων, προβάλλεται Μητροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας παρὰ Μεθοδίου Πατριάρχου, τοῦ τὴν χριστιανομάχον αἵρεσιν καταλύσαντος. Καὶ οὕτω Θεοφιλῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ποιμνιον κυβερνήσας, τῆς παρούσης ζωῆς ὑπεξίσταται.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καὶ Φιλονίλλας τῶν αὐταδέλφων.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ὑπνώσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναῖς τε αἱ δύο.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγεμεῖς Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ καταλιπούσαι τὴν θρησκείαν, καὶ τὴν ὑπαρξίαν αὐτῶν ἀπαρνησάμενοι, τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετερχόμεναι τέχνην, τῇ ἀληθείᾳ ἀποστολικῶν ἔργων ἐπλήρουν. Ἠρχοντο οὖν ἐν Δημητριάδι τῇ πόλει, καὶ ἐν τινὶ σπηλαίῳ εἰσελθούσαι, τὸν βίον διῆγον. Ἐκείσε δὲ, ἡ μὲν Ζηναῖς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν θεραπεύουσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἡ δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὴν ἐκδοῦσα, θανάσιον πλεῖστα ἀπέτελλε. Καὶ τῆ τῆς φύσεως ἀκολουθίᾳ δουλεύουσα, τῆς προσκαιροῦ ζωῆς ἀπανέστη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Νεκταρίου, Ἀρσακίου, καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτᾶριος οὐ τὸ τοῦ μύθου Λόγε,
Ἀληθινὸν δὲ, σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῆ Ἀρσακίος δοξάσας,
Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἀντεδοξάσθη πλέον.

Ἀσινὲς ἦσαν πνεῦμα τὸ Σισινίου,

Οὐ σνιασθὲν μηχαναῖς τῶν δαιμόνων.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις σε πρεσβεῖαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Επεβίβασεν ὡς ἵππον σε ταρασσόντα, ἐθῶν θάλασσαν Φίλιππε, ὁ Ὑπέρθεος, κεφαλὰς συνθλῶντα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μελπόντα τούτῳ ἐμμελῶς· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαφηνίζων τὸ πρό πάντων ἀποκείμενον, αἰώνων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε, χρηματίσας Φίλιππε σοφῆ, ἐμύησας ἔθνη καὶ λαοὺς, καὶ μυστηρίων ἐναπεκάθηρας.

Οφθης ἐνδοξος ἀστήρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ Τράλλης ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἣ τὸ σῶμα, τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θανάτων πα-

ράδοξα σοφέ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε. Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία θεονύμφευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐχθρῶν ἐπηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ορθοτομήσας τὸν λόγον, μαστίγων πεῖραν ὑπέμεινας, ἐξορίας πικρὰς καὶ κακώσεις, κραυγάζων Θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ ποταμοὶ σου τῶν λόγων, τῶν μελιρρύτων Θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, εὐφροσύνης ἐνθέου ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσμασι, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σου Ἱεράρχα, τετελεκῶς μεταβέβηκας, ἐν ὑφίστοις Χριστῶ, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων Θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθеноμήτορ μυστήριον· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν γαστρὶ σκεπηνώσας ἐπέφανεν· ᾧ γεγηθότες ψάλλομεν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογός.

Λόγω θείῳ Παμμακάριε καθάπερ ἄλατι, κελημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σῆψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγιώσας, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστερέωντο βάσεις χωλῶν τῷ λόγῳ σε, καὶ βοῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφέ, τῶν ἐχόντων ἀκάθαρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμάρειαν πάλαι οἰκοῦντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλὰ, ἐκτελοῦντά σε θαύματα, Πνεύματος δυναμίει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων. Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακίᾳ τοῦ πολεμήτορος, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἢ τὸν θείκῃ ἐπιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξαμένη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος Πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι· ἢν λαβὼν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ονοῦς ὁ θείος, ἢ τῷ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου λύρα ἢ παναρμόνιος, ἀηδῶν ἢ καλλικέλαδος, τῶν πιστῶν ἢ ἀκρότης, ὀρθοδοξίας στύλος καὶ ἐδραῖωμα σοφέ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, Μοναζόντων τὸ κλέος Θεόφανες, Πατέρων ἢ δόξα, μέλπων ἀνεδείχθης, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ημυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Πάτερ σὺ ἀναδέδειξαι· προφορᾶ τῶν μυριπνόνων σου καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίζεις πλάνης δυσωδεστάτην φθοράν· καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σε τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγάζων ἀσιγήτως ἐν ὕμνοις· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ πῖοτατον, ὃ ὁ προπάτωρ πάλαι Δαυῖδ προέγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σὺ ἐδείχθης Παρθένε· ἐξ οὗ ἐτμήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστὸς, καὶ συνέτριψεν ἅπασαν, τὴν ἰσχύν τῶν εἰδῶλων· αὐτὸν ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

Νθμων πατρῶν οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ιδὼν τὸ πάλαι σοι ἐλπίζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον, περὶ ἧς τῆς ἀνθρώπου ἐδίδαξας, Φίλιππε θεηγόρε, τέρπου καὶ χόρευε, θείῳ ἀπολαύων, φωτισμῷ καὶ παρακλήσεως.

Ος φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τὸ ἐνθεον κήρυγμα· Τραλλὴν δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ Μάικαρ κεκοίμησαι.

Σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῖς πέλας καὶ τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανὸς χρηματίσας κατάστερος, θείαις φωτοχυσίαις ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀπόστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Ηγῆ τὸ σῶμά σου τὸ πολυάθλον, μαρμαρυγὰς ἐκπέμπον, ἰαμάτων ἐκάλυψεν· οὐρανὸς δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σου, μετὰ τῶν Ἀποστόλων φέρει γηθόμενον· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο σοφέ, τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωνήν προσάγει σοι χαρισηρίον, πᾶσα πναή
βοῶσα χαρμοσύνως καὶ λέγουσα· Χαῖρε
θρόνε Ὑψίστου πυρίμορφε· χαῖρε Θεοῦ χωρίον
εὐρυχωρότατον· χαῖρε Ἀποστόλων, εὐπρεπὲς
Ἀγνὴ στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου· Ἀπορεῖς πᾶσα γλῶσσα.

Υπερμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐχ ἰσχύων
σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει· ὅμως ἀκλινῆς
μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς βασιλεῖς σκαιεὶς
ἀνθιστάμενος καλῶς, πείθων προσκυνεῖν τὴν
εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγώνων εἴληφας ἀξίως τὰ γέρα,
καὶ στεφηφόρος, τῶν ἐν οὐρανοῖς μετ'
Ἀγγέλων συνευφραίνῃ· ἔνθα Προφητῶν τὸ σύ-
στημα, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων
ὄντως στρατεύμα μάκαρ· ἔνθα Πατριαρχῶν αἰ-
χορεῖται Πάτερ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλάθῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσ-
βείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν παν-
σεβάσμιον ἡμέραν Ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς
λυτρώμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων,
καὶ θλίψεων πολλῶν, σώζων καὶ περιέπων ἐκ
βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον.

Υπερμαχοῦσα Ἀνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις
κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρ-
θένε Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης
ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη **Μῆτερ**, ἀπεί-
ρανδρε Κόρη· ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες,
σὲ μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
» ξίαν· ἱλιγγιᾶ δὲ νοῦς, καὶ ὑπερκόσμιος,
» ὑμνεῖ σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα
» τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
» τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προσ-
» τάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον· Τοῖς Μαθηταῖς.

Ιθυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδαίκης Εὐνοῦχος,
τάς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαΐου τὴν βί-
βλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει· ὃν ὁ Φίλιππος φθά-
σας, ὑπὸ τῷ θείῳ Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν
λύσιν, μυσταγωγεῖ· καὶ βαπτίσας κήρυκα ἀπο-
στελλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάση Αἰθιοπία.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Τῶ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς Ἱε-
ράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανά-
γνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκη

κατὰ βαρβάρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἀνακτι, καὶ
εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάν-
σοφει τοῖς τελοῦσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες,
δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Μηνός, εἰ τύχοι ἐν
Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη, ψάλλεται ἡ
Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμενι-
κὴν Ζ΄ Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τοδύτερον κατὰ
τῶν Εἰκονομάχων, ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰ-
ρήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρο-
γεννήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογῶμεν τὸ, **Μα-
κάριος ἀνὴρ**. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀ-
ναστάσιμα γ. καὶ Ἀνατολικὸν α. καὶ τῶν Ἁ-
γίων Πατέρων Στιχηρὰ Προσόμοια ς'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Τὰς ἐπτὰ Συνόδους (*) τὰς τῶν Πατέρων, κα-
τὰ διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἓνα
συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷ δε, μάλᾳ καλῶς ὁ
Πατριάρχης, ὁ Γερμανός, ὁ νέος (**), γράφων
ὁμοῦ τε καὶ κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τῶν
ὄς καὶ πρέσβεις αὐτοὺς ἀγρύπνους, τῆς σωτη-
ρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου
συμποίμενας.

(*) Ἐν τισὶ γράφεται· Τὰς σепτάς Συνόδους τὰς...

(**) Ὁ Πατριάρχης οὗτος, ὁ κατὰ μὲν τὸν ἱστορικὸν καὶ
Χρονολογικὸν καταλογὸν τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πα-
τριαρχῶν Γερμανός β. ταττόμενος, Νέος δὲ ἐπωνομασθεῖς,
ὡς πρὸς τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Ἅγιον Γερμανὸν τὸν Α. τὸν περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος πατριαρχεύσαντα, καὶ κατὰ
τὴν 12 Μαΐου ἐορταζόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὃς τις καὶ
περὶ τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνέγραψεν· οὗτος, λίγω,
ὁ Νέος Γερμανός, Μοναχὸς ὦν ἐκ Ναυπλίας τῆς Πελοποννή-
σου, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγοις ἐπιστημότατος, πρεσβιδάσθη εἰς
τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τῷ 1226
ἔτει, ὅτε ἡ μὲν Κωνσταντινούπολις αὐτῇ ἐκυριεύετο πρὸ 22
ἡδὴ ἔτων ὑπὸ τῶν Λατίνων, ὁ δὲ αὐτοκρατορικὸς αὐτῆς θρό-
νος· ἦτο μετατεθειμένος εἰς Νίκαιαν. Παριώνας δὲ τὴν Ἐκκλη-
σίαν εὐκλεῶς καὶ θεοφιλῶς· ἔτη 13 καὶ μῆνας 6, ἐξεδήμησε
πρὸς Κύριον — Ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ τούτου, πρὸς τοὺς ἄλλους
αὐτοῦ ἱεροῦς συγγράμμασιν, ἐμελουρηθῆ καὶ Κανὼν γλαφυ-
ρότατος, περὶ τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων δι-
αλαμβάνων, ὃς τις· σῶζεται μὲν εἰς τὰ χειρόγραφα, ψαλλόμενος
ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κατὰ τὴν Κυριακὴν
τῶν Πατέρων μετὰ τὴν 13 τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἐξεδῶθη δὲ καὶ
εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἐν τῷ τελει τοῦ αὐτοῦ
μηνός — Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν παρόν-
των Προσομίων, ἔχει τὰ καὶ εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων,
μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος, ψαλλόμενα.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἐ-
δωτο τιμίαν τὴν ἑβδομάδα, σκιαῖ προσ-
ανέχουσι, καὶ λατρεύουσι ταύτη· ἦν περ Πα-
τέρες συνδράμόντες, ἐν ἑπτάδι Συνόδων, νεύσει
Θεοῦ τῆ ἐν ἑξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τὸδε, ἀπαρ-
τίσαντος, καὶ τὴν ἑβδόμην εὐλογήσαντος, σε-
μνοτέραν εἰργάσασθε, ὅρον ἐκθέμενοι Πίστews.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς
κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρακῶς πα-
ρεδώκατε τρισόλβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ
τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτῳ λόγῳ θέν-
τες, καὶ ἔκδικοι φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου,
τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα
ἐνεφῆνατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιή-
σασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κει-
μένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου
ἀνάκαμψις Ἐλισσαιέ τοῦ πάνυ· ὁμῶς ἀνέκαμ-
ψεν ἑπτάκις, καὶ συνέκυψε τούτῳ οἷα προόπτῃς
προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἷς τὴν
νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανα-
τώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκα-
μλοντας.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διερ-
ρήγμένον κυσὶν ὑλάκταις, σοφῶς συνερ-
ράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύ-
μνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὡς
περ ὁ Σὴμ τε καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρώαν τὸ πά-
λαι, καταισχυνάτες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τῆς
ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μαρίας
ἐπώνυμον.

Ταὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς
Εὐτυχεῖας καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλιναρίους
τε Σαβελκιωσέθῃρας, λύκους βαρεῖς ἀποδει-
χθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς
Παίμνης τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες,
ἀπηλάσατε γυμνοὺς κώδιων, τοὺς τρεσαθλίους
κατασησαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σαλ-
πιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφη-
μήσωμεν· τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκ-
κλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα
μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα·
τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ Ὀρθοδόξων προ-
μάχους· τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ,
ἐλεπήθῃαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡ-
μέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ακούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λῶτ ^{Κεφ. δ΄. 14.}
ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους
οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ,
καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. Καὶ
ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ
παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐ-
τοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβαῖλ, ἧ ἔστιν
ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέσρεψε πᾶσαν
τὴν ἵππον Σοδόμων· καὶ Λῶτ τὸν ἀδελφιδοῦν
αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα
αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλ-
θε δὲ Βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ,
μετὰ τὸ ὑποσφραῖσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ
Χολοδογόμορ καὶ τῶν Βασιλέων, τῶν μετ' αὐ-
τοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· (τοῦτο ἦν πε-
δίον Βασιλέων)· καὶ Μελχισεδέκ Βασιλεὺς Σα-
λήμ ἐξήνεγκεν ἄρτον καὶ αἶνον· ἦν δὲ Ἱερεὺς
τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄ-
βραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ
τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος, ὃς πα-
ρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· ^{Κεφ. α΄. 8.}
Ἰδε τε, παρεδώκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσ-
ελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε
Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ
τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐ-
τὴν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοὺς. Καὶ
εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων·
Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστὲ σήμερον
ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς
ἐξέ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι
ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας
σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ
κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρ-
χους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους,
καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς
κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς
ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε
ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δι-
καίως ἀνά μέσον ἀνδρῶν, καὶ ἀνά μέσον ἀδελ-
φοῦ αὐτῆ, καὶ ἀνά μέσον προσηλύτου αὐτοῦ.
Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν
μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς. Οὐ μὴ
ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου· ὅτι ἡ κρίσις
τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.
α. 7.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς Υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδε Κύριος τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τῆς Πατέρας ὑμῶν προεἶλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃς τις ἐθαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσήλυτῶν, καὶ ὄρφανῶν, καὶ χήρα· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὄφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ συνήθη. Δόξα, Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καὶ Μακεδόνιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεσόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προσασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρόυμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβῶντες πιστῶς ἑορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως

Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τῆτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς Θεοῖς αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σὼν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεντήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλέμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιζῶς βωόντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Δόξα, Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ'.

Υπέρδεδοξασμένους εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν δεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινήν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τῆ Ἀμώμου, λέγομεν τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς ζ'.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὑμῶν μακάρων συνδρομὴν τὴν ἐβδόμην.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Υμολογήσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφιεμένω μοι νῦν, τὴν τῶν ἐπτὰ δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τοῦ Παρακλήτε Κύριε, τὴν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγήσασαν.

Μεῖζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἔβδομος· δημιουργίας καὶ γὰρ, τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελής καταπάυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἱρέσεων, λῆξις εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκῶς τὸν Θεομάχον Ἀρειον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρὶν, ποιμαντικῇ ῥάβδῳ, ἀρδοδόξοις ἔθνε, τὴν Ἐκκλησίαν δόγμασιν, ὁ γο-

ρός τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυ-
νε, τοὺς Εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.

Θεοτοκίον.

Ος οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογῆ-
μεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωδίνως
τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον· προσκυ-
νοῦμέν τε τούτου, στηλογραφοῦντες τὴν μόρφω-
σιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρράγῃ
Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι
θεῖοι, Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτὴν, παρασαλεύσαι
θέλοντας, ὡς Ἀντιχρίστῃ μοίρας, τῶν εὐσεβῶν
παρεσάλευσαν.

Ανακαθαίρει θολεροὺς, καὶ βορβορώδεις χει-
μάρρους, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλή-
σας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ
κορέννυσι, τῶν διδαχῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν
Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, Χριστιανοκατη-
γόρων, συνδραμὴ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη,
ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων γέγονεν,
ἧς βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνή-
γοροι.

Θεοτοκίον.

Απας ἀπέστῳ ζυσεβῆς, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ
σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ
ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστὸν, θεανδρικῶς
κηύσασαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθῳ, κατακαϊό-
μενος ἄπαυστα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σα-
φῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι,
Πατέρες θεόφθογοι· τήξαντες τὰς αἱρέσεις,
τῶν βλασφημῶν γλωσσαλγῶν· σθέσαντες τὰς
φλογώδεις, τῶν δυσφήμων συγχύσεις· διὸ ὡς
Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ταχὺ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομητορ ἀγνή·
ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημούν-
των εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνέντων σε· θραύσον
τὰς γλωσσαλγίας, τῶν αἱρέσεων πάσας· γνώ-
τωσαν ὅτι μόνη, Θεομήτωρ ὑπάρχεις, πρεσβείαις
σου Ὀρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ῥδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ρῆμα Θεοῦ, ἔχοντες βέλος καὶ μάχαιραν,
πάντας ἄρδην, τούτους κατασφάττουσι,
τοὺς δυσμενεῖς, τύπῳ σταυρικῷ, τοὺς μὴ σεβο-
μένους, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα, Χριστοῦ τῆς

Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες
οἱ θεοειδέστατοι.

Οσπερ ἑπτὰ, σάλπιγγες Ἱεριχούντια, εἰς
ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομὴν·
οὕτως αἱ ἑπτὰ Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ
Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, συν-
δρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίγγων τῆ
Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἐνστασιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τῷ
θεῷ, ζήλω πυρπολούμενος, ὁ Πατρικὸς
δῆμος Ἡλιοῦ, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐ-
θανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ, τὴν
εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σύμου ἐλπίς, Πάναγγε σύμου καὶ ὕμνησις,
σύ λιμὴν μου, σύμου καὶ κυβέρνησις, ἡ
τὸν Θεὸν, Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον,
ἀσυνδυάστως κηύσασα· διὸ σου ἀδιστακτικῶς,
προσκυνῶν τὴν εἰκόνα, τῇ ἰσχυῖ σου ἐνδυνα-
μούμενος.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υψηλὴ διανοία, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεμα-
τίσαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα
τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες· καὶ
τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέ-
μειν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡ-
μέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ
Χριστῷ εὐφροσύνης βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην δί-
δου, τὴν σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδό-
μης Συνόδου Φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγχχνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου
ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως,
τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφῇ τῇ
τούτου, περιγραπτὸς ὁράται θεῶν, κατ' ἑσῖαν
ὁ ὢν ἀπερίγραπτος.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ρανάτωσαν γλυκασμὸν, τὰ ὄρη καὶ ἀγαλ-
λίαςιν· αἰρετικῶν ἢ πληθὺς, ἀπεσκορακί-
σθη γὰρ, πικρὸν ἢ προχέεσσα, ἰὸν, τῶν εἰκόνων,
τῶν ἀγίων τὴν ἀθέτησιν.

Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἑορταζέτω-
σαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγα-
λειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομέ-
νη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητρὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ, ἀμήτωρ τοπρῖν, ἀ-
πάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθεῖς, καὶ ἀ-
ναγεννήσας με· διὸ τὴν γεννήσασαν, σὺν τῷ
γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Ο ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὃν εἰδότες, σὺν ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιθῶς· καὶ διὰ τοῦτο, τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως. Ὁ Οἶκος.

Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν αἰεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρεδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσιμον ἀνατυποῦσθαι μορφήν· ὅπως ταύτην ἐπ' ἄψεσιν ὀρῶντες, πιστεύωμεν, ἅπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν· γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πράξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἀθλῆσ τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότην, στεφάνους παρεχόμενον τοῖς Ἁγίοις Ἀθληταῖς τε καὶ Μάρτυσι· δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατῶσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς, καὶ ἀμαθῶς, καὶ ἀπερισκέπτως, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν εἰπόντων, καὶ τὰς σεπτάς καὶ Ἀγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοὶ τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε, Ἐχθρὸς τροπῆνται τῶν σεβασῶν εἰκόνων.

Η Ἁγία αὕτη καὶ οἰκουμένη ἐβδόμη Σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρσίου Κωνσταντινουπόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδώρητου, καὶ Ἡλίου Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ οἱ συνελθόντες Ἅγιοι Πατέρες, τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε. Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ἀνθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἵρέσεων ἐξάρχους, εἶτα καὶ τοὺς Εἰκονομάχους ἅπαντας· ἐγγράφως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι ὁ τὰς Ἀγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν, ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν Ὀρθόδοξων πίστεως· καὶ ὅτι ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· καὶ ὅτι ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κρατῶντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπέηλθε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ΄. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ηττῶνται τοῖς δόγμασιν, αἵρεσιάρχαι τῶν Ψευδῶν ἀνδρῶν, τῶν τὸ σέβας τῶν

τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασιλείος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναοὶ καλλωπίζονται, παιδραῖς εἰκόσι κατακοσμοῦμενοι νῦν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν Ἐκκλησίαις, τῷ ὑπὲρ πάντας βροτῆς, ὡραίῳ κάλλει, συμπάλλει τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὰ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν· διὰ τῆτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστὸν μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστὸν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ὡδὴ η΄. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Νομοθετεῖ μὲν ἄρισα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱεραῆς εἰκόνας Χριστοῦ· οἱ φιλευσεβεῖς δὲ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Επταπλασίως ἔκαμπτον, ταπεινοῦς ὑψηλὰ φρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων τὰς ὁρμὰς ἀνέκοπτον δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Σύνοδος, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὄφρυν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἑπταπλασιωτέρως.

Βέλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρόνων αἱ πληγαὶ καὶ μάστιγες· τῇ θείᾳ δυνάμει δὲ, ἐξασθενουσι γλῶσσαι πολλαί, τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει πανταίτιον καὶ μόνον. Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται νήπιος, ἐκοντὶ δακ' ἔλεος, ἃ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου τηρῶν μετὰ τόκαν σε, κεκαθαρμένην ὄλην Ἀγνή, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διὰ περ ἐν εἰκόσι, συμμορφουταί σοι φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ὡδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ο μέγας τῇ ἰσχυῖ καὶ τῇ βουλή, ὁ τὰ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, τὴν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῇ ὀρθοδοξίᾳ σε συντηρῶν, Πατέρων

πάνενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλήσεσι.

Μεγάλων ήξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι, ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σικιὰν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περιάλυμμα τῆς σαρκός, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁράτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιάς, βαρβαρῶδους ἱππείας ήρέθισας, ρύμην αὐτὸς, θραῦσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ Βασιλεῖ συμμάχησον, τῷ τεθαρόρηκότισι Πανουργέ, ταῖς εὐπαρόρησιάστοις, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τὸ μυστήριον ἕδαμῶς, τῆς φρικτῆς σολοχείας δεδύνηται, βρότειος ναῦς, ἀλλ' ἕδ' ὑψηλότους ἀγγελικὸς, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διὸ σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνομεν.

Ἑξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμη, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῆ τῇ Τριαδί, προσάξατε τοῦ ρύσθηται, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰώνιου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, συναξιν θείαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρός σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, αἰθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον, καὶ τὴν Πίστιν κράτυνον· καὶ οὐρανῶν Βασιλείας δεῖξον πάντας κανώνους, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν Πατέρων Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ὀλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὀλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστα-

τον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ Χρισοκήρυκες, Εὐαγγελικῶν προίστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκαλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ.

Ὀλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοις γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατὴρ καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ὡδὴ ε'.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὀἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ Θεότητι, αἰεὶ λατρεύον-

τες, ἀπειλὰς τυράννων, καὶ πληγαὶς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῇ πίστει ῥωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρὸν, ὡς ὄπλον δὲ φέροντες, ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν Ἅγιοι, στερρῶς καθείλετε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἐνδοξοὶ, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεσβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ πόθῳ φλεγόμενοι Χριστοῦ, Ἀθλοφόροι ἐνδοξοὶ, ἀκαταγώνιστοι ὦφθητε· ξίφος οὐ κἀμινος, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποινὰὶ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφόβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ καταλίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασιάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, καὶ πεπαρρήσιασμένη τῇ ψυχῇ, φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνελήλυθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτὰ, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν Πιστῶν, παρρήσιαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτείρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βουλαὶς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξιώσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὠλόλυξε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγγνων, αὐτῆς προσελθόντι· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον με ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμέ καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος α'. Ἀνδρέε Ἱεροσολυμίτου.

Τὸ τριστέλεχον ἄθροισμα, οἱ ἰσαριθμοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡσπερ ἀστέρες φαινοὶ

ἐκ τῆς Ἐώας φανέντες, τὴν κτίσιν συγκαλοῦσι, πρὸς ἱεράν πανήγυριν, Πρόβος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρόνικῳ τῷ σοφῷ· τὰς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηρίοις παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν πορφυρώσαντες, στεφφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων χορευοῦσιν, αἰτῆμενοι ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, πλημμελημάτων ἀφεσὶν δωρηθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε δώρησαι ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν με, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἀρρήτον, πένθος χαρμόσυτον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἄμνον, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθησας σαρκί;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Μέλψομι τῶν σῶν Μαρτύρων Σῶτερ κλέος.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαῖσμένοι χάρισι, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καὶ πάντας καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Εν διωγμῷ τῆς εὐσεβείας ὦφθητε, πᾶσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίοις ἀγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία Πάνσοφοι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καὶ τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τῷ Πνεύματος αὔραις, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχᾶς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συγχαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὀκτῶς, Πρόβε καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακάριε·

ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θείαις κλειζόμενοι.

Ο τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βουλή θεία κατώκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε· καὶ παθῶν ἐκουσίως, Μαρτύρων θεία στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκεύασεν.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισχυρῶς τῷ διώκῃ, ἀντιταχθεὶς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερότάτα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοουμένων λεόντων, ἀριστεύς γενόμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς αἰκισμοὺς ἠνεγκας, νώτου καὶ γαστρὸς Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καὶ συμφλεγόμενος, τοῖς ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, καὶ τὸ θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Γερεῖον καθάπερ, ἀναρτηθεὶς ἔφερες, πόνους δριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ἀνδρόνικε, πυρὸς κατάφλεξιν, καὶ ἐκρίζωσει ὀδόντων, καὶ τῆς θεολόγου σου, γλώσσης ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοηταῖς λάμπεις, ἀπασαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθέου ἀπάτης, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, θεοιδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ως καλὴν ὡς ὠραίαν, ὡς ἐκλεκτὴν Ἀχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμόλυντον, καὶ θεοδόχον γαστέρα, βουληθεὶς κατώκησεν, ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφωργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον,
» ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης,
» τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν κραταιάν, ὀπλισάμενοι πίστιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικος Πρόβος τε, καὶ ὁ πάνσοφος Τάραχος, τῆς πολυθέου πλάνης, τὸ κράτος διέλυσαν, καὶ λαοὺς πρὸς θείαν, ἀγάπην συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς ἰκκῆς, κομισάμενοι γέρα, χοροῖς συνευφραίνονται, ἀσωμάτων Δυναμέων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἀσπιλε, ἀμόλυν-

τε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με καθάρων, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα, τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχῇ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ Ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείαις παθήμασι.

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Νόμον τὸν σὸν, Λόγε τηροῦντες οἱ Μάρτυρες, τῶν ἀνόμων νόμους ἐβδελύξαντα, τοὺς ἀθετεῖν σε τὸν Ποιητὴν, ἐγκελευμένους, δαιμόνων ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσαν ὑποστάντες, τρικυμίαν βασιάνων, οὐρανοῦ γαλήνης ἐπέτυχον.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένιον, τὸν αὐχένα, χαίρεις συντριβόμενος· τὸν δὲ Σταυρὸν ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμμακάρορ, δυναμέως ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων ταῖς νιφαῖδας, ὑποφέρεις κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως δυνατὸς Θεῷ, γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν, καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφαίρεσιν φωτιζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καὶ τοῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυς Ἀνδρόνικε ἴστασο, πρὸ βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμεκεῖ, λίαν καρτερῶς· ὅθεν κατατέμνων, ταῖς κνήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μὴν Θεὸν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον· ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθλησαν θεοὶ Μάρτυρες· Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανύμνητε.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Α'κλινεῖς ὄδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἀφροῦς θαλαττίης ὠθούμενοι, ἀρράγεῖς ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, Ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ρήτορεύων τὰ θεῖα, καὶ θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης στερόροτι, ἀποφράττων σόμα, κατὰ Θεοῦ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καὶ ταῖς ἐκ μαστίγων, πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τὸ γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφνηφόρος ὅθεν ἀναδειχθεὶς σὺν τοῖς συναθλοῖς, Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων παρίσταται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυναίμεων, Λόγον κήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναῖδιον· οὐ ταῖς φρυκτωρίαις οἱ Ἀθληταὶ καταυγασθέντες, ἀθείας τὴν νύκτα παρέδραμον.

ᾠδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως Ἀθλοφόροι μεγαλώνυμοι.

Ὡς παλαί τὸν Δανιήλ, ἐν λαϊκῷ θῆρες ἠδέσθησαν· οὕτω καὶ νῦν τοὺς στερόρους, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἔπτηξαν, κατευλαθηθέντες, τὰ σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγεῖσάν σου τὴν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλασθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐν βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τριάδος ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐμφανίσαντες, γενναῖοι Χριστοῦ, ὀπλίται θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Ταράχῳ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος ἤλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῳ τῷ σοφῷ, ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἤχθησαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων ἐλέγχοντες ἀθείαν· Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐν ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶς τοὺς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.
Στίχοι.

Εἶπει Τάραχος, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος,
Ἦραντο νίκην, γῆς προβάντες ταραχου.

Τμήθη δωδεκάτῃ Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Ὀὔτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεῖα Διοκλητιανοῦ, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προβιθηκῶς ἦν τὴν ἡλικίαν, Ῥωμαῖος τὸ γένος, Στρατιώτης τὴν τύχην· ὁ δὲ Πρόβος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφιλίας· ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλεως Ἐφείων τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος θλάται λίθοις τὰς σιαγόνας καὶ τὸν αὐχένα· τὰς χεῖρας πυρὶ καταφλέγεται, καὶ ἀναρτᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ καπνῷ πνιγνῶ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ῥινῶν δέχεται, καὶ ἐβελίσκοις πεपुरακτωμένοις τοὺς μαστοὺς ὑποκαίεται· ξηρῶ τὰ ὠτα ἐκτίμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μεληδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθηναι.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· σιδήροις πεपुरακτωμένοις τοὺς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτᾶται· τὸν νῶτον καὶ τὰς πλευράς πυρωθεῖσιν ἐβελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἐτέραις σουθλαῖς τὰς κνήμας διατέμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίραις καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπηνέγκαστο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ σιδήροις ὄξει τὰς κνήμας χαράσσειται, καὶ τὰς πλευράς κατακεντᾶται· ἄλατι τὰς ὠτειλάς ἀνατρίβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτίμνεται· καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτὸς, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθηναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,
Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνουμένη.

Αὕτη ἡγωνίατο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ παρασᾶσα Ἀσσία τῷ ἡγεμόνι, ἐν τῇ Ἀναζαρβείων πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουνείοις ὠμοῖς, καὶ σιδήροις πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταφλέγεται. Εἶδ' οὕτω θλάται ῥάβδοις, καὶ ἐξαρθροῦται τὰς ἀρμονίας· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίψαισα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθηναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Η Ἁγία αὐτὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ ἐκ πόλεως Ῥώμης· ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἑτέρων Παρθένων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα οὖν τῷ Ἡγεμόνι, καὶ παρασταῖσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπτεται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ γυμνοῦται, καὶ ὑπὸ πυρός κατακαίεται, ἐπιβραϊνομένων ἐπάνω αὐτῆς πίσης, καὶ ἑλαίου, καὶ τειάφης. Εἶτα κρημάται ἐπὶ ἔϋλου, καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχας ἀνασπᾶται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται· καὶ τελευταῖον τὸ διαξίφους τίλος δίχεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ωτίων ἀφαίρεσιν, ὑπέστης χαίρων Τάραχε ἔνδοξος, ὡς εὐήκοος δούλος, τοῦ κλιναντὸς σοὶ οὗς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχὰς σου πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασιάνοις καταικιζόμενοι, σταθηρᾶ διανοία, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γεόμενοι ψάλλετε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επλήσθη τὸ πνεῦμά σου, ἐνθέου δρόσου καὶ ἀναψύξεως, ὀπηνίκα τὰς χεῖρας, πυρὶ καὶ κάραν καταφλεγόμενος, ὡσπερ οἱ Παῖδες ἐκράυγαζες Τάραχε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι Ἁγιοι, σεπτῶν αἱμάτων, πλάνης τοὺς ἄνθρακας, κατασβέσαντες δρόσον, ἡμῖν ἐνθέου βλύζετε χάριτος· καὶ ἰαμάτων προχέετε νάματα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε. Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρα σου, πατρῶων κὸλπων μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὁράται, καὶ βρέφος τίκτεται· ὧ μελωδοῦμεν Παρθένε γηθόμενοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραῖοι ἐν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ Μακάριοι ἀθλήσεως, Κυρίῳ παρίστασθε, σεφανηφόροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκεῖθεν, πεμπομένης πλουσίως, πληρούμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύστως· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εν ἑαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ξίφει ὑμᾶς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ θέρμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἀνήθη τὰ τερπνὰ τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ οἱ ἀκλόνητοι στύλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμᾶσθω.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνήν Μητέρα εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, ταῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβάα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ισχυσαν σώμασι φθαρτοῖς, ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ γενναϊότατοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τῷ Θεοῦ λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ θεράποντες.

Ωφθητε ἄνθρακες πυρὶ, τῷ αὐτῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξατε, ὑλῶδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες· καὶ ἀναλάμψαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν αὐγάζετε, καὶ περιπώζετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἄγει ἑορτὴν, ἑτησίαν καὶ λαμπρὰν καὶ χαρμόσυνον ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν θείαν ταύτην ὑμῶν πανήγυριν· καὶ συναγαλλοῦνται ὑμῖν, Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγάλωνυμοι.

Ηρῆθη πρὸς φωτειδῆ, Παραδείσου Ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθήτην, ἣν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ θρόνῳ παρίστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενῶς ἰκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεός, καὶ φιλόνητος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**"φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν! ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκὼν,
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀ-
» πό γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν
» ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πολυειδεῖς οἱ Μάρτυρες, αἰκισμοὺς ἐνεγκόν-
τες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καὶ βρα-
βεῖων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος,
Τάραχος ὁ Δεόφρων, καὶ Πρόβος καὶ Ἀνδρό-
νικος, αἱ στερροὶ Ἀθλοφόροι, ὧν τὴν σεπτὴν,
ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡ-
μῶν πρεσβεύοντας, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων.
Θεοτοκίον.

Α'μαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ
ζάλῃ, διηνεκῶς ποντοῦμενον, πρόφθασον
Θεοτόκε, τῇ παναλκεί σου δυνάμει, καὶ διάσω-
σον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον, μετανοίας
με ὅπως δοξολογῶ, σὸν Υἱόν, ὃν ἔτεκες ἀπόρ-
ρήτως, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαβῶς με-
γαλύνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, κτλ. Ζῆτει, εἰς τὸν
Ἐσπερινόν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειῶσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ μετά-
βαλε, τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε, εἰς ῥῶσιν
καὶ δύναντιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ
πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκ-
φύγω τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· καὶ κλῆρον τὸν
οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ
ἀπολάβοιμι, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρ'άγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγεί-
σης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ
τοῦ προπάτορος, καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν
ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγια-
ζεται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνία σου,
δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύ-
ναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς ἀνήηδες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου
καὶ Παπύλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Καρπούς προσεκήνοχας Θεῷ, τῇ διδασκα-
λία σου, τοὺς σεσωσμένους Ἀοίδιμε, σαυ-
τὸν δὲ κάρπωμα, ἱερὸν προσῆξας, μαρτυρίου
αἵματι, παμμακάρ φοινηθεῖς ἱερώτατε· διὸ ἰ-
κέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρή-
νην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νοῦν ἐπερείσαντες Χριστῷ, ἀκλινεῖς ἐδεί-
χθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων,
οἰκειοῖς αἵματι, πλάνης τοὺς προμάχους, ἄρδην
κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώ-
σαντες, ὧ ἱερώτατοι, ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὡς
τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἐξαφθέντες
Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος,
Κάρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ
ἀπεσθέσατε, εἰδῶλων βδελυρῶν θεία χάριτι,
δρόσω τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύ-
σεσι, τὸν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκκληρώσασθε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ὁ'ς ἄξιός ἐν θεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶ-
δες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν
θρόνῳ καθήμενον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ
περικύκλω αὐτοῦ· καὶ παρὰ σοῦ πάλιν ἡμεῖς
φωτισθέντες, τὸ ἱερόν σου ποιόνιον, Κάρπε βοᾷ
σοι· Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον Ἀ-
γαθῇ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλοῦντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ζύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς
σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ
Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἴμοι! πῶς πά-
σχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς·

Κάρπω τὸν αἶνον, σὺν Παπύλῳ προσφέρω.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ αἰ. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου Θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τῆ ἀξίως τῆς σοφοῦς, ὑμνήσαι Μάρτυρας.

Απαρησάμενοι πᾶσαν τὴν γεγρανῶν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ραδίως ἤχθητε πάντα πρὸς πειρασμὸν ὑποστῆναι Πάνσοφοι, δυναστεία Δείκῃ, δι' ἧς καὶ τὴν ἀπασαν ἰσχὺν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε. Θεοτοκίον.

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν μετὰ τῇ συμβουλῇ, τοῦ δουλίου ὄφους, ὀλωλότα ὁ Θεός, καθορᾶν μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῇ Σεμνῇ ἐκαινοποίησεν.

ᾠδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ.

Ος τὸ τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν· ἀλλ' εὐχῇ, ἀηττήτῳ, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῇ δυσσεβεῖ τῆ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προστάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδύσαντο Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὡσπερ κριοὶ, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσεσιν.

Ορῶν τὸ ἀτρεπτον ἡμῶν, πρὸς αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις θάρρειν, ἐν βασιάνοις, Ἐνδοξοὶ προτρέπεται. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θεραπεύσασα θερμῇ, πρεσβείᾳ σου πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁὐκ ἔστιν ἄγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου

ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Καθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Οπλοὶς πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες διάυλον. Κάρπε, Πάπυλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνῃ πάνθαγγε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγελίους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γούν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η αἰμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις, θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Αρίστην ἐνδοξοὶ Θεῷ προσήξατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Τῷ τοῦ ὄφους, μανεῖς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναι σε φήσας καὶ τὰς πλευραῖς, Κάρπε καταξέεσθαι, αὐθις δὲ φλέγεσθαι πυρὶ, τὸ στέφρον σου οὐ διέλυσε.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθίσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότης πρὸς ὕψος ἀναρτηθεῖς, ξέεσθαι οὐ δεδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας θρασυπέσει.

Θεοτοκίον.

Ορῶν ἐκ σπλάγγνων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, ὁ Ἀδάμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόᾳ σοι· Σῆ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάρπασον.

ᾠδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθῆ.

Νηπίων ὡσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολιδας, δέσμιος ὢν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος στυλῆν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθῆρα γενναϊότητι· κράτος γὰρ θεόθεν, περιεβάλου σαφῶς, δι' οὗ διττοῦς πολέμους Κάρπε ἐνίκησας.

(*) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐν τῷ χειρογράφῳ Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων ταύτων ἐστὶν ἑτέρα, τὰ μὲν Προσόμοια πρὸς τὸ, Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν· ὁ δὲ Κανὼν πρὸς τὸ, Σὺ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ· ποίημα μὲν τοῦ Ἰωσήφ, φέρων δὲ Ἀκροστιχίδα ταύτην· Κάρπον τε καὶ Πάπυλον ἄσμασι στέφω. Οὗτε ὁμοῦ Καντάκιον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὐτ' Ἐξαποστοτειλάριον, εἰμὴ μόνον ἐν τῷ Ἐσπερινῷ τὸ αὐτὸ Δοξαστικόν.

Στόματα θηρῶν ὡς Δανιὴλ, Μάρτυρες ἐφρά-
ξατε ὄπλοις, ἐνθέοις Κάρπε καὶ Πάπυλε·
τούτους δὲ κηρύττειν Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γεν-
ναίους Ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουὴλ, τίκτειν Ἡσαΐας
σὲ μόνην, προανεφώνει Ἀμόλυντε, τὸν δὲ
εὐσπλαγχνίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιωθῆναι,
καὶ ἀπαλλάξαι φθορᾶς.

ᾠδὴ 5'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ'
αὐτοῦ, δεχόμενοι Ἀήττητοι, ἐμβληθέντες
ἀσθέστω ἐκκαυστικῇ, οὐδὲ ὅλως ἐφλέχθητε, ἀλ-
λα ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμαίων ταῖς ψυ-
χάς, τῶν εὐσεβῶν Ἀοίδιμε· καὶ διὰ τοῦ-
το ἄφθονον ὁ Χριστὸς, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν
θαυμαίων ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἑνός,
οἱ Ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμὸς οὐδὲ θλι-
ψις οὐ διωγμὸς, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυνα-
θῆ ἐκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον.

Αδαίμ τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή,
πάλαι μὲν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ Θεὸς ἐν
μήτρα σου χωρηθεῖς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ
υἰὸν φωτὸς αὐθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἶρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ
εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Παλυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ως θησαυρὸν πολυτελῆ ὁ Δεσπότης, καὶ
κρήνην βρύουσαν κρουνοὺς ἰαμάτων, τοῖς
ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν, νόσους
μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν
δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀεννάως· διὸ συμ-
φώνως Κάρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθῳ, τελοῦ-
μεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Η προακώμιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος,
νοός μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ δι-
δου λόγον σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μμησαμένους
διὰ πόθον ὀλικῶς τὰ θεῖά σου παθήματα, ἀ-
νυμῆσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ, Δέσποτα τῶν
ὄλων, ἐπαξίως τῶν ἀγώνων ταῖς ἀμοιβαῖς ἀπο-
ληψομένους. Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυ-
κλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σορὸν, τὴν εὐεξίαν
δρέπονται αἰεὶ, συμφώνως ἐπτελοῦντες, Πάπυ-
λε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλε, Ἀγαθοδώρου, καὶ
Ἀγαθονίκης.

Στίχοι.

Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,
Πᾶς πυλεῶν τμηθεῖσιν ἀνοίγη πόλου.

Ἀγαθοδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.

Κάρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτῃ τρίτῃ ἔκτανε
χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπᾶρχον ἐπὶ
Δεκίου βασιλείῳ, καὶ Οὐάλλεριανῷ ἀνθυπάτου Ἀ-
σίας, ἰατροὶ τὴν τέχνην· ὧν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος Ἐ-
πίσκοπος ἦν Θυατείρων· ὁ δὲ Πάπυλος Διάκονος, ὑπ'
αὐτοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθεῖς. Κρατηθίντες οὖν παρὰ τοῦ
Ἀρχόντος, καὶ ἐρωτηθίντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων
τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότη τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες θῦ-
σαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδίθησαν ἱπ-
ποῖς, καὶ περιεπάτου ἐμπροσθεν τοῦ ἄρματος, συρόμενοι
πρὸς τὰς Σάρδεις· καὶ κί κί κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ξίου-
ται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθοδῶρος δούλος ὧν τῶν Ἁ-
γίων, καὶ ἀκαλουθῶν αὐτοῖς, Θεοῦ Ἀγγέλου ἐμισχύσαν-
τος, καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε· καὶ κρεμασθεῖς
ράβδοις τύπτεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπτόμενος, τὸ πνεῦ-
μα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρεμάμενος ὑπεμεδίασε· καὶ ἐ-
ρωτηθεῖς παρὰ τοῦ Ἀρχόντος, Τίνος χάριν, ὦ Κάρπε, ἐ-
μεδίασας, εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου,
καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Πάπυλος δεσμεῖται παλῶς τέσσαρσι,
καὶ εἰς ὕψος αἵρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀβλαβῆς ἐκ
πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα ἀγθίντες οἱ Ἅγιοι ἅμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβό-
λοις σῦρονται, τυπτόμενοι ἀνωθεν, καὶ θηρίοις βορᾷ ριπτό-
μενοι· καὶ λίων τότε, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθειγγόμενος καὶ
ἄρῳόμενος, διεκώλυε τοὺς διωκοντας τῆς τοιαύτης ὡμότη-
τος. Οἱ δὲ, βύσαντες τὰ ὦτα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σι-
δηραῖς καθηλώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέριψαν· εἶθα
καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη, εὐξαμένη
συνεισῆλθεν αὐτοῖς. Ἐπὶ δὲ τὸ πῦρ, καταρράγιεντος ὑετοῦ
ἐσβέσθη, καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκταὶ καὶ ἀβλαβεῖς διέμειναν,
ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὁ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!

Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὡσπερ πρὸς
δρόσον.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Φλωρεντίος ὑπᾶρχεν ἐκ πόλεως Θεσ-
σαλονίκης. Χριστιανὸς δὲ ὧν, καὶ ζηλωτὴς τοῦ κα-
λοῦ, ὑβρίζε καὶ διεβάλλεν ἐπὶ πάντων τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλ-
λήνων, ἐπεστήριξε δὲ τοὺς Χριστιανούς· τῇ πρὸς Χρι-
στὸν πίστει, καὶ παντελῶς ὠδήγηε πρὸς τὴν τῶν θεῶν
αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ποιῶν, ἐκρατήθη παρὰ
τοῦ τῆς χώρας Ἡγεμόνος· καὶ ἐρωτηθεῖς, τὸν μὲν Χριστὸν

παρρησία ἠκολούθησεν ἐνώπιον πάντων, ὅσα Θεὸν προαιώνιον καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων Δεῦς, ξύλα, λίθους, χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, αἰθήρον, ἰδῶλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα· καὶ ταῦτα εἰπεῖν, τύπτεται σφοδρῶς. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ξίεται· καὶ πυρᾶς ἀναφθίσης μεγάλης, ἐμβάλλεται ἐν αὐτῇ, χαίρων δὲ καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Οὗτος ἠθλησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανῶ, γένος μὲν ἰλκῶν τῶν Σκηνοπολιτῶν, τῆς δοκούσης δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βουλευτῶν ἀξίας ἐπειλημμένος. Οὗτος, ἠγασάμενος τὰ τοῦ βίου πάντα ὡς σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ μόνον, παρρησιαζέται· καὶ παραστάς Λουκιανῶ τῷ Ἀρχοντι, καὶ τοῦτον καταβροντήσας, μᾶλλον δὲ καταγιάσας, εἰς οὐδὲν ἦν τι θίμενος τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς τε καὶ θωπείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσῆγε, καὶ στρεβλωτήρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βασάνων εἶδη περιενούει, καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν κατ' ἀνενέργητα, ἔριψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτίμνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεις ὑποστάς εἰκόνων θείων χάριν,

Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Οὗτος γινῶνται ἐν τῇ Παφλαγόνων χώρα παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθίων γονίων· φασὶ δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης. Ἐκδοθεὶς δὲ εἰς διδασκάλους καὶ παιδευθεὶς, ἐν τῇ Βασιλευσῇ εἰσῆλθε, δεκαεπτὰ χρόνων ὑπάρχων. Εἰρήνης δὲ τότε τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης, καὶ τὸν παῖδα ἀναμαθούσης εὐνοῦχον εἶναι, ὡς παρὰ τῶν γονίων εὐνοουχισθέντα, ἀνελάβετο· καὶ δὲ ὀλίγου πρῶτος ἐν τοῖς οἰκείοις πάντων γίνεται· καὶ φθασας τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα, στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς καὶ θαρσύνως βιώσας, καὶ βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο παρὰ τῶν κρατούντων, τοῦ τε Νικηφόρου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου. Ὑστερον δὲ, κρατήσας τῆς βασιλείας ὁ Μιχαὴλ, μόλις οὗτος παρακληθεὶς, κατένευσε Μοναχὸν μὲν γενέσθαι, τῆς πόλεως δὲ μὴ ἐξέλθειν. Ἀλλ' εἰς τὴν λεγομένην Χρυσῆν πύλην δούς αὐτῷ Μονῆν, τὴν λεγομένην Χρυσονίκην, ἐν ταύτῃ προσμένειν ἐκέλευσε. Πεντήκοντα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ἃν καιρὸν ἀποκαρεῖς, τὸ μοναχὸν ἐνεδύσατο σχῆμα. Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ διήγειν ἄχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ ἰώρα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων γινόμενα, ἐξελθὼν τῆς πόλεως, εἰς προάστειον ἀπῆλθον, ὃν αὐτοὺς ἐν τῇ Μονῇ ἰδωρήσατο, καὶ συγκατίμιξεν ἑαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις ἀδελφοῖς, συνεσθίων καὶ συγκοπιῶν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τινες διαβολαίς, τῷ Θεομάχῳ χαρίζομενοι, προσήγγειλαν εἰκόνα κεκτῆσθαι τοῦτον τοῦ Σωτῆρος, ἢν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ῥώμης ἔλαβεν, ἀπεστάλη τῶν τῆς τάξεως αὐτοῦ τις, λόγοις οὐκ ἀνειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαῖς ἐκφοβῶν, καὶ ἀπαιτῶν δοθῆναι οἱ τὴν σεβασμίαν εἰκόνα. Ὡς δ' οὐκ εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, ὀψέποτε ἀποκρινάμενος· Ὡς οὐκ ἐμὴ αὐτῆ ἡ σεβασμία εἰκὼν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀφωρισμένην κειμηλίους· ἀρπάσας ἐκεῖνος ἕτερον ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δειχθῆναι αὐτῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καὶ λαβὼν τὴν σεβασμίαν

εἰκόνα, ὡς μῦσός τις ἔρριψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδαρίῳ αὐτοῦ (*). Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βάθους ἰστέναξεν, ἀρχὴν πειρασμῶν τοῦτο λογισάμενος. Ἐπεὶ δὲ ἀποχωρεῖν ἔμαλλε ὁ ἀποσταλεὶς, ἐξησφαλίσαστο, μηδέλω τὸν Ἅγιον ἐξέρχεσθαι τῶν ἐκείσε.

Θεοφίλου δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἱτέρου Θεομάχου, καὶ τούτου τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων οὐκ ἀμελῶς μετερχομένου, ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὸν Ὅσιον Θεοδόσιόν τις, οὕτως εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθῆντων· Ὁ Βασιλεὺς κελύει σοὶ δὲ ἰμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κοινωνῆσαι, καὶ ταῖς εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐξορισθῆναι τῶν ὧδε. Καὶ ὁ Ἅγιος· « Τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου εἰκόνα οὐ παύσομαι αἰεὶ προσκυνῶν, καὶ ὑμεῖς ἀπαρίσκηθε. Τὸν δὲ Ἀντωνίου, εἴπερ ἐν τῷ καθιστηκῷ εἶμι, οὐκ ὀνομάσω Πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπὸν ἐξόριζε, σφάττε, πείσει ὁ βούλει ». Καὶ εὐθὺς ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἀδελφούς, εἰς ἕτερον εἰσῆλθε προάστειον ἀγγυῶν που κείμενον· καὶ διαβιβάσας ἐκεῖσε τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν ἄχρι τῆς Πεντηκοστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντείχιον.

Ἐπεὶ δὲ δόγμα ἐξετίθη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας Χριστιανούς, στενοχωρηθεὶς ὁ Ἅγιος, πρὸς Ἐρίθολον ὑπέστρεψεν. Ὡς δὲ καὶ ἐκεῖσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἴφροδον ἰδουσχέραιεν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικόλαος προσγευθὴς ὢν αὐτῷ, λέγων οὐ μικρὰν εὐρήσειν ἀνάπασιν, εἴπερ ἀφικέσθαι βουλευθῆ πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὄν προάστειον, Ζουλουσαῶν οὕτω καλούμενον, καὶ ἐκεῖσε παρεγένετο. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινα μήνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κοινωῆσαι, ἢ μετανάστην γενέσθαι.

Μεταβὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἀφίκετο πρὸς Κατίσιαν· καὶ τοπίον μικρὸν εὐρών, ἐξωνήσατο τοῦτο, καὶ εἰς ὄνειμα τῶν Ἀσωμάτων δειμάμενος ναεῖν, χρόνους ἱκανούς μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν καλῶς καὶ θαρσύνως διαβιβάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀφίκετο Μοναστήριον· ἐν ᾧ καὶ τοὺς Μοναχοὺς κατηχήσας, καὶ ἐπιεψάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγευθὴς ἐξεδήμησε, πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον θαύματα πεποιηκῶς, περὶ τὰ ἰσδομῆκοντα πέντε ἔτη γεγευθώς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὴν τοῦ Διακόνου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσδιγέρδου τοῦ υἱοῦ Γορωράνη, βασιλέως Περσῶν, ὁ Βενιαμὴν, Διάκονος ὢν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς Πέρσας καὶ Ἑλληνας μεταβαλὼν πρὸς Θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ καὶ τυφθεὶς, ἐμβάλλεται τῇ εἰρκτῇ. Δύο δὲ ἑνιαυτῶν παραδραμόντων αὐτῷ ἐν τῇ φυλακῇ, Πρίσβυς Ῥωμαίων ἀφικόμενος πρὸς τὸν βασιλεῖα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλεῖα ἠτήσατο, ἀφειθῆναι τὸν Βενιαμὴν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, εἰ βούλοιο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τοὺς Μάγους τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ Πρίσβυς· Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προστεταγμένα, ὦ βασιλεῦ, ἀναγκαῖον, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμὴν, ὡς τῶν τοῦ Πρίσβεως ἠκροάσατο παρανεύσεων, Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδύναί με φωτός, οὐ μετέλαβον· Ὅστις γὰρ τοῦτο ἀξίον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακρύψαντος

(*) Τὸ Βεριδαρίον, ἢ ὀρθότερον ἴσως Βηριδαρίον, φαίνεται ὑπεκοριστικὸν πρὸς καταφρόνησιν, γινόμενον ἀπὸ τοῦ Βηριδίας, ὅπερ δηλοῖ εἶδος ὑποδημάτων, ὃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν, κατὰ τὸν Βαρίνον, ἢ τὰ τευρκιστὶ τσουράπια καλούμενα ἀπὸ σιαγάκι.

τὸ τάλαντον, σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἄλλα τούτων μὲν οὐδὲν τητικαῦτα γνοῦς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη ὄρων διετέλει. Οἷς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἴκοσι καλαίμους ὄξυνας, τρεῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐπέπηξεν ὄνουξιν. Ἐπί δὲ ἰώρα, ὡς παίρνιον τὴν τιμωρίαν ἠγοῦμενον, ἕτερον καλαίμους ὄξυνας, ἐτίβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτου μορίῳ, καὶ τῷτο συνεχῶς εἰσαῖγον τε καὶ ἐξαῖγον, ἀφορήτους ἀλγηδόνας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην ὁ Σπριώδης καὶ ἀπᾶνθρωπος ἐκεῖνος, ῥάβδον παχίαν ὄζου ἐχούσαν πανταχῆθεν, εἰσωσθῆναι διὰ τῆς ἰδρας τούτου ἐκέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στίχ. Τεθνήξομαί σοι, τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,

Τὴν ᾧδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον, ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κρηπίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι, ἐν ὁδῷ καὶ ἄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες ὡς χοῦν, τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῆ πίστιν ἰδρύσατε.

Υπὲρ Ἡλίον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν εἰδῶλων ἀπάσαν ἀχλὺν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοῖς, θεογνωσίας φωτισμόν, αἰεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος καθορῶσα ἐκραζε Χριστῷ· Χοροῦ μὴ στερήσης με τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δοῦλοί σε καὶ βοήθειαν, καὶ στερρόν ὄχυρωμα ἀγνῆ, καὶ τεῖχος καὶ σκέπη ἀγαθὴν· μὴ στερηθῆμεν αἰεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Πυρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον, καθορῶσα ἡ Μάρτυς Ἀγαθονίκη Σερμῶς, πόθῳ πρὸς αὐτούς, συνεισηῆθε χορευούσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουραῦντο.

Ρῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότη ἀναλαθόντες Σοφοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε· ὅθεν καὶ ὑμεῖς ἐκτμηθέντες ταῖς κάραις ὁμοῦ, ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Ὀὲ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν Πανεύφημοι, ὀραντισμός τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγονάσι· καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεοῦ τῶν ἀπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν

στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ τῷ θείῳ νῦν πλησιαζόντες, πρεσβευτικάις αὐγαῖς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε, τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινὴν, δόξαν Εἰκονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ, πρὸς Θεὸν πίστει στηρίζαντες.

Εχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πειρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ἡμῶν τῷ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ροὴν δακρῶν μου μὴ ἀπώσσηθε, ὡς ξυνωρὶς Ἁγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρησίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν· σκότους με ἀφαρπάσαι τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ὡδὴν προσάγω σοι πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλαι καὶ δέομαι, τοῦ βορβόρου ῥῦσαι με τῶν ἔργων μου· πάντας δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔ τολ-
» μα Ἁγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενοι Ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἱεράρχα, καὶ Πάπυλε αἰδίμει, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρίσωμεν, οἱ σεσωσμένοι τῷ ταύτης, ὑπερφυεῖ θείῳ τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλποντες, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν· λύτρον ἡμῖν γὰρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστόν Τριάδος τὸν ἕνα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου, Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτάσιου, καὶ Κελσίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οἱ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλίτας, ὡς τῆς ἀνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Εὐφημείσθω Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ θεῖος Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος· οἱ εὐκλεῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς ἱερῶς ἀριθμούμενοι, καὶ θεούμενοι, κατὰ μέθεξιν θεῖαν· καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῶς κομισάμενοι.

Ο θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν· ὃν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτήσατο, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία, ὁμοια (*).

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἐλλάμφθεις τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, Ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σου, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ θαύματα ἃ εἰργάσατο, θεϊκῆ δυναστεία, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡ φιλόανθρωπος.

Εκκλησία λαμπρύνθητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῷ κηρύγματι, συνευφραίνεσθαι· ἡ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἡ λύρα ἡ ἐνθεος, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλιόρρυτα, καὶ θεόφθεγκτα ταύ-

(*) Τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ φερόμενα προσόμοια τοῦ Ὁσίου Κοσμᾶ διαφέρουσι τῶν παρόντων· ὁμοίως καὶ ὁ ἐκεῖ Κανὼν τοῦ ἐνταῦθα, ἀνώνυμος μὲν ὢν κἀκεῖνος, ἀκροστιχίζων δὲ ἐτῶ Κοσμᾶν ἐπαινωτὸν τὸν μελουργὸν προφρόνως. Τάττεται δὲ ἡ ὄλη τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθία κατὰ τὴν προλαβοῦσαν εἰς τοῦ παρόντος Μηνός.

τῆς τῶν ἁσμάτων, μελωδήματα προθεῖσα, Κοσμᾶς ὁ θεῖος καὶ ἐνδοξος.

Σάλπιγξ γέγονας Ὅσιε, κελαδῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα, καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς Πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἠδυσθόγγος σου Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις τοῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμναῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ θεῖαν, καὶ ἱεράν σου μετάστασιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ θύματα τὰ λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καὶ Κέλσιον εὐφημήσωμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς εἰδώλοις κατήργησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστέ ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Δέδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμείλεια τὸν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε· ἀλλὰ προφθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου τὴν ψυχὴν μου ἐλευθέρωσον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς ταῖς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου δέ, πτωχεία ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Πανάμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Εν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμᾶ, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώσας καὶ ζῶν, πρὸς ἀγήρω μεταβέθηκας. Στίχ. Τιμίσις ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγγοις σου λόγοις, ταῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἐναρμονίως Μάκαρ, Ἑορταῖς σενεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σὲ τοῖς ἁσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Ὡς παριστάμενος μάκαρ τῷ οὐρανίῳ φωτὶ, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμνοῦντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, καὶ θεῖαν Ἑορτὴν σου, φαίδρυνον σαῖς, φωτοβόλοις πρεσβείαις Κοσμᾶ, καὶ τὴν

τῶν θλίψεων νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὀμί-
χλην διασπέδασον. Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυίτικοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσμα-
τογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξε-
χύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὅσιε Πάτερ, καὶ
ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σε, κάλαμος γραμματέως
ὄξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σω-
τήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν
καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον,
ἄσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτῶμενοι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τὴ παραδόξῃ θαύματος.

Ηῦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ
σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι
ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν
ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κἀκι-
στον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δρά-
κοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου,
ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Αυτόμελον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου
καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-
θένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέ-
σῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρι-
κτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον
φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος,
Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκον-
ται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχῃ, καὶ οἱ ἐφεξῆς
δύο τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς·
Πιστῶς ἀνυμνῶ Μάρτυρας σεσηφόρους. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τε-
λέσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνα-
νεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θεῖαν ὑμῶν
μνήμην, ὅθεν ἐορτάζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Ιστίῳ πτερούμενοι, Πνεύματος Θεοῦ, τὸ πέ-
λαγος, ἀβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἐνδο-
ξοί, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θεῖον ὄρμον,
τῆς ἀνω λαμπρότητος, κατεσηκνώσατε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι Μα-
κάριοι, ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, κατεπαλαί-

σατε, μετὰ σώματος, βασιάνους πολυπλόκους,
καὶ θάνατον ἄδικον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύ-
ριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνή-
σωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεὸν
σωματώσασα δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ως θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέ-
λαμψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμ-
πρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σε· ὑφ' ὧν κατα-
φωτίζεσθαι, πάντα εὐχαῖς σε Κοσμᾶ αἴτησαι.

Τριάδος τῆς ὑπερθεῖς γέγονας, σάλπιγξ θεό-
φθογγος, ἀναφωνῆσα πᾶσι τὰ σεπτά, καὶ
σωτήρια δόγματα, καὶ ταῖς ψυχαῖς εὐφραίνουσα,
τῶν ὀρθοδόξων Παναοίδιμε.

Οὐδόλως, τοῖς σοῖς βλεφάροις δέδωκας, ὑ-
πνον μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἐφθασας
σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον· παρ' οὗ τὴν
χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν
γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ
Θεὸν, ἀσυνήτως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα
σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ως βότρυες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς
θεῖας ἀληθῶς, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἷ-
νον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνον-
τα, ταῖς διανοίαις ἐν χάριτι.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ διώκτῃ, Ναζαρίε Μάρ-
τυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι κηδὴλοῖς
σε, θύειν θεοῖς πανόλβιε, τῷ ὡς ἀρκίον θύε-
σθαι, ἐτοιμῶς ἔχοντι ἐνδοξε.

Αινέσεως πάντες συμφωνία, ὑμνήσωμεν σή-
μερον πιστῶς, Ναζαρίον, Προτάσιον, Γερ-
βάσιον καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας,
γεγεννημένους ἐν Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Νόμῃ προετύπη ἡ σκηνή σε, γενήσεσθαι μελ-
λουσαν Ἀγνή, Θεῷ ἅγιον σκηνώμα, ἐν ᾧ ὁ
ἰλασμός ἡμῶν, ἀγιασμὸν δωρέμενος, πᾶσιν ἡμῖν
ἐπελεύσεται.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Επ' ὧμων ἄρας Σοφέ, τὸν τοῦ Κυρίου σου
σταυρὸν ἐκράζεις· Κόσμῳ κἀγὼ ἐσταύ-
ρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ως χεῖμαρρος τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ
σεπτά ναίματα, ἄρδων αἰεὶ Ὅσιε, φρένας
καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Η χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ Πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, Δεῖον Χρυσόροον τοῖς φθέγμασι. Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σὲ Χριστέ κρᾶζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσάρων ἱερῶς, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν Δεῖαν καὶ σεπτὴν, ἑορτάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἑκάστην ὡς νάματα· ἅπερ βρούουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου.

Ηλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἁγίας Τριάδος, Κοσμοῦ ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοῦ ἤκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ ἔν βοήσωμεν· Ὁ Πατήρ, Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σὲ εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατὰν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωτί σου ἀγαθὴ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον Ἁγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λύσον, καὶ δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ Δέλημα· ὅπως ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὖρω πάνταγνε, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσθέστου, ῥύσθῳ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οῤωσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέμου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δάξῃ.

Υπὲρ ἔννοιαν ὁ πόθος τῶν Ἁγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμὸν τὰ παλαίσματα, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα, ἃ παρέσχε νομίμως, αὐτοῖς ἐναθλήσασιν.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αἰκίζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἓνα Θεὸν ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, καὶ πολυθεον, πλάνην σαφῶς ἐξηφάνισαν.

Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἄγγελοι τὴν πάλιν ἐθαύμασαν, πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ

συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν τοῦτον, εἰς γῆν ἀνδρικώτατα.

Ως γενναῖοι στρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχοι, τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐκληρώσασθε, καὶ χοροῖς τῶν Ἁγγέλων, αἰεὶ ἐπαγαλλεσθε. Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους, ὁ ὑπέρθεος ἄχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου ἀχράντοις καθέζεται, Δεῖαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαθότητι, ἐτοιμάζων καὶ δόξαν, αἰεὶ διαμένουσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οἕξυγράφου ὡς κάλαμος σου ἡ γλῶσσα, παναληθῶς γεγένηται, ἄριστα Παμμακάρ, γράψασα ὡς ἐν πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβάσματα, καὶ σωτηριώδη παθήματα.

Ανυψούμενος ὡς φοῖνιξ ταῖς Δεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωράτης, γλυκασμὸν σωτήριον, παρέχων τοῖς μέλπουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγορία τῶν λόγων σὲ Θεοφάντορ, τὰς τῆς Παναγίου ὑμνησας, καὶ πάντων Ἁγίων, Ἐορτῆς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφὴν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μήτηρ αἰεπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον πρόσλαβὼν τὸ ἡμέτερον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αικίαις τὸ σῶμά σου, Ναζάριε ὠμίλησε, στρέβλαις καὶ βασάνοις πολυπλόκοις· μύρον εὐῶδες, ὅθεν πηγαῖζει ἡμῖν, κατευωδιάζον τὰς ψυχὰς, πίσει ἀδιστακτῶσε, τῶν τιμώντων πανεύφημε.

Ράνισιν αἱμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἀνδρακας, τῆς πολυθείας Ἀθλοφόρε· Δείων θαυμάτων πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις Δεῖα χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ναζάριε.

Τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, ὁσμὴν ἐνθέου γνώσεως, τῆς Θεογνωσίας τοὺς λειμῶνας, τοῦ Παράδεισου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περικαλλεῖς καὶ φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Υμνεῖσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κέλσος, ἅμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβασίος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στῦλοι καὶ Δεμέλιοι, ἀρράγεῖς χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον.

Ρομφαία τὸ πρότερον, ἢ τὴν Ἑδέμ φυλάττουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνή παρέχει, σημειούμενοις τιμῶ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευρᾶς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατείλαντος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὡς περ παμφανής, ἕσφορος ἀνέτειλας· σὺ ῥήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὡς περ ἀριστεύς, τῇ σφενδόῃ χρησάμενος, τῶν λόγων σου Θεομάκαρ, τὰ τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τίς ὄντως ἐξειπεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνησεται, ἀγώνάς τε καὶ ἰδρωτάς, ἐκουσίως οὐς ἔτλης, σαρκὸς ἔξω γενόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἀφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παραδόξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Παναχραντε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ 5'. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἰσαί πορεῖαι ἐν ὕδασι, ἐγένοντο, παμμάκαρ Ναζάριε, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὐ τῇ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ἀνίατα, τῇ θείᾳ ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε· μύρον εὐώδες πηγάζεις δέ, τοῖς τῷ σεπτῷ λειψάνῳ σου προσπελάζουσι.

Σοφῶς ὁ θεῖος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλοῦτον ἐπίκηρον, καὶ δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίου δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας, τῆς φύσεως Παρθένε κυήσασα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς θεώσῃ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἄβελ, παρεζήλωσας, φέρων τὰς ἀπαρχάς, τῶν σῶν λόγων, ὡς θρεμμάτων θυσίας Κοσμά προφανῶς, προτιθεὶς εἰς βρωσιν, τῶν ἀσμάτων τὰ μέλη τὰ κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἔτλης τὸν βίον σου, θυσιάζων, Ἰσαακ ὡς περ ἄλλον τὸ πρόθυμον, Ἀβραὰμ ἐνθέως, ἀληθῶς μιμησάμενος Πάνσοφε.

Αναβάσει, ψυχοσώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν ἑώρα τὸ πάλαι Κοσμά τηλαυγῶς, ἀνελκύων πάντας, ἠδυφθόγοις βαθμίσι σου εὐθετα.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐλλίπης, ἰλεοῦσθαι Παρθένε τῶν δούλων σου, τὸν Υἱόν σου, τὰς οὐλαῖς ἐξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθὰ φρονούντων, Θεοτόκον σε Κόρη πανύμνητε. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τρίμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει
• δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοὶ, εὐφημίαις ἀσμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἠθλησαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες, αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν ἀθλησιν, τὰ παλαιήματα, καὶ τὸν ἐνδοξόν θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες ὕμνοις ἐγκωμίων, καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τετράριθμον φαλαγγα, τὸν σοφὸν Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸν θεῖον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θεηγόρω, καὶ νέω πεφνηότι· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μανίαν, καθομολογῶντες τὸν Χριστὸν, Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰώνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· νῦν δέ μετὰ θάνατον αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου.

Στίχοι.

Τὸν Ναζάριον καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,
Θεῷ προσῆξε Ναζαρηνῶ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτη γε τετάρτη. Οὗτοι ἠθλησαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, παρὰ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ὀδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ναζάριος, διὰ τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος, καὶ κηρύσσων, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγωγῆσε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα κατήντησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίαν, ἐνθα κατέλαβε τὸν Ἅγιον Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλημένους ἐν φυλακῇ ὑπὸ Ἀνουλίου ἀρχontos· κακεῖ κηρύττων, ἐξωθεῖται τῆς πόλεως· καὶ ἔλθων εἰς πόλιν λεγομένην Καμμελιν, προσλαμβάνεται τὸν Ἅγιον Κέλσιον, τριετὴν ὄντα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δεινοβίου φρουρεῖται. Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπολυθεὶς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τεβερίου, εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος δεσμεῖται, καὶ θηρίοις ἐκδίδεται. Περισωθεὶς δέ, πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον, καὶ εὐρίσκει ἐν τῇ εἰρκτῇ περιόντας τοὺς Ἅγιους, Γερβάσιον καὶ Προτάσιον· καὶ

αυθις παραπέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου. Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἷτιος τῷ πρὸς πατρὸς αὐτοῦ πατρί· καὶ εἰς Μεδιόλανον ὑποστρίψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ, καὶ Κελσίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητῆ, Ἐπισκόπου Μαΐουμᾶ τοῦ Ἀγιοπολίτου.

Στίχ. Ἀπῆλθε Κοσμᾶς, ἐνθα πᾶσα τερπνότης,
Μέλη λιπῶν τέρποντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος προσλαμβάνεται, κομιδῇ νιός ὢν, παρὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποιητός· ὃς πλούτῳ πολλῶ κομῶν καὶ κοσμικῇ δόξῃ, προσελάβετο τινα τῶν Ἀσκηριτῶν, ἀνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον· ᾧ τόν τε υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ Κοσμᾶν τὸν υἱοποιητὸν παραδούς, πᾶσαν σοφίαν Διάν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιδάσκειν αὐτὸς ἐξηκριθώσατο. Οἱ δὲ, δεξιᾶς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχεῖ γραμματικὴν τε καὶ φιλοσοφίαν ὑπ' αὐτῆ διδασκόντες, ἔτι ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ἐξασκήσαντες, ἀπασιν αἰδέσιμοι ἀνεδείχθησαν· ὃς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βούλεται μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς πονηθέντων συγγραμμάτων ἀκριθῶς εἴσεται. Εἶτα εἰς Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα παραγενόμενος, τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πρεσβύτερος χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰδίδιμος Κοσμᾶς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ (*) προχειρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον ἐπὶ νομάς σωτηρίου ὁδηγήσας, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στίχ. Μετῆλθεν αὐχὴν Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος·
Κᾶντεῦθεν ὠφθη Σιλβανὸς τομεὺς πλάνη.

Οὗτος ὤρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας, ἀνὴρ πρᾶος, τῇ πίστει ἀκέραιος, τῆς κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας

(*) Αὕτη ἦν πόλις παραθαλασσία τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν ἄκρην τῆς Ἰουδαίας, ἐκ μέρους τῆς Αἰγύπτου, κειμένη, ἐν ἣ ἦσαν αἱ ἀποθῆκαι τῶν πραγμάτων, καὶ ὁ ἐμπορικὸς λημὴν τῆς πόλεως Γάζης, ἀφ' ἧς καὶ ἐξήρτητο, δύο μίλια ἀπέχουσα ἐκείνης, καὶ λιμὴν Γαζαίων καλεμένη πρότερον. Μετὰ δὲ τὴν τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ εὐσεβὴς οὗτος Βασιλεὺς, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς, κατέστησε τὴν πόλιν αὐτῶν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον, μετονομάσας αὐτὴν Κωνσταντιαν, ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἠκύρωσεν ἔπειτα Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης· ὃς τις, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῆς καὶ πάντα τὰ προνόμια, καθυπέταξεν αὐτὴν ἐκ νιού εἰς τῆς Γάζης τὴν διαδικασίαν· κατὰ δὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν διέμεινε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Γάζης, ἔχουσα ἴδιον αὐτῆς Ἐπίσκοπον (Σαζῶμ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Βιβλ. ε. 3, καὶ ἄλλοι).

Τὸ δὲ ὄνομα Μαΐουμᾶ, σημαῖνον εἰς τὴν τῶν Φοινίκων διτλεχτον ἑορτᾶς ἢ παίγνια, ἅτινα ἐποίουν ἑορταζόντες οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Παλαιστίνης, παράγεται ἐκ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Μαῖμ (Maim), ἣτις δηλοῖ Ἰ δ α τ α· καθότι οἱ ναῦται καὶ ἀλιεῖς, παίζοντες ἐν ταῖς ἀκροθαλασσίαις, ἠγωνίζοντο διὰ μυρίων στροφῶν καὶ πολλῆς δεξιότητος, ἵνα πίπτωσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς τέρψιν τῶν θεατῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ πρᾶγμα ἦν ἀπλή καὶ πῆρεργος παιδιὰ· μετὰ ταῦτα δὲ κατέστη ἑορτὴ κανονικῆ, ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τεταγμένη, ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, χάριν τοῦ λαοῦ.

Πρεσβύτερος, γηραλῆος τὴν ἡλικίαν. Ὁς παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρίων δήμου, μαστίζεται πικρῶς, καὶ τὰς πλευρὰς καταξάινεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μετᾶλλων καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν πιστῶν ἀξιοῦται. Μετὰ δὲ τινα χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν ἀσθένειαν ὢν τεταροχτυμέμενος, τὴν κεφαλὴν ἀπέτμηθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀυσελάμου.

Στίχ. Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθῆω ζήλω Πέτρος,
Τὸ τῆς πλάνης πῦρ σβεννύει τῆς δυσθέης.

Οὗτος ὑπᾶρχεν ἀπὸ τῶν ὀρίων Ἐλευθρουπόλεως, κώμης Ἀνίας καλουμένης, ἀνδρεῖος μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νιός δὲ καὶ Ῥωμαλῆος τῷ σώματι. Πλείστα δὲ ἀνδριάζαμενος ἐν ταῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλοῖς, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπιγείων, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ὄμμα εὐπρόσδικτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελείας.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Επὶ πέτραν, θείας γνώσεως ἐρείσαντες, τὰς βάσεις Ἐνδοξοῖ, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήμασιν, οὐ παρετράπητε, ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Φῶς ἀνέσπερον, ἀθλήσασι δι' αἵματος, ὑμῖν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ηγιαῖσατε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις μακάριοι, ὁμολογοῦντες Χριστὸν, τυράννων ἐνώπιον, καὶ πᾶσαν ἴασιν, παρεχόμενοι, τοῖς δεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλοφόροι.
Θεοτοκίον.

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐράμενος, Θεὸς τὴν μήτραν σου, ταύτην κατώκησεν, υἱοῦς ἐργαζόμενος, φωτὸς Πανάμωμος, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Επὶ τὸ ὄρος ἀνελθὼν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκρίμισω, νόμον Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλάνηθέντας ἐφείλκυσας εὐθετα, μελωδῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Λύμην· αἰρέσεως δεινὴν, ἔστησας φαρμάκῳ τῶν λόγων, τῶν σῶν δογματῶν μελωδῶν, ἐπινίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντί· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Πηγὴ θεόβρυτος ἡ σὴ, Πάτερ ἀναδέδεικται γλώσσα, φλογαζομένη ἐκ παθῶν ταῖς ψυχαῖς, αἱ ποιοῦσαι κραυγάζουσι· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ως κιβωτόν σε καί σικνην, κλίνην τε τῷ Λόγου ὑμνοῦμεν· κῆπον ἀνθοῦντα τὸν Χριστόν, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν, ᾧ ψάλλομεν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ἡ Παῖδας εὐαγεῖς.

Ορθρίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμψαντα παραδόξως μέγαν Ἥλιον, Μάρτυρες ἀήττητοι, φῶς ἐχρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς πλάνης χάριτι, σκότος ἐλύσατε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη σου ἡ πάλαι τοὺς ἀγῶνας, κηρύττει Ναζάριε πολυάθλε· ἡ Κωνσταντινούπολις, ἄδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον, πίστει κατέχουσα, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο θεῖος Ναζάριος πηγάζων, τὰ μύρα τῆς χάριτος προτρέπεται, πάντας τοὺς προστρέχοντας, πίστει ἀπαρύσασθαι, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ναζάριον, Κέλσιον, Προτάσιον, αὐθις τὸν Γερβάσιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτους ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐνωθεῖς σοι κατ' ἕσϊαν, ὁ πᾶσι τὸ εἶναι παρεχόμενος, ὅλον με ἀνέπλασεν, ὅλον ἀνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πανάγνε, ταῖς παραβάσεσι· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς, τὴν ψυχὴν παναοίδιμε, ἀνεδείχθης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε στέφειν μὴ σθένοντες, πρὸς τοὺς σοὺς ἀποβλέποντες Ὅσιε, χάριν αἰτουῦμεν ἄνωθεν, δωρηθῆναι ποθοῦσι νῦν ἐξυμνησαι, τὴν σὴν εὐσημον μνήμην μακάριε.

Νῦν ἀυλίζη τοῖς ἄνω γηθόμενος, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγίων Πανόλβιε, ὧν τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς τε, καὶ τοὺς ἄθλους ἀνύμνεις, πόθῳ κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιλασμόν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ κακῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρι-

καῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε εὐλογημένη, τῶν πιστῶν ἢ βεβαία ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ Δ'. Εὐα μὲν.

Ισχυῖ νευρούμενοι Χριστοῦ, τοῦ λύσαντος τὴν κακίαν τῷ ἀλάσφορος, κλίναντες τῆτι τὸν ἀχένα, τὸ τέλος διὰ ξίφους ἐδέξασθε, λυθέντες τῆς σαρκὸς Μεγαλώνυμοι· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Οραῖοι ἐν σίγμασι σαρκὸς γεγόνατε, καὶ Ἀγγέλοις ὠμοιωθήτε· νῦν δὲ παρίστασθε τῇ πάντων, γηθόμενοι αἰεὶ ὠραιότητι, μεθέξεσι σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιοτάταις Πανσεβάσμοι.

Σημείοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς ἐκόσμησε, καὶ πρὸ τέλους παναοίδιμοι, καὶ μετὰ τέλος ὁ Δεσπότης, Ναζάριε, Προτάσιε, Κέλσιε, Γερβάσιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ηγίασται πόθῳ τὴν ὑμῶν, ἡ σύμπασα ἐκτελοῦσα μνήμην σήμερον· χαίρουσι Μάρτυρες καὶ πάντες, Πραφῆται σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσι· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τὸν εὐεργέτην Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ θεοῦ Γαβριὴλ, προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη Πάναγνε· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ καύχημα, καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα, Παρθενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ιδοὺ νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν εὐφρόσυνος, θεῖα μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντας εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμά τοῦ θαυμαστοῦ καὶ θεόφρονος, τοῦ θεοῦ Μελωδοῦ καὶ τρισμάκαρος· ἦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων εἰληφὼς Πανόλβιε, ἐν μεθέξει Θεοῦ Πνεύματος, λύσον τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἀποδίωξον· πρὸς τρίβους εὐθυπορεῖν με εὐόδωσον, ταῖς οὐρανίους ἀξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς, Μακάριε, ἐξυμνησαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίας ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιόμνητε, τὸν στεφοδότην ἱκετεύοντος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῇ δυνάμει σου· λύσον τὸ βάλ-

ρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δέλοισ σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα. Ὁ Εἰρμός.

Ἐὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε θεοτόκε τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε.

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων, Ναζάριον Γερβάσιον, σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν Προτάσιον· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεοῦνται τὸ Θεῖον.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἰμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἡδίστης σε γλώττης, καὶ θεοφθόγοις ἄσμασι, τὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον, ἀνύμνησας θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως· μεθ' ἧς Κοσμᾶ θεόληπτε, παρεστῶς τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πράξιν καὶ θεωρίαν, καὶ μετέγενέσθαι πρέσβευε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἴνων, Στιχ. προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ὁ παμφαίστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστατος, ἢ μελουργὸς κιθάρα, ἢ νευρὰ τῶν εὐσῆμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν, ταῖς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐωχίαις, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ὁ μουουργέτης, ἢ λύρα, τοῦ Θείου Πνεύματος, ἢ ἀηδὼν, ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ἁσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἄδει τερπνῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σὺν ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις, ὡς παρισάμενος, τῷ τῶν ἀπάντων Κτίσει, καὶ Θεῷ θείε Πάτερ, Κοσμᾶ τῶν ἐκτελεθέντων, μνήμην ποιῶ, τὴν φαιδρὰν σου πανηγυρίν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυϊτικοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὁσιε Πάτερ, καὶ

ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ἄξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἁσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθῆ σε Υἱῶ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πᾶρῶθι ἀπέλασον τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιζον λέοντα, ὄφιν, τὸν δόλιον, σκολιὸν, καὶ δράκοντα, τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σε, ὑπὸ τῆς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένης ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀκωδίνως φρικτῶς ἐκήνησεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινὸς, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΕ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκῶς διὰ πίστεως, τῆς πιστῆς ἐβεβαίωσας πολὺπλοκα βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαρσαλέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀγαλλίασιν· διό σε μακαρίζομεν, Λουκιανέ ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θείαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανηγυρίν.

Εἰρκτὴν πολυχρόνιον, καὶ βιαϊότατον θάνατον, ἐκαρτέρησας Ὁσιε, ἰμάσι πεδῆμενος, καὶ λεπτοῖς ὀσράκοις, κεντωμένος μάκρ, καὶ ἀσιτία χαλεπῇ, μακρᾷ τε δίψῃ ἐκπιεζόμενος· διό σε ἢ οὐράνιος, τρυφή σαφῶς διεδέξατο, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναϊότατε.

Κόλπος σε θαλάττιος, Λουκιανέ εἰσδεξάμενος μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τῇ χέρσῳ ἐκδίδωσιν, Ἰωνᾶν ὡς πάλαι, θηρὸς ὑπουργία, πρὸς θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἰαμάτων θείαν

ἀνάβλυσιν, Μαρτύρων ἀκροθίνιον, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα· διὰ τῆτο τιμῶμέν σε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρη καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στῆσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπασα, Χριστὸν ἢ πᾶναγνος Δέσποινα, καὶ νεκρῶντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσποτην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγνων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου πρῶτον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τῆ Ἀγίης Ἔτος, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς Σοῦ, Λουκιανῆ παμμακάρε μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῆ Λουκιανῆ, ἐκλάμπασ ἐφώτισας, λαοὺς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ὠδήγησας.

Οσθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγγνος, ἀήττητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαίσμασιν.

Υψος πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας Ἀθλητὰ, πεσόντας ἀνειλκυσας, δικτύοις τῶν ἐνθέων σου, δογματῶν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰδίων Πατρὸς Λόγον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ Λόγον, ἀσπόρως συνέλαβες, Ἀγνή καὶ ἀπεκύησας, ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν.

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυχὴν σου Θεῷ ἀπετέλεσας, τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σου κατηδάφισας.

(*). Τὸ Χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν, καὶ τὴν σήμερον, τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ νέου, οὗ ἔ Κανῶν ἀκροστιχίς ἔτω Χαίροις τὸ θεῖον τῶν Μοναζόντων κλέος. Υἄλλεται δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Υμνεῖς πειρασμοῖς κυκλόμενος, Μάρτυς καὶ βασάνων, ἀλγεῖνοις πιεζόμενος, τὸν τοιούτων ὡς εὐεργέτην, ἀγαθῶν σε ἀξιώσαντα.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυχὴν δὲ ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι· ἦν ὑμνοῦμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶντες, περιεζώσαντα δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ, ἡ καρδία μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, ὑπαλείφω καρδίας Λουκιανῆ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἐνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ος Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε πῶς σε τῶν Ἐβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπῆγγυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλῳ ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σοι Σῶτερ, τοῖς θεῖος παθήμασι.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ.

Ισχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θεῖου πρὸς αἰγῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονῆ δὲ βασάνων τὴν

ἀνάσχυρον, ἔταπειώσας, Μάρτυς ἰσχὺν τοῦ ἀλάστορος.

Απλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἱμάσι τεινόμενος, καὶ λιμῶ καὶ δίψει, τῇ πολυχρονίῳ τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις ῥστράκοις ἐκκεντούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανὲ ἀξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐπέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμως, πόμα μαρτυρίου ὑπέδειξας· μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύλεις κατεσκηνώσας, ἐντρυφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς ζωῆς Παναοῖδιμε. Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς σου ἀναλάμπσας, τῆς Θεότητος Ἡλίου, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυθείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου κατελάμπρυνεν· ὧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

ᾠδὴ ε΄. Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Πυρπόλησας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ῥοαῖς κατέσβεσας τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναϊόφρον παμμακάριστε.

Αικισμοῖς βαλλόμενος, κφάσιν ἀλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τὸν Θεὸν ἀτενίζων Ἄγιε σώζειν δυνάμενον· οὐ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέδου εὐφραίνόμενος.

Μακρυνθέντας ἤλεγχε, Θεοῦ τοὺς δυασεβεῖς, καὶ μακραῖς καὶ ὀδυνηραῖς, ἀλγηδόσιν ἐνδοξε περικυκλόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, οὐ τὸ πάθος ἐξεκόνισας. Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἄφθορος, διέμεινας Ἄγνη, καὶ φθορᾶς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεὸν γενήσασα ἠλευθέρωσας· διὰ τοῦτο πίστευσε σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

ᾠδὴ ε΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Αβρόχως, τῶν βασάνων διέβης τὸν κλύδωνα· τῇ παναλκείῃ δὲ παλάμῃ, ἐκ βυθοῦ τὸ σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινὲς Θεομάκαρ ὀρώμενον.

Αγάπη, τῷ Χριστοῦ πυρπολούμενος Ἐνδοξε, ἀμέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις πάνσοφε· διὰ τοῦτο, βασιλείας αὐρανῶν ἠξιώθης γηθόμενος.

Κητώσας, ἐκ γαστρὸς Ἰωνᾶν ὁ ῥυσάμενος, κτριμερεύσαντα σώζει, σὲ βυθοῦ θαλάσσης καθυπεργούντων, ἐναλίων, σοὶ θηρῶν μεθ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον.

Αγνὴν σε, περιστερὰν καὶ μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὗρε Λόγος, καὶ ἐκ σοῦ τε-

χθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
• κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ῥύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα, καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ δεῦτερον φαιδρυνθέντα, πάντες ὡς φωστῆρά σε φαιδρότατον, Λουκιανὲ τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σὲ γεραίρομεν. Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσει τῇ θεῖα καθωπλισμένος, καὶ τὸν νοῦν θεῖα δόξῃ ἐλλαμφθεὶς, Ἀθλητὰ, τῷ Πνεύματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὠφθῆς ἐστὶ λβωμένη, τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνδοξε· καὶ κήρυξ τῆς ἀληθείας, πρὸς ζωὴν ὑπαλείφων ἅπαντας, τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας σοι, ἐκ κινδύνων δὲ λυτῆσαι καὶ θλίψεων. Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,
Τοῦ ζῶντος ἄρτου μὴ στερηθῆναι θελών.

Ολιμῶ Λουκιανὸς δεκάτη θάνατον ἠδέτε πέμπτη. ὅτος, εὐσεβῶν γονέων ὑπαρχῶν υἱός, μετὰ τὴν τούτων ἀποβίωσιν, πάντα τοῖς δεομένοις σκορπίσας, τῇ μελέτῃ τῶν θεῶν γραφῶν ἐσχόλαζε· διὸ καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστάσασα πῖσιν. Καταλιπὼν δὲ τὴν οἰκίαν πόλιν, καὶ τὴν Νικομηδίαν καταλαβὼν, ταῖς φόβῳ καλᾶσειν καταλιγωρῶντας τῆς πίστεως ὑπέλιπε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς κάλλος δὲ γράφειν ἐπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῇ Νικομηδίῳ Ἐκκλησίᾳ, γηγραμμένον οἰλίσι τρισσαῖς (εἰς τρεῖς στήλας διηρημένης τῆς σελίδος), περιέχον πᾶσαν τὴν παλαιὰν τε καὶ τὴν νέαν Διαθήκην. Τεσσούτων δὲ γέγονεν ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὡς τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οἷς μὲν ἔθηκε, θεωρητὸς ἦν, τοῖς δὲ λοιποῖς ἀθιῶρτος.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Μαξιμιανός, καὶ αἰσχυθεὶς τὸ πρόσωπον ὄφθῆναι αὐτοῦ, ὑπὸ παραπεισμάτι αὐτῷ διαλέγεται· καὶ γινὼς τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμεταθίτον, μακρὸν αὐτῷ καταδικάζει λιμὸν. Ἐπὶ πολλὰς οὖν ἡμέρας, βρώσειος καὶ πόσειος μὴ μεταλαβὼν, ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελεύτησε· τὸ δὲ σῶμα τούτου προστάξει τῷ Ἡγεμόνι ἐβρίφη ἐν τῇ θαλάσῃ· δεξιὰς δὲ τούτου, προστάξει Θεοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων, τῇ χερσὶ περιπέμφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Ἰσαγγελον Σαβίνος εὐβίου βίον,

Θανῶν συνήφθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ομακάριος Σαβίνος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, γέγονεν Ἐπίσκοπος. Εἶτα τοὺς Δορυβους μισῶν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσαστο, ὡς καὶ Σαυμάτων πολλῶν αὐτουργὸς γενέσθαι, καὶ νόσους ἀπελαύνειν, καὶ Δαίμονας φυγαδεύειν, ἔτι δὲ καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ὠφελήσας, καὶ πείσας κόσμον ἀφίειναι καὶ γονεῖς, καὶ Χριστῷ δουλεύειν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν οὐκ ἐν Ἐδέσῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἐν Αἴγυπτῳ, καὶ Θηβαῖδι δὲ ἔλαμψεν· ἐν τούτοις γὰρ πᾶσιν ἐξάκουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε Βασιλεὺς Βαλεντιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον ζηλωτὴν τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἄρανον τὴν νῆσον οἰκεῖν αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγνω συρρέοντα πρὸς αὐτὸν πληθὴ οὐκ ὀλίγα, εἰς Ὁξύριχον τὴν Αἴγυπτίαν ἐξέπεμψε πόλιν. Ὡς δὲ κἀκεῖ τὸ τοῦτου κλέος συνήγειρεν ἅπαντας, ἔσχατον εἰς φρούριον τοῖς ἐκεῖσε γειτονέουσιν βαρβάρους ὁ τῶν οὐρανῶν ἀξίος ἀπήχθη Πρεσβύτες. Ἐν δὲ τῇ Ἀράνῳ φασὶ τὴν ἐκεῖνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίνην, πλείστης ἤξιωμένην τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλιόμενοι, ὑγίαν διὰ τῆς πίστεως δρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὡς προείρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παρρησίας ἀπῆλθε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφέλιμος διήγησις περὶ αὐτοῦ.

Μοναχὸς τις ἦν ἐν σκήτῃ, ὑπέκων Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος, φθόνῳ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινὸς ἐπιβλαβοῦς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμῆς, ἐπιτιμηθῆς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τῆς ἐκεῖσε Ἀρχοντος, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, ὡς κατεπίγοντος αὐτὸν ἴσσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδόλως εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, βουνεύροις μὲν πρῶτον ἐτυφεν ἀφειδῶς· εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ξίφει ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ὁν καὶ λαβόντες οἱ Καριστάμενοι, ἀπίτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔξω τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσὶ. Τοῦτον φιλόχριστοὶ τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύροις καὶ ὀθουίοις εἰλίσσαντες, ἔθεντο ἐν γλωσσοκόμῳ, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θουσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελουμένης οὖν τῆς Σείας Μυσταγωγίας, καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβῶντος τὸ, Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε, οἱ κατηχούμενοι προέλθετε· πάντων ὁρῶντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσοκόμον ἐξήρχετο, ἀνεῦ ἀνθρωπίνης χειρὸς· καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον ἴστατο ἐν ᾧ προετυπῶθη τόπῳ ἴστασθαι. Τοῦτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας. Ὅπερ ἀναμαθῶν καὶ τις τῶν εὐδιακρίτων, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχεῖαν τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· Τί ἐκθαμβος γέγονας ἐπὶ τῷ γενημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς οἴσθα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθεξῆς Μα-

θηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ Θουσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἀγγέλου διώκεται ἄχρι τοῦ Νάρθηκος. Τοῦ δεινός γὰρ τοῦ συνασκητοῦ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ γεγνῶς, καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκείθιν ἀπανίσταται δεδεδεμένος· καὶ ὡς μὲν Μάρτυς, τὸν στέφανον ἔλαβεν· ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἔνδον κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ θῆσας λύσει αὐτόν.

Ταῦτα μεμαθηκώς ὁ Σείος Πρεσβύτες, λαβὼν τὴν ῥάβδον ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀσκητὴν· καὶ ἐξυφάνας αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς ἱστορίας, συγκατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν· καὶ τὸν ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν Σῆκην παρανοίξαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ ἐποίησαντο· καὶ τοῦτον κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν· καὶ τῆς Σείας Μυσταγωγίας τελουμένης, μεμείνηκεν ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θουσιαστηρίῳ κείμενος ἔκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ρύμην ῥημάτων σε σοφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῷ, Σαλλαττίῳ προσρίπτει τὴν ἄνω σοι, προξενῶν ὡς ἐκ ὤετο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ Σείαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης Σλιβερὸν, εἰς βασάνων εἰσῆλθες τὴν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλῳ δυνασεῖα θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῷ, τῆς Ἑλληνικῆς ἀθείας, καταποθέντας τοὺς λαοὺς, ζωηφόροις σου λόγοις ἀνεἰλκυσας, μελωδῶν Ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς εὐλογημένης γαστροῦ σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

ᾠδὴ η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Λιμῷ νοητῷ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σου ἐστήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας Ἐνδοξε, ὃ πάντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπάτεωνος τῆ ἀθλήσει σου, ἥρθης πρὸς περιδοξόν, ὕψος Ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐφθάσας, βῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανέ Μάρτυς αἰοῖδιμε! κόλπος γὰρ

Θαλάττιος, σώμα σου τὸ ἅγιον, ἐφ' ἱκανὸν δεξάμενος οὐκ ἐλυμνήατο, τῇ χέρσῳ διασώζει δὲ σῶον, ρεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον.

Καὶ γλώσση Παρθένε καὶ καρδίᾳ, ἀγνήν Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γὰρ ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι κατανοήμενον· ὃν πᾶσαι ἕρανῶν αἱ Δυναμίεις, ἀνυμνολογῶσιν, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
 » τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
 » πούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενον, τὴν οἴκου-
 » μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
 » ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
 » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ Δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Λάμπει σου Σοφὲ τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, ταῖς ἀκτίσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, νέφος παθῶν διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα, καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὃ ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καὶ πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃ καὶ ἐπώφθῃ, ὠραῖος τῶν στιγμάτων τερπνότησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ὧ παρίστασαι, μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνόμενος.

Ο Μάρτυς ἡμῶν Λουκιανὸς συνήγαγε, εὐφημῆσαι τούτου σήμερον, ἄθλους λαμπροῦς καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναϊότητα, θαυμαίων τε τὴν χάριν τὴν ἄφθονον· ὃν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη πάναγνε, ἔμψυχον θρόνος τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συστήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνην τῶν πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
 » κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
 » Θεοτόκε, τῷ τῆς κνοφορίας βλαστήματι, τῷ
 » κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάν-
 » τες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σοφίας, Λουκιανὲ πανεύφημε, τὴν θεόπνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἠρμήνευσας πᾶσαν· πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἠλεγξας τὴν πολυθεον, καὶ ψευδώνυμον γνῶσιν τὴν δὲ Χριστοῦ,

Ἐκκλησίαν ἠΰφρανας ἀθλοφόρε, παιδρύνων ἐν τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐγένου Πάναγνε, τῆς Θεότητος ὄλης τὸν τῆς Τριάδος ἕνα γὰρ τέτοκας ἀπορήτως, διπλοῦν τῇ φύσει Παρθένε, ἐν μιᾷ ὑποστάσει· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δέσποινα Θεοτόκε· σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κράζομεν, προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὀμιλήσαντα, καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώσαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σωτήριον ἄφεςιν, κατιδὼν μετὰ Ληστοῦ, τοῦ εὐγνώμονος Ἐνδοξε, ὁμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώμενος, ἠρτημένην Ἐνδοξε καὶ πηγαζουσαν, οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας τῆς καρδίας καὶ πιῶν, εὐφροσύνης πεπλήρωσαι, τὴν κατάπικρον, ἀπιστίαν ἐμέσας ὡς ἐχέφρων, ὡς τοῦ χείρονος τὸ κρεῖττον, περιφανῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λόγων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον νῆτομόλησας, οὐ δειλιάσας πανεύφημε, Λογγῖνε τὸν θάνατον, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προξενοῦντά σοι χάριτι· ὅθεν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρήσας διαρράγέντα Λογγίνος ὁ Ἐκατόνταρχος, Υἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυττεν. Ὅθεν οἱ δεινοί, τὴν θείαν κάραν αὐτοῦ τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἔρριψαν· γυνὴ δὲ

ταύτην εύρουσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐτῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέωξε· μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ τοῦτον στεφανώσας, ὑπὲρ σοῦ ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε Θεόν, τὸν ἐν σταυρῷ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μόνον ὑπὲρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀνθρώπων ὁ μάλας, μόνος ἐπλημέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγκτα, καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μου μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τῆτων, συντρίβων τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὰ, Ἡμαρτον, ἡμαρτον, ἱλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γενόμενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὄδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκῶς, καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύλου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἑωρακῶς, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητί μου Κύριε· Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι· Μακάριος εἶ Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀγαθή, ἐκατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθή, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδυρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸ Λογγίνου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ. Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμπόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ, τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμη σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι ἔνδοξε, Λογγίνε πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδαμῶς, σὺ λατρείαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτελεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήνησας.

Θεοτοκίον.

Ο Ἄλογος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρα σου, λόγῳ συνείληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βροτούς βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομήτορ ἄχραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ὠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀληθινὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ ὀλοψύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὡσπερ πίων ἡ σὴ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ σπέρματα, στάχυν σοφῆ ὠριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Γστὶ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας, ἔνδοξε λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε, καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» **Ε** Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεὶς, σκότος τὸ βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καὶ πρὸς θείαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πιστωθεὶς ὡς ἔστι, Θεὸς ὁ ὀρώμενος· ὅθεν καὶ ἀθλήσας, ταῖς χοροῖς ἠριθμηθῆς, Λογγίνε μάκαριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάντοτε ἔνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν

πταισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν· φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφειν· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄμνόν καὶ Ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεβόα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σε τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφειν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ο χυρώτατον κτησάμενος, ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἔκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψωθέντα καὶ τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ θεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα αἰκίῳ θελήματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθοῦς θεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον.

Ενωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σε, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε, τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονῶς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆς πραέων ὠκησας.

Ισχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραξάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπάνοιαν.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, θερμείῳ καρδίας σου, Ἀήττητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμενας. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κηύσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ο ῥη τε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν θεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης· καὶ τῇ πίστει, ἐνδρῦθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιουμένην· καὶ πρὸς θείαν, ἠλλοιωθῆς Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστακτῶ γνώμη τμηθεῖς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλᾷς δυσμενῶν διὰ πίστεως. Θεοτοκίον.

Μάρανον, καὶ προρρίζους Πανάμωμε ἔκτιλον, τὰς ἀκανθῶδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας· καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεστείᾳ σου Κόρη πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρων
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνας γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀοιδίμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἕρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σειομένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, ναῆ τε τὸ καταπέτασμα σχισθὲν εἰς δύο θωρῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητῆς, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκείᾳ εὐσπλαγγνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατῆντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει· Σὺ μου τὸ κράτος Χριστέ καὶ στερέωμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχοι.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε Χριστέ καὶ πάλιν,
Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα,

Ἐκτη καὶ δεκάτη Λογγίνον ἄθρ κατέπεφνεν..

Επὶ Τιβερίου Καίσαρος ἦν οὗτος, ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκῶν, Ἐκατοντάρχης ὑπάρχων ὑπὸ τὸν Πιλάτον τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Προσετάγη δὲ παρ' ἐκείνου ὑπηρετῆσαι εἰς τὰ τίμια πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σταύρωσιν, καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν φυλάξαι τὸν τάφον μετὰ τῆς Κουστωδίας, ἧτις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενομένα θαύματα, τὸν σεισμόν, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκοτός μεταβολήν, τοὺς ἀνεγίντας τάφους, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπηδήσαντας, καὶ τὰς σχισθείσας πέτρας, ἀνεθόνησε μέγα, εἰπὼν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ὄθεν καὶ τὰ δίδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπισίασατο μετ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησας.

Καταλιπὼν σὺν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ στρατείαν, καὶ τὴν οἰκίαν χώραν καταλαβὼν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνακῆρυττε Θεόν. Πεισθεὶς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μειοῦν διαφθαρεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγορεῖ τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβερίον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκίαν στρατείαν, καὶ ὡς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ διαγεῖ, τὸν Χριστὸν καταγγέλλων Θεόν. Τιμνεται οὖν αὐτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν, τοῦτο τοῦ Τιβερίου κελύσαντος, καὶ ἤχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἰερουσαλήμ, τοῦ πληροφορίαν λαβεῖν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ᾧ τὸν Πιλάτον λαβεῖν τὰ συμπεφωνηθέντα· καταχώννυται δὲ πρὸ τῆς πόλεως ἡ τίμια αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν κόπρῳ τινί.

Χρόνοις δὲ πολλοῖς ὕστερον, γυνὴ τις ἐκ Καππαδοκίας, τὴν ἐνέργειαν ἀποβαλοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν ὀπτικὴν ἀπολίσασα δύναμιν, τὰ Ἰεροσόλυμα κατέλαβε μετ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν τοῖς Ἁγίοις τόποις εὐρεῖν δυνασομένη τῆς πηρώσεως ἴασιν. Προσθεθείσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγῶδει τὴν συμφορὰν. Ὅναρ δὲ ταύτῃ ἐπιφανεὶς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὅς εἴη γνωρίσας αὐτῇ, καὶ ἐνθα κέκρυπται ἡ τοῦτο κεφαλὴν μηνύσας, προτρέπει αὐτήν, ἀνορύξασαν ταύτην λαβεῖν, καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἴασεως, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄντα θεάσασθαι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς ταῦτα πρόθυμος ἐγένετο ἡ γυνή, διῦπνισθεῖσα, καὶ τὴν κόπρον εὐροῦσα, καὶ ταῖς χερσὶ διασκάψασα, τὴν κεφαλὴν ἀνείλετο· καὶ ἐκ τῆς ἀσλεψίας, τὴν ὀπτικὴν ἐνέργειαν ἔλαβε, καὶ τὸν υἱὸν ἐν δόξῃ ὄναρ ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῇ· παρ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μᾶ οὖν σορῶ τό, τε λείψανον τοῦ παιδός καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθησι· τῆτο γὰρ παρ' αὐτῆ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παθοῦσα τῷ Σαοὺλ παραπλήσια, ὅς, τὰς πατρικὰς ὄνους ζητῶν, βασιλείαν εὐρατο· καὶ αὐτὴ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν ἀποβαλίσθαι ζητοῦσα, καὶ τοῦτο τετύχηκε, καὶ Σερμόν προστάτην τὸν Ἁγίον ἔκτοτε εὐρατο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περικαλλῆ ἀνεγείρασα, καὶ τὸ Μαρτυρικὸν καταθεῖσα λείψανον, πηγῆς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησεν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συνανααιρεθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φθαρτὴν στρατείαν ἐκλελοιπυῖα ξίφει,

Δυαὶς συνάθλων ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, καὶ Δομνίου.

Στίχ. Τρεῖς Λεόντιε, τοὺς συναθλοῦντας ἔχων
Λεόντιόν τι τῆς πηρᾶς ἄλλη μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχ. Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπὼν παροικίαν,
Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαλὸς, καταλιπὼν πλῆτον καὶ συγγίνειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀοικήτοις τόποις προσεκαρτέρει, νησεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαίρων. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαύματα ἐξαισια τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπρούς καθαρίζων, δαίμονας ἀπελαύνων, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαρίζόμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐποίει ἐτι ζῶν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ γῇ καταλιπὼν, εὐῶδες μύρον ἀπὸ τοῦτου πηγάζειν, εἰς ἴασιν καὶ ἀποτροπὴν πάντος ἐναντίου συναντήματος, καὶ νοσημάτων ἀνηκίστων, ἐκ Θεοῦ χάριν εἴληψε· τοῦς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις σε πρεσβεύεις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων ἡσχυνας τὰς βουλας, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἶ, ἀναβοῶν τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Η δειὰ χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλγηδόνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν· θύειν ἀπηνήσω δαίμοσι καὶ σαυτὸν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ως καθαρὰν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη, διὰ σοῦ καθάραι τοὺς μολυσμῆς, τῶν ἀνθρώπων προελόμενος· εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπός, τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

Ὡδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Κοιμίσας τὸ πρὶν τὰς τῆς σαρκὸς, κινήσεις· Ἐνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεσι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὕπνον αἰοῖδιμε θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸ ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεία, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Λόγη κεντηθέντα τὴν πλευρὰν, Μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἄνθρωπον, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ ἠδίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εσθεσας πυρὰν εἰδωλικὴν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας,

ξόανα, καὶ ἀνίδρυτα σεβάσματα, τῷ θεῷ ζήλω τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οἴμματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς θεαῖς λαμψέσι, τοῦ ἀμαυρώσαντος, ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Λογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωσῆρ, ὠφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλῶσση καὶ ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε Θεογεννήτριαν, καὶ ἰκετεύω σε Ἀχραντε· Τὴν καρδίαν μου καταύγασον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ΄. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ισχύς μου καὶ ὑμνήσις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ὡς περικαλλῆς ἀθλοφόρος, χαριτωθεῖς μάρτυς Λογγίνε, ὄλος ὠραιότατος ὠφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίστασαι, ταῖς ἀμοιβαῖς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγία φανέντα, ἡλίον ἄδυτον Λογγίνε, καὶ μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀχλὺν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν.

Ἡρῆς πρὸς μονὰς οὐρανόους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμηθῆς, πάντων τῶν ἀγίων Μαρτύρων μεθ' ὧν Λογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἐορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ὠφθης, τῆ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ αἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο· διό μου φωταγωγήσον τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἄλαξέυτου
» **Λ**σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστός συναψας τὰς διεστώσας φύσεις· διό
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὁρῶν τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφουπνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τε πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν,

ἀθλοφόρε Λογγίνε, Ληστῆ σὴν τῷ εὐγνώμονι, ὠμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ χαίρων ἐσφαγιάσθης· καὶ νῦν ὡς Μάρτυς ἀριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶων ἀχραντε, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, καὶ σὰρξ ὁράται καὶ βρέφος, τίκεται Θεοτόκε· Ὁν ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ γεέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΖ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηε· καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τῆ ἐν τῇ Κρίσει.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὤρισε, Χριστοῦ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρθεῖαν ἔσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως· καὶ νῦν τὴν ἐκβασιν, θεωροῦντες τῶν προρρήσεων, σου Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῆ γνώμη πορνεύουσαν τὰ πρὶν, ἀπὸ σου Φιλάνθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηστευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ, καθ' ἔνωσιν, συναψας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· καὶ τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, ταῖς πρὶν πόρνας, σωφρόνως ἠγάγετο.

Προφήτα δεσπέσιε τὰς σὰς, ρήσεις νῦν θεωρούμενος, πεπληρωμένος τῇ χάριτι, καὶ παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, τούτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ βίου διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁἰ τῶν πόνων ἰδρωτῆς σου, τῆς ἀσκήσεως ἔδοξε, πρὸς Μαρτύρων στάδιον ἐκκαλούμενοι, πλήρη Ἀνδρέα τὴν ἔφεσιν, ἐν σοὶ ἐναπέθεντο, οὓς εὐκαιρῶς εἰς Θεὸν, ἐπεδείξω

στερρότατα· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσεβαστον μνήμην σου.

Λίθος ἄλλος ὑπέριτος, γεγονώς διὰ πίξεως, οὐχ ὑπέστης θραῦσιν δεινῶς τυπτόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γῆς κυλιόμενος, τῆς πίστεως Ἐνδοξε, ὁμαλίσας τὴν ὁδόν, εὐεπίβατον τέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην δόξαν, ὡσπερ σεσαθρωμένον θεμέλιον.

Αποστόλων τοῖς δόγμασι, τεθραμμένος Μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησας, Θεοῦ τὸ ὀρώμενον, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σεπτοῖς τοῖς μορφώμασιν· ὅθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ τούτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφήτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυριάκις πανάχραντε, ὑπεσχόμην μετάνοιαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔα με ἢ φαύλη μου, τῶν κακῶν συνήθεια, διὰ τοῦτό σοι βρωῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σύ με Δέσποινα, ἐξελοῦ τῆς τοιαύτης τυραννίδος, ὀδηγοῦσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἢ κνήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ πέρατα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τῆ σῆ τόκῃ, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Τοῦ Προφήτου σου τὴν μνήμην Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, ταῖς ανοηταῖς τῶν δυσμενῶν παρατάξεις, τῆ πανοπλίᾳ ὤλεσας παμμάκαρ τοῦ Σταυροῦ· αὐθὶς δὲ πρὸς ἀθλήσιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρωνύμου, τῷ τῆς πίστεως ξίφει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς Ἀνδρέα αἰοῖδιμε.

✠✠✠✠✠✠

ΕΙΣ ΤΟΝ ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Ὡσπὲρ μελπῶ τοὺς θεοπνεύστους λόγους, Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Ως θεηγόρος ἀληθῶς, ὧ Προφήτα Ὡσπὲρ, τῷ ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἅπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθαίρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προορᾶν, τηλαυγῶς τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγειν ἀψεύστως, ἄριστα τὰ ἐκβησόμενα.

Η τῆς προγκώσεως, πηγὴ ἢ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν θεηγόρον Ὡσπὲρ, προφητείας ποταμὸν, ἀνέδειξε τοῖς πᾶσι, βρύοντα θεία διδάγματα. Θεοτοκίον.

Επιφανέντα τὸν Χριστὸν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ Πατὴρ ἐκάλεσεν, Ὡσπὲρ ὡς προσέπε, πάλαι ὁ θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δε·

Ἀνδρείας ὑμῶν τὸν φερώνυμον πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ανδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐπώνυμος, τυραννῶν ὠμότητα, κατεπαλαίσας, καὶ νομίμως ἐνήλησας· ὅθεν σε συμφώνως, πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἀνθραξ πυρωθεὶς, θέρμη Θεοῦ Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν διεσκέδασα· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δέ, πῦρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμευθεὶς τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν γηθόμενος, τέτῳ ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ τελειοτάτης ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ραθυμίας ὑπῆναι τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομητορ ἄχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν· πρὸς ἐγρήγορσιν μετάνοίας διεγείρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ῥυομένη με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ'. Στερέωσόν με Χριστέ.

Μησίει θεοπρεπεῖ, δεδιδαγμένος ταῖς θείας ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τὴν κλῆσιν, σαρκῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἀγίῳ τυπούμενος.

Ε'σόμενα προορᾶν, ὡς ἐνεστῶτα Θεόφρον ἠξιώμενος, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀπόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν ἐν διαβάσειν (*).

Λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ, Θεῷ Παντοκράτορι προέφη, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε χαῖρε σεμνή. ἡ συλλαβῆσα τὸν Λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ καὶ σώματι. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ερείσας τοῦ νοός σου τὰς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρα, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, οὐδόλως, προσπνεύσει σεσάλευσαι ἐναντίαις, βοῶν τῷ Κτίστη σου. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Γάσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πηγάζεις θεωρῶν τὰς ἀσθενούσιν, καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὁσιε, βοῶν τῷ Κτίστη σου. Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Ασκήσεως τοῖς δάκρυσιν λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκακλωπίσθης· καὶ ὄλος ὠραιότατος δεδειγμένος, βοῶν ἀνέδραμες, πρὸς τὸν παθούμενον. Ὡς ἐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι γεγονότα, Πατὴρ τὸν ὁμοῖσιον Θεὸν Λόγον, ἐκύησας Πανάμωμε ὑπὲρ λόγον, παρθένος μείνας, μετὰ τὴν κύησιν· διὰ τοῦτο πίστευσε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου·
 » εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν·
 » Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Υπέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτα, καὶ πάντων μνηθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν, Χριστοῦ προεσήμανας, παρουσίαν τὴν ἐνθεον· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων· σαφῶς, προεῖπας, διάβασιν, ἔχει τρανώς, ἐδήλους, ἀφείρασιν.

Δόξα, Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταιούμενος πίστευ τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν τὰς χορείας, ἐφαίδρυνας πράξεις, καὶ Ὁσίων τῆς δόξης ἐδείχθης ἐφάμιλλος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπελθὼν τῆς ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθησας, καὶ νομίμως ἠρίσευσας. Πρωτοκλήτη ὁμώνυμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε. Ἐν ἐμοὶ θναυμάστωσον, τὸν πλῆσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγγνίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὀρῶσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στενάζουσα· Οἶμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θείλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἡλοῖς προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ Προφήτη. Ὡδὴ δ'. Κατενόησα Παντοδύναμε.

Ωσπὲρ τὸ θεωπηκώτατον, ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὸ λαμπρότατον καὶ σερότατον, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβεύων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο Κριτὴ πάντων παριστάμενος, ὡς ἐνθεος Προφήτης, παθῶν με ρῦσαι ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Υπερβέβηκας ἀειπάρθενε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις τὸν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα.

Τὸ Ὁσιομάρτυρος. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Υπήκοος, γεγονῶς τῶν Χριστοῦ διατάξεων, τὸ τούτου ὁμοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκῦνησας· ὅθεν ὁ παράνομος, σὲ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

Μυρίπνοος, ἀρετῶν εὐωδία γενόμενος, ἐν τάφῳ νῦν κείμενος, εὐωδιάζεις τὰ πρόσωπα, τῶν προσπελαζόντων σοι, ἐν ἀδιστακτῷ καρδία Πάτερ Ὅσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνᾶν τὸν παγκράκιστον Ὅσιε (*), ἀθλίως τὴν αἴρεσιν, ἐν παρρήσιᾳ δηλέγξας πρόμαχος γενόμενος, τῶν Ὁρθόδοξων Ἀνδρέα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς εὐφορον, ἐγεώργησας χάριτος ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα ἅπαντας, τοὺς ὀρθοδόξως τιμῶντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν ἐκ τῆς σῆς σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

Τοῦ Προφήτη. Ὡδὴ ε'. Ἐκ γυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Συμπαθῶς κινούμενος ἐδίδαξας ἡμᾶς, τὴν τῆ Θεῆ μακρόθυμον, εὐσπλαγχνίαν καὶ χρησότητα, δι' ἧς φεῖδεται πάντων, Προφήτα Δεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς ἡ σοφὴ σε παρρήσις, Θεοφάντορ προεμήνυσε, καὶ ζῶν ταῖς ἐν Ἄδου ψυχαῖς, ἐδωρήσατο.

Ε'κ βυθοῦ πταισμάτων με Προφήτα Ὡση, προσευχαῖς ἐξάρπασον, παρρήσιαν ἀκατάγνωστον, πρὸς Χριστὸν κεντημένος, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὄλων Κύριος καὶ πάντων βασιλεὺς, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπὸ χρόνον γέγονε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σὰρξ ἐ χρημάτισεν.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ φωτισμός.

Τὸν σκοτασμόν, βδελυξάμενος Πάτερ τῆς ἀμαρτίας, ὅλος ἀναλάμψει τῆς ἀπαθείας φῶς καθωράθης, καὶ φωτίζεις τοὺς πίσει, προσ-

(*) Περὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μαμωνᾶ τούτου λέγει καὶ Θεοφάνης ὁ μελωδὸς εἰς τὸ γ'. Τροπ. τῆς α'. Ὡδῆς τοῦ Κανόνας τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου (Ἰουνίου 2). « Νοσήσας τοῦ Μαμωνᾶ τὴν αἴρεσιν, Λέων ὁ δειλάιος ». Καὶ τινὲς μὲν θέλουσιν, ὅτι ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ἦν ψευδομόναχος τις (καὶ ἴσως Ἑβραῖος), ὁ Λέωντι τῷ Ἰσαβρῶ συμβελεύσας τὴν τῶν Ἁγίων εἰκότων καταδαιρέσιν. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἅγιος Νικηφόρος, Μαμωνᾶν ὀνομάζει τροπικῶς τὸν Κοπρωῦνον, οὕτω λέγων. « Ἐπειδὴ δὲ τίνα » παρὰ τοῖς χριστομάχοις περιθρυλλεῖται, ἀπερ ὁ τοῦ ψεύδους » πατήρ ἐμπνεύσει, φέρε καὶ ταῦτα διασκεψώμεθα. Κατα- » ψεύδονται γὰρ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν » αὐτοῦ ὕβριν, χρόνους μηκίστους, καὶ παρατεταμένην ζωὴν, » καὶ βίον εὐπαθῆ μεμετρεῖσθαι τῷ Μαμωνᾶ (τῷ Κοπρωῦνῳ » δηλ.), καὶ εὐημερίας εἰς ἄκρον ἐλάσαι, νίκας τε κατὰ βαρ- » βάρων αὐτῷ καὶ ἀνδραγαθήματα . . .

» Μαμωνᾶν ἔδοξε τῷ θείῳ Νικηφόρῳ ὀνομάσαι τὸν Κοπρωῦ- » νον, ὡς τοῦτο σημαῖον κατὰ Σύρος πλοῦτον, θησαυροῦς, » ζωὴ μακρὰν βιοτήν, καὶ βίον ἠδονῶν παντοίων καὶ τέρψεων » ἐμπλεων. Πρὸς ταῦτα δὲ τὰ κατὰ κόσμον ἐπαγωγὰ, ταῖς » κακαῖς εἰσηγήσει τῶν κατεσχημένων τῇ τῶν εἰκονομάχων » θεοστυγεῖ αἵρέσει, στηρίξας καὶ Λέων ὁ Ἀρμένιος τὴν διὰ- » νοίαν, νενοσήκε τὴν αὐτὴν τοῦ Μαμωνᾶ (κατὰ τὴν μετα- » φορὰν τοῦ θείου Νικηφόρου) Κοπρωῦνον αἴρεσιν, καὶ ἐξε- » φάνη ὁ ταμβέδλος κατὰ τῶν ἱερῶν διατυπωμάτων ». (Πα- » ρεκβολὴ Νικηφ. Κωνσταντινουπ. ἐκ τῶν τῷ Θεοφάνει Χρονικῶν).

ιόντας τῷ θείῳ τάφῳ σου, ταῖς τῶν ἱαμάτων αὐγαῖς θεία χάριτι.

Ὁλος Θεοῦ, καταγώγιον ὠφθης καλῶς βιώσας, καὶ γενναιοφρόνως ἀθλήσας Πάτερ· καὶ νῦν ἐν τάφῳ κατακείμενος μένεις, σῶος μάκαρ καὶ ἀδιαλύτος, πάντων διαλύων πιστῶν τὰ νοσήματα.

Νεανικῶς, ἀριστεύσας παμμάκαρ κατὰ δαιμόνων, καὶ κατὰ ἀνθρώπων αἰρετιζόντων, αἰωνιζούσης ἠξιώθης εὐκλείας, καὶ στεφάνων Ἀνδρέα· ὅθεν σε, μετὰ πόθου πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Φέρεις Χριστὸν, ἐν ἀγκαλαῖς ἀρρήτῳ κυφορία, ἐναγκαλιζόμενον τοὺς κακία, καθυπαχθέντας καὶ τῷ πλάνῳ ἀθλίως, δουλωθέντας Κόρη πανύμνητε· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε Μητέρα δοξάζομεν.

Τῆ Προφήτη. Ὡδὴ ε'. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Προθεσπίζων τὰ μέλλοντα, Ὡση παμμακάριστε, τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λόγου, ἐδήλωσας καθόδον.

Νεκρωθέντας ταῖς πταισμασιν, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ἐκ τῶν κενεῶνων τοῦ Ἄδου, ὡς ἔφη ἀνήγαγε.

Νομικῶν τὴν ἀναίρεσιν, Ἰουδαίων τὴν ἔκπτωσιν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν στάσιν, Προφήτα ἐδήλωσας. Θεοτοκίον.

Ε'κ γαστροῦ σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Πανάμωμε, σὰρκα δι' ἡμᾶς ἀπορρήτως, φερέσας ὡς εὐσπλαγγνος.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ε'ν φρουρᾷ σε ὁ ἄνομος ἔθετο, ὑπὲρ τῆ Δεσπότη Ἀνδρέα φερρούμενον, καὶ τὸ αὐτῆ φυλάττοντα, ἀπαράτρωτον ἐνθεον θῆλημα.

Ρῆγγυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς κκατομαῖς τῶν μαστίγων Μακάριε· ἀλλ' ὡσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως ῶννύμενος.

Ὡς πολύτιμος ὄλθος κρυπτόμενος, Πάτερ φανεροῦσαι ὑπ' ὄψει κείμενος, ὡς εὐσεβῶν καὶ θαύμασι, πάντας καταπλουτίζειν τοὺς τιμῶντάς σε. Θεοτοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ὁ Προφήτης τὸ θεῖον λαμπάδιον, Χριστὸν Ἀγνήν βαστάζουσαν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφωτίσθημεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλιμένος, τὴν
» ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου,
» ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με
» ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Εορτάζει σήμερον, ἡ Βασιλεύουσα πόλις, εορτήν ὑπέρλαμπρον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γάρ, ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυάθλόν σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρτυς, ὀρθοδοξίας φωστήρ. Ὁ Οἶκος.

Αντὶ ὄπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξε, ἀντὶ θώρακος δέ, τὴν πίστιν ἐνδυσάμενος, πρὸς πάλιν ἐξηλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρωμένων, Μάρτυς, αὐτόκλητος, καὶ τούτων κατέβαλες τὰς παρατάξεις σθένει τοῦ Πνεύματος· οὐ ἐμφορηθεὶς πλουσίως Ὅσιε, κάμοι παρὰσχου βραχεῖαν χάριν, φωταγωγοῦσάν μου τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ ὑμνήσαι σου τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ.

Στίχοι.

Θεὸν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθεὶς, ὃν Προφήτα νῦν βλέπεις.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ὡσηέ νέκυν κτερεῖξαν.

Ος ἐρμηνεύεται σωζόμενος, ἡ φύλαξ, ἡ σκιάζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βηρηὶ ἐκ Γαλεμῶθ, φυλῆς Ἰσάχαρ· καὶ πολλὰ προφητεύσας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τίρας ἤξειν τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνθρώποις συναναστραφῆναι, ὅταν δὴ ὁ ἥλιος ἐν Σηλῶμ, καὶ μερισθῇ εἰς δύο μέρη· καὶ γενήσονται δώδεκα ὄψεις, ἀκολουθοῦσαι καὶ ὑπακούουσαι τῷ ἐπὶ γῆς φανερωθέντι Θεῷ, καὶ δὲ αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρήσει.

Στίχ. Ἀμφοῖν ποδῶν σῶν Ἀνδρέα τμηθεὶς ἕνα, Ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας, γέννημα καὶ θρέμμα γίγονε τῆς εὐνομοστάτης τῶν πόλεων Κρήτης, γοσιῶν εὐσεβῶν καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγετο ἐν αὐτῇ, καὶ διάπυρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατέστα ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κορωναίου, ὄρων τὸ τοῦ Θεοῦ ποιμνιον λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἵρέσεως, ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρρησιαζέσεται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀπτόητως, ἐλέγχει. Ὁ δὲ, τὴν παρρησίαν οὐκ ἐνεγκὼν, ἐγκέπει αὐτίκα λέγοντι τῷ γενναίῳ, καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς παρρωσιῶν διακελεύεται. Οὗτοι δὲ ἄρα, φονώσας χερεὶ καὶ βάρειαις, ἐσθῆς ἐφαρμήσαντες, οἱ μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς,

(*) Περὶ τοῦ τέρατος τούτου μηδὲν ἀναφέροντος τοῦ Προφήτου ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ, δηλοῦν ὅτι ἠρανίσθη αὐτὸ ὁ Συναξαριστὴς ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα εἰς τὰ Συναξάρια τῶν προφητῶν.

οἱ δὲ τῶν χειρῶν λαβόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπωρίδος, καὶ τοῦ χιτωνίσκου ἕτεροι, ὑβριστικῶς μάλα, καὶ ὅπως ἂν μάλιστα τῷ κελύσαντι χαρίσωνται, πρὸς τὴν γῆν καταβάλλουσι τὸν τὴν διανοίαν ὄψηλόν· καὶ εὐ πρότερον μεθίσσαν ἔλκοντες, ἕως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχρώντως τὴν παρρησίαν τοῦ Ἀθλητοῦ, ἀνεθῆναι τούτον ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόντος τῷ Βασιλεῖ περὶ τῶν Ἁγίων εἰκόνων, καὶ ὅτι· « Εἰ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυβρικότας, προσθέντος, ὦ Βασιλεῦ, ὡς εἰς αὐτοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλετε τιμωρίαις, πόσης ἀπειλῆς θείκης ἐν μεθίξει γενήσεσθε οἱ κατὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ ἐνυβρίζοντες » ; λίαν ἐκκαυθεὶς ὁ τυράννος γυμνωθῆναι τὸν Ἁγιον κέλευε, καὶ σχοινίοις διατεθέντα σφοδρῶς μαστίζεσθαι· οὐ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ρύαξι τοῦ αἵματος ἐφοινίσσετο.

Ἀνεθίς δὲ, καὶ μήτε δωρεαῖς ἢ ἀπειλαῖς ἐνδοῦς ὁ γενοναῖος, λίαν ὠμῶς καὶ αὐθις αἰκίζεται, καὶ τὰς πλευράς δισπύττεται, καὶ τὸ στόμα λίθοις θλάται, καὶ τῇ φυλακῇ παραπίμπεται. Ἐνθεντοὶ καὶ τῇ ἐξῆς παραστάντα τὸν Ἁγιον, ἐπὶ εὐτολμότερον ἐθεάτο, ταῖς μαστιξίαις καὶ αὐθις ἐκέλευσε ποιεῖν. Οὐ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες, καὶ διωρύνοντο ταῖς πληγαῖς, καὶ τὰ πλεῖω τῶν σαρκῶν ἐφκρούοντο. Τέλος δὲ, σχοινίοις τοὺς μακαρίους δεθεὶς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἔδαφους κατὰ πόσης ἵκνεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν κακούργων τόπον ρίψαι τῶν ἔλκοντων ἐπειγομένων.

Οὕτω δὲ τοῦ Μάρτυρος ἔλκομένου, ἐχθῆς ἄρτι τις τῆς θαλάσσης ζωηρήσας, τοὺς μὲν ὠνίους τῇ ἀγορᾷ προθείς, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τινος κινήθεις δαίμονας, καὶ κοπίδα μακαλικὴν ἐκείθεν ἀρπάσας, θατέρου ποδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μίσην κατενεγκὼν, ἵστησι τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τῷ Μάρτυρι, καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν μονὰς παραπίμπει· τὸ δὲ τιμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτειται τόπον.

Ἀναμίξ δὲ τὸν ἐκείσε σωματῶν ὑπάρχων μέχρι πολλῆ, δώδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κάτοχοι, ἐκ διαφορῶν τόπων τῆς πόλεως ὡς ἐκ συνθήματος ἀπελθόντες, εἴρον τὸ σῶμα ἀνεπιμίλητον, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ κομιδῇ τίμιον. Οἱ τινες τούτους προσψάσαντες, τὴν ἴασιν ἐπύργησαν αὐθωρὸν, μεθὸν τῆς εὐρίσεως τῶν θεραπεῖαν δεξάμενοι· καὶ τούτο λαβόντες, ἐν ἱερῷ τόπῳ, ὦ Κρίσις ἕνορα, καταθάπτουσιν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Αἴρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας, « Λάζαρε δεῦρο » χριστομμῆτως λέγει.

Ο Μακάριος καὶ αἰθιμὸς καὶ ἐν Βασιλιῶσι πιστότατος Λέων, ζῆλῳ θείῳ κινήθεις, ὡπερ ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δειμάμενος καλλίστον τῷ Δικαίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποσιέας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου εἴρε τὸ Ἁγιον ἐκείνου λείψανον ἐν τῇ Κιτιῶν πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χελοιστοῦ τάχα παρωχηκίτος χρόνου, ἐν μαρμαρινῷ λάρνακι, ἐν ἡ ἐγκολλητο γράμματα ἐτερόγλωσσα· « Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ ». Αὐτίκα εὖν ἀράμενος τὸν τιμιον θησαυρὸν, καὶ ἀργυρᾷ σερῷ ἐνθίμωτος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέβη.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νεᾶ, Ἄλλη παρ' ἡμῖν δεῖκνυται Βηθαβία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἀγαθῶν
Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ
Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἀνθίμου, καὶ Εὐτροπίου.

Στίχ. Ἐκ τοῦ γένους Ἀραβας· ἐκ δὲ τοῦ ξίφους,
Θεοῦ ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναργύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὦλετο πλάνος
Λεοντομήρυξ, ὡς Ἰωβ βίβλος λέγει.

Ἀνθιμος, Εὐτρόπιος ἐκτετμημένοι,
Ἀνθῆσι λαμπρὸν καὶ πανευπρεπὲς μαῖλα.

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγίαι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ
καὶ Δαμιανοῦ, ἀμοτέρων τοῖς αὐτοῖς ὀνόματι κα-
λεσμένων, καὶ τὴν Ἱατρικὴν μετερχομένων, καὶ τὴν προση-
γορίαν τῆς ἀναργυρίας ἔχοντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπῆρχον
υἱοὶ Θεοδότῃς, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, οἱ τινες ἐν
εἰρήνῃ ἐκοιμήθησαν, καὶ κατετίθησαν ἐν τόπῳ καλεσμένῳ
Φεριμᾶν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διήγον, ἔχοντες Διδάσκα-
λον φθονερόν· ὃς μετὰ δόλου ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ἔρος,
ὡς δᾶθεν βοτάνας συλλέξοντας, λίθοις φονεῖ. Οἱ δὲ, ὡν
καὶ ἡ παρῶσα μνήμη, ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς Ἱα-
τρικῆς ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ ὄντες. Διήρχοντο δὲ κατὰ πᾶ-
σαν πόλιν, ἀναργύρως τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντες, καὶ
προφάσει τῆς τέχνης τὸν Χριστὸν καταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ
παριγένοντο ἐν Αἴγαις, πόλει τῆς Λυκαίας, καὶ παρασάν-
τες Ἀσσίᾳ τῷ ἡγεμόνι, καὶ τυφθέντες ἀνηλεῶς καὶ ἀπαν-
θρώπως, τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ ἀπορρίπτονται. Περιω-
θέντες δὲ θείᾳ ῥοπῇ, καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εὐρεθέντες, αὐθις
ἐν καμίνῳ πυρὸς ἀπορρίπτονται, καὶ ἀβλαβεῖς διαφυλαχθέν-
τες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται
οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ὠδὴ ζ'. Ἀβραμαῖοι Παῖδες.

Ἰπερφουεῖ φωτισμῷ, Ὡσπὲρ τὸν νοῦν φωτι-
ζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ τὴν γνώ-
σιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κραυγάζων· Εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, ὡμοιωθῆς πληθύνῃς
Σάβαντα, ταῖς σοὶ πίστει βωῶσιν· Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σὺ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα
νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προ-
κηρύττουσα, Ὡσπὲρ, ὡς βωῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς, ἀναλάμψας ἐκ σοῦ
σεσωμάτῳ, Θεομήτορ Κόρη, δι' ἄφα-
τον ἔλεος ὃν ὑμνοῦντες βωῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἰφουμένα κύματα τῆς πονηρίας, τὸν νοῦν
οὐκ ἐσάλευσαν, τὸν σὸν Ἀνδρέα Ὅσιε,

ἐν πέτρᾳ τῆς γνώσεως, Χριστοῦ ἰστάμενον· ὁ-
θεν πᾶσιν ἄκλυστος λιμὴν, χειμαζόμενοις σα-
φῶς γεγένησαι.

Μωραῖς συζητήσεσιν ὁ δολιόφρων, τὸν νοῦν
σκοτιζόμενος, συλῆσαι ἐπειρατό σε, δογ-
μάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον· ὦφλησε
δὲ γέλωτα Σοφῆ, πλησθεῖς αἰσχύνης τῇ παρ-
ρήσίᾳ σου.

Ὁ νῆς σε ταῖς νεύσεσι ταῖς θειοτάταις, κα-
θωραϊζόμενος, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, ἀξέρα
ὀλόφωτον, πᾶσί σε ἔδειξε, θαύμασιν ἐκάστοτε
πιστοῦς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ
τὴν κατοίκησιν ἀρρήτως ἐποίησατο, Παρ-
θένε πανύμνητε, ὁ οὐρανοῦς κατοικῶν· καὶ
δι' ἀγαθότητα πολλὴν, βροτὸς γενέσθαι κατα-
δεξάμενος.

Τοῦ Προφήτου. Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς.

Ἰπερ κατάληψιν, ἡ Προφῆταις δοθεῖσα, πα-
ρὰ τῆς θείας δωρεᾶς, προγνωστικὴ ἐνέρ-
γεια, καὶ μελλόντων γνώσις! Ὑμνεῖτε Κύριον,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεκτημένος, καὶ γλῶσ-
σαν, θεηγοροῦσαν Ὡσπὲρ, θεοσεβείας ἀγ-
γλην τε, φωταγωγοῦσαν μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγοις καὶ πράγματι, προφητεύων ἐλέγχεις,
τὸν ἐκπορνεύσαντα λαόν, συμβολικῶς
Πανόλθιε, ἐκδιδάσκων μέλπειν· Ὑμνεῖτε Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ συναΐδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐκ τῆς
ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθεῖς ἐπέφα-
νεν, Ἀγνὴ τοῖς βωῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Πάθη τῆς σαρκὸς, Σοφῆ προθανατώσας ἀ-
σκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἠθλησας γερ-
ρότατα, τῷ Σωτῆρος τὸ ὁμοίωμα, καὶ τῆς Παρ-
θένου, πάντων τε, Ὅσιε τῶν Ἁγίων, τιμητικῶς
ἀσπαζόμενος.

Ὁ μακροδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυτῶντες,
θῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ θανα-
τώσαί σε· ὅθεν σύροντες καὶ παίοντες, ἀπέρ-
ριψας εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας, σὲ
προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστοῦς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, καὶ
φυγαδεύεις Παμμακάρισε, πονηρίας πνεύ-
ματα, καὶ καθαίρεις ἀρρώσθημα, τὴν χάριν

τῶν ἰάσεων, ἄνωθεν δεδεγμένος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ωφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, Θεὸν ἐν μήτρα σου χωρήσασα, τὸν πᾶσιν ἀχώρητον· ὃν ἰκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας ἀχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

Κάμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Προφ. Ὠδὴ Δ΄. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληφας, Ὡσηὲ δεξαίμενος, στέφανον εὐπροσπείας, παρὰ τοῦ Θεοῦ παμμακάριστε.

Ολω τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ Πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Υμνοῖς σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὡσηὲ παρέστηκας, τὸν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας πολιτείαν ἰσαγγελον.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθεὶς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτὴρ καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀναρχοῦ Γεννήτορος.

Γδοῦ Πάτερ Ὁσιε, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τηρήσας ἄμωμον· δι᾿ ἣν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἄνωθεν ἐδέξω, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀκαταγώνιστος.

Ως κρίνον ἠδύπνοον, ὡς ῥόδον Πάτερ ἠνθησας, ἐν λειμῶνι τῆς θείας σαφῶς ἀσκήσεως· καὶ εὐωδιάζεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς κατηγλαϊσμένος, Ἀνδρέα πανόλβιε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Σημείοις καὶ τέρασι, σαφῶς ὠραϊζόμενος, ἀδιάλυτος μένεις πάντων ἐπ' ὄψεσι, κείμενος παμμακάαρ Ἀνδρέα, καὶ ταῖς ψυχαῖς φωτίζων τῶν πίστει, θερμῇ προσιόντων σοι, καὶ αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Ημέραν ἐόρτιον, καὶ θυμηδίας ἔμπλεων, τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἄγοντας σήμερον, πίστει ἐκβοῶμέν σοι Πάτερ· Ταῖς πρὸς Θεὸν ἀγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰκητήριον, καὶ μήτρα σου γεγένηται, τοῦ φωτίσαντος κόσμον ἀγαθῆς Θεότητος, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γῆς παν-

ἀμωμε Κόρη, τελείως διώξαντος· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Αναρχοῦ Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Προφήτου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Ως λίαν ὑπερθαύμαστος, Ὡσηὲ θρηγόρε, ἡ ἐκ Θεοῦ δοθεῖσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι᾿ ἧς προεῖπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν, τὸν σταυρὸν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν θείαν ἐξανάστασιν; Ἰσραὴλ δὲ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόθρευσιν ἄρδην.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Ανδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημήσωμεν πάντες, ἐνθέως ἐρτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου· οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος, τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, τῶν Ἀγίων τε πάντων πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκήρυξεν· ὅθεν σέφος, ἐν οὐρανοῖς ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορεύων.

Θεοτοκίον.

Σὲ προεδηλοῦ Πάναγνε, προελθεῖν ἐκ λαγόνων, στερωτικῶν ἢ ἀνικμῶς, ῥάβδος τοῦ Γερέως, βλαστήσασα παραδόξως· σὲ Προφήται καὶ νόμος, Μητέρα προεκήρυττον, τοῦ Δεσπότη τοῦ τῶν ὄλων καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσώπει Πάναγνε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἀχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου, Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΗ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τέ σε ὀνομάσω Ἀπόστολε; ἔρανον, ὅτι τὴν δόξαν, διηγήσω τῷ Θεῷ· ἀσραπὴν, ὅτι τὸν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ· νεφέλην, ἐπομβρῆσαν θεία νόματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον οἶνον ἡμῖν ἀναβρῦοντα, τὸν ταῖς καρδίαις εὐφραίνοντα· ἰκέτευε, τῷ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θεόληπτε; ποταμόν, ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν· κιβωτὸν τῆς διαθήκης, ἣν διέθετο Χριστός· φωστῆρα νοητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν· ἄρτου ζωῆς, θείαν τράπεζαν, ποτήριον θείου Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργὸν τῶν μυστηρίων, δραστηκώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότερον, τὸν ἐκ Σιών προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἐνδοξε; θησαυρὸν τὸν οὐρανίων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριθῆ· τῆ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον· τὰς πράξεις. Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἢ ἀρετῆ σοι πεποίηκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Θεορρήμον προσφθέγωμαι; Μαθητὴν ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· ἰατρὸν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπαστράψασαν· κρηπίδα, καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θαυμάσιε; θεωρὸν τῶν τῆς σοφίας, διδαγμάτων ἀψευδῆ; συγγραφέα πρακτικῶν, τῆς Ἀποστόλων διδαχῆς, καὶ στύλον, εὐσεβείας ἀκατάσπιστον, ἢ πύργον Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον; Πολλὰ σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογματῶν Συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζῳῆ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπώλειας, ἐλκύσας θηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα· Πρέσβευε τῷ

(*) Τὰ χειρόγραφον ἔχει ἐν ταῖν ἀνωτέρω ἐξ Προσομίων, τὰ μὲν τρία ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὰ δὲ λοιπὰ τρία εἰς τοὺς Αἵναυς. Τὰ δὲ ἐφεξῆς Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων ὁμοίως καὶ τὰ τῶν Αἵνων, ἐλλείπουσιν ἐν τῷ χειρογράφῳ παντελοῦς. Ἐχει δὲ καὶ ἕτερον Κανόνα ἀνεύνημον, πρὸς τὸ Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί.

Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίσει ἐκτελούντων τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τριάς ἀπειροδύναμε, μονὰς ἢ Τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις τοῦ σεπτοῦ σου Μαθητοῦ, καὶ θείου Ἀποστόλου, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Ληκᾶ, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλῶσσα πυρὸς ἐδείχθη, λόγους ἐκπέμπων φωτὸς, ταῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι, βολίδας φλεγούσας δέ, ταῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζῶν ὄντως θελουσιν, ὥφθη ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχε διδάσκαλον· ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν, τοῖς μὴ ζῶν ἀγαπήσασιν. Ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ ζῶν καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος. Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ ἔφησεν τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὃν ἔφησεν ἐνθέως Μύστα· ἐπεὶ περ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὃν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὃν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπέρτης τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαὺς ἔβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεόπα συνέφαγες. Αὐτῆ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον. Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ δηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Χαῖρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ Χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐκ γαστροῦ οὐ γράφεις, καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγῳ τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς, καὶ τὰ θάυματα, λόγους, καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες, καὶ ἄνοδον, Πνεύματός τε τὴν καθόδον, Κηρύκων τὰς πράξεις τε καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐ περ ἐδείχθη συνέκδημος, ἀκέστορ καὶ Μύστα, καὶ φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φραυρεῖ πάντοτε.

Εἶτα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐξεχύθη ἡ χάρις χεῖλεσί σου.

Ἦχος δ'. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλαίμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θαυματοπόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας. Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὄλην ἐκθήρας τὴν σαυτῆ

καρδίαν, τῇ ἐπιλάβῃ τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας τὰ τῶν παθῶν νοσήματα, τοῖς θύμασιν ἰάτρευσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσωπιῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Πάνσοφε Ἀλιεῦ, Ἅγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμῶν, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγὼν, καὶ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοὺς εὐωδῶθης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι κολάσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τῷ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βωῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Απόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόνητος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, ὁ παρῶν, εἰς 5΄.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον σοφῆ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες, θησαυρόν, προθύμως ἀρνούμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφαῖς, ἀμέσως διανοίγων

σοὶ Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύστην ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σοφὸν τῶν ὑπὲρ νοῦν, εὐτόνως ἀνακραζόντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ εὐθέως διαλαμπόντα, ἐπόμενόν τε ἔχουσιν αὐτοῦ, καὶ συνανακραζόντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ὃ συμφώνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος Ἄριστε, πανευσεβῶς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοὶ ἔπλεξε, ταῖς ἀπαρχαῖς, καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνας, ἐπιστέλλων ἐξέθετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἄχραντε, αἱ γενεαὶ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προσρεχόντων σοὶ
» **Κ**ύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων,
» καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεῖς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑψίστοις, εὐφραίνῃ μακάριε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑψηλίον ἅπασαν. Λουκᾶ πανσεβάσμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις,

τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βωῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ῥδὴ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ως ὠφθης τῇ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τῷ Πνεύματος, ἤξιώθης χερσὶ σὲ τῆς νόμου αὐτοῦ, τοῖς θεοφίλοις ἀριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Η χάρις εὐρουσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκήνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοῖς χεῖλεσι· καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Α γόνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνός ὠφθης Ἐνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας· ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ε ὑρών σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θείαις ἀκτίσιν, ὠραίως διαλαμπούσης Κήρυκά σέ προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησεν, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητόν, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀσραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηνυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σρφῷ συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπρέτης, Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρτας, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

Ῥδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβάς τῷ ποθοῦμένῳ ὠμίλεις· καὶ ὡς Μωσῆς θεογράφους, τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διττάς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεχυρσευμένος

ὠράθης θεόληπτε, καὶ γέγονας ὡς περ ἀστὴρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Ταῖς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστε, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς παλαι, ἐμπιστευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον, καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σε μαρτυρῶν, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Επέβλεψεν ἐπὶ σέ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαίνιζον οὐσίαν, ὡς δυνατὸς, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννητορ ὡς ἔφησ Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μὲ ταῖς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ
» ψυχῆ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωῆ μου τῷ Ἄδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθο-
» ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μαθητῆς γενόμενος τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἀπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀγλὴν ἀπεδιώξας, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ως ἰατρὸς καὶ μαθητῆς Λουκᾶ ἠγαπημένος, μουσικῆ χειρουργία τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μὲ καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροισ τε δακρῶν, ἀντὶ μύρων τὸ σεπτόν σὲ καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν· ὡς στήλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον τὸ θεῖον γράψας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι.

« Εἰς Ἐμμαοῦς βλέπει σε καὶ πρὶν εἰργόμην, (Ληκᾶς λέγε), τρανώς σε νῦν Χριστὲ βλέπω ».

Ὁγδοάτη δεκάτη πέρατος βίβη ἔμμορε Ληκᾶς.

Λευκᾶς, ὁ μέγας Εὐαγγελιστῆς, ἦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, Ἰατρὸς τὴν τέχνην καὶ ἄκρως τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας διάγων καὶ ἰατρεύων, ἐπὶ Τίτου Κλαυδίου Βασιλείως, ἐνέτυχε τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ· καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπόστατο τὴν πατρῶν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θεραπείαν ἀφείλε, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράφατο δὲ καὶ τὸ κατ'

αὐτὸν Εὐαγγέλιον πρὸς Θεόφιλον τινὰ Ἠγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, ὑπαγορευσαυτος αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέθηκε καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς φασὶν, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετίθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον Σεράποντα καὶ ἔργατην, κολλούρια, ἢ κολλύρια ἔδριξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ἔθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱὸς, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Δουκὸς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος, καὶ κατατίθουσιν αὐτὸ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἑρᾶν τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρίου καὶ Τιμοθείου.

Φασὶ δὲ αὐτὸν, πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἑτέρας δύο ζωγραφῆσαι, προσενηγκεῖν τε αὐτάς τὸν Ἀπόστολον τῆ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰς ἀριστερὸν ἔστιν αὐτῆ· καὶ αὐτὴν ἀποδέξασθαι καὶ εἰπεῖν τὸ, *Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τε χθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν*. Ὡσαύτως καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων τὰς ἀγίας εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἐκείνου εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενηχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρων Μαρίνος ἐξελέγχει γραῦ πλάιην, Τόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου, Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰουλιανὸς, καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· καὶ εὐρῶν ἐκείσε σπηλαιον, τὸν μοναστήν ἐν τούτῳ διῆγε βίον. Τούτου πολλοὶ ζηλώσαντες, προσεβύβησαν τῷ ὀμικροτάτῳ σπηλαίῳ, καὶ καλύβας πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἑκατὸν γεγονάσι, οἰτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκάλῳ. Οὗτος ὁ Σαυμάσιος καὶ δράκοντα ἀπέκτεινε, καὶ ὕδωρ ἐν γῆ ἀνύδρῳ βλύσαι πεποίηκεν. Οὗτος, καὶ εἰς τὸ Σιναιον ὄρος, ἔλθων ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἢ Μωσῆς ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν Θεόν, ὡς ἦν δυνατὸν ἰδεῖν, ἐκκλησίαν ᾠκοδόμησε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν περιέστιν. Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὑποτροφὴν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ δεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλουν, γινώσκοντες αὐτὸν τοῦ Θεοῦ δούλου γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτην ἡμέραν τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἀγίαν προσευχὴν ἐπέκτεινας· «*Οὐ μόνον διὰ σέ, ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν παννύχου; παρακλήσεις καὶ δεήσεις, ὁ μισρὸς καὶ δυσσεβὴς Ἰουλιανὸς ἀποσφάττεται*».

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιοχείας διωχθέντος, προσεκαλέσαντό τινες τὸν μακάριον τούτον, εὐχῆς καὶ παρακλήσεως καὶ παρηγορίας πολλῶν ἕνεκα· καὶ συνθέμενος καὶ ἀπερχόμενος, προσεδέχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθέου. Καὶ ἐπεὶ, κατακλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὅπερ εἶχεν ἑπταετὲς παιδίον ἢ γυνὴ μονογενὲς, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀσχολούμενον, μικρὸν ἐξ ὀφθαλμῶν παρελθὼν, συνέβη πεσεῖν ἐν τῷ φρέατι· ἢ δὲ τιμία γυνὴ, γνοῦσα μὲν τούτο, μηδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ φρέαρ σκεπάσασα, μεγαλοψύχως διεπρόνοιε.

καὶ τὸν Ἅγιον τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντα, παρεκρούσατο διὰ νόσον ἐπισυμβᾶσαν. Τῷ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔλθειν, καὶ εὐλογίας ἀπολαῦσαι γνωστὸν ἐγένετο τὸ συμβάν. Εὐθὺς δὲ τῆς τραπέζης ἐξαναστάς, καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ φρεατος ἀπορρίψας, ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγίης, καὶ οἶα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεοικὸς, ἀναχθῆναι τούτο διὰ τινος τῶν παρευρηθέντων ἐκίλευσε· καὶ τούτου γνομένου, καὶ τὸ παιδίον ἐρωτῶμενον, οὐδὲν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουφίζεσθαι τούτο καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλῶντος αὐτῷ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ προσπαίζοντος γέραντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχη ἐἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ ἐναπεκρύπτετο, καὶ πλήθους οὐκ ἐλίγου συβρέυσαντος πρὸς τὸ σπήλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ὠφελείας καὶ εὐλογίας, λαύρῳ πυρετῷ συσχεθεὶς οὗτος, ἔκειτο ἀδρανὲς τι πνέων καὶ σχεδὸν ἄπνους. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ὄχλων, πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐξωθεν προσμένοντας λέγοντες, καὶ ἐπιδομένους τῆς εὐλογίας, «*Ἐὰν συμφέρῃ ἡμῖν ἡ ὑγία, ἀπεκρίνατο, δῶν ταύτην πάντων ὁ Κύριος*»· καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λευροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ὠφέλειαν.

Ὀδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ, καὶ ἐπὶ τὰ Βασιλεια ἀπερχομένῳ, κατακείμενός τις ὢν, προσεγγίσας τῇ σισύρα αὐτοῦ, εὐθὺς ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ πάλαι χωλὸς τῷ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· καὶ οὐ ταῦτο μένον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὑποστηρίξας αὐτὸν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαιστραν, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου, κρατήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς παρακλήσιν, ἔλεγον· «*Τοῦ Θεοῦ δούλε, Ἀστέριον τινὰ, ἀντὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν προσδοκῶμεν, δυσσεβῆ καὶ ὀλίθριον. Πρόσμενον μεθ' ἡμῶν, καὶ βοήθησον εἴτι δύνασαι, μὴ ποτε τῇ στωμύλῳ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διαστρέψῃ ἡμᾶς*». Ὁ δὲ, προσμείνας, καὶ εὐχὴν παννύχιον ὀλίγων συνελθόντων ἐκτελίσας, Σηλάτῳ ὀργῇ τούτου ἀπέκτεινε, μίᾳς καὶ μόνης ἡμέρας ζωὴν ἐπέδωκεν εἰσάσας τούτῳ. Ἰποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ χρόνους ἰκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡπὼς Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστάς γὰρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίβ διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὐρες Μαίκαρ, οὐρανίων στασιῶν, ἀνείγοντά σοι πύλας, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθη, μελωδήματα Δεόθεν φθεγγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ, φωτίζουσα βωῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἀσώματος ἐβόα σοι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πισοί, βωῶμεν σοῦ τῷ τόκῳ· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδή η. Τὸν ἐν ἔρει, ἀγίῳ.

Θεογράφοις, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, ταῖς σαῖς βίβλους πιστῶς κατατρυφῶμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος Πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὡς ὄργάνῳ, τῇ γλώττῃ σου τὸ πνεῦμα, κεχημένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσαγωγῶν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνῶντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Συνδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, θεορρήμον, Λουκᾶ τῷ θεηγόρῳ, καὶ ξυκωρὶς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνησθε τῶν λόγων, Θεοκήρυξ, τοὺς πλάνη κρατούμενους, πρὸς φωτισμὸν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελισάβητ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶ-
• **Τ**ῷ, πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσεῖ
• μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
• ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ. Ὅρους παρῆλθες.

Εστὴς Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἷα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσώπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Λάμπσας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ θεόπτῃ, Ἀθικᾶ πανεύφημε· μεθ' οὗ σε θεοφάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἴγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σου εἰς ὑμνητὰς φαίδρυνηθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμακάρα βράβευσον, ὅπως σε θεηγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διό σε θεορρήμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βεβλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὅ**ρους παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη

• σωτηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἧς τὴν θείαν εἰκόνα, ἐκ πόθου· ἀνιστόρησας, ἐκδυσώπει θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν ἱεράν σου κοιμήσιν, πάνσοφε Μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατᾶν ἡμᾶς λάβη, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια· ἀλλὰ τὰ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῶ, ἀνευθύμως βήματι παραστῶμεν· ὡς Θεομήτωρ γὰρ Ἀγνή, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Νεφέλην σε φωτός.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὸν ὠραῖον χαρακτήρα ἐμψυχον πιστοῖ, οὗ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἔπαινος, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὑμνοῖς τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παραδόξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, θεολογίας ἀκτίσι διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωμάτων ἐκμαθὼν, ἐπιστήμην σοφῆ, κατ' ἄμφω παγκαλλῆς ἀνεδείχθης, τὴν Θεοῦ σοφίαν ἐμπνευσθεῖς· ἐν ἧ καὶ θεραπεύων ψυχὰς καὶ τὰ σώματα. Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν· πτεροῖς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῶν εὐφημούντων σε.

Αἰγιόστρω λογικῶ, τοὺς ἐν βᾶθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν θείαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλόν, προσηγάγω Παμμακάρα, τιμὴν ἀξιοχρεῶν, ζωὴν τὴν ἀκήρατον, λαβόντας καὶ ἄληκτον· διό καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχηρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστὴς, καὶ συγγραφεὺς τῶν πραχθέντων ἔργων τῆς χάριτος.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος πλ. δ'. Λέοντος Μαῖστορος.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν,

Λουκᾶν τὸν ἀσέδιμον ἐν ῥῥαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γάρ ἀθείας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ καλυμθῆρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμοὺς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν αἰκουμένην· καὶ πρσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Δαυτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Ληκᾶ ἐκβοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὄξυγράφου, ὠραΐζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἧ ἀνεκέρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρῆσθου ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆ Ἀποστόλης ἡ γ. καὶ ε΄. Ὤδῃ.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

ⲉⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁⲓ

Τῆ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Προφήτου Ἰωὴλ· καὶ τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά.

Τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὄ του παραδόξου θαύματος.

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκέχυται, ὡς ὁ σεπτὸς Ἰωὴλ, προφητεύων ἐθέσπισε, παρ' αὐτοῦ κινούμενος, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας, καὶ μυστηρίων θείων φανέρωσιν, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύουσιν, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ θεϊκῆ, ἀγγη φωτιζόμενοι, καὶ θεία χάριτι.

Θεγορίας ἀνάπλεως, ὁ θαυμαστός Ἰωὴλ, ὡς πηγὴ ἐκπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδύουσα, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκασμὸν ἡμῖν ἀπεστάλαξε, τὰς διανοίας καταγλυκαίνοντα, ὅλος μετάρσιος γεγονὼς τῷ πνεύματι, δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς θεῖον ὕψωμα.

Προφητικῆ παρρήσῃ σου, καὶ νοερᾷ πρὸς Θεὸν, Ἰωὴλ οἰκειότητι, δι' ἧς τὰ οὐραίνια, κατοπτεύεις θεάματα, ἢ περ ἡμῶν αὐτὸν ἐξελίωσαι τῶν ἐκτελούντων πίσει τὴν μνήμην σου, λύσιν αἰτούμενος, τῶν περὶ σματῶν ἔνδοξε, καὶ μετοχήν, θείων ἀπαλάυσεων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἄθλους θεασάμενος, τῶν καλλιπικῶν Μαρτύρων, θάρρους θείου ἔμπλεως, γεγονὼς εἰσέδραμες εἰς τὸ στάδιον, καὶ Χριστὸν Οὐάρε, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γεγονότα ἀνεκέρυξας, μήπτῃξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ καταικιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἔχαιρες τελείω, νοῖ ἀποσκοπούμενος σοφῆ, τὴν διαμένουσαν, εὐκλείαν, τοῖς Θεὸν ποθήσασιν.

Σάρκας σὺν τοῖς αἵμασιν, καταπιπτοῦσας ἐώρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος, Ἄθλητὰ διέκεισο γενναιότατε· προσδεθείς ξύλῳ γάρ, σπαραγμοὺς ἤνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτατα· Θεοῦ εἰς χεῖρας δέ, πνεύμα σου τὸ θεῖον παρέδωκας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρώντάς σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, μεγαλῶς ἀριστεύσαντα σοφῆ καὶ καθελόντα τὸν τύραννον, Οὐάρε τοῖς πόνοις σου.

Ἀλείφουσα μύροις σε, ἡ θαυμαστὴ Κλεοπάτρα, ὑπὸ γῆν κατέθετο, καὶ ναὸν πανάγιον ἀνεδείματα, ἑορτὴν ἄγουσα, θαυμαστὴν Οὐάρε, καὶ πιστῶς σε λιτανεύουσα· ἧς τὸ παιδάριον, νοητῇ στρατείᾳ κατέλεξας, καὶ δοξῆ κατεκάλυνας, καὶ χοροῖς Ἀγίων συνέταξας· οὐ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ ταῖλας, μόνος ἐπλημμέλῃσα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγκτα καὶ ἀκρίματι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σε καὶ δέσμαι. Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἑξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντριβῶν τὴν καρδίαν μου αἶι, κράζω τὸ, Ἥμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διεληλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριταν, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολῆν τε γεύομενον, πλευ-

ράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὄδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς· Χρησμούς Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου θαυμασίω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται, ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος, Ἰωὴλ θαυμάσιον· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μάκαρ δυσώπησον.

Ρῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων Θεσπέσιε, τὴν χαλεπὴν ἐμήνυσας, ὀργὴν καὶ ἔνδικον, τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου, τῷ ματαιόφρονι.

Η θαυμαστή, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωποιοὸς ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκίασε, καὶ μελλόντων τὴν γνῶσιν, ἐνέπνευσε Προφήτα, μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σικηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυπούμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομητορ, πάντα ἀγνε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα· Ἀθλοῦς ἐπαινεῖν Οὐάρου κλέος μέγα. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Αναφανείς ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὡσπερ ἥλιος φαιδρὸς, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμάτων τὰ τῆς γῆς μάκαρ πληρώματα.

Θείας ἀγάπης Παμμακάρε κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπρηνήσω σεαυτὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν βίασανον σαρκὸς, προσεχώρησας στερόνως ἀγωνισάμενος.

Λελογισμένως τῶν θείων ἀγωνιστῶν, ταῖς δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σαυτὸν, καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμά, σταθηρᾷ ὑπομονῇ πολλῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Λόγος σοῦ ἐν γαστρὶ, ὑπὲρ λόγον ᾤκησε· καὶ τεχθεῖς θεοπρεπῶς, τῶν Μαρτύρων Ἀχραντε χοροῦς, ἐπεσπάσατο μεθ' ὧν ὑμνολογοῦμέν σε.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ'. Στερεώσον ἡμᾶς.

Μουόμενοι τοῖς σοῖς σοφοῖς δόγμασι, νησεῖαν Προφήτα καὶ θαραπείαν, εὐσεβῶς ἀνακηρύττομεν, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οὐ ταῖς σαῖς διδαχαῖς ἀκολουθήσαντες, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ δεήσεσι, τὸν Θεὸν ἐκζητῆμεν Ἀξιάγαγε.

Υπέφηνας ἡμῖν τοῦ Παντοκράτορος, Δεσπότης Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν θείαν ἀγαθότητα, διετράνωσας τούτου καὶ χρηστότητα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἀγνή Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις τὸν λαλήσαντα, καὶ τελέσαντα τούτων τὰ κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Υπῆλθες γνώμη σταθηρᾷ, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, νευρωθεῖς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, ταῖς πανσόφοις, Μάκαρ παραινέσεις.

Στρατὸν Ἁγίων Ἀθλητῶν, ἐναθλοῦντα νομίμως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδείξω ἀνδρικῶς, στερότητα ὁμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐάρε κολάσεις.

Εν παρατάξει ἱερᾷ, Οὐάρε ὡς γενναῖος, στρατιώτης εὐρέθης, καὶ κατέσφαξας πληθύν, ἀνδρείας ξίφει σοφῆ, πολεμίων, νίκαις κλειζόμενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, τὸ βαρύτετον σκότος, καὶ τὰ νέφη τῶν παθῶν, τῷ φωτισμῷ τῆς ἐν σοὶ, δυσωπῶσε, χάριτος ἀπέλασον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεῖς τῆς καρδίας, δαχεῖον ὠφθης καθαρὸν θεωρήμον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωὴλ· ὅθεν καθυπεδέξας, ἀληθεία τὴν γνῶσιν, καὶ προανεκήρυξας, τῷ Σωτῆρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔνθεσιν.

Δόξα, Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμά, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου Παν-

Θαύμαστε· ἐπὶ ξύλου γάρ, ἀναρτηθεὶς τὰς αἰ-
κίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ
πνεῦμα παρεδωκας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη
τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κιν-
δύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων,
πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας,
Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον,
ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος ἀμνάς, τὸ ἀμνὸν καὶ ποιμένα,
κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλῳ ὀρώσα, θρη-
νῆσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐ-
νέγκω σε τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβα-
σιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Τοῦ Προφήτη. Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ιλέως γενῶ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σὲ μετα-
νοῆσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλεος.

Ως προήγγειλας Ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέ-
χυται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σὰρκα ἥδη
πιστεύσασαν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος, τοὺς Μαθητὰς
σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θεηγόρους
λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ
Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σὲ
μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστός μου δύναμις.

Αγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότα-
τος ὠφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐαρε ποθοῦ-
μενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀ-
ξιοθαύμαστε.

Ικρίῳ ἔνδοξε, προσαναρτώμενος, καὶ εἰς γῆν
τεταμμένος τοὺς χαλεπούς, πόνους ἐκαρτέ-
ρησας· δι' ὧν τὴν ἄπονον ζωὴν, ἐκληρώσω ἀ-
γαλλόμενος!

Νιομίμως βλέποντες, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, ἐνα-
θλοῦντά σε Μάκαρ ὑπομονῆς, λόγοις πα-
ρεθάρρυνον· μεθ' ὧν τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς,
διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον.

Ιλύος Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς τα-
λαιπωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλοτριούν-
των με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαροῦ, ἵνα πίστει
μακαρίζω σε.

Τῷ Προφήτῃ. Ὡδὴ ε΄. Τῆς νυκτὸς διεληθείης.

Τὴν Χριστοῦ παρουσίαν, Ἰωὴλ ὁ θεῖος, διαρ-
ρήδην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἤξει καὶ σῶ-

σει, ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων
κακότητος.

Ολικῶς ἀνανεύσας, ἔνδοξε Προφήτα, πρὸς
τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, Προφητείας
τὴν χάριν εἴλκυσας ἐκείθεν, καὶ δικαιοσύνην
ἐκήρυξας.

Υπέρ τῶν σέ ὑμνόντων, πρέσβευε σωθῆναι, πά-
σης ἐπηρείας πανόλβιε, Ἰωὴλ καὶ τῆς θείας,
χάριτος καὶ αἴγλης, καταξιωθῆναι δυσώπησον.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου,
τοὺς σὲ Θεοτόκον κηρύττοντας, ἐξ ἀμέ-
τρων πταισμάτων, πρέσβευε ῥυσθῆναι, καὶ βιω-
τικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσει θεικαῖς, καὶ τοὺς ἀνε-
δότους σπαραγμούς, φέρεις γενναίῳ φρο-
νήματι, Οὐαρε σπαραττῶν τὴν τοῦ ἀλάστορος,
καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ο περιδέξιος Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτῆσας
εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας, ἔχαιρε,
τὰς αἰωνίζουσας νοῖ λαμπρότητας, καὶ θείας
ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Υμῶν σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ
προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν
ἠτοιμασμένων τοῖς σὲ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν
τῷ πάσχειν Οὐαρος ἔκραζει.

Θεοτοκίον.

Αναφανείσα τῶν Χερουβὶμ, καὶ τῶν Σερα-
φίμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε,
πάντας τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀ-
γίασον καὶ σῶσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Τῷ Προφήτῃ. Ὡδὴ ς΄. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ρέσι τῶν σῶν δογμάτων, πηγαὶ τῆς θεηγο-
ρίας, καὶ τὸν ψυχοτρόφον γλυκασμὸν, σάξου-
σιν Ἐνδοξε, ἀρδεύσαι, τὴς πιστῶς σε τιμῶντας.

Οσῶρος σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀπο-
στάζον, καὶ θεοσεβείας Ἰωὴλ, κήρυκα
πάνσοφον, γνωρίζομεν, θεηγόρε Προφήτα.

Φρήρησον σαῖς ἱκεσίαις, Θεὲ Προφήτα ὡς ἔ-
χων, θείαν παρρησίαν πρὸς Θεόν, τὴς πόθη
ὑμνόντάς σε, τὴν ἔνδοξον, καὶ αἰοίδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἄδυτον τὰς
καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς,
ἄχραντε Δέσποινα, καὶ τὸν ἐκ σοῦ, ἀπορρή-
τως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ρημάτων ἠλόγησας, παρανόμου δικαστοῦ,
καὶ τὴν πυρὰν ὑπέμεινας, τῶν ἀνυποίξων

πόνων καρτερικῶς, πολυάθλε Οὐάρε, πρεσβευ-
τὰ τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Οὐκ ἔληξε τύραννος, ὁ παράφρων ταῖς πλη-
γαῖς, ἀνηλεῶς συγκόπτων σε, ἕως Θεοῦ
εἰς χεῖρας τὴν ἱεράν, ψυχὴν ἀναπέδωκας, καλ-
λοναῖς λαμπρυνθεῖσαν τῶν ἀγώνων σου.

ΓΨώθης μιμούμενος, ἐπὶ ξύλου τὸν Χριστόν,
καὶ ἐν αὐτῷ κρεμάμενος, τὴν σὴν ψυχὴν
παρέδωκας τῷ Θεῷ, τῷ σὲ στεφανώσαντι, Ἀ-
δλοφόρε νομίμως ἀριστεύσαντα.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δει-
νῶν, χειμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν
ψυχὴν μου· καὶ γαληνόν, πρὸς ὄρμον ἀνάγαγε,
ἀδιστακτῶ σε γνώμη μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψημένην καθο-
» **ρ**ῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένη σὺ προσδραμῶν, βῶσαι. Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Προφήτου Ἰωήλ.

Στίχοι.

Ὁ γῆς Ἰωήλ ἐκτραγωδήσας πάθη,
Μετῆλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐννεακαιδεκάτῃ μόρος ἀμφ' ἐκάλυψεν Ἰωήλ.

Ος ἐρμηνεύεται ἀγάπη Κυρίε, ἡ ἀρχή, ἡ ἀπαρχή Θεοῦ.
Ὁδτος ἦν ἐκ σπέρματος Ρουβὶμ, ἀγροῦ τοῦ Μεθο-
μορῶν· καὶ προφητεύσας περὶ λιμοῦ καὶ ἐκλείψεως Συ-
σιῶν καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, δι' αὐτοῦ ἀνακαινι-
ζομένης εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς γῆς, ἀπέθανε, καὶ ἐτά-
φη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Οὐάρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ξεσμούς ἀπείρους κάρτερῆντος Οὐάρου,
Σατὰν πλάνης ἔξαρχος, Οὐαί μοι! λέγει.

Οὗτος ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ Βασιλέως ἦν, στρατευόμε-
νος ἐν Αἰγύπτῳ, γένους ὦν ἐπισήμου καὶ λαμπροῦ
καὶ εὐσεβοῦς. Ἐγκλεισθέντων δὲ τινῶν Ἁγίων, ἐπτά τὸν
ἀριθμὸν, ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ὁ Ἅγιος Οὐά-
ρος καθ' ἑκάστην. Ἐνός δὲ τῶν ἐπτά ἀναπαυσαμένου, κα-
τέταξεν ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος ἀντ' ἐκείνου· καὶ πρὸς τὸν Ἁγί-
μόνα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχθεῖς, τύπτεται ῥοπαλοῖς, καὶ ἐ-
πὶ πολὺ ζέεται τὰς πλευράς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασά-
νοις, ἐπὶ πέντε ὥραις παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυ-
ρίῳ ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαδῶν, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν
Μαρτύρων, ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

Στίχ. Σαδῶν ὁ θείος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Θεοῦ Σαβαῶν νῦν παρίζεται θρόνῳ.

Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων συμμαρτύρων,

Καὶ δὶς δέκα, θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Βασιλεύοντος Σαβωρίου ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρα, ὁ ἐν
Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὗτος, Ἐπίσκοπος ἐκείσε ὦν, ἐν
μῆ τῶν ὑπὸ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἰνορία, καὶ τὸν τοῦ
Χριστοῦ λαὸν ἐκδιδάσκων τὰ εἰς φυγικὴν ὄφιλιαν συν-
τείνοντα, τινὰς δὲ καὶ τῶν Περσῶν βαπτίζων, διεβλήθη
τῷ Βασιλεῖ· καὶ προσαχθεὶς αὐτῷ, καὶ μὴ πεισθεὶς προ-
κυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ καὶ τῇ Σελήνῃ, τῷ τε ὕδατι καὶ τῷ
πυρὶ, πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· εἶτα τέμνεται ἀπὸ
τοῦ μετώπου ἄχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ
δέρματος αὐτοῦ λῶρον ἕνα, ἔχοντα τεσσαρῶν δακτύλων
πλάτος· καὶ αὐθις βουνεύροις τύπτεται, καὶ ἐπ' ἀκανθῶν
καὶ σχολόπων κυλίεται, καὶ εἰς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγ-
γουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν Βασιλεῖα
πλὴον ἐξίμνηε.

Βληθεὶς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἄγεται εἰς ἐρώτησιν.
Υἱγῆς δὲ εὐρεθεὶς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι, ἐκρειασθη κατὰ
κεφαλῆς, καὶ ὀδαλίσκοις πεφυρακτωμένοις κατατιτρώσκε-
ται ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ ἐπὶ ὁ Ἅγιος εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐ-
λογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπαπειλούντος, ὅτι
ἐμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου· « Πιστεύω τῷ Θεῷ
μοι, ἀντέφησιν, ὅτι οὕτω διαμεριοῦνται οἱ Χριστιανοὶ τὰ
λείψανά μου· καὶ ὅς ἐάν ἐπικαλίσσηται τὸν Θεὸν ἐν τῷ ὀνό-
ματί μου, σωτηρίαν εὕρησει »· καὶ παρευθὺς τὴν γλῶτταν
τέμνεται. Ὀμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείνας,
καὶ καθ' ἑαυτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ ἤκουσε
λεγούσης· « Ἡ αἵ τ η σ ῖ ε ς σ ο υ π ε π λ ῆ ρ ω τ α ι , κ α ἱ
ἰ δ ο ῦ ἰ σ η λ α λ ῶ ν »· καὶ φουίσης αὐτῷ γλώσσης ἑτέρας,
ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ταῦτα βλέποντες οἱ λαοί, ἐξεπλήσσαντο,
καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἄν-
δρες χίλιοι ἑβδομήκοντα, καὶ ἕτεροι διακόσιοι.

Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δὲ αὐτοῦ προσέρχον-
ται τῷ Χριστῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι
προσέταξεν. Ἐπὶ δὲ καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεβόησαν λί-
γοντες· « Β α σ ι λ ε ῦ , κ α ἱ ἡ μ ε ἰ ς Χ ρ ι σ τ ι α ν ο ἰ
ἰ σ μ ἔ ν », καὶ κατ' αὐτῶν ἀπερήνατο· καὶ λαβόντες ἀφ' ἑ-
αυτῶν οἱ στρατιῶται, ἀπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς σφαγῆς τόπον·
καὶ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος, καὶ κατασφραγίσας αὐτοῦς,
ὄντας τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἴκοσι, αὐτὸς πρῶτος ἀπετμήθη
τὴν κεφαλὴν, καὶ καθεξῆς οἱ λοιποὶ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ὠδὴ ζ'. Ὁ τὴν κείμενον πάλαι.

Η ἐκπορευομένη, ἐκ τοῦ οἴκου Κυρίου, καὶ
ἠποτιζουσα κρήνη, ὡς προέφησ προῆλθε,
Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων, σιτοφόρον, εἰρ-
γασῶ, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους, Ἰωήλ ὡς
προεῖπεν. Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεὶς ἐκ Παρθέ-
νου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυμνῶν-
τα· εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Δροσοβόλον μὲν.

Λαμπρυνθέντα σε ἀγώνων ἐπιδόσεις, ἡ
Κλεοπάτρα ἐνδοξε, συνεκόμισεν, εὐραμέ-

νη κλέος δια σου, τῆς πίστεως ἄξιον σαφῶς, ἧς ἐπέδειξάτο θερμῶς, εἰς σέ τελείῳ νοῖ.

Επιχέουσα σοι δάκρυα καὶ μύροις σε, ἐντίμοις ἐπαλείφουσα, κατακρύπτει σε, ὑπὸ γῆν ἢ πάνσεμνος γυνή, ἐνθάψαντα πλάνην πονηράν, καὶ ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φωταγωγοῦντα ἡμᾶς.

Οὐκ ἐνέδωκεν ὁσίως θεραπεύουσα, σέ τὸν Χριστοῦ θεράποντα, ἡ αείμνηστος, ἕως ὧφθης πρόξενος αὐτῇ, Σοφῆ βασιλείας ἕρανῶν ἧς ἠξιώθη δια σου, σὺν τῷ φιλάτῳ υἱῷ.

Θεοτοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσεσι, Παρθένε μεσιτεία σου, καινοποίησον, ἰατρεύουσα μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ἡ. Τὸν παλαιὸν δροσίσαντα.

Υπέδειξας Ἐνδοξε, μετανοίας τοὺς τρόπους ἐμφανῶς, τὸν εὐσπλαγγνον Κύριον, ἐγγυώμενον τοῖς πίστει πρὸς αὐτόν, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γενόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα Ἰωὴλ, τὰ τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθης προφητεύων τοῖς λαοῖς, ἀνυμνεῖσι καὶ λέγεις· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τὴν αἰῶνας.

Αφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰὺδα θαυμάτων ποταμοῖ, Ἀπόστολοι ἐνδοξαί, τοῦ Κυρίου ὡς προέφη Ἰωὴλ, τοὺς βοῶντας ἀρδεύοντες· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπόστασιν σύνθετον, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστόν, Πανάμωμε τέτοκας, διαμείνασα Παρθένος καθαρὰ· ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Μητρικῶν ὑπακῆσας Μάρτυς δεήσεων, οὐρανίῳ στρατεία λαμπρῶς ἐστράτευσας (*), παῖδα τὸν σεπτόν, καὶ τῆς σῆς συμμεθέξοντα, ἐδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμπαθείᾳ.

Εξ Αἰγύπτου σε ὄλθον ὡς περ πολῦτιμον, μετῆγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, θείαν δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πᾶσαν Παλαιστίνην, τὴν πόθῳ σε τιμῶσαν.

Γεγηθῶς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς δikhύσας, Στρατιῶτα γενναῖε τοῦ Παντοκράτορος·

καὶ ὡς νικητῆς, παρ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσαι, Οὐάρε παμμακάρι τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας συνάπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καὶ τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον· ἴασαι Ἀγνή τῆς ψυχῆς μου τὴν πείρωσιν, καὶ τῆ σῆ πρεσβείᾳ, ἐπίστρεψόν με σῶσον.

Ὁ Εἰρμός.

Εκ φλογὸς ταῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίᾳ θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σε ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ θ'. Ἡ ἐν οὐρανοῖς.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπερανοῖς, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώμασιν.

Ανωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύεις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογοῦντας Θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διαμετανοίας, θεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Ωρθώσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μητέρα Θεοῦ, εὐσπλαγγνον Δεσπότην, καὶ Σωτῆρα γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Γσχὺν καθεῖλε τοῦ πολεμήτορος, τὴν θεϊκὴν σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ γενναϊότατε Οὐάρε· ὅθεν σε εὐφημοῦμεν, ἴασιν ἀφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων, οἱ πιστοὶ ἀπαρῶμενοι.

Ως φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιον, πάσῃ τῇ γῆ ἢ μνήμη σου ἐξήπλωται Οὐάρε, σελασφόροις φωνίζουσα λαίμψεσι, σοῦ τῶν σεπτῶν ἀγῶνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν σκοτασμὸν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἐώρακε, δόξῃ πολλῇ τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεκνος, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἐμεγαίλυνε· σέ δὲ γησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προσάτην, ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Ηγῆ ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σῶμα σοφῆ κατακείται ἐνθῆως ἠγίασται· ἀλλὰ δίδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐάρε καὶ πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φανεῖς Παρθένε ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα, παντελεῖ ἀπώλεια παρεδωκε· πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μιμουμένων, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

(*) Ὁρθότερον ἴσως, ἢ ῥίθμησας· καὶ ὄρα τὸν εἰς πλάτος συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου.

Ὁ Εἰρμός.

- Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἕ τολ-
- μα Ἄγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγματα·
- διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
- σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
- οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, τὸ τῆς πλάνης ἐφυγες σκότος Ἐνδοξε, καὶ τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγάζεις τὰ πέρατα· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιδέαστον μνήμη σου.

Επιπνοῖα τοῦ Πνεύματος, μυθεῖς γινώσκῃς ἔνθεον, τὸν τῶν ὄλων Κτίστην ἔγνωσ' Ἀρτέμιε· καὶ τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας, πανσόφως διήλεγξας, καὶ ὠδήγησας λαοὺς, εἰς Θεοῦ τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἤθλησας, καὶ τὸ στέφος ἐδέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεύων, διαφθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαῖς μαστιγώσεσι, παραδοὺς αἰκίζεσθαι τὸ πολυάθλον, καὶ καρτερώτατον σώμα σου, Θεόφρον Ἀρτέμιε, οὐκ ἠρήνησω τὸν Χριστὸν, οὐ ζοάνοις ἐπέδυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλλου, ἀναμμένων, τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Δόξα, Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον τιμήσωμεν, ὅτι ἠλεγξε Βασιλέα τὸν ἐχθιστον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβε, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων, ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστιανῶν σὺ ὑπάρχεις, καὶ προσφυγὴ κραταιά,

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ αἰεὶ, τῇ ἀγρύπνῳ δεήσει σου, μὴ παύσῃ πρεσβεύειν, σώζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως, πάντες, ὅτι σὲ μετὰ Θεὸν, ἔχομεν ἀντίληψιν μόνην οἱ Χριστιανοὶ καταφύγιον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ πανάμωμος ἀμναῖς, ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, βοῶσα ὀλολυγμοῖς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, ἤδη ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας ποτὲ, οἴμοι! σῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκω, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου ἀυγάζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Ἀρτέμιε βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστῆ, καὶ προστάτα θερμότατε μὴ ἐλλίπης πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Ἰέμου καὶ Θεέμου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀγίου ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν Μάκαρ.

Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν ἀγῶνα Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους κομισάμενος, τῷ φωτὶ παρίστασαι, φωτιζόμενος κατὰ μέθεξιν αὐτῶν· ὅθεν δυσωποῦμεν φῶτισσον ἡμᾶς ταῖς ἱεσίσαις σου.

Η παιδρά σου Μάρτυς ἑορτῇ, πάντας συνεκάλεσε, χαρμονικῶς εἰς πανδαισίαν σήμερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου, τὰ παλαιόματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνστάσιν· ὧν κατατρυφῶντες, πίστει σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα Μάκαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατανόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον, τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον, ἐθελούσιον ἐπεπόθησας νέ-

κρωσιν, τὴν διὰ βασάνων· ὅθεν ἀθανάτου δόξης ἔτυχες.

Θεοτοκίον.

Σάρκωθεις ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγαγεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδοξῶς γὰρ δεδοξασται.

ᾠδὴ γ΄. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρημος.

Μαρτύρων καλλωπιζέσθαι, τοῖς στεφάνοις Ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκας, τῶν μαστίγων καὶ τῶν στρεβλώσεων, τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας θεία χάριτι.

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον σου, τῆς καρδίας Πάνσοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασάνων· καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοσητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσάλευτον.

Ἰκρίῳ ἀναρτῶμενος, καὶ νιφάσι πάντοθεν, τῶν Ἰσπαραγμῶν, κυκλούμενος, σὲ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν Ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον.

Σεσάρκωται βουλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασώζων τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δῆμους ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξήνηθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρῖνον Κύριε, ἡ
• τῶν Ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ
• παρουσίας σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα, ᾠδὴ δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς.

Τὸν σρατιώτην τῷ Χριστῷ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τῷ ἐχθρῷ γενναϊότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμπαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπά, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἀνθρώπων προΐσταται.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἀγίῳ αὐτῷ, Δέσποινα ἐν κόλποις σε, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότε, Ἰησοῦ ἀνεθόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

ᾠδὴ δ΄. Ἐκλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Μιμνόμενος, τὸν ταθέντα ἐν ξύλῳ θανάτῳ, ὑψωθεὶς τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδύόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οὐκ ἔπασαι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἢ ἐπίτασις, τὴν ἄπονον λήξιν σοι, Μάρτυς σαφῶς προεξένησαν· ἧς νῦν ἐμφορημένοι, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰσαγγέλῳ, γεγονότι τῶν ἄθλων λαμπρότησι, χειρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφήν· ὁ οὐράνιος, ἄρτος ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἐνδυναμοῦσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἀμίαντον ἀφθορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὅλον με τὸν ἀνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' ἅκραν ἀγαθότητα.

ᾠδὴ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ.

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμει, πιστοὺς καταυγαίζουσα καὶ τῆς πονηρίας ἀπελαύνουσα, τὰ ζοφώδη καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ο πέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλούμενος, ἀληθῆς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας.

Υπάρχων σεπταῖς, ὠπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων ὀξύτητος, Μάρτυς ἀθλοφόρε κατεφρόνησας, ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καὶ ταφήν, ὃ ἐκ σοῦ θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταῖος εἰργάσατο.

ᾠδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Γερεῖον καὶ θυμὰ ὀλόκληρον, Μάρτυς προσενήνοχας σαυτὸν Ἀρτέμει, τῷ ἐκουσίαν σταυρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλησιν.

Ανευδότοις πλῆγαῖς συντριβέντος σου, σώματος Ἀρτέμει τοῦ καρτεροῦ σοφέ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρησας πίστει ἀλώβητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτῆρος Ἀρτέμει.

Θεοτοκίον.

Χειμαζόμενον σάλῳ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διασῶσον, Θεοτόκε Παρθένε τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν
» ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου,
» ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός
» με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηφόρον Μάρτυρα, τὸν
κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενος τρόπαια, συν-
ελθόντες ἐπαξίως νῦν, ἐν ὑμνωδίαις εὐφημήσω-
μεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, Θαυ-
μάτων τε δοτῆρα πλοσιώτατον· πρεσβεύει γὰρ
Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὶς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξαιρεῖν Ἀθλο-
φόρε, ἢ τοὺς πόνους τοὺς σου, οὓς περ
ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυ-
ρίου, καὶ τῆς χάριτος ἧς περ κατηξιώθης; οὐκ
ἐξαρκεῖ διηγήσασθαι ζῶμα ἀνθρώπινον· σοφίαν
γὰρ ἐνδεδυμένος καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλοῦτον ἐ-
μίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον, στρα-
τιώτης φανεῖς γνησιώτατος. Καὶ νῦν πρεσβεύεις
Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Με-
γαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.

Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τμηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Εἰκάδι Ἀρτέμιος πυκινόφρων ἀχένα τμήθη.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, Δούξ καὶ Αὐγουσταλιος
Ἀλεξανδρείας γενόμενος καὶ Πατριχίος, ἐτιμήθη ὑπὸ
τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτη
Γουλιανῶ δραξαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς Χριστι-
ανούς τιμωρουμένου ἐν Ἀντιοχείᾳ, αὐτόκλητος εἰς τὸν ἀγῶ-
να ὁ μακάριος ἔρχεται· καὶ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ διε-
λέγξας, τύπτεται βουνεύροις ὤμοις, καὶ τριβόλοις ὀξείσι
τὸν νῶτον ξίεται, καὶ ὀγκίνοις τὰς πλευράς καὶ τὰ βλέ-
φαρα διαπεύρεται, καὶ ὑπὸ λιθοξόων μεγίστης πέτρας διαι-
ρεθείσης μέσον ἐμβάλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀπολει-
φθεὶς, ὀφθαλμῶν στερεῖται, τὰ ἔγκατα τῆ γῆ συναλαύνεται,
καὶ τελευταίου τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίην.

Μερικῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις.

Ἀνὴρ τις, διδύμους ἔχων λίαν ἐξωγκωμένους, ἦλθε πρὸς
τὸν Ἅγιον κλαίων, καὶ τὴν ὑγίαν ἐπιζητῶν. Ἐπεσεν ἔν
ἐν στρωμνῇ μέσον τοῦ ναοῦ· καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντα,
λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος· Ὑπόδειξόν μοι τὸ πάθος σου.
Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ τοῦ ἔγκου
τῶν διδύμων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ εὐφυῶς περιδραξάμε-
νος, ἐσφιγξεν ὄσης δυνάμεως εἶχεν· ὁ δὲ ἀσθενῶν μεγά-
λως ἐδυνήθει, καὶ τὸ, Ὁ δὲ αἰ! ἀνακράξας, ἐξυπνος γενό-
μενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἄλλος δὲ πάλιν, κήλας (σπάσιμον) ἔχων δύο ἐν τοῖς
διδύμοις, ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ παννυχίας, ἀνε-

κλήθη πρὸς ὕπνον. Φανεῖς δὲ αὐτῷ ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ πᾶ-
θος γυμνώσας, καὶ ψηλαφήσας ταῖς χερσὶ, κατεσφάγισεν
αὐτόν· καὶ νύξας τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἀ-
σθενῶν, ἐξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ὑδροκλήτην ἔχων μεγάλην, τῷ Ἁγίῳ
προσῆλθε· καὶ τούτου κατὰ τοὺς ὕπνους ὁ Ἅγιος μετὰ ξί-
φους τὸ πάθος περισχίσας, δυσωδίαν οὐ μικράν τοῦ ὑγροῦ
κενωθέντος προσέφερεν. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ἐ ἀσθενῶν,
εὗρε μὲν ἑαυτὸν ὑγιῆ, τοὺς δὲ χιτῶνας αὐτοῦ καὶ τὸ ἔδαφος
δυσωδίας καὶ σήψεως πολλῆς καὶ ὑγρότητος γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐλθὼν, τοῦ κα-
ταλόγου τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τίνος διηγουμένου
αὐτὰ, ἠκροάσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῇ κεκτημένος,
βάρει τῶν διδύμων τὸ ζῆν ἀπολιγόμενος, ἀδιστακτικῶς πι-
στεύσας, καὶ τὰ πρὸς παννυχίδα ἐπιτήδεια συλλέξας, ἔ-
δραμε πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ πληρώσας τὴν παννυχίδα,
καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς λαθῶν, ὑπέστρεψεν, ἵνα
προσδεχθεὶς καταμίνων ἦν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῆ νυκτὶ ἐκείνῃ,
καταλαβὼν τὴν Ἀφρικῆν, καὶ τῆ κλίνῃ τοῦ πάσχοντος
ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· « Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγγενῆς περὶ
σεῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με ἠξίωσεν, ἔσω ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιῆς ».
Ὁ δὲ, δι' ὑπνισθείς, εὗρεν ἑαυτὸν ἐν ἀληθείᾳ ὑγιῆ, καὶ τῷ
παντοκράτορι Θεῷ εἰδίδου δόξαν.

Μὴ γνοὺς δὲ παρὰ τίνος τὸ τοῦ Θαύματος γέγονεν ἐξαι-
σιον, τὴν ἡμέραν σημειωσάμενος, καὶ τῷ μηνυθέντι προσ-
γενεὶ τὴν αὐτοῦ ὑγίαν δηλώσας, ἐξέπληξε τούτου ἀκού-
σαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ νυκτὶ, ἐν ἡ ἡ παννυχίς ἐγένετο
ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸν νοσοῦντα ὁ Ἅγιος ἴασατο.
Καὶ δραμὼν πρὸς τὸν ναόν αὐτοῦ αὐθις, ἀξίαν εἰδίδε τὴν
εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παροῦσι τὸ Θαῦμα ἐκδηλούμενος,
γράφει παρευθὺς τῷ ἱαθέντι τὴν τε ἀκολουθίαν τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ἔνομα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνοις βάρει οὐ φο-
ρητῷ πιεζόμενος, καὶ προσμείνων τῷ τοῦ Ἁγίου ναῷ, οὐ
μικρῶς ὤλκει τὴν ἴασιν ἐπιζητῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος φανεῖς,
λέγει πρὸς αὐτόν· « Ἀπελθε εἰς τὸν χαλκίᾳ Ἰωάννου τὴν
γειτουσύντά σοι, καὶ τῆς κήλης σου τῷ ἄκμονι τούτου ἐπι-
τεθείσης, αὐτὸς ἐκπυρώσας τὴν σφύραν, καὶ δούς αὐτὴν
μετὰ δυνάμεως, εὐθιῶς ἴασεται ». Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὀπτα-
σίαν πάσχοντος, καὶ μὴ βουλομένου τούτο ποιῆσαι, ὁ Ἅ-
γιος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκῆπτει. Ὁ δὲ καὶ ἔτι ἐδυ-
σχέραινε. Καὶ πάλιν φανεῖς ὁ Ἅγιος, ἔφη αὐτῷ· Πίστευ-
σον ἀδελφί, εἰ μὴ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε
ἰαθῆσῃ. Ὁ δὲ, καὶ μὴ θέλων, προσῆλθεν ἐξ ἀνάγκης τῷ
χαλκί· καὶ τῆς κήλης ἐπιτεθείσης τῷ ἄκμονι, ἐπεὶ τῇ
καταβάσει τῆς πεπυρωμένης σιδηρᾶς σφύρας, συνεστάλη
πρὸς ἑαυτὸν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγονεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄκμονα
καὶ μένον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Κἀκεῖνοι τὸ πα-
ράδοξον ἐκπλαγίντες τοῦ Θαύματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν
τῷ Θεῷ, δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνεπέμφαν.

Ἄλλα καὶ ἐκ πίστεως τις κηρούς λαθῶν καὶ ἔλαιον,
τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον διώδευε τρίβον· καὶ διερχόμενος, ἠ-
ρωτήθη παρὰ τίνος τῶν τὴν ραπτικὴν τέχνην μετερχομέ-
νων· Ποῦ πορεύῃ, προσφιλέστατέ μοι, κηρούς φέρων καὶ
ἔλαιον; Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρ-
τέμιον ἀπέρχομαι λειτουργήσων· μικρὸν ἐκείνου παρελ-
θόντος, ἀνέκραξεν ὁ ράπτης γελοῖως λέγων· Ὁ δαίνα, ὑ-
ποστρέφων φέρε μοι μίαν κήλην. Ὁ δὲ, ἀφικόμενος πρὸς
τὸν Ἅγιον, καὶ τὴν θείαν ἐκτελέσας Μυσταγωγίαν, ὑπέ-
στρεψεν οἴκαδε.

Ἐν ἑσῶ δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ὤδευε, καὶ
οἱ δίδυμοι τούτου ὑποχαλᾶν κάτω ἤρξαντο· καὶ διὰ τοῦ
διαστήματος, δι' οὗ τὸν προσφιλῆ ράπτην καταλαθεῖν ἐμελ-
λε, ταύτων ἐξωγκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφι-
κίσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἄφρωνος, καὶ σχεδὸν ἄπνευς ἦν, καὶ εἰς

λόγους και μάχαις ἄμφω τὰ μέρη γιγνάσκειν, ἐξ αἰτίας τοῦ γέλωτος, τὴν κήλην τῷ ῥάπτῃ ἀποκομίσαι, τοῦ παθόντος ἐνισταμένου τηλικούτου πάθους βάρει ὑποπισεῖν και διαβειβαίουντος, μὴ ἄλλως παθεῖν, εἰ μὴ τὰ ληρώδη ἐκεῖνα και γέλωτος ἀξία ἐξεφωνήθησαν ῥήματα· και τούτων ἔτω διαμαχομένων, και τῶν παρευρεθέντων πυθανομένων μαθεῖν περὶ τῆς μάχης, τοὺς διδύμους ἔχων βεβαρημένους, διηγούμενος, τὸν τρόπον και τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, εἰς βεβαίωσιν τούτου και τῆς ἀληθείας, κουφίσας ἃ ἐνεδέδυτο μετὰ θυμοῦ, πρὸς τὸ ὑποδεχθῆναι τοῖς ὀρώσιν ὃ πέπειθε, διὰ τῆς ἐπιλαλίας τοῦ ῥάπτου, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ὁ δὲ ἑταῖρος αὐτοῦ ῥάπτῃς τὸ, Οὐαί! ἀνακράξας, ὑπέθειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξόγκωσιν ἐπελοῦσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν και διάβασιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἐκθαμβοὶ γιγνώσκουσιν. Ἀνέπεμφαν δὲ τῷ Θεῷ, και τῷ Σεράποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδιξαμίνῳ τὸ πάθος, Θάρσει, ἔλεγον, και μὴ λυποῦ ἀδελφέ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὃ γὰρ ἐζήτεις, ἔλαβες.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Α ἡττητον φρόνημα, ἀρράγεσταίτην, ψυχῆς καρτερότητα, Ἀρτέμει κτησάμενος, ἐχθρῶν πανουργεύματα, Μάρτυς κατήρησας, μέλπων ἐμμελέστατα· Ὁ ὦν εὐλογημένος και ὑπερένδοξος.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην, βασάνων κατέσβεσας, πυρὰν Θεομακάριστε, και δρόσω τοῦ Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ἀνεκραύγαζες· Ὁ ὦν εὐλογημένος και ὑπερένδοξος.

Γάσεων χάριτας, ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκκαύματα, σβεννύεις, Σεῖα χάριτι· διώκεις δὲ πνεύματα ἐπιστασίαις σε, ἐνδοξε Ἀρτέμει· διὸ μεγαλοφώνως σε μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάσαντα, ἀθανασίαν Παρθένε πανάμωμε, Σεοπρεπῶς ἐκύησας· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τοῦ θανατῶσαι ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, και αἰωνίου καταξιώσαι ζωῆς.

ᾠδὴ η'. Κάμιμος ποτέ.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμει τὸ σῶμα, ἐκδαπανώμενος ὑπήνεγκας, ἐναποσκοπούμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν· ἦν νέμεισαι κραυγάζοντι, ἐνδοξε ὁ Δεσπότης· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αῖμασι τοῖς σοῖς ἡ γῆ καθηγάσθη, και ἰατρεῖον ἀναδεδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον, πᾶσαν κίκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπώσάμενος, και τὰ ὑπερ-

κόσμια, βραχυτάτῳ ἐξωνούμενος, τιμῶ σε Ἀρτέμει, αἵματι ἀνακράζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακλυστος λιμὴν, χειμαζομένοις ὠφθης, και θαλαττεύουσιν ἐκάστῃτε, κινδύνοις και θλίψεσι, και παθήμασιν Ἀρτέμει· ἐν ᾧ διασωζόμενοι, χάριτι μελωδοῦμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς πικρᾶ τοῦ ξύλου βρώσει, και συμπτωθέντας ὀλισθήμασι, Πάναγνε ἀνέπλασας, Πλαστουργὸν ἀποκυήσασα, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, Ἀχραντε· ὃν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**άμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Σεῖῳ προσταγ-
» ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
» δὲ Πισοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖ-
» τε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Γδεῖν ἐφιέμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, και καλλοποιῖα τῶν ἄθλων, ὠραῖσθεις, Ἀρτέμει Μάρτυς, καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραίνόμενος κατείληφας.

Ὁς ὀρθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σε φωτίζουσα, τῶν Πισῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ και φωτὸς και ἡμέρας, φωτοειδῆς, ὠφθης κληρονόμος, σκεδάζων Ἀρτέμει, τὴν ὀμίχλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορευόντες, Ἀρτεμίου τῆ μνήμη τοῦ Σεῖου Μάρτυρος· ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμασῶ, ὄντι ἐν Ἁγίοις, και καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Η θήκη σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθῳ ἀρῶσασθαι, εἰς σωματικὴν εὐρωσίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμακάκαρ Ἀρτέμει, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωποῦσάν σε Λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σε Μητέρα, Ἀγγελῶν λαμπρότητας, και τὸν ἐνδοξον Ἀρτέμιον. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς και Κύ-
» ριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέ-
» φανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖς
» τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοῦ
» τόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Παρεσηκῶς Ἀρτέμει, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύοις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, συμμαχῶν θείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἄριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος, τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φύλαττε καὶ προστατίς, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχώμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθοῦ συνήθως,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος
τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Οἶλαρός τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ κατέτρωσε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσειν, ἀπαναστήναι, τῶν κοσμικῶν σε θορύβων ἔπεισε· τότε ὀπλισάμενος Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, Παμμάρκαρ πάλιν, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διάδημα· καὶ νῦν αὐλίξῃ, ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἀγίων· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιάγαστε τῶν ἱαμάτων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑψηλίον, τῶν νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον· ἐντεῦθεν σε ἥλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ Μοναζόντων ἐδραίωμα, καὶ ποδηγέτην, τῶν σωζομένων Θεῶ ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτήριοι Ὅσιε, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένους, χά-

ριν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀρρώγηματα, καὶ ἀπελαύνει τὰ Πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, Μοναζόντων σοφὴ ἀξιάγαστε, καὶ τιμᾶ πᾶσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων, τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτώσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὠφείλε τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργεῖ θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν, αἴτησαι ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε,

Ολὴν, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδάπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ, τὸν θάνατον, οἴμοι! τρέμω τὸ κριτήριο τοῦ σὲ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· ἔπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ανθραξ, ὃν προεῖδεν ὁ κλεινός, πρῶν Ἡσαΐας σαρκουῖται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς νεύματι τῷ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος· καὶ τεχθεῖς σφαγιαζέται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἴρων ἀμαρτήματα ἀμνός ὡς ἄμωμος· ὅθεν, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορώσα, λύπης τῇ ῥομφαίᾳ ἐτίτρώσκετο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, ταῖς τῶν δαιμόνων ἐπινοίας κατήργησε· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θάρρῶν, πάσας τὰς νόσους λόγῳ ἐθεράπευσε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσιν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, κατάπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου ὡς φιλάθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εγώ εἰμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριοι μηδὲλως φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τούτου ῥῦσαί με, δείξασα καρποφόρον, ἄχραντε τῷ Υἱῷ σου, τῇ μεσιτεία σου.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐργήγορσιν πᾶσι δίδόκτα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως ταῖς παλαί, ἐκ παραβάσεως καρποῦ ὑπνώ ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐργήγορσιν, παράσχης ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ φαιδρὸν ὕμνῳ, παμμακάαρ, σῶν θαυματίων.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτειδῆ, βίον σου Μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῇ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναί με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ολοτρόπως Μάικαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἔνθεον ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιαιυγαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου Θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας, ἀθείας καὶ πολυτάραχον ἀγνοίαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνῃ τῇ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον.

Ανατείλας Ἥλιος ἐκ σῆ, Μητέρα ἀειπαρθένε ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

ᾠδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ιώμενος παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ἀσκήσεσιν Ἰλαρίων, ἐμάρανας αἰοιδίμε ἀνακράζων· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὕφανας ἱμάτιον σωτηρίου, βῶν τῷ Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰώνιων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τῆ θεόφρονος Ἀντωνίου· ὄν καὶ μιμούμενος, φωστὴρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα τῇ βουλήσει μόνῃ μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρα σου Θεομητορ· ὃ νῦν κραυγάζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

Εν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρῆς με· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Αντωνίου τοῦ θείου ἐζηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὤμων σου ἔλαβες τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμναν, τῇ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας· ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυματίων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι. Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ἕρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάιτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παραδείσον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπραχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὸ καὶ βῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μητέρα τὸν Δυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῇ καρδίας τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἐβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ δέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε αἰμοῖ καὶ ἦλυσ μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ωδή δ'.

Ἕμῶ σε ἀκοῆ γάρ Κύριε.

Νεκρώσας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν χειμάρρουν τῆς ἀνομίας, Ἰλαρίων Ὅσιε (*), δαιμόνων τε τὰς μεθοδείας φυγῶν, ἐν γαλήνῃ, Θεοῦ Πνεύματος, μετὰ δικαίων Πατέρ ἀναπέπαισαι.

Υδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν δακρυῶν, τὴν τῆς ψυχῆς ἄβυσσον, πολυκαρπον τῆ γεωργία σαφῶς τοῦ Σωτῆρος πᾶσιν ἐδειξας, τῶν Ἀσκητῶν πληθύνοντας τὰ συστήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κρατυνόμενος Ἰλαρίων, πονηρίας πνεύματα κατέρραξας· καὶ τῆ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθενῆντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, καὶ παστάδα ἔμψυχον, Θεομητορ εὐλογημένη, καὶ νοητὴν τράπεζαν, καὶ λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξανάτελλε, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸ ἀπαύγασμα.

Ωδή ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ἀστραπή, καθαρότητι βίβη καὶ πολιτεία, τῆ τῶν Ἀσωμάτων ὁμοιουμένη, λάμψας ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελάυνεις Θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων θεόφρον θαυματουργίαις, καὶ χάριτι θεία πεφωτισμένος, πᾶσιν ἐγνώσθης, θησαυρὸς Ἰλαρίων, ἱαμάτων Πατέρ θεόληπτε, ἄλλος τις Προφήτης Θεοῦ γνωριζόμενος.

Αἴγλη τῶν σῶν, ἰλαρώτατε Πατέρ κατορθωμάτων, τὰς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυνάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων ματίας, ἀφαρπάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, θείας δαδουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις καθορωμένην, ὑπόστασιν μόνη εὐλογημένη, τίκτεις ἀφράστως, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, σαρκωθέντ' ἀδὲ οἴκτον ἄφατον. Τοῦτον οὖν δυσώπει, φρουρήσαι τοὺς δούλους σου.

(*) Ἡ ἑναρθρὸς λέξις, τὸν χειμάρρουν, φαίνεται εἰς ἐπισημαστικὴ τῶν πρὸ αὐτῆς, τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς. Τὸ δὲ χειμάρρουν ἔχει πληθυντικὸς οὐτως· τῶν χειμάρρων τῆς ἀνομίας, τὴν παραχρῆν Ὅσιε, μᾶλλον σύμφωνον τοῖς τοῦ Δαυὶδ, σφ' ὧν ἐλήφθη· Καὶ χειμάρροι ἀνομίας ἐξετέραξάν με (Ψαλμ. κ'. 4). Ἀλλ' ἴσως ἦν ὀρθότερα ἢ σύνταξις, εἰάν τὸ ἄρθρον « τὸν » μετεβάλλετο εἰς τὸν σύνδεσμον « καὶ » συνδέοντα τὰς δύο μετοχὰς· νεκρώσας καὶ φυγῶν.

Ωδή ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Μοναρχία λατρεύων Θεότητος, τὸ τῆς ἀναρχίας πολυαρχον ἠλεγξας, εἰδωλικὴν δυσσέβειαν, καταργήσας θεόφρον τῆ χάριτι.

Ανατείλας ὡς φοινίξ ἐξήνησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πατέρ ἡμῶν Ὅσιε, τῆ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Καθαρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων αἰοδίμε, πλουτοποιοῦ χάρισμα, πρὸς Θεοῦ Ἰλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρος Παρθένε ἐκύησας, καὶ διακωνίζεις Παρθένο ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σε τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλιμένος, τὴν
• **Ε**νεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου,
• ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με
• ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένο.

Ὡς φωστῆρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σε Ἡλίου, συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὑμνοῖς· Ἐλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοσίας, ἀπαντας ἀναβιβάζων πρὸς θεῖον ὕψος, Ἰλαρίων τοὺς βρωῶντας· Χαίροις ὦ Πατέρ, τῶν Ἀσκητῶν ἢ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος.

Ερασθεῖς τῶν τοῦ Χριστοῦ θεῶν παραγγελμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κόσμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσῆλθες προθύμως αὐτῷ, καὶ ἐγένου ἀστήρ, φωτίζων τὰ πέρατα πάντα, τῆ αἴγλη τοῦ Πνεύματος· διὸ προσπίπτων καθικετεύω σε· Φώτισον κάμου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμνήσαι τοὺς σοὺς ἀγῶνας, οὓς ἐπεδείξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ἧς περ νῦν ἀπολαύων, μνήσθητι τῶν ἐκβωώντων· Χαίροις ὦ Πατέρ, τῶν Ἀσκητῶν ἢ κρηπίς.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου.

Στίχοι.

Ἐν δάκρυσιν πρὶν καὶ πόνοις σπείρας κάτω,
Ἰλαρίων θέριζε νῦν χαίρων ἄνω.

Ἦστατα Ἰλαρίων κοιμήσατο εἰκοσδιεπρωτῆ.

Ὁ Ὅσιος οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῇ Γαζαίων πόλει γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, υἱὸς γεννητῶρων ἀπίστων. Ἐρωτῆ δὲ παιδείας ἀφίκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ παιδευθεὶς, καὶ τῶν εἰς Χριστὸν πίστιν δεξάμενος, ζηλωτῆς τοῦ μεγάλου Ἁν-

τωνίου γέγονε, και ἔμεινε παρά τῷ χρόνῳ οὐκ ὀλίγον· και ὑποστρίψας ἐν τῇ πατρίδι, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονίων τελευτήν, τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς διένειμεν. Εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον, και ἄκραν ἀσκησιν ὑπέβη, πολλῶν θαυμάτων γέγονεν αὐτουργός· και πολλὰς διαμύφας πέλεις και τόπους και χώρας, οὕτω τὸν βίον διήνευσε, βίου τὰ ὅλα ἔτη ὀφθοῦντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Γαίου, Δασίου, και Ζωτικοῦ.

Στίχ. Εἰς ἀλμυρὸν θαλόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ, Γλυκὺν τρυφῆς πίνουσι χεῖμάρρουν ἄνω.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικαμηδείᾳ διάγοντες, και παρρησιασαμένοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπικείμενα κατίστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνώσθησαν, πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, και τὰς πλευράς καταξανθίντες τριχίνοις ὑφάσμασιν. Εἶδ' οὕτω, λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἕξα ρηθίντων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπέρριψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων νεοφανῶν Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, και Πέτρου.

Στίχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος σὺ στεφανίτας ἔχεις, Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἑνὸς ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, και Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Τὴν Θεοδότην, ἐκ ξίφους τετμημένην, Θεῷ δοτὴν ἐγνωμεν ἀγνήν θυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε, Τετμημένος σοι Σωκράτης στεφοκράτης.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλέως εὐγενῶν γονίων ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δὲ τινὶ ἀπελοῦσα, και ἡσυχάζουσα, διεγνώσθη· και κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχοντος τῆς Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρμασθεῖσα, ζέεται, και εἰς φούρνῳ ἐκπυρωθῆντα ἐμβάλλεται. Τῇ τεῦ Χριστοῦ δὲ χάριτι διασωθεῖσα, ἀγεται παρὰ τοῦ Ἀρχοντος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐνθα ἦν ὁ Πρεσβύτερος Σωκράτης· ὅς, τῶν Ἑλλήνων πάνθημον ἰορτήν ἐκτελούντων τοῖς δαίμοσι, και προσκυνόντων τοῖς εἰδώλοις, ζήλου πληθεὶς, και τὸν βωμὸν καταστρίψας τῶν θυσίων, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Θεοδότη, ἀνακαθεῖσα θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, και μὴ πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τραθεῖσα, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Αἶμα τραχήλῳ τοῖς πρὶν ὄμβροισι δακρῶν, Κρινῶν, συνισᾷς εὐκρατον κράσιν Μάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, και τῶν θαυμάτων ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελήλυθε, τὴν γῆν· Πάτερ Ὁσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πᾶσιν ἐπιλάμπουσα πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῶ τειχιζόμενος, τῷ τοῦ Σωτῆρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φραγμάτων ἐπὶ σὲ Πάνσοφε· αἶδε γὰρ ὁ ὕψιστος Θεὸς, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὁ στύλος ἀκράδαντος, οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσαλευτος, ὠραῖθης δὲ ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδούς ἰάματα, βρύων θεῖα δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀενάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη Παρθένος σε, δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα, τῷ πάθει τῆ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι' εὐσπλαγχτίαν και συγκατάβασιν.

Ῥδὴ η'. Κάμινος ποτέ.

Θρόνον ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένεθ, θεῖα συνέσει λαμπρυνόμενος, και θεῖοις προσταγμασι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, και ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὁσιε, Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βασιζων, τὸ τοῦ Κυρίου ὄφθης Ὁσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, και θαυμάτων ἐπιδείξεως, και καθαρᾶς βιώσεως, Ὁσιε, Ἰλαρίων, τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηνε.

Υἱοθετηθεῖς, τῇ χάριτι τῇ θεῖα, συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, και πλοῦτον οὐράκον, βασιλείαν ἀδιάδοχον, ἀπειλήφας θεοπέσει, κράζων· Ὑπερυψῆτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μύρον νοσητῶν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱὸν τέτοκας (*), ἀτμοῖς τῆς θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιάζοντα, και τῆς φθορᾶς ῥυόμενον, κράζοντα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός:

Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς ἐνεργείαις διεμέριζε, τῷ θεῷ προσταγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσιζουσα ψάλλοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἁγίων σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξίωσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἀγίως Ὁσιε· και ὡς πεφηνότι δικαίῳ, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, και ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

(*) Ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἀσρατος, ἐνθα ἡ Νύμφη λέγει· Καὶ ὁ σμή μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα, μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομά σου (α', β').

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ δεξάμενος, καὶ ζωῆς αἰωνίου σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτε.

Οὐ κέδρος ὑψικόμος, δι' ἀρετῆς ὑψούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κήπος, ὡς εὐθαλής, Παραδείσος ἑφθης, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναβλύζουσα.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τῆ Λόγου Παρθένης Θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκοτισμένα· διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ ἱλαρόν σε Πάτερ, καὶ καθαρῶτατον ὄρων, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων ταῖς ἐνθυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ Μοναζόντων τὸ κλέος.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένη, τούτων ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ολος ἀνακείμενος, διὰ παντός τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσασιν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δὲ, θεωρίας Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας· διό γε γένόμενος θείων δεκτικὸς διαδόσεων, ἰσέων χαρίσματα, καὶ θεοσημείας ἐπλήτησας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χηρῶσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισηλίον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητῶς ὡς ἥλιος διεληλύθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, ταῖς ἀκτῖνας τῶν θαυμαμάτων σου· διό Προφήτην σε καὶ θαυματουργὸν ἀνεκλήρυτον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον. οἱ τῆς εὐποιΐας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον ἀπολαύοντες τῶν σωῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίβ τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὑπερβάς τῇ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα, καὶ ἀσαλεύτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶν τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ὀξύτητι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἀγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὸ ἱλαρόν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίου ἰδὼν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοί, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς αὐλίζη μακάριε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὄλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγέννημαι, ὄλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παιδῶν βέβηλος, ἕως γῆρας μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἶροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου ἀπορρήτως τεκοῦσα, τοῦτον καθικέτευε δοῦναι τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλῳ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα ἢ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον, καὶ δοξασθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένη καθικέτευσον, τὸν Υἱόν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δεξήταί μοι τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πανάγνος ὡς εἶδὲ σε, Σταυρῷ κρεμάμενον ἐθελουσίως, κατανοοῦσά σε· τὴν δύνα-

στείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, και ὀδυρομένη ἀνεβόα σοι· Τέκνον, μή με λίπης τὴν τεκοῦσάν σε· δός μοι λόγον Υἱέ μου, μή με σιγῶν παρελθῆς, Λόγε Θεοῦ τὴν δούλην σου.

Και τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, και· Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου και Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως τοῦ Θαυματουργῆ και τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' και ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολος, ἀνακείμενος Θεῷ, θείων πληρωτῆς προσταγμάτων, ὠφθῆς Ἀβέρκιε· χάριν δὲ δεξάμενος, ἐξ ὕψους Ἁγίε, νοσημάτων ἀπήλαξας, ποικίλων ἀνθρώπους, δαίμονας ἀπήλασας, βωμούς κατέρραξας· γνῶσιν ἐνεφύτευσας θείαν, τοῖς τῆ ἀγνώσιᾳ ἀθλίως, πρῶν κινδυνεύουσι μακάριε.

Θεῶν, διδαγμάτων ἀστραπαῖς, ἔλυσας πολύθεον νύκτα, Πάτερ Ἀβέρκιε· ὀρθρος δὲ ἀνέτειλας, υἱοὺς ἡμέρας τελῶν, τοὺς ἐν ζόφῳ ὑπάρχοντας, τὸ πρὶν Ἱεράρχα, θαύματα παρὰ δόξα ἐπιδεικνύμενος· ὅθεν τὴν ἀγίαν σε μνήμην, πίστει ἐορτάζομεν πάντες, ἀνυμνολογοῦντές σε θεόπνευστε.

Σκεύει, ἐν ἐνὶ θαυματουργῶν, οἶνόν τε και ἔλαιον Πάτερ, και εἶδος ἕτερον, ἦνωσας τηρούμενα ἐν τῷ προχέεσθαι, ἀμιγῆ θεία χάριτι· θερμῶν δὲ ὑδάτων, χάριν δι' ἐντεύξεως, βλύσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύων πάσας, τῶν προσερχομένων ἐν πίστει, και μακαριζόντων σε Ἀβέρκιε.

(*) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ ἐν Ἐφέσῳ οὗτοι Ἁγιοὶ Παῖδες ἑπτὰ ἐορτάζονται και κατὰ τὴν δ' τοῦ Αὐγούστου· και ἡ μὲν τῶν δύο τούτων ἐορτῶν ἐτάχθη ἰσως διὰ τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀφύπνωσιν αὐτῶν ἐπὶ Δεκίου, ἡ δὲ, διὰ τὴν ἐκείθεν πάλιν ἐξέγερσιν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ· ἀδηλον ἕως πάντας διὰ τί και κατὰ τὴν α'. Σεπτεμβρίου ἀναφέρονται ἐν τῷ πρώτῳ Ἰδιωμῆφ τῶν Ἀποστίχων. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὸ χειρόγραφον ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν Προσόμοια τοῖς ἐνταῦθα, ἕτερον δὲ Κανόνα, πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φαραῶ, ἀνώθυμον και ἀνευ Ἀκροστιχίδος. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ χειρογράφου και τὸ ἐνταῦθα Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.

Και τρία τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Παρανόμου προσταγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρόνησαν· και δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τὸν σύνδεσμον· και ἀξίαν κοσμικὴν, ἀπώσαμενοι ἔλαβον, τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοὺς περιδόξως ἐκτελέσαν, και τὴν ἀνω προξενῆσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Εαυτοὺς πρὸς τὰ σκάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἁγιοι, καρτερῶς γυμνάζοντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τὸν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχὺν, χαρηγῆσαι και δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλόανθρωπος οἶδεν ἀφύπνωσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντα θειαρτικῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίῳ μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προστίθεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθάνοντο, οὕτω και νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο· εἰς γὰρ πίστῳσιν νεκρῶν ἀναστάσεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὅπερ γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, στερεοῦνται ἐν τῇ πίστει, δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα, Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυματουργε θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, και ἀποστολικῶν ἀξιώθεις χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσθευε ρύσθηται ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονὴ τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, και Προφητῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ προστασία, και ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τῆτό σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, ἐν κυμβάλοις ψαλμικοῖς, και ἐν φωναῖς ἀλαλαγμοῦ, αἶνον Θεῷ ἀναπέμφωμεν, τῷ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐμφανίσαντι, και τῆς πρὸ τριακοσίων δύο και ἑβδομήκοντα τετελευτηκό-

ταῖς χρόνων (*), Ἁγίου Παῖδας ἑπτὰ, δι' ἰκτεσίας εὐσεβοῦς Βασιλέως ἀναστήσαντι ἐκ χοῦς, εἰς πτώσιν ἀπίστων ἐχθρῶν, καὶ αἰσχύνην αἰώνιον, δόξαν δὲ καὶ ἔπαινον τῶν φοβουμένων αὐτόν· οἶδε γὰρ Κύριος, δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· θῆλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβουμένων αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ κατὰ σαρόν, οἰκητήριον ἄχραντε· χαῖρε θείον ὄχημα, τοῦ Λόγου θεοχώρητε· τὸ θεότευκτον χαῖρε παλάτιον· θεοπάροχον χαῖρε θησαυρίσμα· θαλαμος ἔμφυχος· Θεοῦ θεία τράπεζα, καὶ κιβωτὲ, καὶ δοχεῖον ἄμωμον, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένοσ ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θρωοῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶσ ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶσ σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱεράρχου· Κανόνα πίστεωσ.

Καὶ τῶν Μαρτύρων· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆσ Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἀθερκίου μέγιστον ἐξάδω κλέοσ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη φαιδρᾶ, τῆσ Τρισηλίου Θεότητοσ, κατὰ ταυγασθεῖσ Ἀθέρκιε, φῶσ ἐχρημάτισασ, τοὺσ ἐν σκότει φωτιζων, καὶ πᾶσαν τῶν δαιμόνων, λύων σκοτόμειναν.

Βίον ἐν γῆ, ἔσχεν Παμμακάκαρ οὐράνιον, μετὰ σαρκὸσ ὡσ ἄσαρκοσ, πολιτευσάμενοσ, καὶ τὰ πάθη νεκρώσασ, καὶ τῆσ ἱερωσύνησ, χάριν δεξάμενοσ.

Εχων ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φθεγγόμενον, τῆσ ἀλογίασ ἔλυσασ, τοὺσ ματαιόφρονασ, τῶν δαιμόνων τεμένη, καὶ ξόανα τῆσ πλάνησ, καταστρεψάμενοσ.

(*) Οἱ χρόνοι οὗτοι κατὰ μὲν τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἀριθμοῦνται 198, κατ' ἄλλοι δὲ, 184 μόνον.

Θεοτοκίον.

Ρητορικαί, γλώσσαι σοῦ λέγειν οὐ σθένουσι, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν· Θεὸν γὰρ τέτοκασ, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τὴν ἑπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσησ τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν θείαν καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺσ σέβοντασ, ὡσ τῷ μεγάλῳ Μάρτυρεσ φωτί, παρεσῶτεσ θεόμεθα· περιφανῶσ πρεσβύσατε, παθῶν ἀγλύοσ ἐκλυτρώσασθαι.

Ηνίκα τὸ δυσσεβὲσ καὶ ἄλογον, ἔγνωτε πρόσταγμα, παρακελεῦον θῦσαι βδελυκτοῖσ, τῷ Θεῷ τοῖσ προστάγμασιν, ὡχυρωμένοι Μάρτυρεσ, ἀπαρασάλευτοι γεγόνατε.

Νηστείασ καὶ προσευχαῖσ προσείχετε, κατακρυπτόμενοι, καὶ ἑαυτοὺσ πρὸσ πάλην δυσμενῶν, ἐτοιμάζοντεσ Ἁγιοί· ὅθεν ὑμᾶσ ὁ Κύριοσ, ἀπαρατρώτοσ διεφύλαξεν.

Θεοτοκίον.

Εύρών σε καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσησ τῆσ ἐκτίσεωσ, ὁ καθαρὸσ ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοκίσαι βουλόμενοσ, τὴν ἐν Ἀδάμ οἰκήσασαν, παρανομίαν ὡσ φιλόανθρωποσ.

Τοῦ Ἱεράρχου· Ὡδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶσ.

Καὶ λόγοισ ἱεροῖσ καὶ ἐπιδείξεσι, θαυμάτων Ἀθέρκιε παραδόξων, τῆσ τῇ πλάνῃ θαλαττεύοντασ, σωτηρίασ πρὸσ ὄρμον καθωδήγησασ.

Ιάσεισ ἐνεργῶν, τελῶν ἐξαισία, δαιμόνων ἀπειργῶν ταῖσ φαντασίασ, σωτηρίασ πᾶσιν αἴτιοσ, τοῖσ πλουτέσι προστάτην σε γεγένησαι.

Ο λόγοσ ἱεροσ, ὁ βίοσ ἐνθεοσ, ὁ τρόποσ, τοῖσ θαύμασι διαλάμπων, ἡ ζωὴ σου Πάτερ ἐνδοξοσ, καὶ ὁ θάνατοσ τίμιοσ γεγένηται.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων ὁ Θεὸσ τὸ πρὶν ἀόρατοσ, ὠράθη Παρθένε δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ γαστροσ σου σωματούμενοσ· διὰ τοῦτο σε πίστει μακαρίζομεν.

Τῶν Μαρτύρων· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσήχθητε Βασιλεῖ, ὁμολογήσαι δυσσεβεῖ Μάρτυρεσ, τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, τοῦ ἐν οὐρανοῖσ βασιλεύοντοσ.

Τὴν πίστιν περιφανῶσ, ἐνδεδυμένοι ὡσ φαίδρον θώρακα, τοῖσ τοῦ ἐχθροῦ βέλεσιν, ἀτρωτοί ἐμείνατε Μάρτυρεσ.

Αντέσθητε ἀνδρικῶσ τῷ παρανόμῳ Βασιλεῖ Ἁγιοί, σέβασ ὑμῖν ἄλογον, φέρειν τοῖσ εἰδωλοῖσ προστάττοντι.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ἐκ τῶν σῶν, θείων αἱμάτων ὁ Χριστὸς ἄχραντε, καταστολὴν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐύφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱεράρχης ἐδείχθης χρίσμα σεπτὸν, περικειμένος Πάτερ θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι, τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θείων, θαυμάτων κοσμούμενος, ἐνεργεῖς σημεῖα, καὶ θαύματα ἀπειρα, νόσους θεραπεύων, καὶ τῆς δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα, ἐπιστρέφων Ἀβέρκιε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκαταλαβε.

Ὡς στύλοι ὑπάρχοντες, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὰ τεῖχη ἐρρήξατε, τῆς ἀπιστίας σοφοί, ἐπτάφωτοι Μάρτυρες· ὅθεν πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἰρέσεως ζάλην, ἐλάσαντες πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ε'καίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγεῖρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρήμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σε· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἱεράρχου· Ὡδὴ δ'. Ὑμνῶ σε ἀκοῇ.

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεψας, καὶ πολιτεία λαμπρᾷ· διὰ τοῦτο σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ε'λέους, θελητὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος Θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἴασιν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, τὴν θαυμαστὴν ποιήσασθαι Ἀβέρκιε.

Ἰονίμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας· ἐνθέμενος ταύταις γὰρ Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπὸρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορευῆς ἐθέρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ἰάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βασιτάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον θεόνυμφε.

τῶν Μαρτύρων. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Ὡραιώθησαν οἱ Παῖδες ὠραιότατως, τῷ τοῦ παντός Δεσπότη, οἰκειούμενοι· ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλβον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἄφθαρτον.

Ὡς εὐγένειαν τὴν ἄνω ἠγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες ἠδύλως, εἴλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι.

Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκίησας τὸν προόντα, γηγρακῶτα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένε, θείαις ἐπιγνώσεσι· διό σε δοξαζόμεν.

Τοῦ Ἱεράρχου· Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοὺς, ἐπὶ πέτραν καρδίας Θεόφρον πόδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβαν λίθοις ἀπονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἰατρὸν, τῶν ποικίλως νοσοῦντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὁδηγίαν, τὴν μυροθήκην, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν ἱερομύστην, τιμῶμεν Ἀβέρκιον.

Ὡς ἐνὶ, τῇ προσάξει σε σκεύει μετὰ ἐλαίῳ, ἕτερόν τε εἶδος ἐμβεβλημένα, καιρῷ ἰδίῳ, ἀμιγῆ παραδόξως ἐκκενοῦται τὴν ὑπερβάλλουσαν, χάριν σε δηλοῦντα, θεόφρον Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομοῦνται· τίκεις γὰρ ἀσπόρως Θεὸν Σωτῆρα, καὶ διαμένεις παρθενεύουσα πάλιν· ξένον θαῦμα! ὅθεν Μητέρα σε, τῆ Ἐμμανουὴλ εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

τῶν Μαρτύρων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην, Ἰαμβλίχον, Μαρτῖνον τε τοὺς φωστῆρας, τοὺς τὰ πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αἰνέσωμεν πιστοί, Ἀκτωνῖνον τὸν ἐνδοξαν, Ἐξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθῳ, τὸν πάνσοφον δοξαζόντες.

Ρέοντων καὶ φθαρτῶν, ἀντηλλάξασθε Ἅγιοι, τὰ ἄφθαρτα καὶ μηδόλωσ, παλαιούμενα· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πώρωσιν Ἄγνη, τῆς ψυχῆς μου διάλυσον, καὶ δίδου μοι εὐαισθητός, τοῦ Υἱοῦ σου προσέχειν, τοῖς θείοις ἐπιτάγμασιν.

Τῆ Ἱεράρχῃ. Ὡδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Εξ Ἑώας εἰς Δύσιν ἐπέδραμες, τῆς δαιμονικῆς καὶ δεινῆς ἐνοχλήσεως, τὴν Βασιλίδά Ὅσιε, ἀπολύων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ξένος κόσμου ὄφθεις ἱερώτατε, ξένα καὶ φρικτὰ ἐπετέλεσας θαύματα, καὶ περιῶν ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆ δε ἀπάρας Ἀβέρκιε.

Αῖσραπόμορφος Πάτερ ὀρώμενος, τὰς δαιμονικὰς καθυπέταξας φάλαγγας, γέγειν τὴν σὴν Ἀβέρκιε, ἀπειλὴν μὴ σθενήσας θεόπνευσε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σὲ Παναγία Θεόνυμφε, οἱ νενεκρωμένοι ζωῆς ἠξιώθημεν· καὶ τῆ φθορᾷ δουλεύοντες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσαμεν.

Τῶν Μαρτύρων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπερθεν, εἰδωλικοῦ πελάγους ἐκπλέοντες, οἰακίζόμενοι ὄπλω, τοῦ Σταυροῦ λιμένας τοὺς αἰωνίους, Ἀθλοφόροι, νῦν ἐφθάσατε θέσει θεούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοῖς τῶν δακρῶν τὸ ἔδαφος, τῆ πρὸς Θεὸν ἰκεσία, ἐκοιμήθητε χρόνοις πλείοσι· καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Ω θαῦμα! πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαντες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεβαίαν πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν ἐμφράττοντες στόματα. Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς σαρκός μου Παρθένε τὸ φρόνημα, ἢ τὴν Ζωὴν τετοκυῖα, τὴν θανάτῳ θάνατον καθελούσαν, καὶ τοὺς Παῖδας, παραδόξῳ ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
- » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
- » κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
- » σου ρέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαῖς.

Ως ἱερέα μέγιστον, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνον, ἢ Ἐκκλησία γεραίρεισε ἅπασα, ἢ τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε· ἦν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις. περιφύλαττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον, ἐξ αἰρέσεως πάσης, καὶ ἄσειστον πολυθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Ως πολὺς σου ὁ πλοῦτος τῆς χάριτος! ἀριθμὸς δὲ οὐκ ἔστι τῆς δόξης σου· ἐκ μὴ ὄντων γὰρ πάντα παρήγαγες, ὄρατὰ καὶ ἀόρατα Κύριε. Αὐτὸς ἔν φιλάνθρωπε, δώρησαι τῆ βεβηλῶ καρδίᾳ μου αἴνεσιν θείαν, ὁ ὑπ' Ἀγγέλων ἀπαύστως ὑμνούμενος, ἵνα τὸν Ἱεράρχην τιμήσω, τῶν ὡς ἀληθῶς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χοῖ θνητῶν νόμῳ,
Θεὸς Θεῷ πρόσεισι, τῷ φύσει θέσει.

Εἰκαδὶ δευτερὴν Ἀβέρκιος ὄχητο γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, Φρυγίας Σαλουταρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίου, θαυμάτων πολλῶν καὶ ἰάσεων αὐτουργός. Οἶνον γὰρ καὶ ἔλαιον μετὰ καὶ ἑτέρου εἶδους ἐν ἀγγεῖῳ βληθέντων, ἐνὶ ἀσύγχυτον φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κράσιν πιποίηκε δι' εὐχῆς· καὶ λίθον μέγιστον προσέταξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ δαίμονος ἀπὸ Ῥώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ τάφῳ αὐτοῦ προσέπηξε· καὶ θερμὰ ὕδατα διὰ προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἐξήνεγκεν. Οὕτω βιώσας ἐν ῥασιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίου, Ἐξακουστωδιανοῦ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροὺς ὕπνου,

Ἐπνώσαν αὐθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον (*).

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότῃς καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος ἀχένας,
Καὶ Μάρτυς ἐστίν, οὐ θύτης Χριστοῦ μόνον.

Θεοδότην ἄγχουσι καὶ Γλυκερίαν,
Θεοῦ γλυκείας ἠγαπηκυίας δόσεις.

« Στῶμεν καλῶς, καὶ θῶμεν ἀχένας ξίφει »
Ἀθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος ὢν, καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκράτηθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς καὶ ξεσθεὶς, καὶ ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπέστη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡράκλειος ὁ στρατιωτικῆς,

(*) Τὸ δι' Συναξάριον αὐτῶν δρα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Ἀγούστου.

ἐπίστευσι τῷ Χριστῷ, καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τιμωρηθεὶς πρότερον, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Θαυματοργήσας δὲ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, ἔτι δὲ καὶ γενόμενος ἐκ τῶν πλιγγῶν ὑγιῆς, τῇ τοῦ Κυρίου ἐπισκίψει καὶ χάριτι, ἐπισπάσατο πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ γυναῖκας τινὰς τέσσαρας, Θεοδότην καὶ Γλυκερίαν, Ἄνναν καὶ Ἐλισαβὲτ· αἱ τινες ἐνώπιον τοῦ Ἡγμένου, ἐλίγησαι τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ὑστερον δὲ πάντων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, τῷ ξίφει κρουθεὶς, ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυστῆ.

Οὗς θεῖος ποιμὴν, ὡς θαυματῶν αὐτουργῶν τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντεύξει Πάτερ ἐχορήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, κάθαρσιν λεπροῖς, εὐδρομίαν τοῖς χωλοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κηρύττει τὸ σὸν, τερατούργημα σοφὸν εἰς τὸν αἰῶνα, θερμῶν ὑδάτων ἢ ἀνάβλυσις, βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ὃν ἐκ τῆς Ῥωμαίων μεγίστης, μετηνέγκατο πόλεως, τὸ πονηρὸν ἐξελαθὲν πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προσηγήσω ὑψηλὸς ἐν θεωρίαις, καὶ ἐνεργείας καὶ δυνάμεσιν, ἀποδεχθεὶς Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, θεραπευτῆς, ὃ κραιγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ε'τέχθη ἐκ σοῦ, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰώνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελήσειν, αἷα Θεὸς τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ, Ἐξακουστωδιανόν, Μαρτινιανόν, ἅμα Ἀντωνίνῳ καὶ τὸν εὐκλεῆ, Ἰωάννην, Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ Χριστοῦ τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Ε'γκεκρυμμένοι, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδότε νῦν χεσθε, παῦσαι φανερόν τὸν φθόνον τοῦ θυσεβοῦς, κεκρυμμένως· καὶ θανόντες δὲ τὴν φοβεράν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαις οὐδόλως, παρανομούντων κατεκάμφθητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι θεοστυγῆς· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ λείψανα, ἀγιασμόν λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Οφθης Ἀγγέλων, Θεοκυῆτορ ὑπερέχουσα· ὠφθης Ἀθλητῶν κραταίωμα ἀληθῶς· ὠφθης πάντα γενεα διὰ σωσμά, τῶν γινωσκόντων σε, παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Ο περιδέξιος Ποιμὴν, ἢ ἀκένωτος πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, ὁ τῶν Πιστῶν στηριγμὸς, ὁ μέγας ἀστὴρ ὁ πολύφωτος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος τιμάσθω.

Σὺ ὡσπερ φοίνιξ ψαλμικῶς, ἐξανθήσας ἐν αὐλαῖς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐπληθύνθησ ὡς κέδρος, καὶ ὡς ἐλαία Σοφὸν, ἐφάνης ἐλαίῳ τῶν ἔργων σου, πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα ἐν πίστει.

Ορθὸς ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανῶς καθάπερ, πόλις ἐγνωρίσθησ κειμένη, καὶ βυθισθεῖσαν τὸ πρὶν, τῇ πλάνῃ Ὅσιε τὴν πόλιν σου, πόλεως τῆς ἄνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον.

Γ'δοῦ ἡ κλίνη Σολομών, ἣν κυκλοῦσι δυνατοί, ὡς αἱ προρρήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας, ἐν ἧ Χριστὸς ὁ Θεὸς, σαρκώσας θεῖα ἀνεπαύσατο, ἢ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χαίρει Ἐφεσίων ἢ λαμπρά, σαφῶς Μητρόπολις, ὑμᾶς πλουτίσασα, πρὸς τὸν Πανάγαθον Ἅγιοι, πρεσβευτὰς καὶ ἀντιλήπτορας, ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θέαμα, τῇ ἐγέρσει τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Α"γρυπνοὶ ὠράθητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοίμησιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμήσαντες κύματα, ἀπιστίας καὶ ἐμφράττοντες, ἀρετιζόντων ἐμφανῶς, ἄθεα στόματα, παραδόξως νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμασία.

Ρήγνυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάγιος κείμενος, νεκρὸν ἀναίσθητος, ὁ πρὶν καυχόμενος ἄμετρα, καὶ οἰκῆσει σκοτιζόμενος, καὶ μεγαλύνεται Χριστὸς, ὁ μεγαλύνων ὑμᾶς, ὃ βωμέν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Γ'ερολογίαις ἱεραῖς, ὑμνολογήσωμεν τοὺς Παῖδας σήμερον, οὓς περ κατέστεψε Κύριος, ἀμαράντοις διαδήμασι, καὶ ἐμεγαλυνε, πελλῶν θαυματῶν λάμπεσι, μελωδοῦντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νισοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμὴν, ψυχὴν θεραπεύσον, καὶ τὸν ἐνόητα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον· καὶ τῷ βήματι παραστήσον, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὄλον σωζόμενον, ἵνα μελπω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραζε· πυρὸς δὲ δυναμὶν ἐσβεσαν, ἀρετὴν περὶζωσάμενοι, οἱ εὐ-

» σεβείας έρασάι, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
» λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἱεράρχου.

ᾠδὴ Δ΄. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ως φωταυγής σου ὁ βίος, ὡς ὠραῖοι οἱ πό-
δες· ὡς λίαν θαυμαστή ἢ πρὸς Θεὸν, νεύ-
σις ὁμοῦ καὶ οἰκείωσις· ὡς μεγίστη ἢ χάρις, ἢ
ἀνωθεν δοθεῖσα σοι σοφέ· διὰ τοῦτο ἐν πίστει,
τιμῶμέν σε Ἀβέρκιε.

Σέ τὸν ὁμόσκηνον πάντων, τῶν Ἀγίων Μαρ-
τύρων, τὸν σύνθρονον τῶν Δείων Μαθη-
τῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν καὶ
Ὀσίων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Λειτουργῶν, τὸν
συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Ἀβέρκιον.

Ηπαναγία σου μνήμη, ἀπλουμένη ἐν κό-
σμῳ, φωτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς,
φέγγει πλουσίῳ ἐν χάριτι· ἦν τελούντες ἐκ πό-
δου, παθῶν ἡμᾶς, καὶ σκότους πειρασμῶν, ταῖς
πρεσβείαις σου ῥῦσαι, δεόμεθα Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχνίαν, ὁ Προφήτης προ-
βλέπει, λαμπαδίον τὸ Δεῖον ἀληθῶς, ἐν
ἑαυτῇ ἐπιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μό-
νον ὑπερούσιον Θεὸν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἐκ
σοῦ ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρου.

Ιδὲ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, Δαυὶδ ὁ Δεῖος
ἀνεβόα· ἀλλ' ἢ οἰκεῖν ἐν ὁμοιοῖα, ἀγίους
Παῖδας σεπτὰ σκηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτί-
στην ἔνωσιν, τετηρηκότας ἀδιάσπαστον.

Ωφθητε ἐπτῶροφος οἶκος, Μάρτυρες Δεῖοι
τῆς Τριάδος, ἔνδον ἐν σπηλαίῳ θανόντες,
καὶ τῶν εἰδώλων οἴκῃς συντρίψαντες, καὶ πρὸς
ναὸν οὐράνιον, εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστοῦ Ἐκκλησία, στύλους ἐπτὰ
βασταζόντάς σε, ἔχουσα Κυρίου τοὺς Παῖ-
δας, δι' ὧν πεπτῶκει τείχη ἀνίδρυτα, κακοπι-
στίας χάριτι, τοῦ τὴν ζωὴν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ημεροφαεῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν γῆν φω-
ταγωγεῖτε, Δείων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων,
φαιδραῖς ἀκτίσι Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φω-
τίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις τὸν πάντα, Δεῖα κατέχον-
τα παλάμη· ὄν περ ἐκδυσώπει Παρθένε,
ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατάκριτον, δι' εὐσπλαγ-
χνίαν ἄφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξήριτον
» **σ**ι Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χρι-

» στὸς συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐ-
» παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἱεράρχου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ε'πιτελῶν Ἀβέρκιε, τέρατα καὶ σημεῖα,
θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, ταῖς εὐχαῖς
ἀπειργάσω· καὶ τῇ προστάξει σου Πάτερ, ἐν
ἐνὶ σκευεῖ οἶνος, μετὰ ἐλαίου εἶδος τε, ἕτερον
βεβλημένα, Δεῖα ῥοπή, ἀμιγῆ προείρχοντο πα-
ραδόξως, καιρῷ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δό-
ξαν Δεῖαν.

ἕτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον, ὁμῆ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην, Μαρτῖνον,
καὶ Ἀντωνῖνον ἄσματι, Μαξιμιλιανόν τε,
καὶ Διονύσιον ἄμα, τῷ κλεινῷ Ἐξακουστῷ,
φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν
μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις
τῆς Θεοτόκης, πταισμάτων λύσιν εὐρωμεν, πρὸς
Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια
τοῦ Ἱεράρχου τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Εἴχρισε, σὲ Ἀρχιερέα ἢ χάρις τοῦ Παρακλη-
του Ἀβέρκιε, πλάνης καθαιροῦντα τεμένη,
καὶ ἀνισῶντα τῇ χάριτι, ναοὺς Θεοῦ ἱερῆς, εἰς
δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθέ-
νου, καὶ τὰ πάντα ἀγιάσαντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐβεβαίωσας πάντας, λά-
γους τοῦ Δεῖου κηρύγματος, καὶ τοὺς
πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς Δεῖαν γνῶσιν
ἐπέστρεψας, φωταγωγὸς ἀπλανῆς, Ἀβέρκιε
δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαιρέτης· διὰ τῆ-
το εὐφημοῦμέν σε.

Μέγιστος, πᾶσιν ὡς περ ἥλιος Πάτερ, τῇ οἰ-
κουμένη ἀνέτειλας, λάμπησι πανσόφων
σου λόγων, καὶ ἰαμάτων λαμπρότησι, φωτα-
γωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάν-
τοτε, ἐκδιώκων συνεργεία, τοῦ Ἁγίου μάκαρος
Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Α'ρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάρισε Πάτερ, θαυ-
ματουργέ θαράπον Χριστῆ Ἀβέρκιε, προ-
φητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιω-
θεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν
Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπό-
πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Α'γγέλων χαρμονῇ τῶν Δείων Κόρη πέφυ-
κας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφη-
τῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ

προστασία, και ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτο σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμπε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλκος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὸ μνημόσυνον, τοῦ Θεαδέλφου τιμήσωμεν, ἱερῶς οἱ θεόφρονες· ζυγὸν γὰρ δεξιόμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ βασιλείας κήρυξ γεγένηται, καὶ τούτου τὴν ἀνέκφραστον, οἰκονομίαν πιστεύεται· Δι' αὐτοῦ Παντοδύναμε, ἰλασμόν ἡμῖν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καὶ ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος Θεῖαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τὴν πολιτείαν Ἰακώβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἱεροσολύμων, ἱεροφάντορα πιστὸν, καὶ ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καὶ μύστην τὰ ἀπόρρητα, ἐρουρουγούντα μυστήρια. Ὅν καὶ νῦν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Αἶματι τοῦ Μαρτυρίου, τὴν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Ἀπόστολε· τῷ γὰρ πτερυγίῳ τῆ Ἱερῆ παρεστῶς, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὅθεν ὑπὸ Ἰουδαίων ῥίφεις, οὐρανίων θαλάμων ἤξι-

σαι. Ἀδελφότεε Ἰακώβε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθιμι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῇ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλοῦντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ Ἱεροῦ ὁ Ἰακώβος, ἀλλὰ παρρησίᾳ λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ ἐπιδημήσαντα· οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κάρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοι προσήνκεται· τῶν γὰρ προσκαιρῶν λυθεὶς, αἰωνίως ἀγαλλεταί· οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται.

Κύριε, σέ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφός Θεὸς γέγηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆ ὑψίστου, εἰλικρινῶς ὁ αἰδιμὸς· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυνε καὶ ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφὸς χρηματίσας καὶ διαδόχος, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰακώβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Γδε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς Ἰστεναγμοὺς Θεονύμφευτε· πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπίσθη πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου ἀγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος· ἵνα ὑμῶ καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύναντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφότεος, τὸ πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οἰκτιρῆς, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρὼν εἰς ε'.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τοῖς βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς ἥς μετασχεῖν Ἀπόστολε, τὴς σὲ ὑμῶντας καθικέτευε.

Τῆ αἴγλη, σὺ φωτισθεὶς Ἰάκωβε, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τὴς νόμους ἐκτιθεὶς, Ἐκκλησίας ρυθμίζεις ἐθνῶν, ὡς τῆ Χριστοῦ Ἀπόστολος, Ἱεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορεία, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγώς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεὶς, ὡς μαθητῆς δεαδελφός, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε, τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυόμεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκοῦσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἀνάκτησιν.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰουδα ἐπὶ σοὶ σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτουσα.

Αστέρα θεολαμπῆ, σὲ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν ἔχουσα, καὶ εὐκλεῆ Κήρυκα, θείαις δαδουχαῖς λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σὺ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος,

Θεοτοκίον.

Οὐ ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομήτορ ἐκ Πατρὸς λάμπαντα, τοῦτον Ἀγνὴ Ἰάκωβος, ὡς Θεὸν τῶν ὄλων ἐκήρυττε. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χριστέ κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ, τοὺς πίστει ἑορτάζοντας, τὸ σεπτόν σε μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τούτου χάριν πολλὴν, Ἀπό-

στολε εἴληφας, καὶ τοῖς πᾶσι μετέδωκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως, πανσόφου Ἰάκωβε, καὶ εἰδώλων πλάνην, ριζόθεν ἀνέσπασας ὅθεν οἱ τοῦ σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε κτείνουσι, τὸν Σωτήρα κηρύττοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιηταῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

ᾠδὴ δ'. Δι' ἀγάπῃσιν Οἰκτίρμον.

Επέβίβασας εἰς θάλασσαν σου τοὺς ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλυκίσαντες Κύριε.

Ακηλίδωτον ὡς ἔσοπτρον δεδειγμένος, καὶ πρωτοργὸς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίσε Τριάδος ἀκριβῶς δεξάμενος, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον ἡ προφητεία, ἡγιασμένον βλέπει, καὶ συντρίβοντα πλάνης, σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχυῖ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υποδὺς Παρθενομήτορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ πρὸ αἰώνων Λόγος, γεννηθεὶς ἀπορρήτως, ἐκ Πατρὸς Ἰάκωβον, Ἀπόστολον δείκνυσιν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φῶς, ἀστραπὴν τὸν Ἰάκωβον, ἀνεδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοὺς τῆς ἀγνοίας, καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῆ, ἐλευθέρῳ ἐκήρυξεν, ὁ δίκαιος ἀδελφός σου, μιμητὴς τε τοῦ πάθους, ἐγένετο κτεινόμενος.

Τὴς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν, ἀρετῆς λαμπρυνθέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε; Θεοτοκίον.

Σὲ θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κατώκησεν ὧ Παρθένε, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὁ Λόγος προφηθούμενος.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολήν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσσε κρείττονα, καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἀαρῶν τοῦ πά-

λαι τιμιωτέραν, ὁ δὲ οἶκτον, εἰς ἀδελφότητά σε δεξάμενος.

Οργανον, ἐνεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν φέλον, καὶ Θεῷ προσάγον τοὺς σωζομένους, ἐκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Διψήσας, τῆ τῆς ζωῆς ἐξέπιες νάματος, καὶ ποταμούς ἀναβλύζεις, θεωρήμοσύνης τῆς σῆς κοιλίας, ἀλλομένους, τῆ οἰκουμένη τῷ Θεῷ Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Εὐα μὲν, παρακοῆ τὸν θάνατον ἔτεκεν· ἡ Θεοτόκος ζωὴν δέ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ παλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ο τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε Θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιστὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰάκωβε Θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακραζόμεν· Δώρησαι ἡμῖν δῶρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων· ἐπῆραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρναν, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσμαηλίται· ὧν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντορ, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Γερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχοι.

Κληθεὶς ἀδελφὸς τοῦ κατακρίτου ξύλω,
Θνήσκεις δι' αὐτόν, παμμάκαρ, κρουσθεὶς ξύλω.

Ἐσθλὸν Ἀδελφοθέον τριτάτη ξύλω εἰκάδι
πλήξαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφοθέος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου

χειροτονηθεὶς, καὶ πρῶτος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταύτην διδαχθεὶς· ἦν τινα Λειτουργίαν ὑστερον συντομωτέραν ἐποίησεν ὁ μίγας Βασιλεὺς, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ θείος Χρυσόστομος, διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν. Ποιμαίνων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὺς διδασκῶν ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτόν, ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέκτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφοθέος, φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς παισὶ, καὶ βουλομένου μερίδα ποιήσασθαι καὶ πρὸς τῆς ἀγίας Παρθένου Τίφ καὶ Θεῶ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἰάκωβος, λαβὼν αὐτόν εἰς τὴν μερίδα συγκληρονόμον, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφοθέος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὖρες μεταστάς τὴν παλαιὰν ἀξίαν,

Ἰγνατίε Πρόεδρε Ῥώμης τῆς Νέας.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰγνατίος, υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ βασιλέως καὶ Προκοπίας τῆς βασιλίσσης, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου, καὶ ἑγγονος Νικηφόρου τοῦ βασιλέως. Εὐνοῦχος δὲ γινόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαρτεῖς, καὶ Ἠγούμενος τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μονῆς, τῆς τότε μὲν ἐπικαλουμένης τοῦ Ἀνατέλλοντος, νῦν δὲ Σατύρου, προχειρίσθη ἑπειτα Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκράτησε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἑτη ἑνδεκά καὶ μῆνας πεντε· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένου Φώτιον τὸν πρωτοσπαθάριον, καὶ πρωτασηκρίτην, γενόμενον πρότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλείου Βασιλέως, καὶ ἀποκατίσθη πάλιν Ἰγνατίος· καὶ ἐκράτησεν ἑτη δέκα, καὶ πάλιν ἐξεβλήθη· καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνατίος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σταύρου Μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἐρημον ἠγάπησας οἰκεῖν παμμάκαρ,

Θεῷ ὁμιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἠγιασμένοι γέροντες, Σέργιος, καὶ Ἰγνίος, καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιδίου, τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ἐμονούσαντες ἐπ' ἀγαθῷ ποτὶ λογισμῷ, σκοπὸν ἔσχον ὅχρι τέλους τὴν περιγίον ταύτην διελθεῖν· καὶ τῆς πορείας ἀρξάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὗρισκον θείνα, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων, θλιβόμενοι, κακοχούμενοι, καὶ αὐτῆς ἔστιν ὅτι τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὑστερούμενοι.

Τέως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων διαβιβάσαντες, κατέλαβον τόπον τινα, πορείαν ἀνθρώπου μνησύντα· δι' ἧς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπειθεῖν, φαινόμενον ἐγκατόικον ἔχειν ἄνθρωπον, διὰ τὸ κικοσμημένον εὐρεθῆναι· ὃ εἰσελθόντες, προσκεκαρτέρουν ἰδεῖν τὸν τοῦτου οἰκῆτορα. Μετὰ μικρὸν δὲ, εὐωδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδον ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἰστολισμένον ταῖς οἰκείαις θριξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ ἕσιος τοῦ Θεοῦ Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ εὗτος ἐπὶ τὸ σπήλαιον, ἤθετο μακρῶς αὐτῶν· καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ὁ γέρον γαμαί, προσήξατο· καὶ κράξας φωνῆ μεγάλη, λέγει· Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἐστὶ, ἐμφανίσθητέ μοι· εἰς δὲ ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκείνοι δὲ ἀπεκρίναντο·

Ευλόγησον ἡμᾶς δούλε τοῦ Θεοῦ· χριστιανοί ἐσμεν, καὶ τῷ διαβόλῳ ἀπειταξάμεθα. Τότε ὁ γέρον ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίζας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὀφίας αὐτοῦ, ευλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτοῦ λευκαὶ ὡσεὶ χιῶν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ, ὡς δέρμα χελώνης· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ γήρους κεχλασμέναι ἦσαν αἱ ὀφρυές αὐτοῦ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κλειῖον εἶχον τῆς σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγειν· Πόθεν ἐστὶ, τεκνία μου; καὶ διὰ τί ἐληλύθατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκρίθη δὲ ἐκείνος· Τεκνία μου, οὐκ ἐστὶν ἐν γυννητοῖς τις δυνάμενος κατανεῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάξιος ἐσπούδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοί τις, λέγων· Μὴ Σελήσης πειράσαι τὸν πλάσαντά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλέον διελθεῖν τοῦ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκέσαντες ἐκεῖνοι, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἐσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεκνία μου, ὑποχωρήσατε μικρὸν· ἔχω γὰρ δύο παιδία ἐνταῦθα, πρὸς ἐσπέραν ἐρχόμενα· μήπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσω ἐν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λέοντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἐρήμου ὁρμαῖοι, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὠρούμενοι· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεσον χαμαί. Ὁ δὲ γέρον, ἐπιθείς τὰς χεῖρας τοῖς Σηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεκνία μου, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτούς βλάψητε. Καὶ εὐθὺς στραφεὶς πρὸς τὸς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἐσπερινὸν ὑμῶν. Καὶ ὡς ἀνίστησαν ἑτοίμοι περιδεεῖς, δραμόντες οἱ λέοντες, περιέλειχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἀγίῳ· Εἶπέ ἡμῖν τίμιε Πάτερ, πῶς ἐνταῦθα ἐλήλυθας; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπον· Ἐγὼ υἱὸς ἐγενόμην Ἰωάννου τινὸς Ῥωμαίου Συγκλητικῆ, καὶ ἐμνηστεύσαντό μοι οἱ γονεῖς γυναικα, ὁμοῦ μὴ βουλομένου, καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι· καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐγκλείειν ἔμελλον εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντος, καὶ ὀχλοῦντος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς, καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκῆματι γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, Σηνοῦντων ἐκείνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μίσης νυκτὸς ἀναστάς, ἦλθον παρὰ τὴν ἑδὸν· καὶ εὐρών τινα γηραιόν, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύη Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὁπου αὐτὸς ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Πρὸ τινων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξώς μου, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διϋπνισθῆναι με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἠρξάμην κλαίειν, καὶ λυπῆσθαι. Ὁ δὲ εὐθὺς ἐφάνη μοι, λέγων· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δειλιάσης, ἀλλὰ δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἦδη γὰρ διήλθες τὰ σκοτεινά, καὶ ἐλήλυθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἦρθη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ἠρξάμην ὀδεύειν, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε, καὶ εὐρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ λείαναν νεκράν, καὶ τὰ δύο λεοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλαίοντα καὶ κοπτόμενα μὴ εὐρίσκοντα Σηλάσαι· καὶ λαβὼν, ἔθρεψα αὐτὰ ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὡς γνήσιά μου τέκνα· τὴν δὲ λείαναν ὀρύξας, κατέχουσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι με χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὦραν ἐβδόμην, ἐκάθισα μετὰ τῶν σκυμνίων τούτων, καὶ ἰδοὺ σουδάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, ψιλώτατον πάνυ καὶ αἴριον, καὶ ἐξίστην ἐν τῇ διανοίᾳ μου καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τοῦτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πέδιλα σηρικὰ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγεῖς, καὶ περιβλεψάμενος, εἶδον γυναῖκα καθεζομένην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χρο-

σπῆ καὶ πολυτελεῖ κεκοσμημένην, καὶ εὐειδῆ ὄσαν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγίγους; καὶ τί ἐστὶ τὸ διαβολικόν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἐκλαίει πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἢ ταλαίπωρος Συγάτηρ εἰμί Ῥωμαίου τινὸς Συγκλητικῆ, καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευχθῆναι, ἔμελλε μὴ βυλομένης· καὶ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τοῦ συνδίσμου, τῆς μηθενὸς ἐπιγινώσκοντος τὴν φυγὴν, πλανῶμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαιῶσι. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρεμι, μὴ γινώσκουσα ποῦ ἀπέρχομαι. Μὴ οὖν βδελύξη με τὴν δούλην σου, ὅτι καγὼ πλάσμα Θεοῦ εἰμι. Αὕτη δὲ ἦν πείρασμός, καὶ διελέγετό μοι τέχνη, καγὼ οὐκ ᾔδειν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτήν· Ποῦ βούλει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ καγὼ οὐκ ἔω σε ὧδε εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικῆσαι. Καὶ λαβὼν αὐτήν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον, καὶ δίδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδρύων ὧν ἦσθιον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς κρουνηδὸν ἔρριον· καμῶ ἢ ψυχὴ συντρομος γέγονεν.

Ὅπηνίκα δὲ ἡ ἐσπέρα κατέλαβε, καὶ τὴν ἐσπερινὴν τελέσας εὐχὴν, ἀνεκλίθην εἰς τὴν γῆν ὀλίγον ἡσυχάσαι, ἤρξατό με ταράσσειν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδὲ ποτε ἐπιθυμήσας τινὸς ἀμαρτίας σαρκικῆς, ἠράσθην τῆς γυναικὸς, καὶ ἠβουλήθην συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοὺ ἄφην ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Γυνὸς δὲ, ὅτι ἡμαρτον ἐνώπιον τῆ Θεῶ, εἶπον· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σου Κύριε, ἐλάησόν με· καὶ τελείως εἰς ἑμαυτὸν ἐλθὼν, εὐρον τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι πολλὴ ἦν σφάδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λεοντάρια ταῦτα ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρώην ἐποίουν.

Ἐσκόπησα οὖν μετανάστῃς γενέσθαι, μήπως πάλιν πλανηθῶ, καὶ ἀπορρέφῳ ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀναστάς, ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντός με ὁδὸν ἡμερῶν δύο, ἐπίστη μοι Ἄγγελος Κυρίου, λέγων· Πῆ πορεύη Μακάριε· καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιδράσκω. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος· Ἐνα πειρασμὸν βαστάσαι οὐκ ἠδυνάθης; Ἀποστραφηθὶ εἰς τὸ κελλίον σου. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἶ Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ, ὁ ὀδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ, ἐκλινα γόνυ πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυχθήμερα ὑἵστικε τελέσας· καὶ ἀναστάς, εἶδον τὸ σπηλαίον τούτο, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ ἔψαλλεν ὠδὴν παράδοξον, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλος πολλοῦ ψαλλόντος· καὶ ὀπηνίκα τὴν ὠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γεγομε φοβερά· καὶ εὐθὺς ἀφανὴς μοι ἐγένετο ὁ φανείς. Ἀνερχομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν ἔρανον, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμοί. Καγὼ ἐκπλαγεῖς, ἄφωνος ἐγενόμην, τεκνία μου, καὶ ἡμέρας ἐβδομηκόντα. Ἦμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτῶ χρόνων.

Ἰδοὺ ταῦτα ἠκούσατε, ἀδελφοί· Ἐσὺ δύνησθε ὑπομῆναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἰδ' ἃ, ὁ Κύριος ὑμᾶς ὀδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σώζεσθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενοι. Καὶ διέσωσαν αὐτούς οἱ λέοντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ Μοναχοί, ὀδεύσαντες πρὸς τὴν οἰκουμένην ἡμέρας τινὰς, καὶ ποταμὸν καταλαβόντες, καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἠρπάγησαν ὑπὸ Σείων Ἀγγέλων, καὶ ἀπετέθησαν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐξυπνοὶ δὲ γενόμενοι, καὶ κατανοήσαντες, ὅποιον καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν ἐνεῖρω διήλθον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενος ἐν συντόμῳ, καὶ προσκυνήσαντες; ἅπαντας τοὺς ἀγίους τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν αὐτῶν, ἐκδιηγούμενοι πρὸς τοὺς ἄλλοις οἷς ἐπαθον, καὶ εἶδον, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἄγιον Μακάριον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρέσβειαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ω'ς ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερῷ πυρσευόμενος, Θεοῦ παρουσίᾳ Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Γάκωβος ἐβόησεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Η' ἐκ τοῦ ὕψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰάκωβον, γλώσση πυρμόρφῳ φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου κραυγαῖζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ο' ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου Θεόνυμφε θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τὸν Ἰάκωβον κραυγαῖζοντά· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χεῖρας ἐκπετάσας κραταιαῖς, τοὺς Ἀποστόλους σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, καὶ παρεσκεύασας αὐτὴς μετ' εὐφροσύνης βοᾶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ω'σπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας· τούτου Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν αἰκουμένην ἀσραπαῖς, καταγλαῖζει φαιδρῶς, καὶ κραυγαῖζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφέ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχεσ διδάσκαλον, μυσταγωγούσαν σε ἄρρητα, καὶ ἀνέκφρασα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσέβειαν λαῶς, μέλπων διήγειρας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ο'ρος ἐκφανθεῖσαν νοητὸν, Παρθένε ἄχραντε, Προφήτης βλέπεισε· ἐκ σοῦ ὑπέρτιμος λίθος γὰρ, ἐκτμηθεὶς περιεσώσατο, τὴν αἰκουμένην ἀληθῶς, ἐνθέως ψάλλουσαν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναντα ἐσβέσασαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασαί, Παῖδες κραυγαῖζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις,

ὡς Ἱεράρχην καὶ Θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θείας κοινωνὸν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύουσαν, προσηγορία δειξάντα, σὲ μεγαλύνωμεν Ἰάκωβε.

Θρόνῳ παριστάμενος μάκαρ, στεφανηφόρος τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε πόδι, τῶν ἀκηράτων κατατρυφήσαι γερῶν, Ἀρχιερεῦ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμω Θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σου σαφῶς, Θεὸν διδάσκεις σεκαρκωμένον Λόγον· εἰς ὃν περ καὶ πιστεύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

ᾠδὴ ι'. Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ω'ς Ἱεράρχης πρώτιστος, τῆς καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς Ὑποφῆτης, καὶ Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παραπάντας πλουτήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτὸν, λίθαις ἀναρούμενος μετετέθης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἵτι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Η' φοβερά τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ θύραις ἔστηκεν· ὄρα πρόσεχε, νῆφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνη Θεομήτορι, δάκρυσιν ἐκβοῶσα· Πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ρῦσαί με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιῶς προβάτοισ με, σύνταξον τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν εὐσεβοῦντων τὰ πλήθη, νῦν ἱεράν ἐορτήν, χαρμονικῶς τελοῦντες, ἀλαλάζωμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς, τὸν Θεοῦ ἀδελφὸν σήμερον, καὶ μαθητὴν τῆ Κυρίου, ὅστις αἰεὶ, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφέ, ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, μαθητῆς καὶ αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγαῖς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, σέ ἐξελέξατο, ἱερατεύειν πρῶτον, ἐν Σιών τῇ ἀγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καὶ ἀδελφὸν συνοδίτην καὶ ὀπαδόν, τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ Ἰακῶβε.

Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Εν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὡφθης Δεῖος ζηλωτῆς, Ἀδελφότεε Ἰακῶβε· ὅθεν καὶ στολὴν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρὼν τῆ παλαι, τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δι' οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἐνδοξε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν ταῖς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, Ὠδὴ γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολος. Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν.

Ζῆτει Κυριακῇ κ'.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

Ζῆτει τῇ γ' τῆς ἱε'. Ἐβδομάδος τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Τῆ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εβραίων ὠμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέδικας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε· καὶ Δεῖα χάριτι, νικηφόρος ὡφθης, καὶ χορὸν προσήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον, ἐκ πάσης ἐνδοξε, ἡλικίας συγκροτούμενον, καὶ ἐκ γένους, παντὸς συνιστάμενον.

Αρέθα πανένδοξε τερπνὴν, χορείαν στησάμενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου μεθ' ὧν ἠγωνίσαι, τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν δρόμον ἠνυσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως, Χρι-

στὸν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεανίδες Χριστοῦ, ἔρωτι πυρούμεναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθόμεναι, καὶ δυνάμει Δεῖα, προφανῶς ῥωννύμεναι, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπάτησαν, μὴ δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, καὶ καμίνου, τὸ πῦρ μὴ πτοούμενοι.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Α'σματικῶς τὸν ποιμενάρχην, σήμερον πισοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τὸν ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆ· ὅτι ἠλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καὶ τὸ αἷμα ἐξέχεεν ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας· ὅθεν καὶ πύρινον νέφος κατέφλεγεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διελέγγον τῶν παρανόμων τὴν ἀσέβειαν. Διὸ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους ἐνισχύσας πρὸς σὴν δοξολογίαν, καὶ ἡμᾶς διάσωσον ὡς τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρης καρδίας μου, Θεοτόκε, πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στῆσον τὸ ἄστατον· ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ιδὼν σε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη φιλόανθρωπε, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τῆς δικαιοσύνης, Ἦλιε Χριστέ μου, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεκλονήθη φόβῳ τῆς κράτους σου· ἡ Μήτηρ σου τὰ σπλάγχνα δέ, τιτρωσκομένη ἐβόασαι· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δόξα τῇ Εὐσπλαγχνία σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν πονηρὰν καὶ ἀπιστον, κακοβουλίαν Ἐβραίων προδιαγνόντες ἐν τῇ τοῦ πνεύματος τόλμῃ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ἠγωνίσασθε· ὡς γὰρ ἐκπαλαι ἐν νόμῳ, τὸν ἐξ Αἰγύπτου σώσαντα, ἐν ἐρήμῳ παρώργισαν, καὶ τοῦτον σταυρῷ κατεδίκασαν, οὕτω νῦν καὶ ἐν ὑμῖν, ἔργῳ τὸν λόγον παρῆλθον· καὶ ἀπιστίαν ζηλώσαντες ὑμᾶς τῷ πυρὶ κατεδίκασαν. Ὑμεῖς δὲ ὁμοφρόνως, ἀνδρείως τῇ καρτερίᾳ ἐναθλήσαντες, φοβεροὶ ἐν Μάρτυσιν ἀνεδείχθητε. Παρόρησίαν ἔχοντες πρὸς Θεόν, αἰτήσασθε ῥυσθῆναι, ἐκ πταισμάτων πολλῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς· συντριψὸν τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μηχανήματα διάλυσον, ὅπως ῥυσθῆῖς τῶν τούτου ἐνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενος, καὶ θανατούμενον ἢ Θεοτόκος, οἴμοι! ἐκραύγαζε, πῶς τὰς ὀδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υἱέ; βάλλει τὴν καρδίαν μου ἢ λόγῃ σου, φλέγει δὲ τὰ σπλάγχνα μου τὸ πάθος σου· ὅμως ὑμνολογῶ σε· θείων γὰρ ταῦτα πάσχεις, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α΄. Τὰς ἀλγηδῶνας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἀναγινώσκειται ἡ συνήθης Στιχολογία, εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οὔτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Μαρτυρικὴν σύνοδον θεοτερπέα μελψομεν ὕμνοις.

Θεοφάνους.

Ὤδῃ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Μάρτυς ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, Ἀρέθα παμμακάριστε ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ τῶν σὺν σοὶ Μαρτύρων, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ὅπως ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἐνθεον μνήμην.

Ανώ τὸ πολίτευμα σαφῶς ἐν οὐρανοῖς κτησάμενος Θεομακάριστε, Χριστοῦ τῆ ἐκμιμήσει, σαυτὸν παραδέδωκας, πόθῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις θεόφρον.

Ρῆμα παραβάς τὸ τοῦ Θεοῦ, Ἑβραῖος ὁ παράνομος, καὶ ἀδικώτατος τὴν θεόλεκτον ποιήμην, Χριστοῦ ἐλυμήνατο· ὅμως εἰσπράττει δίκην, τῆ δικαίᾳ καὶ θείᾳ προνοίᾳ.

Τρίβον διοδεύων ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων Ἐκκλησίαν, Ἀρέθα πανεύφημε, πάσης ἐξ ἡλικίας, καὶ ἐκ γένους παντὸς ἠθροισμένην.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοὶ, Παρθένον εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἐνθεον, τὸν εὐδιδωλόμενα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ὤδῃ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ρωννυμένην ὀρῶντες, τῆ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ἑβραίων παῖδες

παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ιοβόλον τὴν γλῶσσαν, οἱ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καὶ σὲ βλασφημοῦντες, τὸν τούτων τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Καταμόνας ὁ πλάσας, θεουργικῷ νεύματι, σὺ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνησεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιήμην, ἣν Χριστὲ συνήγαγες, λύκοις παρέδωκας;

Η θεόφρον σου ποιήμην, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη, προθύμως ἐπεκαλεῖτό σε· Δέξαι τὰ πνεύματα, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με παλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάνταγνε, πάλιν ἐπανήγαγες, μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διεβράβη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός.

Ουρανίας ἀψίδος, ὀροφεργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καὶ τῆ πίστει τειχίσας πόλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τὸ φρύαγμα· ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθέου γεγόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρεὸς τιμῶμεν, Ἀρέθα αείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σε. Ἀθλοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παράκλητου πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τέτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθεξέως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ανελκόμενον Σῶτερ ἐν τῷ σταυρῷ, ἀγαθότητος πλούτῳ φύσει Θεόν, ὄρωσα ἢ κτίσις σε, ἀκατάληπτε ἔτρεμε, καὶ κλονημένη πᾶσα, τῷ φόβῳ συνείχετο· ἀλλ' Ἰουδαίων δῆμος, Πιλάτῳ ἐκραύγαζεν· Ἄρον ὡς κακοῦργον, καὶ σταυρῷ ἀναρτήσας, τοῖς ἥλοις καθήλωσον, καὶ τῇ λόγγῃ ἐκκέντησον, καὶ θανάτῳ κατάγαγε· καὶ ταῦτα πάσχοντά σε δεινῶς, καθορῶσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν, Υἱὲ συγκατάβασιν.

ᾠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγή, κραταιουμένη τῷ Πνεύματι, καὶ χορεία, θεία καὶ ὑπέρλαμπρον, μαρτυρικὸς δῆμος καὶ στρατός, ὁ τροπαιοφόρος, Ἄρεθον ἔχων ταξίαρχον, ὑμνεῖσθω φιλοτίμως, ὑπὸ τῶν μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπὸ τῆς σῆς, συγκροτημένη συνέσεως, ἡ Θεόφρων, πόλις σε Πανόλβιε, τοῦ πολιᾶ, λάμπωντος σεμνῆ, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως διηγωνίσαστο· καὶ νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ Σωτῆρι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τὸν τοῦ γράμματος, τὸν ἀναιροῦντα ἢ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσχε, τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπων εὐγενείᾳ, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Οντως Θεοῦ, πόλις ἐδείχθης Ὑπέρτιμε, καὶ Μαρτύρων, θείον ἐνδιαίτημα, καὶ περι σου ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγάλα καὶ ἀξιάκουστα· χορὸν γὰρ μελωδοῦντα, τῷ Δεσπότη προσῆγες· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυϊτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμπαντα, ἐγέννησας Παρθένη· Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πισοὶ μακαρίζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ο θεόλεκτος δῆμος, καὶ θεομακάριστος ἀγωνιζόμενος, καὶ θερμῶς ἀλλήλους, ἐνισχύοντος καὶ συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλίνικαι εἶλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καὶ τῆς εὐσεβείας τῷ ζήλῳ Σῶτερ πυρούμενοι, οἱ θεράποντές σου, παρανόμων τὸν φόβον οὐκ ἔπτηξαν·

καὶ τῇ σῇ ἀγάπῃ, εἰλικρινῶς συνδεδεμένοι, ἑαυτοὺς ἐκουσίως παρέδωκαν.

Θεοῦ θεία προνοία, καὶ τοῖς ἀνεφίκτοις τῆς σοφίας κρίμασιν, ἀναθέντες πᾶσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν δῆμος ὁ ἔνθεος, πρὸς τὰς παρανόμους, Ἑβραϊκᾶς μαιφονίας, εὐθαρσῶς οἱ γενναῖοι ἐχώρησαν.

Επί σοὶ πεποιθότες, καὶ πεπιστευκότες ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, οἱ σοὶ Σῶτερ μύσται, οὐκ ἐρίζοντες οὐδὲ κραυγαῖζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ τῆς σῆς ὁμολογίας, ἀνηρέθησαν οἱ γενναϊότατοι.

Θεοτοκίον.

Ο Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων Πατρί συναΐδιος, εὐσπλαγγίαν πλούτῳ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπτώχευσε, καὶ βροτὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

ᾠδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, σημειωθέντες οἱ Ἄγιοι, τὰ αἵματα ἑαυτῶν, προθύμως ἐξέχεαν, οἱ ἐνδοξοὶ Μάρτυρες, καὶ νῦν βασιλεύειν, σὺν αὐτῷ κατηξιώθησαν.

Εἰρήνην προφητικῶς, ἐλάλουν γλῶσσαι φελίζουσαι· ἐκήρυττον τὸν Χριστόν, νηπίων φελλίσματα· παρθένοι θεόφρονες, ὑπὲρ εὐσεβείας, ἑαυτὰς Θεῷ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοὶ τὸ φῶς, ἀνατελεῖ τὰ ἱμάτια, πλουσίως παρὰ Θεοῦ, Ἄρεθα δεσπέσιε, πρὸς ὃν ἐξεδήμησας, ἀποστάζων ἔτι, τοὺς ἰδρωτάς τῆς ἀθλήσεως.

Πληθὺς σοὶ Μαρτυρικῆ, ἐνθέως Σῶτερ προσήνεγκται, τὰ αἵματα διὰ σέ, προθύμως κενώσασα· καὶ αἰτεῖ τὴν ἄφεσιν, τῶν ἀμαρτημάτων, τοῖς αὐτὴν αἰεὶ δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Εξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἑνωσιν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**λάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, ἡμῖν ἐπέστη, ἡ φωσφόρος σήμερον, τῶν Ἀθλοφόρων ἑορτῆ· ἦν ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, τὸν ἐν ὑψίσταις ὑπάρχοντα Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν νοῦν μου φώτισον Χριστέ, τῇ αἰγλῇ τῶν ἀγώνων Ἀρέθα τοῦ γενναίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀθλησάντων σὺν αὐτῷ· πρῶτος γὰρ ἀπάντων ἀνεδείχθη ὁ σεργός, φαιδρῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν ἀθετήτων τὴν σάρκωσιν σου, τοῦ ὑπὲρ φύσιν σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃ τῆς πλάνης, καὶ δείξῃς ἀπλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδεύειν τὴν ὁδὸν τῆς μαρτυρίας· ἦν οἱ Ἀθληταὶ ἐβαδίσαν, σὲ ἀνυμνῶντες τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχοι.

Τμηθεῖς, Θεῷ προσῆξε Μάρτυς Ἀρέθας,
Πολλοὺς ὁμοίως Μάρτυρας τετμημένους.

Ἀρέθα εἰκάδι σὺν γνωστοῖσι τετάρτῃ τμηθῆς.

Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρας, ἐν Αἰθιοπία, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἰουστίνου, τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλισθαῖν τοῦ Χριστιανικωτάτου, τῶν δὲ Ὀμηριτῶν, Ἑβραίου τινός Δυναῖν. Ἡ δὲ τοιαύτη χώρα παρά μὲν τῇ θείᾳ Γραφῇ Σαβὰ, λέγεται, παρά δὲ Ἕλλησιν Εὐδαίμων Ἀραβία. Τοῦ δὲ Ἐλισθαῖν τὸν Ἑβραῖον ὑποτάξαντος, καὶ φυλάκας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ καταστήσαντος, ἐπαναστάς ὁ Ἑβραῖος, ἀνείλεν αὐτούς, καὶ πρὸς τὴν Νεγραὶν πόλιν ἀνέδραμεν, ἦν καὶ πολιτορκήσας, οὐ δύναμι, ἀλλ' ἐπιτορκίαις, τοὺς ἐν αὐτῇ Χριστιανούς ἅπαντας ἀνείλεν ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Τότε ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ἀνίστη γενναίως, πρότερον πάντας ἐπιστηρίξας τῇ πρὸς τὸν Κύριον κινήσῃ Ἰησοῦν Χριστὸν πίστει, καίτοι εἰς ἰσχατοῦ γῆρας ἐλάσας, ὡς μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι· ὥστε, καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀποτιμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχειρι· καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβὼν, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη μιᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἦν ἰδὸν τὸ βρέφος ἐν τῷ πυρὶ, ἐπιρρίψαν ἐν τῇ φλογὶ ἑαυτὸ, τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ μητρὶ πρὸς πῦρ ἠσύχως τεφρουμένη,
Φωναῖς ὑποφελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχ. Σεβαστιανῆ τῇ τομῇ βλυζει γαλα,
Οὐκ αἷμα καὶ σὰρξ ὡς περ οὔσα πρὸς ξίφος.

Επὶ τῆς βασιλείας Δομιτιανοῦ, ἐν πόλει Μαρκιανῆ διαγόουσα ἡ ἁγία Μάρτυς Σεβαστιανῆ, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα ὡς Χριστιανή. Ἡ, καὶ παραστάσα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπεὶ ὡμολόγησε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι μαθήτρια, καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐξ ἐκείνου προσήκατο, καὶ ἰσχυρῶς εἶπεν καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ὡποθαιεῖν, ἐν πρώτοις μὲν σφαίροις μολυβδαίαις τύπτεται κατὰ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται· ἐν ἧ, καὶ ὠφθη ὁ Ἀπόστολος αὐτῇ, λέγων· Εὐθύμει, καὶ μὴ λυποῦ·

δεῖ γὰρ σε δέσιμον ἀπελθεῖν ἐν τῇ πόλει σου διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν. Καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὁ Ἄρχων τῆς φυλακῆς, καὶ καίμινον ἑκαύσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατέκρινεν. Ἡ δὲ Ἁγία, ῥιφίσα ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ἐφ' ἱκανὸν σταῖσα, καὶ ἀβλαβῆς διαμείνησα, ἐξῆλθεν, ὥστε θαυμάζειν πάντας καὶ ἐξίστασθαι. Προσευχομένης δὲ αὐτῆς, γέγονεν ἦχος μίγας ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ χάλαζαι, ὡς τε καὶ τὸ πῦρ σβεσθῆναι, καὶ πολλὰς κινδυνεύσαι, καὶ τὸν Ἠγεμόνα φεύγειν μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἠγεμὼν· Τίς εἶ; καὶ τίνα τὰ κατὰ σέ; καὶ ἐκ ποίας πόλεως τυγχάνεις; Ἡ δὲ Ἁγία εἰσώπα. Μαθὼν δὲ ἐκ τῶν παρεστώτων, ἔτι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐστὶ, παρέπεμψεν αὐτὴν δέσιμον τῷ ἐκείνῳ Ἠγεμῶνι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείς αὐτῇ, λέγει· Θάρσει σύγατεο Θεοῦ· δεῖ γὰρ σε Πομπιανῶ Ἠγεμόνῳ ποραστῆναι· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ σοῦ εἰμί. Καὶ ἀπελθούσα εἰς Ἡράκλειαν, παρέστη τῷ Ἠγεμῶνι· ὃς καὶ κρεμάσας αὐτὴν ἐπὶ ξυλοῦ, ἀφειδῶς ἔξεν ἄχρις ὠρῶν τριῶν· καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀποτεμνόμεναι, μύρου εὐωδίαν ἀπέπεμπον· ἐκείνη δὲ ξομένη, σιωπηλῶς προσπύχτο, ὡς τε λέγειν πάντας σῶμα ἄψυχον πάσχειν. Καταγαγὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μαγκάνου, θηροῖς ἀφίησι πρὸς βορᾶν· καὶ λέων ἀπολυθεὶς παμμεγέθης, ἦλθε πλησίον τῆς Ἁγίας· καὶ ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φωνὴν προστάζει Θεοῦ, ἐπὶ διορθώσει τῶν ἀσεβῶν, τὴν μὲν Ἁγίαν εὐφῆμει, τοὺς δὲ ἀνόμους ἠλεγχεν. Εἶθ' οὕτω λείναν ἀπολύσας κατ' αὐτῆς, οὐδὲν τι ἤνυσεν· ἐλθοῦσα γὰρ καὶ αὐτῇ, ἔστη εἰς τὸ ἔτερον μέρος τῆς Ἁγίας, καὶ ἴσταντο ἐκάτερα τὰ θηρία ὡσπερ ἀρνία ἄκακα.

Ἀπορήσας δὲ ὁ Ἠγεμὼν, δέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς· καὶ ἐξαγαγόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέτεμον τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, γαλα πηγάσασαν ἀντὶ αἵματος. Τὸ γὰρ ἅγιον αὐτῆς σῶμα σὺν τῇ κεφαλῇ ἐμβάλων ὁ δυσσεβὴς εἰς σάκκον, καὶ μολυβδὸν τριακοσίων λιτρῶν, καὶ ἐπιπυλῶς ἀσφαλισσάμενος, ἐν τῷ μίσῳ τῆς θαλάσσης ἠκέντισεν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου, τοῦ σάκκου διαβράγιντος, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας διεκόμισεν ἐν τόπῳ, λεγομένῳ Ῥηιστοῦ. Ἀρμμία δὲ ἡ Συγκλητικὴ, τοῦτο διαμηνυθεῖσα, σινδύων ἐλίγασσα καὶ μυρίσασσα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥηιστοῦ ἐπέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αιμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν Ἀθλητῶν σου ἀναπηγάζουσι, ταῖς ἰάσεις τοῖς πίστει, τὴν τούτων μνήμην καταγεραίρουσι, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ προθύμως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμεναι, σοὶ τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμώραναι ἅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τὴν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θείᾳ συνέσει, καὶ ἀγγινοῖω κατακοσμούμενοι, καὶ γεγηθότες ἐσφαττοντο ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπαδάς ἀθλήσεως, καὶ παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τὸν Δεῖον νυμφῶνα, αἱ νικηφόροι ἀγαλλιώμεναι, σὺν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ψυχῶν καθαρτήριον, καὶ σωτηρίας ὑπάρχεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ ἡ· Ἐπταπλασίως κάμινον.

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἡ τελείωσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβῶν οἱ Μάρτυρες, τοῖς Δεοκτόνοις λέγοντες· ὅθεν γεγηθότες, ἀναιρούμενοι πάντες, καὶ θνήσκωμεν προθύμως, καὶ αὐτῷ μελωδῶμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγεῖ τὸ νήπιον, καὶ διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθορᾶν τὴν ἄχραντον, καὶ πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῆ παρουσίας σου· καὶ διαλαθὸν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα ὑπεισηῆθε, τῇ τεκούσῃ συμπάλλον· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επί τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο· καὶ ἐν ἔρανοις, παρὰ Χριστῆ τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξαντο, χαρμονικῶς ἀπαράντες, τῶν εὐφραينوμένων, ἐνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ βωόντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενικηκότες Ἅγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καὶ τοὺς ὑπεργοῦντας, τοῖς αὐτῆ Δελήμασι, πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὸν τῶν ὅλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, μετέστητε βωόντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βωόντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα, ὁμολογούντων Πανάγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδούντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
• **Ε**τύραννος, τοῖς Δεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
• καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
• τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν
• ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
• τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Δ'· Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Μέτοχοι δόξης τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσαντες θανάτου γεγονάτε, Ἅγιοι Μάρτυρες· καὶ βασιλείας τῷ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρῶς· Θεῷ δὲ παρίστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιάγαστοι.

Νόμιμοι ὠφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καὶ ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἀρέθα πάνσοφε, καὶ σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι νεάνιδες· διὸ δεόμεθα, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε.

Ομίλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μάρτύρων Θεόλεκτος· δεῦτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους ὑμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητὰς, ὡς Δείους Δεράποντας, ὡς ἱκετεύοντας, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Γθυγον Δόγε τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν μου καὶ Κυβέρνησον Δέσποτα, τῶν Δεραπόντων σου, ταῖς ἱκεσίαις τῶν ἀγαπώντων σε· καὶ καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετόχον, τὰς ἀμαρτίας μὲ, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Θεοτοκίον.

Σκῆνωμα γέγονας Θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρα χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας· ὃν νῦν δυσώπησον Ἄγνη, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίσει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
• **Ε**συγκατάβασιν! ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκὼν,
• κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀ-
• πὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν
• ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.
Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αρέθα παναοῖδιμε, σὺν τοῖς συναθλοῖς πρέσβευε. Χριστῷ βραβεῦσαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ Θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, καὶ ἱλασμὸν τοῖς τελοῦσι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην. Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἀνεκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων,
Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια,

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τὸν δρόμον τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν
τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ἀνεδή-
σαντο, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, οἱ πύργοι οἱ
ἄσειστοι, Ἐκκλησίας οἱ μαζοὶ, οἱ τὸ γάλα τὸ
ἄδολον ἀναβλύζοντες, οἱ φαιδροὶ μαργαρίται,
οἱ φωστῆρες, οἱ τὴν κτίσιν ταῖς ἀκτίσι, τῆς
εὐσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καὶ τὸ ἐν συμ-
φρονήσασα, ἡ δυὰς ἡ ἔνθεος, τὴν διαίρε-
σιν, τὴν τοῦ Ἀρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέ-
βεσθαι, συναΐδιον Πατρὶ, τὸν Υἱὸν καὶ συνα-
ναρχον, καὶ τῷ Πνεύματι, ἐν μονάδι Τριάδα,
καὶ Μονάδα, ἐν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισὶ προσώ-
ποις ἀμέριστον.

Οπαδοὶ καὶ ὁμότροποι, μιμῆται καὶ ὁμόζη-
λοι, τῷ Ἱεροκέρυκος Παύλου ὠφθητε, καὶ
τῇ ἐκχύσει τῆ αἵματος, ἐχθρὸς ἐβυθίσατε, καὶ
αἱρέσεων δεινῶν, ἐξηράνατε χεῖμαρρόν, καὶ ἐδεί-
χθητε, ποταμὸς εὐσεβείας καταρδεύων, τοῦ Χρι-
στοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε.

Δόξα, Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ γεγονότες, τῷ τῆς ὁμο-
σίου Τριάδος ὁμολογητοῦ καὶ κήρυκος, καὶ
σὺν αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς διωκόμενοι Μακάριοι, τὸν
διὰ ξίφους θάνατον τῶν αἱρετικῶν γλωσσαλγιῶν
προεκρίνατε ὅθεν καὶ μαρτυρικοῖς στεφάνοις
κοσμηθέντες παρὰ Θεοῦ, καὶ παρρησίαν λαθόν-
τες, πρεσβεύσατε τῷ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τῆς
τιμῶντας τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Γνώμη σαθρὰ ὀλισθήσας, γυμνὸς κατάκειμαι,
καὶ πρὸς τὴν σὴν Παρθένε, καταφεύγω
γαλήνην ἐκ ζάλης ἐναντίας καὶ πειρασμῶν, πο-
λυτρόπων με λύτρωσαι, ἵνα ὑμῶ σθ τὴν χάριν
θεοπρεπῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱὸς σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα
τῷ τέττου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, πα-
ράσχη Θεοτόκε ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάν-

τοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι, καὶ ψυχῆς,
καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος γ΄.

Οἱ νοεροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ
Τριάδος ὑπέρμαχοι, Μαρκιανὸς καὶ Μαρ-
τύριος, τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως τὰς αἱρέσεις
τρεψάμενοι, ὀρθοδοξίας φωτὶ τὸν κόσμον κατε-
φαιδρυναν. Παύλω δὲ πειθαρχοῦντες ἵσαπο-
στόλω, ποιμένι καὶ διδασκάλω τῶν ἀληθῶν
δογματῶν, Ἀρείου καὶ Νεστορίου καθεῖλον τὴν
διαίρεσιν, Σαβελλίου καὶ Σεβήρου τὴν σύγχυ-
σιν ἐκτρεπόμενοι· καὶ τριαδικῶς θεολογοῦντες
μονάδα, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεὸν
ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἓνα Υἱόν, εὐσεβῶς πᾶσιν
ἀνυμνεῖν οἱ πανεύφημοι ἐκήρυξαν. Διὸ στεφά-
νου τῆς νίκης οὐρανόθεν κομισάμενοι οἱ θεσπέ-
σιοι, αἰτοῦνται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εν γυναιξὶν ἀγία, Θεοτόκε Μήτηρ ἀνύμφευ-
τε, πρέσβευε ὅν ἔτεκες Βασιλέα καὶ Θεόν,
ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις.

Οῤῷσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε,
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυζες βοῶσα·
Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σθ ἔδου τὸ καλ-
λος τὸ φωσφόρον, τὸ καλλωπίσαν τῶν ἀνθρώ-
πων τὴν φύσιν;

Ἦ Απολυτίκιον· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκον-
ται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀ-
γίων ὁ παρῶν, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς·

Διττοῖς προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν.

Ἰωσήφ.

Ἦ Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιοῦς.

Διόλιε τῷ φωτὶ, τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐλλαμ-
πόμενοι αἰεὶ, φωστῆρες ἀπλανεῖς, χρημα-
τίζετε Ἄγιοι· ὅθεν πίστει τὴν φωσφόρον, ἑορ-
τὴν ὑμῶν σήμερον, ἐκτελοῦντες φαιδρῶς ἀγαλ-
λόμεθα.

Ἰδεῖν τὸν ἐπὶ γῆς, ἀναλάμπαντα Λόγον, ἐκ
Παρθένου δι' ἡμᾶς, ποθῆντες Ἀθληταί, τῷ Πα-
τρὶ ὁμοούσιον, τοῦτον καθομολογοῦντες, βιαϊό-
τατον θάνατον, λογισμῷ στερόροτάτῳ ὑπέστητε.

Τοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, θεηγόροι δειχθέν-
τες, ὁπαδοὶ καὶ φοιτηταί, ὁμότιμον Πα-

τρί, τὸν Υἱὸν ἐκηρύξατε ὅθεν ξίφεσι τμηθέντες, τῇ πλημμύρᾳ τοῦ αἵματος, Ἀθλοφόροι τὴν γῆν ἠγάσατε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναρχον Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ συλλαβοῦσα, ἐσωμάτωσας Ἀγνή, γενόμενον βροτὸν, διὰ ἔλεος ἄφατον ὅθεν τοῦτον προσκυνοῦντες, εὐσεβῶς σε δοξάζομεν, τὴν αἰτίαν τῆς πάντων Δεώσεως.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι Θεῷ ἐν Πνεύματι, τὸν Ἀρεῖν σκοτασμὸν, ὀλοσχερῶς διεφύγετε, Μάρτυρες γενόμενοι τοῦ Παντοκράτορος.

Ισον τὸν Λόγον, τῷ Πατρὶ δογματίσαντες Ἅγιοι, κατεκρίθητε Δανεῖν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, ζῶν μετέβητε.

Στρατολογία, ἱερά τῶν Ἀγγέλων συνήθητε, καὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμήθητε ὅθεν τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην γεραιίρομεν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένοι, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς ὡς Βασιλίσσα, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παράστασαι, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὁμοούσιον, τῷ πρὸ αἰώνων Πατρὸς, Υἱὸν καὶ Κύριον, ἔνσαρκον Λόγον Χριστὸν, ἀνεκηρύξατε σαφῶς, ἀδιαρέτως Ἅγιοι ὅθεν μέχρι αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀντέστητε, πάσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν· διὸ ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτῳ, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοὶ, Ἀγνή φρικτὸν μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθήμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου ὃν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱὸν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀπειρογάμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σε,

Οἰκτίρμον δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶ σου τὴν Δεῖαν συγκατάβασιν.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ρωμαλέα διανοία, καὶ τελείῳ φρονήματι, τὴν ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἱρέσεως, τὸν σκοτασμὸν ἀπελάσαντες.

Οτὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπηγχόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς Δεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἅγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε ὅθεν μακαρίζεσθε, στηριγμὸς ἡμῶν, καὶ φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τῆς εὐσεβεῖς διατρέφοντες, Μαρκιανὸς ὁ γενναῖος καὶ Μαρτύριος, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασι.

Θεοτοκίον.

Γερὸς πάλαι Προφήτης, ὄρος Δεῖον ἐκάλεσεν, ἄρεταῖς Παρθένε, πάντα γνε διολου κατάσκιον, ἐξ οὗ σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, εἰς ἀνάπλασιν, καὶ φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Σοφωτάτων ὠφθητε, δογματῶν ὀπαδοὶ, Παύλου Δεῖου ἱεουργοῦ· οὗ τοὺς τρόπους Μάρτυρες ἐκμιμησάμενοι, καρτερῶς ἠθλήσατε, καὶ νομίμως κατεστέφθητε.

Ως ἀστέρες λάμπετε, ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας περιφανῶς, σκότος τὸ βαθύτατον ἀποδιώκοντες, τῆς Ἀρείου Ἅγιοι, γενναϊότατοι αἱρέσεως.

Μακρυνθέντες Ἅγιοι, τοῦ βίου τῶν τερπνῶν, ὠκείωθητε τῷ Χριστῷ, βραχυτάτῳ αἵματι, καὶ τὴν ἀσάλευτον, βασιλείαν ἐνδοξοῖ, Ἀθλοφόροι ἐκληρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Αληθῶς Θεοῦ Υἱὸν, ἐκύησας Ἀγνή, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι Θεογεννήτρια· ὃν ἀπαύστως αἵτησαι, οἰκτειρήσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βᾶθη.

Ρήμασι ποιμένος θεοσόφου, σοφοὶ ἀκολυθῆντες, τὴν ὀρθόδοξον πίσιν τηρεῖτε, Μαρκιανὲ, καὶ Δεῖε Μαρτύριε, ὑπὲρ ἧς ἐσφαγιασθήτε.

Τίμιος ἐνώπιον Κυρίου, ὁ θάνατος ὠράθη, ὑμῶν Ἅγιοι σοφοὶ ὀπλῆται· ὅθεν τιμαῖς, ἐτησίοις ἐνδοξοῖ, ὑπὸ πάντων μακαρίζεσθε.

Υμᾶς τῆς γενναίου Ἀθλοφόρου, Μαρκιανέ παμμακάρι, καὶ Μαρτύριε πηγὴν θαυμαίων, ἢ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἔχουσα, αἰώνιως ἐπαγαλλεται.
Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσση σε Μητέρα, παναληθῶς Παρθένε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὁμολογοῦμεν· αὐτόν Ἀγνὴν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Ὁ Εἰρμός.

• **Η**λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.
Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Αγωνισάμενοι καλῶς ἀπὸ βρέφους, Μαρκιανέ σὺν τῷ σοφῷ Μαρτυρίῳ, τὸν ἀποστάτην Ἄρειον καθείλετε, ἄτρωτον τηρήσαντες, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, Παύλῳ ἐφεπόμενοι, τῷ σοφῷ διδασκάλῳ· ὅθεν σὺν τούτῳ εὗρατε ζωὴν, ὡς τῆς Τριαδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.
Ὁ Οἶκος.

Ως ὑπηρεταὶ εὐσεβῶς Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου, Δυαὶς εὐλογημένη, προφθάσατέ με τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι σοφίας χρηγοῦντες, τὴν ὑμῶν ἀνευφημοῦντι ἄθλησιν, ἢ ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἅγιοι, γνώμη ἀδιστακτῶ ὑποστάντες, τῶν στεφάνων ἐτύχετε τῶν ἐπουρανίων, χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ Ἀποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιερέων συγχαίρετε αἰεὶ, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λόγου, ὡς τῆς Τριαδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Στίχοι.

Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίους νόει,
Εἰς αἷμα τὸ σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.

Πέμπτη Μαρκιανὸν ταῖμον εἰκάδι Μαρτύριόν σε.

Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ πατριαρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπὶ αὐτὸς ὁ ἐν Ἁγίοις Παῖλες, ὑπερέρις ἐν Ἀρμενίᾳ γενόμενος, τὸ μακάριον τέλος εἰδέξατο, ἀποπνιγίς παρὰ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι εἰ Ἅγιοι διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀναιροῦνται μαχαίρα, καὶ δάπτονται ἐν τῇ Μελανθοσίᾳ πύλῃ, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τοποθεσία τοῦ Δευτέρου· ὃν τὸν ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκ βάθρων ἤγειρεν.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀλαστασίου.

Οὗτος, αὐτόκλητος πρὸς τοὺς τυράντους ἀπὸ τῶν Χριστῶν, ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τοῦ παντός Ποιητὴν κηρύξας πεπαθήσασμίνως, ἐξέπληξεν ἅπαντας· καὶ τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ ἰδόντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπέτεμον, καὶ τῇ θαλάσῃ ἐναπέριψαν. Γυνὴ δὲ εὐλαβὴς ἐκ τοῦ βίου ἀναλαβοῦσα τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλήσασα, ἐν ᾧ κατεσκευασεν εὐκτήριον οἶκον ἐναπέθετο· οὗ τῇ καταθείσει πολλαὶ ἰάσεις γέγονασιν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐαλλερίνου.

Στίχ. Οὐαλλερίνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας ὧ πόσα στέφη λάβοι!
Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Στίχ. Εἰσδύς τὸ πῦρ χόρευε, Μάρτυς Σαβίνε,
Θεῖαν χορείαν, πρόξενον Δεῖου στέφους.
Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Οὐαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχ. Διττοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἠγουμένοις τρύφημα τὴν τιμωρίαν.
Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς, ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Στίχ. Πῆ σοι, Ταβιθα, Πέτρος; εἰς γὰρ ἦν παλιν,
Ἐγειρεν ἄν σε, καὶ θανοῦσαν ὡς παλαι.
Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Γνηλατοῦντες καλῶς, τὸν ἱερὸν Ποιμένα, ὀρθοδοξία καλλυνόμενοι, χερσὶν ἀνηρέθητε, κακοδοξούντων μάτην, πανευκλεεῖς ὀπλῆται.

Νομοθεσίας Θεοῦ, ἀπαρატρώτους πίστει, διατηρῆντες Δεῖοι Μάρτυρες, νομίμως ἠθλήσατε, ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, ἀναιρεθέντες ξίφει.

Μετὰ ταφὴν ἱεράν, τῶν προσιόντων πίστει, ὑμῶν τῷ τάφῳ τὰ νοσήματα, ἐνθάπτετε Ἅγιοι, ταῖς πρὸς τὸν Ζωοδότην, ἀγίαις μεσιτείαις.

Εκ τῶν πηγῶν μυστικῶς, τῶν ἱερῶν πλουτοῦντες, τὴν Δεῖαν χάριν τῶν ἰάσεων, πιστοὺς καταρδεύετε, τῶν νοσημάτων πᾶσαν, ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι τῷ σῶ, Θεογεννήτορ τόκῳ, τῆς αἰωνίου κατακρίσεως, τὸ Χαῖρέ σοι κράζομεν αἰεὶ, εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Ὤδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ωσπερ δύο ἄμνοι σφαγιαῖσθε, τὸν Ἄμνον τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον, Πατρός ἀνακηρῦτοντες, καὶ τραπέζῃ τῇ ἄνω προσενεχθέντες, ἀθλητῶν ὀμηγύρει συντάττεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τῷ Πνεύματος, ἐξενεύρισαν πλάνης τὸ φρύαγμα· καὶ καρτερῶς ἀθλήσαντες, τοὺς δεινῶς παρεθέντας ταῖς ἀσθενείαις, οἱ σεπτοὶ θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Ιατροὶ τῶν πιστῶν χρηματίζοντες, τῶν παθῶν ἡμῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, καὶ τὰς ἐπαναστάσεις ταῖς ἐναντίας, θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν.

Ανυμνοῦμεν Πατέρα ἀγέννητον, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν οὐσίαν ἀκτιστον, καὶ Θεότητα μίαν. Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε βοῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντας ἡμᾶς ἀνεζώσας, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κηύσασα, Θεοκυῆτορ Δέσποινα, τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωμα καὶ περιτείχισμα.

Ὁ Εἰρμός.

► **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυῖ νευρούμενοι Χριστοῦ, τὸν θάνατον ἀθλοφόροι οὐκ ἐπτήξατε, ἀλλὰ προθύμως ὑποθέντες, τοῖς ξίφεσιν αὐχένας ἠνήσατε, γενναίως τὸν ἀγῶνα τὸν ἔνθεον· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαινοὶ, φωτίζετε οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἀθλῶν λαμπηδόσι, Μαρκιανὲ σοφὲ καὶ Μαρτύριε, τὸ σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ, νικήσαντες τὸν τυφλόνου Μακεδόνιον, ἦδη εἰλήφατε ἀξίως· καὶ θρόνῳ τοῦ Δεσπότητος παρίστασθε, ἡμῖν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν Ἀξιάγαστοι.

Η μνήμη ἡ ἔνθεος ὑμῶν, ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι· ἐν ἧ ἐκδυσωπεῖτε τὸν Κύριον, σκότους πταισμάτων ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνή ὑπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καὶ σκότος ῥαθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμέναις πανάμωμε, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

► **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
► Θεοτόκε τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαρκιανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ Μαρτύριος ἄμα, τὸ τοῦ Ἀρείου ἔκφυλον, δόγμα καὶ μακροῦδες, καθεῖλον χάριτι θεία, τῆς Ἁγίας Τριαδος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐνήθλησαν· καὶ ὡς Μάρτυρες θεῖοι, στέφος λαμπρὸν, πρὸς Χριστῷ δεξάμενοι τοῦ Σωτῆρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοῦς εὐφημούντων. Θεοτοκίον.

Σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, θρόνον κλίνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθους Χριστιανῶν, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρράγῃς ὑπέρμαχος, καὶ προστάτις καὶ φύλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου· καὶ ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος σεισμοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εὰν ἡ παρούσα ἱορτὴ τοῦ Μάρτυρος τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνήρ, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου ε'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τῆς Ὀκτωῆχου, τὸ α. τοῦ Ἦχου. — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Ἀνύμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ σεισμοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Διτὴ τῷ Ἁγίῳ, εἶτα τὸ, Ἀξιόνηστιν. Ἀπολυτίκιον τῷ Ἁγίῳ — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τῷ Ψαλτηρίῳ, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλιον, Καθίσμα τῷ Ἁγίῳ. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τῷ Ἦχῳ, οἱ Ἀναβαθμοὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ Προκείμενον. Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν, κτλ. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ σεισμοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς. Εἰς τὴς Αἴνες, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγαλὴ.... Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Ἐὰν δὲ τύχη, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπαρραλλάτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, λέγμεν τὴν α΄. Στάσιν τοῦ Μακάριου ἀνήρ.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τὸ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ἠύγασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡ οἶον ἦθλησε! πῶς καλῶς ἠγωνίσται! δι' οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικήσαντος.

Ω τὸ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμαμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου φανότερον, εἰς αἶετὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἠττηνται.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστῆ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ρομφαία ὤφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσων δαιμόνων φρύαγμα. Ὡ ἐκβοήσωμεν· Ἄγιε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν αἰσέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρυσμένος σερρώως, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνοις ἀκλόνητος· μετὰ σφοδροῦ γὰρ σάλου καὶ κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα, ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινη στερρότητα· μαρτυρικῶ, στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμαμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προσρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ρύόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἐνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν· ὧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Αἵματι τῷ σῶ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σὲ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε· καὶ κοινωνόν σε δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ συμμετοχόν, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος,

καὶ τὰ δεινὰ, τούτου μηχανήματα, τελείως σθέσαντα (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Βυζαντίου.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τὸ Ἀθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν τὴν μνήμην αὐτῆ λέγοντες· Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχυρῇ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τῆς μόνου Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὁν καθικέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλωπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, πρὸς τὸ,

Φοβερός εἶ Κύριε.

Παναγία Δέσποινα, τὸ κόσμου βοήθεια, καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν· σὲ νῦν ἐκδυσωποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλῶμεν ἀγαθῇ, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκότων καὶ ἀπεγνωσμένων, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἔλεων ποιῆσαι Θεοτόκε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῇ μητρικῇ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρησίᾳ. Πρόφθασον Ἀχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ρῦσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς· διὰ σπλαγγνα ἐλέους, μὴ παρίδης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀναγνώσμα.

Επίβλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε ^{Κεφ. 15.} ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς· ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ρῦσαι ἡμᾶς· ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ. Τί ἐπλάνησας ἡ-

(*) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὰ μὲν ἴσαχα τρία ἐλείπουνσι παντελῶς ἐν τῷ χειρογράφῳ· τὰ δὲ λοιπὰ τρία πρῶτα, ὁμοῦ καὶ ἐν ταῦθα πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, τάττονται εἰς τὰ Μεθόρτα αὐτῶ, κατὰ τὴν κζ'. Ἀντὶ δὲ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα διττὰ τὰ μὲν πρὸς τὸ, Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν· τὰ δὲ πρὸς τὸ· Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Ἐχει δὲ καὶ Κανόνας ἄλλους, τὸν μὲν πρὸς τὸ· Δεῦτε λαοί, ἀνώνημον καὶ ἀνευ Ἀκροστιχίδος, τὸν δὲ πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φαραῶ. οὐκ εὐκατοφρόνητον ὄντα εἰς τε τὰς ἐνοίας καὶ τὴν γλαυρότητα, φέραντα τὴν δὲ τὴν Ἀκροστιχίδα· Μόρου γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου· δοσμάντευτον ὅμως τοῦ Ἰμψοδοῦ τὸ ὄνομα, ὡς ἐκ τῶν Ἀκροστιχῶν τῶν τελευταίων Ὁδῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐξαποστειλάρια καὶ τὰ Προσόμοια τῶν Αἰώνων, ἕτερα εἰσὶ τὰ ἐκὶ πρὸς τὰ ἐν ταῦθα, ὡς καὶ τῶν Καθισμάτων τῶν α΄.

μας, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ μὴ φοβεῖσθαι σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμα σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἤρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοίξης τὸν οὐρανὸν τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός· καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἐνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, ἠδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλήν σου· καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τὸν δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ· ἡμεῖς δὲ πηλὸς, καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σου πάντες ἡμεῖς· Μὴ ὀργίζου ἡμῖν Κύριε ἕως σφόδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεψον Κύριε, ὅτι λαὸς σου πάντες ἡμεῖς.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. β. 1. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τοῦ ἐξακολουθῆσαι σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος ὁ ἅγιος τῷ Ἰσραὴλ· Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθίοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι· κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραὴλ. Τὰδε λέγει Κύριος· Τί εὔροσαν οἱ Πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμελημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν; καὶ οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγῆσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῆ ἀπειρῷ καὶ ἀβάτῳ, ἐν τῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ, καὶ σκιᾷ θανάτου; ἐν γῆ ἐν ἣ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνήρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσῆλθετε, καὶ ἐμιάνατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔλεσθε εἰς βδέλυγμα. Οὐ ἱερεῖς οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος· καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με· καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφῆται

προεφήτεον τῇ Βαβυλῶνι, καὶ ὀπίσω ἀνωφελούς ἐπορεύθησαν. Διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεὶμ καὶ ἴδετε· καὶ εἰς Κηδάρ καὶ ἀποστείλατε· καὶ νόησατε σφόδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα· εἰ ἀλλάζονται ἔθνη Θεοὺς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ Θεοί. Ὁ δὲ λαὸς μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ. 1. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψήγῃ αὐτῶν βάσανος. Ἴδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτῆς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτῆς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλόμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦντι. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Γεωργίου Σικελιώτου.

Εὐφραίνε ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγαλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν· ἀπόλαβε τῶν θαυματίων τὰς ἰάσεις καθορώσα· καὶ βλέπε καταράσσοντα τῶν Βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως, τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Τῆ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν παιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἔλων, πρὸς τὸ σταδίου προθύμως ἤλατο· καὶ τὰ κνητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμα
σε Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χρισὸς ὁ Θεὸς
προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέ-
γονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐνα-
θλήσας ὡς ἀδάμας στερρός· λογχευθεὶς δὲ τὴν
πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμνή-
μενος τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν
παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμαμάτων εἴληφας τὴν
ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθό-
ως. Διὸ σε σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες,
ἐπαξίως δοξάζομεν τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ω τοῦ μεγίστου μυστηρίου βλέπων τὰ
θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα,
οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμ-
μανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἦνοιξεν ὡς ἀνθρω-
πός, παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διεύρρηξεν ὡς
Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι'
αἰκοῆς εἰσηλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελή-
φθη· Ἀπαθῶς εἰσηλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κα-
τὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη
κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐ-
τῆς, εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ
μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ σεισμῆ.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου (*).

Ἦχος β'.

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σου
φόβῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσσειόνται
Κύριε· ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐ-
πιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν· ἀλ-
λά σπλαγγισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν
σου, τῆς φοβεραῆς ἡμᾶς τοῦ σεισμῆ ἀπειλῆς
ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας
αὐτήν.

Φοβερός εἶ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν
δικαίαν σου ὀργήν; ἢ τίς σε δυσωπήσει,

(*) Ὁ μὲν σεισμὸς ἐγένετο, κατὰ τὸν Συναξαριστὴν, τῷ 24
ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὅστις περὶ τὸ 740
ἀπὸ Χριστοῦ· ὁ δὲ Θαυμαστορείτης Συμεῶν, ὃς τις καὶ Συ-
μεῶν ἐν τῷ θαυμασῶ Ὄρει λέγεται (Μαΐου 24), ἠμα-
σε περὶ τὰ τέλη τοῦ 5. αἰῶνος, καὶ ἐπομένως ἡ ποιητὴς
Τροπαρίων περὶ ὑποθέσεως, συμβάσης μετὰ 140 ἔτη καὶ ἐπέ-
κεινα, φαίνεται ἀτοπος διόλου. Ὅθεν ἡ ὁ ποιητὴς τῶν Τρο-
παρίων τούτων ἐστὶν ἕτερος Συμεῶν, μεταγενέστερος μὲν τοῦ
ἀνωτέρου, ἀσκήσας δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Ὄρει, καθ' ὃν χρόνον
συνέβη ὁ σεισμὸς, ἢ τὰ Τροπάρια ταῦτα ἐποιήθησαν εἰς ἄλ-
λον σεισμόν, συμβάντα πρὸ τοῦ παρόντος, εἰάν τινόντι ὑπάρ-
χῃ γνήσιον ποίημα τοῦ εἰρημένου Θαυμαστορείτου Συμεῶν·
ἢ τέλος, ψευδῶς ἐπιγράφονται εἰς τὸ ὄνομα τούτου.

ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθὲ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτη-
κότος καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγμα-
τα, Ἄγγελοι, Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, Θρόνοι Κυριό-
τητες, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν
σαῖ βοῶσιν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ Κύριε· τὰ
ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς ἀγαθὲ· δια-
σπλάγγνα ἐλέους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν.
Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν.

Νινευῖται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς
τοῦ σεισμῆ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον·
ἐν δὲ τῷ μεσιτεῦντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν
διὰ τῆ Ἰωνᾶ ἀνάστασιν, ἢ μετάνοια παρακα-
λεῖ· ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νη-
πίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ
ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριήμερου Ἀνα-
στάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Εχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος,
αἰοίδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσα-
λὴμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀ-
χράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφη-
ται. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητι-
κώτατόν σου σῶμα, τὸν περίκλυτον τοῦτον
ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυματῶν, νο-
σημάτων ἀλεξητήριον· ἐνθα προστρέχοντες, τὰς
ἰάσεις ἀρῶμεθα. Φρέρησον πανεύφημε τὴν σὲ
μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσ-
βολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν
σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ ὑ-
ψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχε πανά-
μωμε ἢ πᾶσι χορηγῆσα, καθαρισμόν τῶν πται-
σμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις σὲ ὑπέρ-
μαχον ἢ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη
τροποῦμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔ-
παρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύννας τὸν Νέστορα,
οὕτως Ἄγιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ σεισμῆ, Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐ-
τὴν τρέμειν, ρῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβεραῆς τοῦ
σεισμῆ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ
κατάπεμψον ἡμῖν, πλοῦσια τὰ ἐλέη σου, πρεσ-
βείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Η μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· καὶ πάντα συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην· διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν. Δόξα, Ὅμοιον.

Α θλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς· διό σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ε λπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων, εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρό τέλους βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Α διστακτικῶ τῇ πίστει ὁ Ἀθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράννων τὰ δράση καταβαλὼν ἀνδρικῶς ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαψε· καὶ τῶν βασιάνων ἀμοιβὴν, τὴν τῶν θαυματίων παροχὴν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τῆ ἀγωνοθέτου· ὧ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χ αῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προσρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκῆσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεὸν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπτῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνουμένων, καὶ προσκυνοῦντων τὸν τόκον σου,

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε πισῶς Δημήτριε, ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων· ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα· δραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἁγίε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως αἰεὶ σε δοξάζομεν.

Δόξα, Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενῆσάν με, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι σὺν ἔχομαι πολλοῖς ἐν πταισίμασι Θεοτόκε· ὅθεν

καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάχραντε τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος· Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ, αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν'.

Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρόος· λογχευθεῖς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τῆ σεισμῆ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ.

Ο' Κανὼν τοῦ σεισμοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ω' Χριστὲ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον τάχος.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ω**'ς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθάρων ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

• **Ω**'ς φοβερά ἡ ὀργή σε, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῆ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διὸ αἰεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων αἰεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσει Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές, διασειεῖς ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοῦς στηρίζων Κύριε.

Ρῦσαι σεισμῆ βαρυτάτου πάντα ἡμᾶς, καὶ μὴ δῶης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσιν κακοῖς σὲ τὸν μακρόθυμον. Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς σοι βοῶμεν Μήτηρ Θεοῦ, τὰ συνήδη σπλαγγνα σε, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμ-

παθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ φθορᾶς ἡμᾶς ἀπάλλάξον.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα· Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν θεῖον, τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, ἀναδυσάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀσπραπαῖς, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, Μάρτυς αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ὁς ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέχρῃς αἵματος, ἠγωνισμένον Μάκαρ καρτερῶς, σταθηράν τε τὴν ἐνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας δείξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας πρὸς γῆν Δημήτριε, μαρτυρικῇ σου λόγῃ καθελὼν, θεϊκῆς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν, εἰς τοῦτο μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Αμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἐνωσιν, τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μύρω νοητῷ προσπλακείς, μύρον γίνῃ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Φιλοθέου.

Ποίημα ἐστὶν οὗτος τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, ὑπόθεσιν ἔχων ἐγκωμίων ὁμοῦ καὶ δεήσεως τὸ ἱερόν αὐτοῦ μύρων.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Μερίς μου Δημήτριε, καὶ δόξα θεῖα γεγένησαι· τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, καὶ γῶ τῆς φίλης σε· διὸ δέξαι με, τὸν ὕμνον σεφεφόρε, κροτῶντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Υπῆλθες Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ σταδίων, ἐλαίῳ ἀλείψας σε, τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν· καινῷ τρόπῳ δὲ, πεσῶν νικᾶς γενναῖε, καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνεδειξας.

Ρευμαίων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δημήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν· καὶ τῷ μύρῳ σε, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποίησον σκηνώμα.

Ὁς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυΐδ ὁ θεῖος ἐν Πνεύματι, τὴν ἐνωσιν ἔνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τερπνὴν· τὰ δὲ μύρα σε, σοφὴ τὴν νέαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἐνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ θεῖου ἀλάβαστρον, καὶ σκεῦος ἐξαίρετον, τῆς εὐω-

δίας Χριστοῦ, ἱκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας με.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τοῦ σεισμοῦ. ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

Ὁὗκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου· Ἀγαθὲ, καὶ σερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Ἡ γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ· ἀλλὰ φεῖσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεῖσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νοθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, θεῖῳ φόβῳ δέλων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον, πικρὸν, καὶ σεισμὸς βαρυτάτους, καὶ πληγὰς ἀνηκέστους, ἀμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεὸν, μετανοίας, τρόποις ἐμειλίξωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη ἔσα ἀγαθὴ, τὸν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρούσης τοῦ σεισμοῦ, ρύσθηται πάντας ὀργῆς, Θεοτόκε, ἀχραντε δεόμεθα.

Τῷ Ἁγίῳ πρῶτος Κανὼν. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγισαι παρ' ἡδέν, τὸ τῶν τυράννων παρασοὶ πρόσταγμα· τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γάρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτειδῆς, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ γέγονας, θεῖῳ φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς ἀθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ιώμενος τὴν μορφήν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μείνας ἕπερ ἦν ὁ φιλάνθρωπος.

Δεύτερος Κανὼν. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρόντων, Βαπτίσματι θεῖῳ καθαρθεῖς· αἵματι δὲ λουσαίμενος, μαρτυρικῷ Δημήτριε, κράσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ὁ μέγας φουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας Κυρίου ποταμὸς, τέρπεις λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν· ὡς θεῖα δὲ σκηνώματα, καθαγιαζεῖς τὰ σύμπαντα.

Ἡ πόλις σε Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων ὁράται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σε, ποταμῆδὸν προχέουσα, θαλάσσης τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε ρεῦσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέ-

λεσι, μύρη πηγὴν ἐξέχεε, τῆς χάριτος τῆ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκηνώμα.

Θεοτοκίον.

Ιδοῦ, ἡ Παρθένος ἀνακραίξει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδοῦ καλὸς ὠραῖός τε· εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπρουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία. Τοὺς σους ὑμνολόγους.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις καταπλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τρεῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Ἔτερον τοῦ Ἁγίου.

Βασιλεῖ τῶν αἰώνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ, ἀθλήσας στερρότατα· ὅθεν καὶ τῇ λόγῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ταῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Τοῦ σεισμοῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλῖναι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἐμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἄλλ' ἐπιβλέψας οἴκτειρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς Τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ
• **Α**σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακραίζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἑορτάζουσα.

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλόμενος, ἐδρα-
σμῶ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα ση-
ρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου
πολεμήτορος.

Τῆ θεία νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα,
καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κα-
τοικούντων Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀρ-
γῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Οὐδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου,
ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε
εὐσυμπάθητε· ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη
σου θαυμαστώσον. Θεοτοκίον.

Ναὸν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀ-
γίῳ ναῶ σου, χειράς οἰκτραῖς, αἴρομεν εἰς
δέησιν· ἴδε τὴν κίκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου
σὴν βοήθειαν.

Τῆ Ἁγία πρῶτος Κανῶν. Ἐπαρθέντα σε ἰδῆσα.

Νενικηκότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ
Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξη
ἔστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ ду-
νάμει σου Κύριε.

Ιθυνόμενος παλάμη τῇ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς
λιμόνας ἐφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἔνθα
νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας
νικητικὸν διαδήμα, τῆς δικαιοσύνης, εἴλη-
φας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστη σε· Δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ως τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μή-
τηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνη ἠξιώθης· τοῦτον
γὰρ γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεο-
γνωσίας τῇ χάριτι.

Δεύτερος Κανῶν. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ωρμιον ὡς βότρυν σε μάκαρ Χριστός, θείας
ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, Μαρ-
τυρίου τοῖς ληνοῖς· τὸ καταρρέυσαν γλεῦκος
δὲ, μύρου θείαν βρύσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκηνὴν, σοῦ
ἐν μεσημβρίᾳ κατέπηξας; ὁ στεφανίτης,
ἐνεβόα τῷ Χριστῷ· εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μύρων
σου, μύρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας
τῶν αἱμάτων σου ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου,
καὶ παθῶν τῆς ποταμῆς, εἰς τέλος ἀποξήρανον,
μύρων σε, τοῖς ρεύμασι δέρομαι. Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανῶς· Πῶ ποτε
ποιμαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κρα-
ζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ Υἱῷ· ἡ ὁσμὴ γὰρ τῶν μύ-
ρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἴλκυσεν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ-
• θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον

δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεῶ, τὸν ὄντως Θεόν,
ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος.

Καὶ σὺ καρδία σείσθητι νῦν, βλέπουσα
Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόη-
σον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ
παῦσον τὴν δικαίαν ὀργὴν σου εὐσπλαγχνε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν περ τῷ σῶ, αἵματι ἐ-
κκήσω Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν,
ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῶ φοβερωῶ·
χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Οδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὀρθάς, γνώμη ὑ-
πεκκλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν
τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησίκα-
κον· ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενοῦ τοῖς δούλοισι σου.
Θεοτοκίον.

Νῦν βοήθειάς ἦλθε καιρὸς, νῦν καταλλαγῆς
χρεία Ἄγνη, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύ-
ριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς,
καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πῦρ πόθου Δείκου, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος,
πῦρ ἔσβεσας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων
μανίας, αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δη-
μήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς
πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οἰπίστει, πρὸς τὸ σὸν, ἐπειγόμενοι τέμενος,
Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθό-
ρων, συντόμως ἀπαλλάττονται. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρί ὁμοούσιος, σὸς
γίνεται Θεομῆτορ, ὑπὲρ νῦν τε καὶ λόγον,
Υἱὸς ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵ-
μασιν, ἰδρωτάς κεράσας τῶν ἀγώνων,
μύρον τὸ Δεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ
Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τὸ φάρμακον, εἰς
ψυχῶν καινὴν καθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δη-
μήτριε, ὡς περ ἀντιδότῳ δραστηρίῳ, μύρω
καθαίρεις τῷ ἐκ τῆ τάφου σου, ἰὸν ἀποπλύνων
νοητόν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς
τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μύρον σου Δημήτριε,
πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλύζει πη-
γάξει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, ταῖς πίστει
προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ
δαῖκον τοὺς δαίμονας. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας
εἴργασται, ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύ-

ρου· ὅθεν Παρθένε Ἁγίων Δείων ψυχαὶ ὀπίσω
σου ἔδραμον Δερμῶς· Εἴ καλὴ βουῶσαί σοι, εἴ
καλὰ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

✕ **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψημένην καθο-
ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνι, τῷ
εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βουῶ σοι· Ἀνά-
γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρήσιαν δυσω-
πεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκ-
λεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς Δερμὴν, κινούμεν πα-
ράκλησιν· δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σε ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Νῦν ἐγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ
σοῦδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμ-
πτώμασι χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας·
εὐχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προσάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς γῆς,
ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ σαλεύ-
εσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως, καὶ τῷ
φόβῳ σου Λόγε στηριζώμεθα. Θεοτοκίον.

Αγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν
λαὸν οἰκτειρήσον· καὶ μητρικαῖς πρεσ-
βείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, μετα-
ποίησον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τῷ Ἁγίῳ πρῶτος Κανὼν. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε,
τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμα-
τῶν πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ
σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Λῦσόν μου, τὰς σειράς τῶν πταισμάτων,
πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρ-
τυς, παρρήσιαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην· καὶ
γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.
Θεοτοκίον.

Ασπίλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος,
ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλαδῶν
ἄνθος ὡς Θεομῆτορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σε
Λόγος ἐσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Λουτρόν τοῦ Δείου Βαπτίσματος, λουσάμε-
νος, ἐχρίσθης Ἀοῖδιμε, μύρω τοῦ Πνεύμα-
τος· ὁ τηρηθὲν σοι ἀμόλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς
τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ανάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχῇ τοῦ Δη-
μητρίου προσφθέγγεται, νυμφίους Κύριος
αἶνον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς·
τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καὶνα Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ὁ Χρι-
στὸς τὰ τελούμενα· ὁ χειμῶν λελυταί,

δεῦρο, τὸ ῥόδον ἐξήνησεν· εἰς τὴν ὄσμην ὦ φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Εγὼ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίε σπεύδω ὀπίσω σου· ὄσμη γὰρ μύρων σε, πάντων τῶν μύρων ὑπέγκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἷμα μύρον εἰργάσατο. Θεοτοκίον.

Θανάτῳ θάνατος λέλυται, ζῶν ἀπὸ τῆ τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἷμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σε ρείθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δὲς σοι τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σε ἄτρωτον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα· Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβωῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστῃ τῆς οἰκουμένης· Ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης Φιλάνθρωπε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων· ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλοῦντα πλευραῖς λογχοσύκτου σῆς πάθος.

Εἰκοστῇ μελίαι Δημήτριον ἕκτη ἀνεῖλον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων ἐρωόμενος πόλεως, εὐσεβῆς ὢν ἄνωθεν, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν διδάσκαλος πίστεως. Ἐπιδημήσαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ τῆς Θεσσαλονικέων, κατεσχέθη ὁ Ἅγιος, ὡς τῆ εὐσεβείᾳ διαβόητος. Σεμννομένου δὲ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τινι ἀνδρὶ, Λυαίῳ τοῦνομα, καὶ προτρεπομένου τοὺς τῆς χώρας ἐξελθεῖν, καὶ διαγωνίσασθαι πρὸς αὐτὸν (τὴν γὰρ ὁ Λυαῖος μεγέθει σώματος καὶ ῥώμῃ τοὺς κατ' αὐτὸν υπερβάλλων)· νεανίας τις, τὴν πίστιν Χριστιανός, τοῦνομα Νέστωρ, προσελθὼν τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ, ὄντι ἐν τῇ φρουρᾷ, ἔφη· Δούλε τοῦ Θεοῦ, βούλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ· ἀλλὰ εὐχαί ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, « Καὶ τὸν Λυαῖον, φησὶ, νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Τούτοις ὁ Νέστωρ τοῖς ῥήμασι θάρρησας, ἀντίστη τῷ Λυαίῳ, καὶ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ κατέβαλεν, ἀποκτείνας αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς αἰσχυρθεὶς, ἐπὶ καὶ ἐρευνήσας

τὸ πρᾶγμα ἴμαθιν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, λόγχοις τῶν πλευρᾶν διαπαρῆναι ἐκέλευσε τὸν Ἅγιον Δημήτριον πρῶτον, ὡς αἰτίου γινόμενου τῆς τοῦ Λυαίου σφαγῆς· καὶ τούτου γινόμενου, εὐθὺς ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν, πολλῶν θουμάτων καὶ ἰάσεων παραδόξων μετὰ τὴν τελευτὴν γινόμενος ποιητής. Εἶτα, τῆ τοῦ Βασιλέως κελεύσει, καὶ ὁ Ἅγιος Νέστωρ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ.

Εἶχε μὲν τὰ τοῦ Μάρτυρος οὕτω, καὶ νεκρὸς αὐτὸν κατὰ γῆν ἐρρίπτο. Μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχρίστων, τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαβῶς περιστέλλουσιν· εἶτα καὶ κόνιν περιβαλόντες αὐτῷ, εὐλαβῶς θάπτουσι καὶ θεοφιλῶς. Εἰς δὲ τις τῶν οἰκητῶν τοῦ Ἁγίου, παρεστὼς αὐτῷ, ὅτε τὴν μακαρίαν ὑφίστατο, καὶ ὡς οἶόν τε τὸ ἱερόν ἐκεῖνο αἷμα εἰς τὸ θεῖον τοῦ Μάρτυρος ἀνελόμενος ἐπώμιον, ἀλλὰ ὄν ἐφόρει κατὰ χεῖρα δακτύλιον, τῷ μαρτυρικῷ αἵματι καὶ τούτου, περιχρίσας, πολυτιμὸν χρῆμα τεραστίων εἰργάζετο δι' αὐτοῦ, ὡς πλήρη γενέσθαι τῆς τοιαύτης φήμης τῶν τεραστίων τὴν πόλιν Θεσσαλονικέων ἀπασαν. Ἰθὺν οὐδὲ οἶκος ἦν ταῦτα, οὔτε Μαξιμιανὸν λαθεῖν, οὔτε τὸν φθόνου ὑπενεγκεῖν· καὶ διὰ τοῦτο χειροῦται παρατυκῶς ὁ θουμάσιος ἕτος οἰκίτης, Λοῦπος τοῦνομα, καὶ ἀναίρεται.

Χρόνου δὲ παραρρίοντος, καὶ τῶν σημείων διατρεχόντων, Λιόντιός τις ἀνὴρ, τὴν τε δόξαν λαμπρὸς, τὴν τε πρὸς Χριστὸν πίστιν μάλα θερμὸς, νόσῳ βαρυτάτῃ κάτοχος γίνεται, ὡς τὸν θάνατον χρῆμά τι νομίζειν ἐπιεικῶς ποθεινότερον· καὶ ἐπὶ ἰατροῖς μὲν φανερῶν ἠτήτωντο, τὸ δὲ πάθος διὰ παντός ἤκμαζε, πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Μάρτυρος καταφεύγει ναόν· καὶ εὐθὺς, ἅμα τῆ καταθέσει τοῦ νοσοῦντος, καὶ ἡ τοῦ Μάρτυρος διὰ τῶν ἐκείνου χελέων ἀνάκλησις, καὶ ἡ τοῦ νοσήματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν. Οὕτω ταχέως ὁ Λιόντιος τῆς Θεραπείας τυχὼν, ταχεῖαν καὶ αὐτός, ὡς εἶχε, τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδωσι· καὶ τὸν μικρὸν οἰκίσκον, ὃς τὸ ἱερόν εἶχε τοῦ Μάρτυρος σῶμα, ἐπὶ βραχείῳ κομιδῇ καὶ στενοῦ τοῦ σχήματος ὄντα, τοῖς περιβελοῖς τε τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ σταδίου ἀπειλεγμένον καταστρέψας αὐτός, ναὸν ἐν τῷ ἄστυ Θεσσαλονικῆς ἐξ αὐτῶν ἐδείματο τῶν κρηπίδων· ὃς καὶ νῦν ὄραται μέσον τοῦ σταδίου καὶ τοῦ δημοσίου λουτροῦ κάλλιστα διασημένος.

Μέλλον δὲ ὁ φιλευσεβῆς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τὸ Ἰλλυρικὸν ἀπείναι, ἔμβα καὶ τὴν τοῦ Ἐπαρχοῦ ἀξίαν διέπει, καὶ τινα τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ σώματος λαβεῖν βουλῆθεῖς ὡς τε κἀκεῖσε ναὸν τῷ εὐκλεῖ Μάρτυρι ἀνεγείραι, οὐκ ἔσχε συνευδοκεῦντα τὸν Ἅγιον· ἀλλὰ νυκτεριναῖς αὐτὸν ἐπιφανείαις εἶργει τοῦ ἐγχειρήματος. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν δεῦτερον ἔρχεται πλοῦν, ὃ τίγεται, τὴν χλαμύδα τοῦ Μάρτυρος σεπτοῖς αἵμασι τοῖς ἐκείνου πεφοινιγμένῃ, καὶ τι τοῦ ἐπωμίου λαβὼν (ὃ σύνθησις ὠράριον ὀνομάζειν), καὶ κισωτῷ τιμίᾳ τὰ ἀληθῶς τίμια καταθίμενος, οὕτω τῷ Μάρτυρι μὲν τὸν πόθου ἀφοσιῶ, ἑαυτῷ δὲ τὴν μεγίστην περιποιεῖται ἀσφάλειαν.

Ἀμίλει καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Σίριμιον, ὧρα χειμῶνος, διαβαίνειν μέλλον, ἤδη παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰστροῦ γινόμενος, ἐπὶ μέγα τὸ ρεῖθρον ἐξείρον ἦν, ἐν ἀθυμίαις ἦν ὁ ἀνὴρ. Ἐπιφανείας οὖν ὁ θεῖος Δημήτριος, « Πᾶσαν ἀθυμίαν, ἔφη, πορρῶ θίμενος τῆς ψυχῆς, ἃ ἐπιφέρεις κατὰ χεῖρας ἔχων, διάβηθι τὸν ποταμὸν ἀδιστακτικῶς ». Πείθεται τῷ φανέντι ὁ Ἐπαρχος· καὶ ἔωθεν, τοῦ ὄχηματος ἐπιβάς, ἐχώρει διὰ τοῦ ρεῖθρου, κατὰ χεῖρας τὴν σορὸν ἔχων, ἡσυχῇ τοῦ ρεῖματος ὑποχωροῦντος αὐτῷ. Οὕτως οὖν ἀβλαβῆς διελθὼν, καὶ πρὸς τῷ Σιρμίῳ γινόμενος, τὴν ἱεράν ἐκείνην σορὸν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ θησαυροῦ τῷ πατ

αὐτοῦ καινουργηθέντι ναῷ τῷ Μάρτυρι δίδωσι. Πολλῶν δὲ θαυμάτων ὁπλαδὴ καὶ ἰάσεων καὶ παρ' αὐτὴν γε τὴν ὁδὸν πλείστοι τῆς ἀγιαστικῆς κείνης φερομένης χλαμύδος ἀπήλασαν.

Καὶ Μαρτιανὸν τὸν Ἐπαρχὸν τῶν Ἰλλυριῶν, ἔλκει πονηρῶς βληθέντα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἀπειρηκότων καὶ τῶν ἰατρῶν, ταύτης τῆς νόσου ἀπήλλαξεν, ἐλθόντα πρὸς τὸν τοῦ Ἁγίου ναόν, καθὼς ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐνετείλατο. Καὶ ἕτερον ἄνθρωπον, τῷ τῆς αἱμορροΐας πάθει κατεσχημένον, παραδόξως ἰάσατο. Καὶ ἄλλον, δαιμονιῶντα. Καὶ τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ὑπὸ τῶν Βαρβάρων πολιορκουμένην ἐρρύσατο.

Καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Ἀφρων, οὗς Ἕλληνας Φοινίκης ἀποίκους ἀναγράφουσιν, αἰχμαλωσίας τῆς ἀπὸ τῶν Βαρβάρων ἐλυτρώσατο, τούτῳ ἐπιφανείς, καὶ τῶν περικειμένων αὐτῷ δεσμῶν λύσας αὐτὸν, καὶ μέχρι Θεσσαλονίκης αὐτὸν ὁδηγήσας. Τοῦ δὲ Ἐπισκόπου εἰς Ἀφρικὴν παραγενομένου, καὶ ναὸν τῷ Μεγαλομάρτυρι δειμαμένου Δημητρίῳ, καὶ περὶ κισωτίου καὶ ἄμβωνος διανοουμένου, ὁ Ἅγιος οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλὰ γε τῷ Ἐπισκόπῳ κατ' ὄναρ φανείς, « Τὸ πλοῖον, φησί, τὸ νυνὶ προσχόν τῷ λιμένι, ὅσα σοι διὰ φροντίδος τῶν μαρμάρων ἐστίν, ἐπιφέρεται· καὶ τούτων βουλευμένῳ σοι τὰ τῆς χρείας προσπορισθήσεται ». Τῷ δὲ Ἐπισκόπῳ ἐντυχόντι τῷ ναυκλήρῳ, καὶ τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντι, πάλιν ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐμφανίζεται, καὶ φησί, τοῦ πλοίου τῇ πρῶτῃ ἐναποκείσθαι τὰ μάρμαρα, ἕκαστον ἐξονομάσας, ὡς εἶχεν εἶδος καὶ σχήματος. Ἐπ' ὀνόματι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συμμάρτυρος Βίκτορος ἐνήθηται· αὐτῷ δ' ἐκείνων ταῦτα δωρησασθαι νῦν, ὡς κατὰ τὴν Βασιλίδα τῆς τούτων χρείας εὐρεθείσης ἐκείνῳ καὶ πληρωθείσης· ἀνείπειν τε ταῦτα τῷ τῆς νεῶς ἀφηνουμένῳ σαφῶς, οὕτω τε πῆσαι, καὶ λήψεσθαι· ὁ δὲ καὶ γέγονε.

Τῇ δὲ πόλει Θεσσαλονίκῃ ἔλυσε καὶ λιμὸν καὶ λοιμὸν, τοῖς λιμέσιν ἐπιφοιτῶν, καὶ τοῖς ναυτικοῖς ἐμφανιζόμενος, καταίρειν ὡς τάχιστα παρὰ ταύτην κατεπισκοηπτῶν· πρὸς τὸτο καὶ ὀφθαλμοφανῶς ὁπλαδὴ καθορώμενος, καὶ ἐπὶ πολὺ προπορευόμενος τῶν νηῶν, καὶ πεζέων τὸ πέλαγος.

Τοῦ δὲ σοιδήμου Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐνυποστάτου τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας οἰκοδομήσαντος τὸ θεουργὸν καὶ ἀμώμητον (ἴσ. ἀμίμητον) ἔργον, καὶ τὰ ἀπ' αἰῶνος ἅπαντα ἐκείσε ἀποκρύψαι ζητούντος, μέρος τι τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου αὐτῷ μετακομισθῆναι βουλευθέντος, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέτων τεχνιτῶν τοῦ ἔργου ἰρχομένων καὶ τῇ μαρτυρικῇ καὶ θεοτιμῆτῳ σοφῷ τοῦ Μάρτυρος ἐγχιούτων, πῦρ ἀθρόον φωτεβολοῦν παρὰ τὴν τιμίαν καθωράθη σορὸν· καὶ φλόξ, ἐκείθεν ἐξαλλομένη, κατὰ στόμα τούτοις προσυπαντᾶ, πραιτέρῳ προβῆναι ἐξείργουσα. Φωνή τε ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ἐξαισίον καὶ τεραστικόν! διηγηθεῖσα τρανῶς, ἔφη· « Παύσασθε πραιτέρῳ πειράζοντες »· ἀφ' ὧν ἄσθην καταπλαγίντες, τῷ ἰδάφει τὰς ὄψεις κατέμεξαν. Χεῦν δὲ μόνον ἐκείθεν λαβόντες, ἀνῆλθον· οὐ τὸ μὲν ἔμισυ τῷ ἱερῷ ἰθυσάουσαν σκευοφυλακίῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἡμῶν τῷ Βασιλεῖ εἰς ἀγιασμόν ἐξαπέστειλαν, τὰ συμδεδηκότα καὶ εἰρημίνα σημαναντες.

Ὁ αἰεὶ δὲ βασκαίνων τοῖς ἀγαθοῖς διάβολος, πειράται ποτὲ τῶν καιρῶν, τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ἐχθροῖς παραδόναι τρόμῳ τοιῷδε. Ἐμπρησμόν κατασκευάζει τοῦ κισωτίου ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ. Ἐν ὅσῳ δὲ ὁ ἔμπρησμός ἐνηργεῖτο, φθάνει καὶ τὸ τῶν Σθλαθίνων ὠμότατον ἔθνος, καὶ πρὸ ὀλίγων σταθίων τῆς πόλεως λάθρα κατετραποῖδευσε, τοῦ πονηροῦ Σατᾶν τοῦτο προκινήσαντος. Τοῦ δὲ λαοῦ συναθροισθέντος ἐπὶ τῷ ἔμπρησμῷ, δέσας ὁ τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν ποιούμενος τοῦ ναοῦ, μὴ ὁ ἄργυρος

τοῦ κισωτίου, ὃς τὴν διατακίς τῷ πυρὶ, τῷ ἰδάφει ἐπιλίμναζων, τῷ ἔχθρῳ παραπόληται· Ὁ φίλοι τε καὶ ἀγγιστοῖς, ἐξέβησαν, ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμοι, καὶ ἴδῃ τοῦ ἀπορῦττειν ἀπάρχονται· διασκεδάσαι τῷ λόγῳ τὸ πλῆθος ἐκμηχανώμενος, ὡς τε περισῶσαι τὸν ἄργυρον· Τὸ δὲ ἦν ἄρα τοῦ Ἁγίου ἐπίπνοια. Πιστῷ γὰρ ὄντι πιστεύσαντες τῷ ἀνδρὶ, καὶ παραυτίκα τοῖς τείχεσι προσφοιτήσαντες ἅπαντες, εὗρον τοὺς πολέμιους τὰς ἐλεπόλεις ἴδῃ τοῖς τείχεσι προσερίδοντας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἴδῃ τοῦ πυρός οὐχ ἤττον κατὰ τῆς πόλεως τρέχοντας ἀπεσέδθησαν, εἰς συμμαχίαν τὸν Ἅγιον προσκαλούμενοι.

Μετὰ δὲ ταῦτα, καὶ τοῦ πυρός σβεσθέντος, ὁ Ἱεροφύλαξ πᾶσι διεφανέρωσι τὸ θαῦμα τοῦτο, λέγων, ὡς οὐκ εἰδήσει τῆς τῶν πολέμιων ἐφόδου, περιποιήσει δὲ τοῦ Ἁγίου διὰ τὸ τὸν ἄργυρον μὴ διασκεδασθῆναι· ὑπὸ τοῦ λαοῦ, σοφίζομενος τοῦτο ἀνείπειν. Ἐξ εὐδὴ πάρεστι σαφῆς τοῖς ἔρδως κρίνειν ἐπισημένους, καὶ συνίεναι Δείας οἰκονομίας, ὡς προμηθεία τοῦ Ἁγίου, γῆ τοῦ ἐχθροῦ κεφαλῇ περιτρέποντος τὰς αὐτοῦ μηχανάς, κακῶ τὸ κακὸν ἐξίαθη, καὶ διὰ μὲν τῆς πυρκαϊᾶς τὸν λαὸν διεγείραντος, διὰ δὲ τῆς τοῦ πυρός ἀποσβέσεως τοῦτον σθενωσαντος, διὰ δὲ τῆς ἐμπνευθεῖσης τῷ Ἱεροφύλακι σωτηριώδους φωνῆς τῆς τοῦ ἔθνους μνήσεως, τὸ τεῖχος καὶ τὴν πόλιν σοφῶς ἄγαν καὶ συμπαθῶς διασώσαντος.

Ἰλλυστριος δὲ τις (κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν πρωτοσπαθάριος), τῷ τοῦ Ἁγίου προσεδρῶν ναῷ, ἐργάτης τῆς ἀρετῆς ἐγνωρίζετο. Οὗτος ἔφη, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐπὶ Μαυρικίου Βασιλέως τῶν Ἀδάρων πολέμου, τεθεῖσαι δύο ἄνδρας, εἶδει καὶ μεγεθεῖ διαπρεπεῖς, καὶ οἷους ἐν προσώπῳ Βασιλέως τιμᾶσθαι καὶ παρίστασθαι, ἐπισιόντας μὲν τοῦ Νεῶ ἔξωθεν, πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον Τρίβολον διαγενομένους (ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ναὸν εἰσόδου, καὶ μεθόριον τῶν πρὸς ἐσπέραν αὐτοῦ Θετταλῶν μεγάλων δύο κίωνων)· εἰπὴν τῷ ὑπηρετῇ ἀναγαγεῖν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ τοῦ οἴκου. Τούτου δὲ τῆς εἰσόδου τοῦ ἱεροῦ κισωτίου προσπελάσαντος, ὤπτην αὐτοῖς διαῖραι τὰς θύρας τὸν Ἅγιον, προσυπαντῆσαι τε, καὶ προσερίν ὡς τινὰς συνήδεις, καὶ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἵκοντας διαπυθεσθαι τί τοῦ Βασιλέως τὸ βούλημα. Τούτους δ' ἀντειπεῖν, κελύσαι, τὸν Βασιλεῖα τῇ σῇ ἀγιωσύνῃ προλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι, ὡς τοῖς ἐχθροῖς ἴδῃ διαφευγμένην· καὶ ὡς ταῦτα ἀκηκόστα, ἐπιδακρύσαι τῷ λόγῳ τὴν κεφαλὴν ἐπικλινάνα, καὶ ἀφωνία συσχεθῆντα πολλῇ καὶ μακρᾷ, τὸ βάρος τῆς λύπης τῶν ἠκουσμένων τῷ τοιῷδε σχήματι ἐνδεικνύμενον· οἷς δὲ καὶ τὸν ὑπηρετῆν ἀνιαθέντα εἰπὴν· Εἰ ἦδειν, ἀδελφοί, τοσοῦτον ἐν τῆς ὑμῶν παρουσίας τὸ ἀπῆδες, οὐκ ἂν ὑμᾶς τῷ κυρίῳ μου κατεμύνησα· καὶ πρὸς τούτοις ἐψὶ καὶ μόνον ἴρισθαι τὸν Ἅγιον· Ὅντως οὕτως ἦρσειν; οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ καὶ Δεσπότη πάντων, τηλικαύτην πόλιν, ἦν τῷ ἰδῷ ἐξηγοράσατο αἵματι, διαφεῖναι τοῖς αὐτὸν μὴ ἐκινώσκουσιν;

Οὕτω δὲ, τούτων καταφρασάντων, τὸν συμπαθίστατον ἀνθυπνευγκεῖν Μάρτυρα, καὶ τὴν ἀπόκρισιν τῷ Δεσποτῇ πάντων κατεπισκοπῆσαι προσενεγκεῖν, ἔχουσαν οὕτως· « Οὐδ' ἄρα τοὺς οἰκτιρμεύς σου, φιλάνθρωπε Κύριε, νικῶντας » αἰετὴν σὴν ἀγανάκτησιν, ἦν αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ὑπανάπτουσιν· Οὐδ' ἄρα σε τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν » τιμικῶτα, καὶ τὸ ἴδιον αἷμα ὑπὲρ τούτων ἐκχύντα, » καὶ μηδ' αὖ μὲν τὴν εὐδοκίαν σου ταύτην παρεμποδισθῆναι τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Καὶ ἐπεὶ καμὶ τῆς δὲ τῆς » πόλεως κατέστησας φυλακᾶ, σὲ τὸν Δεσπότην μὴ » σμαί· τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ τούτων ὄψομαι, καὶ ἀ » πληλυμένοις ἀπολεσθῆσμαι· τὸ ὄνομά σου γὰρ ἐπικέ » κληται, καὶ σὺ οὐκ ἀπίστησάν, καὶ ἡμάρτον, καὶ

« αὐτὸς Θεὸς εἰ τῶν μετανοούντων ». Πρὸς ταῦτα τοὺς ἀνδρας εἰπεῖν· Ταῦτα ἐροῦμεν τῷ πέμψαντι; ταῦτα ἀπαγγελοῦμεν τῷ Βασιλεῖ; δέος μὴ λυπηθῆ ἐπὶ σί. Τὸν δὲ « Ταῦτα εἶπται » καὶ αὖθις εἰπεῖν, καὶ τῷ κοιμητηρίῳ καλιννοσῆσαι, τοῦ ἱερὸν ἀποκλεῖσαι κισώτιον ἔμπροσθεν τῶν ἀγγελιαφόρων, ἤδη ἐπαπιέντων τοῖς λόγοις.

Ταῦτα ὁ ἱερὸς Ἰλλούστριος ἐν ἰστοῖσι ὄραν τραυῶς καὶ ἀκούειν, ἢ δὲ ὀράματος, ἀναφανδὸν διατείνετο· καὶ ἄμα λέγων, ἀπῆε παραθάρρυνων τὸ ἐγκατάλειμμα τῆς πόλεως, κατεπτηχὸς ἤδη ἀδρανὲς ὄν, καὶ, προηγησαμένῳ λοιμῶδε νοσήματι, καὶ τῇ τοῦ ἔθνους ἐφείδῳ, ἀτονον πάντη καὶ ἐν ἀμνησάνῳ καθήμενον, ἐπιθεῖτε λέγων μετ' αὐτῶν εἶναι τὸν Ἅγιον, καὶ τῇ αὐτοῦ πρεσβείᾳ διασωθῆναι ἐπιληροφόρει· καθὰ δὴ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων ἐκβασίς πεποίηκεν ὕστερον.

Τοῦ δὲ νικητοῦ Ὀνησιφόρου, τοῦ ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῶ προσεδρεύοντος, καὶ περὶ τὰς τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων ἀφὰς προνοουμένου, καὶ κακουργούντες περὶ ταῦτα, τοὺς κηροὺς καὶ τὰς λαμπάδας ἀποκλίποντος, καὶ τοῦτο ἐπὶ πλείστον ποιοῦντος, οὐκ εἶασε τὴν φρενοδραβῆ καὶ ἀπώλειον προαίρεσιν ἀνιάτρευτον· ἀλλ' ἄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, διελίγχει, καὶ ὑψηγείται τὸ πρακτικὸν φιλανθρωπίτερον Ἔφη γάρ· « Ἀδελφεῖ Ὀνησιφόρε, οὐκ ἀρίσκει μοι τὸ δρῶμενον ὑπὸ σοῦ ἐπὶ ταῖς λαμπάσιν. Ἴσθι γὰρ, τοῦτα ποιών, ὡς καὶ τοὺς προσφέροντας τὰ μέγιστα ζημιόεις, καὶ σεαυτὸν εἰς τὸ τῆς ἀπώλειας βάραθρον ἐξωθεῖς· ἐπὶ πολὺ γὰρ τῶν λαμπάδων ἡμμένων, ἐπὶ πλέον ἰλιούται καὶ τὸ Θεῖον τῷ προσάγοντι. Θάττον δὲ ἀφαιρουμένων, ὑποτέμνεται μὲν ἐκείνου τὸν ἔλιον τὸ πρᾶγμα, ὑπαυξάνει δὲ τὸ κατάκριμα τοῦ ὑφελομένου ».

Τούτοις ὁ Ὀνησιφόρος μικρὸν ἐπισχῶν, αὖθις τῷ ἡμέρῳ τοῦ ὀράματος χαυνωθεῖς, εἰς ἦθη ἐπάνεισε τὰ αὐτοῦ, ἀδιδῶς, τολμῶν τὰ συνήθη. Καὶ ποτὲ τις τῶν εὐσεβῶν, βασιλείας νοκτὸς ἐπιστάς, κηροὺς προσήγαγεν εὐμεγεθεῖς καὶ διαφανεῖς. Τούτοις ἀλοῦς ὁ Ὀνησιφόρος, προσῆλθεν ἄμα τῷ ἀφθῆναι προσαφελίσθαι, μεταβάντος ἦδη τοῦ εὐξαρμίν. Ἀλλ' ὄρα μοι τὸ τοῦ Ἁγίου προμηθῆς. Ἄμα τῷ τὴν χεῖρα ἀπλώσαι πρὸς τοὺς κηροὺς, φωνὴν ἰμβριθῆ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἀναπέμφας σορῶ, ἔφη· Πάλιν τὰ αὐτά; Ταῦτα βληθεῖς ὁ Ὀνησιφόρος, ἐπὶ τὸ ἔδαφος κατηνέχθη πτώμα δεινόν, ἰμβρουτηθεῖς τῷ δέει καὶ τῇ βολῇ τῆς φωνῆς. Ἔως τις τῶν τοῦ Κλήρου καὶ συνήθων παρελθῶν, ἀνέστανε τοῦ πτώματος, καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπάνη γαγεν. Αὐτὸς δὲ εἰς ἑαυτὸν ἰθὺν, ἐξομολογεῖτο ἐπὶ πάντων τῆς τε ἰδίας ἀφρασύνης τὸ τέλημα, καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου περὶ αὐτὸν κηδεμνίαν τὸ πρότερον, καὶ παιδείαν μετὰ φιλανθρωπίας τὸ δεύτερον, ὡς μὴ μάνου αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ὠφελῆσαι τῷ θαύματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος, ὦ τέλους ψῆφος ζίφος,

Σύναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ζίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Λεπτίνα, κατὰ γῆς συρομένη, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν γῇ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβυφρόνων,

Ἀφῆκεν εἰς γῆν Λεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γλύκων ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εἶφει προτείνας Μάρτυς αὐχένα Γλύκων,
Σπονδὴν γλυκεῖαν αἵμά σου Χριστῷ χέεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικτῶδους σεισμοῦ.

Στίχ. Ἔσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὖθις γῆν Λόγε·

Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτὸς ἐστὶ τὸ πλεόν.

Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, Ἰνδικτιῶνος ἑνάτης, εἰκοστῇ ἑκτη μῆνός Ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμός μέγας καὶ φοβερός ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὰ ὑπερῶα, καὶ τῶν ἄλλων ὠραιότερα οἰκήματα καταπίσειν, καὶ πολλοὺς συγκαταταφῆναι τοῖς καταπισσοῦσι. Διὸ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ποιούμεθα καὶ τὴν μνήμην τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἀπερχόμενοι μετὰ Λιτῆς εἰς τὸν ἐν Βλαχίρναϊς ναὸν τῆς Παναγῆς καὶ Ἁγίας ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκτελοῦντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν Σεῖαν Μυσταγωγίαν. Ἦς ταῖς πρεσβείαις ῥυθειῆμεν ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ τυχοῦμεν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

« Ἄροσοβόλον μὲν τὴν κάμνον εἰργάσατα,
« Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
« δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
« τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
« ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

« Ἐπερὺμνητος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ
« ἐθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγ-
« μῶ καὶ κλόνῳ φοβερῶ, τῆς γῆς· ἀλλ' ἐφόβισας
« ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι
« πάντας ἡμᾶς.

« Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμφσωμεν, καὶ
« δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δε-
« σπότην εὐρωμεν Χριστὸν, ἐκτρίψαι σεισμῶ πάν-
« τας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἀμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα
« δεινῶς.

« Οἴμοι! κράζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν,
« πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὑψιστον, καὶ παυσώ-
« μεθα τοῦ λοιποῦ ποιεῖν τὸ πονηρὸν· ἰδοὺ ὁ Σω-
« τὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στη-
« ρίζαι θελῶν ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

« Νεῦσον Ἀχραντε σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου,
« ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ, καὶ
« θυμῷ μεγάλῳ καὶ φρικτῷ, τῆς νῦν ἐπελθούσης
« ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, ἀμαρτη-
« μάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

« Ἀελαμπρυσμένος, τῇ Σεῖᾳ δόξῃ καὶ τῇ χά-
« ριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε λάμπεις φωτοσι-
« δῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγαζόντας· Εὐλο-
« γημένους εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

« Ὅς πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῶ αἵμα-
« τι, ἔχων ἀντὶ σκήπτρου Ἐνδοξοῦ τὸν σταυ-

ρόν, τῷ Χριστῷ συμβάσιλεύεις νῦν, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τοὺς τιμῶντας σὲ τὴν παναληθῆ, Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανὼν δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Γερούρησας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας Πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· πλευρὰν δὲ λελόγηυσαι, τοῦτον μιμούμενος· ὅθεν δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν καταλλήλον, μύρον ἄλλοις δεδειχώς σε.

Σεσωμάτῳ τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν· αὐτὸν δὲ Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται μύρω καινῷ χριστάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει μύρα.

Μύρω χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δούλειας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικρᾶς· ἀλλ' αὐθις δεδουλωμαι, αἰσχίσειαι πράξεσιν· ἐλευθέρωσον, αἰσχρᾶς δουλείας Ἄγιε, σοῦ τῷ μύρω καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Ε'κλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός σε, Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, Δεῦρο Νύμφημε, ἀπὸ Λιβαίου λέγων σου, δεῦρο Νύμφημου καὶ Μητῆρ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις, δρόσον ἐπήγασας,
- » καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
- » Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλόνηρωπε, ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ ἀπελπισμῷ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσανακτοῦντα, ὀρῶντες καθ' ἡμῶν σε.

Α'νατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα, ἀπρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες· Χριστέ, τὸν θυμόν σου ἀπόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλόνηρωπος ὑπάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, ἅγιος χορὸς, ἱκετεύει σε Δέσποτα· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ο' γινώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καὶ εὐάλισθον πάντη καὶ ἀδιόρθωτον, ὅ-

νες τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν τάραχον κόπασον, καὶ τῷ σῷ ἔλεει, οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπαῆθτον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα, ἴδε τὴν κἀκώσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου Κανὼν πρώτος. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Η'μαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἐνδοξε, καὶ τὰ παλαίσματα, τὴν ἀκαθαίρετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εὐκλειαν, ἔσχες Δημήτριε, λουτρὸν λουσάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις οὐ μολύνεται ἀμαρτημάτων προσβολαῖς, λόγῃ νυττόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ητῶν θαυμασίων σου πληθὺς, τὴν ὑπὲρ νῆν Ἐνδοξε δεικνυσι· καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν ὑπὲρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς βωῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθενομήτορα, καὶ Θεοτόκον Ἁγνήν, ὑμνολογήσωμεν αὕτη γὰρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσασα, ᾧ βωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανὼν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Υψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σῶ ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἰσιαγόνες σου, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστὸς σε μύρου θείου κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ρημάτων ἰσχύν σου Στεφηφόρε, ὡς βέλη τοῦ δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνά χεῖράς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευράν ἀνώρυξε, μυρίῳ δόρατι· ἡ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσης, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ο' μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ῥύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξάιρετος, πρόμαχος ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, εἰς πατῆρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλήν ἀξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευράν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδείαις σου, τὴν πατρικὴν

οίκίαν μοι, ἣν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων· οἷς ἡμᾶς συνάπτεις, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Οἴλθον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ σέ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιούσα.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τοῦ σεισμοῦ. ᾠδὴ 9'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» **τ**ολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» **δ**ιὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» **σ**εσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» **ο**υρανίαις, Στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν.

Ιδοὺ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβε-
ρῶς ἡ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νου-
θετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν
σαλεύει· λάθωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας
ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ορῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιᾶ ρο-
πῆ ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου·
ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσπο-
τα ἐκωλύθης· εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολό-
γητοι ἡμεῖς, μόνη φιλόανθρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καὶ
ἐθνικῆς Χριστὲ ἐπιδρομῆς καὶ συμπτώ-
σεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμῆ καὶ κακώσεως, πά-
σης ἄλλης οἰκτίρμον, ῥῦσαι τὴν πόλιν σε, ἅπα-
σάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε.

Η γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στεναζούσα· Τί με
κακοῖς μαινέτε πολλοῖς πάντες ἀνθρώ-
ποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην
ἐμέ μαζίζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ,
τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης
φθορᾶς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας,
καὶ σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύου-
σα τοῦ Δεσπότη καὶ ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς
μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τῆ Ἁγία Κανῶν πρῶτος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ρῆξον τὰ δεσμά τῶν πταισμάτων, τῶν σέ
ὑμνούντων Ἀθλοφόρε· παῦσον τῶν παθῶν
ταῖς προσβολαῖς· τὸν σάλον λύσον τὸν τῶν αἰ-
ρέσεων· τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν κα-
ταιγίδα ταῖς πρεσβείαις σου.

Ιθυνον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανίου
βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιμνὴν, στε-

φανηφόρε Μάρτυς Δημήτριά, ἐπὶ νομὴν σωτή-
ριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Οἷς ῥίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας
σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμέ-
νοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ
τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Κανῶν δεύτερος. Ἄπας γηγενής.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμάζουσι τὸ
σὸν Δημήτριά· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν,
καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδеси, τὸ κατ' εἰ-
κόνα βέλτισε, λαμπρῶς ἀπέιληφας· τὸ δὲ σῶ-
μα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμ-
πρὸς μύρω κέχρισται.

Ινα τὴν στολὴν, ἐνδύσῃ Δημήτριά, ἣν ἐξεδύ-
σατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδάμ τὸν νέον
καλῶς ἐνδέδυσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον,
χαίρων ἀπερρίψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ
στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος
ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφρεῖς τιμὰς, καὶ
δόξας Μάρτυς, ἄς περ ἀπέιληφας συμβασι-
λεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε· τὸ δὲ μύρον,
σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον
σῆς κόνεως.

Η ἢ περ Ἀθλητᾶ, Χριστὸς ἐξηγόρασε ποιμνὴν
τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σὺ, καὶ νό-
μοις αἵμασί τε συνέστησας· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς
μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας,
ἄτρωτον συντήρησον, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων
μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Υμῶν εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι ταῖς
ἡμῶν Δέσποινα, λύσον συμφορῶν πικρῶν,
ὑμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε τῆς Ἐκκλησίας
καίμισον, Ἀγνή τὸν κλύδωνα· τῶν Βαρβάρων
σκόρπησον τὰς φάλαγγας· καὶ μελλούσης κο-
λάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριά, ὡς ποτὲ τοῦ
Λυαίου, τὴν ὄφρυν, καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ
τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ τὸν
γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα,
τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει· οὕτω καὶ ἐγὼ, ταῖς εὐ-
χαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων
πάντοτε, καὶ ποθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἰ-
μάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦ-
σα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ὅ-

πως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρα ἀνάγκης, γένος βροτῶν· ἀπειλῆς σεισμοῦ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε ἐξαίρουσα, μητρικαῖς σου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένου συμπαθοῦς ἐπισκέψεως· καὶ ῥῦσαι κεκακωμένους, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καὶ δεινῆς μακροῦ τῆς αἰρέσεως· ὑφ' ἧς ὡς αἰχμαλωτοί, καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν· παῦσον τὴν ζάλην καὶ σθέσον, τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, τὰς ἐλεπόλεις τῶν ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, ἐδόθης τὰς τῶν βαρβάρων, ἐπιδρομὰς καταργῶν, καὶ πασῶν τῶν νόσων τὰ συμπτώματα· κρηπίς ἀκατάβλητος, καὶ θεμέλιος ἀρρήκτος, καὶ πολιοῦχος, οἰκιστὴς καὶ ὑπέρμαχος, ἐχρημάτισας, τῇ σῆ πόλει Δημήτριε· ἦν καὶ νῦν παμμακάριστε, δεινῶς κινδυνεύουσαν, καὶ τρυχομένην ἀθλίως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβῶν, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται· ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου, καὶ μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφήν ἀξίως ἐκληρώσαντο· ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καὶ τῇ μιμῆσει, τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενος, καὶ καυχώμενος, τῇ τῆς λόγῃς ἰσότητι, αἴτησαι ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, τῶν παθημάτων ῥυθθῆναι, καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸν λόγῃς κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευρᾶς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῇ λόγῃ, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτὴρ, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας ναίματα, Δημήτριον τιμῆσωμεν, τὸν σοφώτατον ἐν διδασκαίς, καὶ στεφανίτην ἐν Μάρτυσι· τὸν δι' αἵματος τελέσαντα, τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καὶ θαύμασιν ἐκλάμψαντα πάση τῇ οἰκουμένῃ· τὸν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ συμπαθεῖ φιλόπτωχον· τὸν ἐν πολλοῖς καὶ πολλαῖς κινδύνοις χαλεποῖς, τῶν Θεσσαλονικέων προΐστάμενον· οὖν καὶ τὴν ἐτήσιον

μνήμην γεραίροντες, δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐνεργῆντα δι' αὐτῆ παῖσι τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον μύρον ἐκ τοῦ Ἁγίου, ψάλλομένων τῶν Ἰδιομέλων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆ Ἁγίου, ἡ γ' καὶ ε'. Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος· πρὸς Τιμόθεον β'.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι.

Εὐαγγέλια δύο,

Εἰς μὲν τὴν ἑορτὴν τῆ Ἁγίου τὸ κατὰ Ἰωάννην· Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ σεισμοῦ,

τὸ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ Ἰησοῦ εἰς πλοῖον· Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ ΚΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν, τὸν Ἀθλητὴν τὸν μέγαν, καὶ γενναῖον ὀπλίτην, Δημήτριον, τὸν πᾶσαν τὴν τοῦ ἐχθροῦ, δυναστείαν πατήσαντα, τούτῳ βοῶντες ἐν πίστει· Ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν Χριστὸν Μάρτυς ἱκέτευε.

Τὸν ἀριστεῖα τὸν θεῖον καὶ μιμητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸ τῆς ἀγνεῖας κάλλος, τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων, Δημήτριον τὸν μέγαν, πάντες πιστοὶ, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, ἀγιαζόμενοι σώματα καὶ ψυχὰς, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ.

Θεσσαλονίκη χορεύει ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, καὶ συγκαλεῖται πάσας, τῶν πιστῶν τὰς χορείας, Δημήτριε τρισμάκαρ, τελέσαι τὴν σὴν, φωτοφόρον πανήγυριν· οἷς καὶ ἡμεῖς συνελθόντες ἀσματικῶς, εὐφημοῦμεν τοὺς ἀγῶνάς σου.

Καὶ τρία τοῦ ἁγίου Νέστορος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νέστορ Ἀθλητὰ μακάριε, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, σαυτῷ περιθέμενος, αἰσθητῶς Λυαίῳ μὲν, συμπλακείς τοῦτον ὄλεσας· ταῖς ἀορατοῖς δὲ τὸν ἀόρατον, λαβαῖς Βελίαρ σὺ συνεπόδισας, καὶ ἐθανάτωσας· νίκης διαδήματι ὅθεν τὴν σὴν, κίραν ἐστεφάνωσεν, ὁ Μεγαλόδωρος.

Λόγοις ἐνθέοις νευρούμενος, Νέστορ σοφὲ ἀληθῶς, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἀλαζόνα τύραννον, ἀνδρικῶς ἐθανάτωσας· καὶ τὸν θανόντα καὶ Ἄδην λύσαντα, ὁμολογήσας Θεὸν ἀθάνατον, θάνατον ἀδικον, καθυπέστης ἐνδοξεῖ· ὅθεν ζωὴν, χαίρων ἀτελεύτητον, ἐκληρονόμησας.

Θεῖος νεανίας πέφυκας, σώματος ὦρα σοφὲ, διαπρέπων καὶ χάριτι, θεϊκῆ κοσμήμενος, καὶ ῥώμῃ σεμνυνόμενος· ὅθεν Λυαίῳ λύσας τὴν δύναμιν, τῇ δυναστεία τοῦ Παντοκράτορος, χαίρων ἐνήθησας, καὶ χοροῖς ἠρίθμῃσαι τῶν Ἀθλητῶν· οἷς συναγαλλόμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου ἀυγάζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Δημήτριε βοᾶ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστατάτα θερμοτάτα, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Μύρον τὸ νοητὸν, σὲ Μάρτυς καταθέλξαν, πρὸς ἀρετῶν τὰ μύρα, διήγειρε καὶ μύρα, βλύζει ἀφθόνως δέδωκε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὕγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκὸς σου· ὑπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου Μάκαρ, οὐ περ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς βόθρον τὸν Σαταῦν, ὃν ὠρυξέ σοι Μάκαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας, ἀπάλλαξον πρεσβείαις σου.

Ἀπολυτίκιον. Μέγαν εὔρατο.

Δόξα, Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ νῦν, Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ ἁγίου Νέστορος ὁ παρών.

Ὡδὴ ἀ'. Ἦχος δ'. Ἄρματα Φαραῶ.

Αρματι φλογερῷ, τῷ σῷ αἵματι σοφὲ, χαίρων ἐπιβέβηκας, καὶ πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἐνθα Ἰησοῦς τὸ ἄχρονον φῶς, μετὰ χαρᾶς ἀνελήλυθας.

Θώρακα νοητὸν, τὸν τῆς πίστεως σαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χερσὶ, τὰς τοῦ ἐχθροῦ, στέρβως συνέκοψας φάλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἐνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καὶ πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχαναῖς, καὶ νίκης τρόπαιον ἔστησας. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατρί· ἔτεκες ἀπείρανδρε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή· διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεῶν βροντὴν.

Δυναμωθεὶς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοῦς μοχλοῦς συντρίψαντος, καὶ ταῖς τοῦ Ἄδου πύλας, σπουδῆ εἰς τὸ στάδιον εἰσῆλθες, καὶ κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθρῶ μηχανήματα.

Οπαλαιᾶς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρὸ τῶν ποδῶν σου ἠπλωται· νεανικῶς γὰρ πρὸς ἐκτομὴν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῷ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβὴν, ἱεράν αὐτῷ παρέχων· διό σε ἀντημείψατο, πλουσίως χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐξ Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισάχθεισαν βρώματι, κυοφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκης, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεῶν βροντὴν καὶ κτιζῶν πνεῦμα,
» στερέωσόν με Κύριε, ἵνα ὑμῶν σε εἰλι-
» κρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέλημά σου, ὅτι οὐκ ἔ-
» στιν ἁγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τὴν μανίαν, οὐκ ἔδειλιάσας σαρκὸς ἀλγηδόνας, ἀλλ' ἀπτοήτως ἔδραμες πρὸς πάλιν σοφῆ, φέρων τὸ ὑπέρμαχον, τῆ Σταυρῆ θείον ὄπλον· ὅθεν τὸν ἀλάστορα, παρευθὺς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καὶ ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἅγιος αὐτῆ, Δέσποινα ἐν κόλποις σε, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τῆς δούλης σε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δημητρίου καταυγασθεῖς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀχλὺν διέφυγες, καὶ μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Απιστίας τὴν ἀλμυραὴν, ταραξῆς θαλάσσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, ἐδείχθης δένδρον τῆ εὐκαρπία, διατρέφων τῶν ἀγώνων σου, τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, Νέστορ Χριστοῦ Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καθαρτήριόν μοι γενοῦ, ἀμαρτημάτων, καὶ δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία ἀντίληψις.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρον φαεινὸν ἡμῖν.

Λόγοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὠριμον, ἐνδοξε Νέστορ ἐβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λόγων σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθείας τὸ ἀνόμημα, ὁ Νέστορ τὸ μέγα κατέπαυσεν.

Εχθρὸν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ κυήσασα, τὸν Θεὸν ἄνευ σποράς· χαῖρε μόνη Θεομήτορ πανάχροντε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ ς'. Ζάλημε λογισμῶν.

Σφραγίδι σημανθεῖς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας, τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητῆ· καὶ χαίρων θανατοῦσαι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Νυμφίος ἐκ παστάδος τῆς σαρκός σου, Νέστορ ἐκπεπόρευσαι, στολαῖς ταῖς ἐξυφανθείσαις, ἐξ αἱμάτων σε Μάρτυς ἱερῶν, φαιδρῶς ὠραϊσμένος, καὶ τῷ Δεσπότη παρέσης Χριστῷ.

Γνώσας ἐπὶ πέτραν σοῦ τοὺς πόδας, εὐσεβείαις ἔστησε, Χριστὸς τῆς ζωῆς ἡ πέτρα, καὶ κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτὸν, τὰ διαβήματά σε, καὶ τοὺς ἐχθρὸς σε κατήσχυνε.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν μου ταῖς σειραῖς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κόσμου ἀμαρτίαν, Παρθένε Μαριάμ· ἐν σοὶ γὰρ ταῖς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ζ**άλημε λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν καθέλκει με, ἀμέτρων πλημμελημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθῆ, προφθάσας διάσωσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Αθλήσας καλῶς, ἀθάνατον τὴν εὐκλειαν, κεκλήρωσαι νῦν, καὶ στρατιώτης ἄριστος, τοῦ Δεσπότη γέγονας, ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· σὺν αὐτῷ οὐκ Νέστορ σοφῆ, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ρώμη Θεοῦ ἀθλήσας, παμμάκαρ, νικηφόρος ἐδείχθης· τὸν ἐχθρὸν τοῖς ποσὶ καταπατήσας, δεδόξασαι· σεφανίτης σὺν ταῖς χορεῖαι τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων Νέστορ ἐφάνης καὶ Ἀρῶν ὑπερήρθης Χριστοῦ Ἀθλητῆ σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ Θεῖόν σου προσενέγκας· καὶ θρόνον θείω τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασιν, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι.

Ὁμοῦ Λυαῖον καὶ λύμην τὴν τῆς πλάγης Κτεῖνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Εἰκάδι ἐβδομάτη ἀποκέρσαν Νέστορα κεδνόν.

Ούτος, κομιδῆ νέος ὢν καὶ ὠραῖος, καὶ γνωστὸς ὢν τῷ Μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ, προσδραμὼν ἐν ᾧ ἐφιλᾷττετο τόπῳ, πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· « Δούλε τοῦ Θεοῦ, ἔφη, βούλομαι τῷ Λυαίῳ μονομαχήσαι, καὶ εὐχαί μοι, τὸν Χριστὸν ὀνομάσας ». Ὁ δὲ Ἅγιος, σφραγίσας αὐτὸν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, εἶπε· « Καὶ τὸν Λυαῖον νικήσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ σταδίῳ Σεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανῶ, καὶ εἰπὼν· « Ὁ Θεὸς Δημητρίε βοήθει μοι », συμπλακείας τῷ παλαμναίῳ Λυαίῳ ἐκείνῳ, καὶ καιρίαν αὐτῷ βαλὼν κατὰ

τῆς καρδίας, ἀνήρηκε, καὶ τῷ Βασιλεῖ ψυχικὴν περιποιήσατο σύγχυσιν· καὶ αὐτίκα τὸν μὲν Ἅγιον Δημήτριον προστάξει λόγχοις τρωθῆναι, ὡς αἴτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Αὐαίου· τὸν δὲ Ἅγιον Νίστορα τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναίρειναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Καπιτωλίνης, καὶ Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Κτείνουσι δούλην ἐκ ξίφους καὶ κυρίαν,
Δούλας Τριαίδος, τῆς ἀληθοῦς Κυρίας.

Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Ζιλικενθίου Ἀρχοντος Καππαδοκίας· καὶ ἡ μὲν Καπιτωλίνη, εὐγενὴς ὑπάρχουσα καὶ πλουσία, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πτωχοῖς διανείμασα, καὶ τοὺς οἰκέτας ἐλευθερίᾳ τιμήσασα, παρρησιάζεται πρὸς τὸν Ἀρχοντα· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλεισθεῖσα, ἔωθεν τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν ὑπέστη. Ἡ δὲ Ἐρωτηίς, ἡ καὶ δούλη τῆς Ἁγίας, ἐπεὶ καὶ λίθοις τὴν ἐπαρχὸν ἔβαλε, ῥάβδοις τύπτεται. Ὡς δὲ Χριστοῦ χάριτι ἔμεινεν ἀβλαβής, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Κυριακός, ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον,
Πρὸς αὐτὸν ἦκει Κύριον τῶν κυρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πρόκλης, συζύγου τοῦ Πιλάτου.

Στίχ. Ἐχει παρεῶσάν σε, Πρόκλα, Δεσπότης,
Ὁ Πιλάτῳ πρὶν σῶ παρασταὶς συζύγῳ.

Διήγησις περὶ τῶν Ἰθέρων, ὅπως ἦλθον εἰς Θεογνωσίαν.

Εν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, γυνὴ τις, ἀπαχθεῖσα εἰς τοὺς Ἰθέρους, ἄκρως τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν παιδόμεν ἐκπαιδευθεῖσα, καὶ αἰχμαλωτος γενομένη, τῶν αὐτῶν εἶχετο πόνων. Καὶ ἐπεὶ, τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης οἱ Ἰθέρους παμπαν σπανίζοντες, πρὸς ἀλλήλους φροῦν ἐβόθασιν, ὡς ἀπὸ πείρας ἐπιζητῶντες ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι νοσήμασι τὸν τρόπον τῆς ὑγείας, ἀφίκετό τις γυνὴ πρὸς τὸ ἀξιεπαῖνον γύναιον, παιδίον νόσου δεινῆ μάστιγι πιεζόμενον, ἐπιφερομένη, τὸ πρακτικὸν τάχα ζητοῦσα μαθεῖν. Ἡ οὖν αἰχμαλωτος, τοῦτο λαβοῦσα, καὶ ἀνακλίνασα, προσηύξατο λυθῆναι τοῦ παιδαρίου τὴν νόσον. Ἦκουσεν ὁ τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν εἰδώς, καὶ παρέσχε μὴ μελήσας τὴν ὑγίαν.

Ἐντεῦθεν ἡ Σαυμασία γυνή, πολυθρόλλητος γέγονε, ὡς καὶ εἰς ὧτα τῆς τοῦ Βασιλέως συζύγου διελθεῖν τὸ γεόμενον· ἦτις καὶ παραυτίκα ταύτην μετεπέμψατο (κατεῖχεν γὰρ καὶ αὐτὴ χαλεπῶ πάθει)· ἡ δὲ μετριοφρονῶσα γυνή, ἀναξίαν ἑαυτὴν κρίνουσα πρὸς τὴν Βασιλίδαν ἀφικέσθαι, καταπειθὴς οὐκ ἦν. Ἄλλ' ἡ Βασιλίσσα, τὸ τῆς Βασιλείας ἐκπρημένον εἰς οὐδὲν λογισαμένη, πρὸς τὴν δορυάλωτον ἔδραμεν. Ἡ δὲ καὶ ταύτην τὴν Βασιλίσσαν πρὸς τὴν πανευτελεῖν ταύτης κλίτην κατακλίνασα, ἐν ἧ καὶ τὸ παιδάριον, φάρμακον τοῦ πάθους ἀλεξίκακον, τὴν προσευχὴν προσεινήνοχεν. Ἡ δὲ Βασιλίσσα, τοῦ πάθους ἀπαλλαγείσα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ χιτῶνας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα εἰδίδου, ἔσα τῆς Βασιλικῆς φιλοτιμίας, ἀμοιβομένη τὴν οὕτω ταχέως καὶ κεχαρισμένως τὸ πάθος διώξασαν. Ἄλλ' ἡ Δεῖα ἐκεῖνη γυνή, τούτων μὴ χρεῖαν κεκτῆσθαι, ἔλεγε· μισθὸν δὲ μέγαν ἠγείσθαι τὴν τῆς εἰσεβείας ἐπιγνώσιν·

καὶ τῷ ἀπαλλάξαντι τοῦ πάθους καὶ σισωκότι Θεῷ παρηγγυᾶτο ναὸν ἀνεγείραι.

Τούτων ἐκεῖνη ἀκούσασα, κατέλαβε τὰ βασίλεια· καὶ τὸν μὲν Βασιλεῖα ἐξέπληξε τῷ παραδόξῳ τῆς ἰάσεως· διηγεῖτο δὲ καὶ τὸν τρόπον, καὶ διεβεβαίου τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεῶν, τοῦτον εἶναι κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεῶν· καὶ ναὸν δέιμασθαι προσῆκον διὰ τάχους ἰστί, καὶ τὸ ὅλον ἔθνος εἰς τὴν τούτου Θεραπείαν μεταθῆναι. Ὁ δὲ, τὸ μὲν Σαῦμα ἐξέπληττετο, ναὸν δὲ δέιμασθαι οὐκ ἤθελεν.

Ὀλίγου δὲ διελθόντος χρόνου, εἰς Σῆραν ἐξελθὼν, οἱ μὲν σὺν αὐτῷ Σηρεύοντες ἀκωλύτως ἐθήρευον· οὗτος δὲ μόνος ὁ Βασιλεὺς ὑπολειφθεὶς, τοῖς τῆς ἀορασίας κατεσχέθη δαιμοῖς. Ἐν ἀπορίᾳ οὖν γενομένος, καὶ εἰς νοῦν τὴν ἀπίθειαν λαβὼν, τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεῶν ἐπικαλεσάμενος εἰς ἐπικουρίαν, ἀπηλλάγη τῆς νόσου· καὶ τὴν ἀξιάγαστον δορυάλωτον καταλαβὼν, ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς ἠντιδόλει· καὶ ἡ μὲν διέγραφεν, οἱ δὲ τοῦ Βασιλέως ἐκοδόμουν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πείρας ὁ ναὸς εἴληψε, καὶ ὁ ὄροφος ἐπετίθη, καὶ μόνον εἶδετο τῶν ἱερίων, εὔρε καὶ τούτου πόρον ἡ Σαυμαστὴ γυνή. Ἐπεισε γὰρ τὸν τοῦ ἔθνους Ἰθέρων Ἠγούμενον, πρὸς τὸν τῶν Ῥωμαίων πρεσβύτασθαι Βασιλεῖα, καὶ αἰτήσασθαι σταλῆναι διδάσκαλον εἰσεβείας. Ὁ μὲν οὖν δεξάμενος τὴν εἰσήγησιν, τοὺς πρεσβυσομένους ἐξέπεμψεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, τὴν αἰτίαν μαθὼν, τοὺς πρεσβυτάς φιλοφρόνως δεξάμενος, τῷ Θεῷ νύχαρίστησεν. Ἄνδρα δὲ πίστει καὶ συνίσει καὶ βίῳ κοσμοῦμενον, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἠξιοῦμενον, κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς Θεογνωσίας ἐξέπεμψε, μετὰ δώρων ὅτι μάλιστα πλείστον· ὅς καὶ ἀπελθὼν, Σαῦμασι καὶ διδασκαλίαις, πρὸς τὴν ἀκραίφνη τῶν Χριστιανῶν πίστιν πάντας ἐλκύσας, καὶ βαπτίσας, καὶ ἱερούς ναοὺς διαφόρους ἐγείρας, καὶ ἱερεῖς χρίσας, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Ἰθέρων χώραν εἰς Θεογνωσίαν μετενεγκὼν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Οὗτος ὁ τρόπος τῆς τῶν Ἰθέρων πρὸς Θεὸν ἐπιγνώσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σε πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωσεῖ.

Ο καταυγάσας τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀκτίσι, τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἀθλοφόρου, εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἀσεβείας κατεσθέσας τὴν φλόγα, τῇ δρόσῳ τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητός εἶ μέλπεις νῦν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θυσία ζῶσα εἰς ὀσμὴν εὐωδίας, Κυρίῳ προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητός εἶ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγιωτέρα Χερουβὶμ ἀνεδείχθης, τεκουῦσα ὑπεράγιον Θεὸν Λόγον, Ὑπεραγία Δέσποινα, τὸν ἡμᾶς ἀγιάζοντα.

ᾠδὴ η'. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμά σου τὸ σεπτὸν, ἐδέξατο χυθὲν ὑπὲρ Χριστοῦ· οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, ὡσπερ νύμφην ὠραϊσμένην· Μαρτύρων χορεῖαι, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει, ὑπήντησάν σοι Μάρτυς.

Ω ψυχῆς σου Θεοφιλοῦς, τὸν θάνατον τὸν πρόσκαιρον, οὐδὲν ἠγησαμένης, τὸ δὲ ζῆν ἐν Κυρίῳ ἐκλεξαμένης! ὦ θείας ἀνδρείας ἐχθρῶν κραταιότητα, τῶν μὴ ὁμολογούντων Χριστὸν στηλιτευσάσης!

Τὸν ἀγῶνά σου τὸν καλόν, ἠγώνισαι τὸν δρόμον ἀληθῶς, Νέστορ τετέλεκας σοφέ, καὶ τετήρηκας σου τὴν πίστιν· λοιπὸν σοι τὸ στέφος τὸ τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται, ὅπερ παρέξει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐ προῦμαι τοῦ δυσμενοῦς, τὰ θήρατρα σὲ ἔχων βοηθόν, οὐ φοβηθήσομαι κακά, σοὶ προστρέχων Θεοκυῆτορ· ἐν σοὶ γὰρ καυχῶμαι, καὶ ἐν σοὶ ὑπερβήσομαι Πάναγνε, τείχος ἀμαρτίας σωθεὶς τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ὁ Εἰρμός.

» **Γ**ῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ
» πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν,
» φῶς καὶ σκότος, ψύχος καὶ καύσων,
» υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἱερεῖς εὐλογοεῖτε τὸν Κύριον,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Πορφύραν ἐξ αἱμάτων, βεβαμμένην σου ἱερῶν, φορέσας καὶ κατέχων δεξιᾷ, ὡσπερ σκηπτρον τὸν Σταυρὸν, συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ Νέστορ μακάριε.

Πῆπειρος βότρυς ὠφθης, τῆς ἀμπέλου τῆς νοσητῆς· ληνοῖς δὲ μαρτυρίου ἐκθλιβεῖς, κατανύξεως ἡμῖν, οἶνον ἀνέβλυσας πιστοῖς, Νέστορ πολυάθλε.

Χορεύων μετ' Ἀγγέλων, πρὸ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δόξης ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ, τῶν τελούντων σου πιστῶς, Νέστορ τὴν μνήμην τὴν σεπτὴν, αἰεὶ μνημόνευε. Θεοτοκίον.

Φωτὸς ὠφθης δοχεῖον, τοῦ σκεδάσαντος τὴν ἀχλὺν, τῆς πάλαι ἀγνωσίας ἀληθῶς ἀγιασματος σκηπτή, χρυσῇ λυχνίᾳ οὐρανῶν, ὑψηλοτέρα Ἀγνή. Ὁ Εἰρμός.

» **Ὅ**τι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ
» ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος
» αὐτοῦ, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λυαίου τὴν ἀπόνοιαν, καὶ μανιωδῆ ἔπαρσιν, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυναστείᾳ, καὶ ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, καθεῖλες Νέστορ πρότερον, τὰ πάθη τροπωσάμενος, καὶ Μάρτυς ἄριστος ὠφθη, Χριστοῦ σοφέ ἀθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Συνήθως τὰ ἔλεός σου, φιλάγαθε πανύμνητε, καὶ τοὺς πολλοὺς οἰκτιρισμοὺς σου, δεῖξον καὶ νῦν Θεοτόκε, ἐκ πάσης περιστάσεως, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, πάντας ἡμᾶς ἐξαίρουσα, τῆς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ τε, τῆς φοβεραῆς λυτρομένη.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια, ἅπερ εἴπομεν χθὲς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Τερεντίου καὶ Νεονίλλης· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Πολυτρήποις κολάσεσιν, ἀνδρικῶς ὁμιλήσαντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔπαρσιν κατεβάλετε, ὁμολογούντες Μακάριοι, τυράννων ἐνώπιον, τὸν ὀφθέντα δι' ἡμᾶς, ἐν παχύτητι σώματος, καὶ τὰ ἄχραντα, ὑπομείναντα πάθη ἐκσείως, καὶ πηγάσαντα τῷ κόσμῳ, τὸν ἱλασμόν καὶ τὸ ἔλεος.

Τερεντίῳ συνήστραψαν, Νεονίλλα ἡ ἔνδοξος, Νιτᾶς τε καὶ Σάρβιλος οἱ θαυμαῖοι, καὶ ὁ Φωκᾶς σὺν Ἱέρακι, νομίμως ἀθλήσαντες, καὶ τὸ πῦρ τῶν αἰκισμῶν, θείᾳ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος ἀποσθέσαντες, καὶ γενόμενοι πύργοι εὐσεβείας, καὶ εὐπρόσδεκτοι θυσίαι, καὶ προσφοραὶ καθαρῶταται.

Ὁς πολύφωτος Ἥλιος, τῇ Σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ τέτοκας ὡς Τερεντίε, χορὸν ἀστέρων ἑπτάρηθμον, Μαρτύρων ἐν αἵματι, φοινηθέντων καὶ φαιδρᾶν, ἀφιέντων τὴν ἔλλαμψιν, σκηνωσάντων τε, εἰς ἀνέσπερον λῆξιν· ἐνθα πάντων, ἀθλοφόρων αἱ ἀγέλαι, περιφανῶς πολιτεύονται.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Θεοφόρε Στέφανε, θείᾳ φρονήσει τὸν νοῦν ὀχυρώσας λαμπρότατα, τὸν θυμὸν ἀνδρεία τε, σωφροσύνη τὴν ἔφεσιν, δικαιοσύνη πᾶσαν τὴν δύναμιν, ψυχῆς ἰθύνας φιλοσοφώτατα, ἄρμα τερπνότατον, ἀρετῶν συ-

νήρμους· οὐ ἐπιθαίς, χαίρων ἀνεληλυθας, πρὸς ὕψος Ὅσιε.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, Θεολογία τὸν νοῦν, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἰάπερ, τὸν θυμὸν προτεινόμενος, κατὰ βλασφημίῳν μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἄνωθεν· ἧς κατηξίωσαι, μετασχεῖν Θεσπέσιε, παρεστηκῶς θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, καὶ Παντοκράτορος.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, πιαινόμενος πάντοθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, ἀνατρέχειν ἐποίησας· καὶ κατευνασας παθῶν τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορύβους ἀποσεισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, Θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσον πανάμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀπορρήτως κηύσασα· σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἄρρηκτον, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος, καὶ τοῦ πυρός τοῦ διαωνίζοντος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος, καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγαῖς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσαίμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου;

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων αἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Βυθῷ χειμαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας Φιλάνθρωπε, πρὸς μόνον τὸ πέλαγος, τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἀτενίζω μου, τὸ ὄμμα τῆς καρδίας, κυβέρνησον σῶσόν με, τῶν Ἀθλοφόρων εὐχαῖς.

Ο ἄδυτος Ἥλιος, ὑμᾶς ἀστέρας ἀνέδειξεν, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καταυγάζοντας, τῇ λάμπει τῶν ἀγώνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τὸ πλήρωμα.

Τῆς Πίστεως πρόβολος τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτᾶς τε Σάρβιλος, καὶ Θεόδουλος, Ἱεράξ Νεονίλλα, Βήλης ὁ Θαυμασίος, Εὐνίκη τε καὶ Φωκάς (*).

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης Θεότητος, ὡφθης πανάμωμε· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγαζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς·
Σοὶ Στέφανε Στέφανόν σοι ὁμῶνυμον οἶσομεν ὕμνον.
Θεοφάνους (**).

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Σοὶ τῆς σῆς παμμακάκρ διδασκῆς χρέως προσκομίζοντες, τὴν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως δεδεγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ο ληθρίων ὄρημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, λογιστικῶ κεχηρημένος Θεόφρονι· εὐμενῆς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσήνης τε καὶ μέτριος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Ιερῶς ἐκόσμησας σαυτὸν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος Θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἄριστα παμμακάκρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων ἀοράτων τε, καὶ ὁρατῶν ὑπερτέρα πανάμωμε· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς νυδὸκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ὧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ηλιος ὡσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπτάριθμον, χορὸν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Η συντριβὴ σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε, τῆς ἀπάτης τὰ ὀστά, καθάπερ χοῦν ἐξελέπτυνε· σοὶ δὲ προεξένησε, δόξαν τὴν ἀφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτᾶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν, ταῖς πα-

(*) Ἐν τῷ χειρογράφῳ λέγεται Φωκάς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς.

(**) Ὁ αὐτός Κανὼν ἐστὶ καὶ ἐν τῇ ιγ'. τοῦ Ἰουλίου· τὸ χειρόγραφον ὁμῶς ἔχει ἐνταῦθα ἕτερον Κανόν, ἀκροστιχίζοντα οὕτως· Ὁμότροπον, Στέφανε, σὸν ὁμῶνυμον τίθει· εἰς Ἦχον πλ. δ'.

νοργίας ἐξέφυγες, καὶ ἔνδον ἐσκήνωσας, πα-
σταδος τῆς νοπτῆς! Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκήνω-
μα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμά-
των σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἀφθο-
ρον ἔδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου Θεοφόρε Στέφανε,
ὀλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ
κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προσ-
ανέχοντας.

Φωτίζεται τὰ πέρατα, διδαχαῖς σου Ὅσιε·
ὡς γὰρ φωστήρ ἐξέλαμψας, Θεοφόρε τῇ
Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἣ ἑστερωώθη ἡ καρ-
διά σου.

Αδούλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σε πάθεισι,
καὶ ἡδοναῖς τοῦ σώματος, Θεοφόρε Στέ-
φανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Εφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα,
τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς
παρθενίας σου, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἰρμός.

Εξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
τῶν ἐθνῶν στερεῦουσα, Ἐκκλησία τῇ
παρουσίᾳ σου· ἐν ἣ ἑστερωώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Ως ἀστέρες ἠλίῳ φωτοειδεῖς, Τερεντίῳ οἱ
παῖδες οἱ ἱεροὶ, σαφῶς συνανατέλλουσι,
καὶ τὴν κτίσιν αὐγάζουσιν, ἀνδρικῶν ἀγῶνων,
γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθειᾶς ὄντως, τὴν νύ-
κτα σκεδάσαντες· οὓς ἐν εὐφροσύνῃ μακαρί-
σωμεν πίστει, ὡς ὄντας θεράποντας, τοῦ Θεοῦ
καὶ βοήσωμεν· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσ-
βεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ναὸν φωτοειδῆ, Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τε-
λέσας τὴν ψυχὴν, παναοίδιμε Πάτερ ἔν-
δον ἔσχες ἀφράστως, τὸν Βασιλέα Χριστὸν καὶ
Κύριον, εὖρες πλοῦτον θαυματῶν, καὶ κόσμῳ
νέμεις χάριν τὴν ἀφθονον· διὸ κινδύνων πάντας
καὶ φθορᾶς, συντήρει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε Μαριάμ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα,
ὠράϊσμα τερπνόν, καὶ γηγενῶν ὁ κόσμος,
δίδου τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν, ἀμαρτημάτων πάντων

συγχώρησιν· ἴλαθι τοῖς σοῖς δούλοις, ὅτι ὑπάρ-
χεις Ἄγνη ἢ λύτρωσις, ἀπεγνωσμένων ὄντως
ἰσχυρὸν προσφύγιον ἀνθρώπων.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμέ-
να, κρεμαίμενον Σταυρῷ, κατιδοῦσα ἐ-
βόα· Τέκνον μου τί τὸ ξένον, καὶ παρ' ἐλπίδα
τοῦτο νῦν θάμα; πῶς ἡ ζωὴ θανάτῳ, βρο-
τοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλὰ ἀνάστηθι ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε.

Η ἑπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σὺν
τοῖς δυσὶ γεννήτορσιν, ἄμωμος θυσία,
σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρό-
βατον, Δέσποτα Χριστέ προσηνέχθησαν.

Η τοῦ Πνεύματός σοι χάρις ὡσπερ ἐν εἴδει,
περιστερᾶς ὀπτάνεται, ἐνδοξε Εὐνίκη,
τοῦ ἐπικειμένου σε, κουφίζουσα κλυδωνος, τῶν
δεινῶν βασιάνων καὶ θλίψεων.

Επαίρομενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν
ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὅπλοις,
Μάρτυρες πανεύφημοι, καθείλετε ψάλλοντες·
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ο θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δη-
μιουργεῖται θέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμά-
των, σώζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίστει κραυγαί-
ζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Σὺ Στέφανε, Μοναζόντων ἐγένου στεφάνω-
μα, οὐ λίθον πολύτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν περι-
κείμενος· ὦφθης γὰρ μακάριε, θεοχαρίτωτον
ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἔνθεον, Θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ
τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις ἐλάμ-
πρυνε, δόξαν τὴν αἰδίου, σοὶ προξενήσασα Πά-
τερ παναοίδιμε.

Επόθησας, ὀλοκλήροις καρδίας κινήμασιν,
ὄρεκτὸν τὸ ἔσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν
τερπνότητα· πόθῳ δὲ καταλλήλον, καὶ τὴν ἀ-
πόλαυσιν εὖρες Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐα προσή-
γαγε· ζῶν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστα-
τον Πάναγνε, αὐθὶς με ἠνώρθωσας· διὸ κραυ-
γάζω σοι· Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ Κύριε ἰσχύν, κεκτημένοι οἱ Μάρτυρες,
στρεβλώσεων καὶ μαστίγων, καὶ πυρὸς
καὶ θανάτου, ἀνδρείως κατετόλμησαν.

Ω " παῖδες ἱεροὶ, ὧ θεόδεκτα σφάγια· ὧ σύστημα διαλύσαν, μηχανὰς πολυπλόκους, ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος!

Ν ἱκαιοὺς τὴν κεφαλὴν, ἀθανάτοις κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐνικήσαντα ὄφιν, Εὐνίκη καλλιπάρθενε. Θεοτοκίον.

Φ ὡς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ο ῥμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι κατέσβεσας, θεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς πράξεσι, κατελάμπρυνας πᾶσαν, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Ν οῖ καθαρῶ, ταῖς Γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, θεορρήμον Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελεξῶ τὸν πλουτόν, θεόφρον Πάτερ Ὁσιε.

Σ οφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὐρεῖν ὅσον χρήσιμον· καὶ τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον, διὰ πόνων ἐκτήσῃ, παμμακάρε τὸν τῆς γνώσεως. Θεοτοκίον.

Ι δού ἐν γαστρὶ, θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὡς περ Ἡσαΐας προηγόρευεν· ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, θεογεννητορ τέτοκας.

Τῶν Μαρτυρῶν. Ὡδὴ 5'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τ εἶνεσθαι, ἀνηλεῶς προστάττει ὁ τύραννος, καὶ τοῖς τροχοῖς συνδεσμεῖσθαι, πολυτρόπῳ βίᾳ τοὺς Μάρτυρας· ἀλλ' ἠσχύνθη, ἀηττήτους αὐτοὺς θεασάμενος.

Σ ἀρβίλος, Νεονίλλα Φωκᾶς καὶ Θεόδουλος, Βήλης Ἰέραξ Εὐνίκη, καὶ Νιτᾶς ὁ θεῖος σὺν Τερεντίῳ, ὡς γενναῖοι, εὐσεβῶς εὐφημίσθωσαν Μάρτυρες.

Λ ειμῶνι, τῆς ὑμῶν εἰσιόντες ἀθλήσεως, ὁσμῆς πληρούμεθα θείας, τῶν ὑμῶν ἀγῶνων Μακάριοι, τὸ δυσῶδες, τῶν παθῶν ἐκ ψυχῆς ἀπορρίπτοντες. Θεοτοκίον.

Η βᾶτος, προετύπου τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν σου λοχείας, τῷ πυρὶ διόλου σπαργανουμένη, καὶ μηδολῶς, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ο ἰκουμένης φωστῆρ φαεινότητος, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προστρέγοντας.

Μ ακαρίως τὸν βίον διήνυσας· μύσας ταῖς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κο-

σμικῆς συγχύσεως, καὶ Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ω ς καλὸς, ὡς ὠραῖος ὁ στέφανος, ὧ νῦν ἐξεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος καὶ παθῶν βασιλεύσας πανάριστε. Θεοτοκίον.

Υ πὲρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωμίξεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα. Ὁ Εἰρμός.

Ε 'ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντακίον, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Κ αταφυτεύσας ἀρετῶν τὸν παράδεισον, καὶ καταρδεύσας ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρῶν, ὡς τῆς ζωῆς Πανένδοξε τοῦ ξύλου τυχῶν, σῶσον ἱκεσίαις σου, ἐκ φθορᾶς τὴν σὴν ποιμνὴν ῥῦσαι περιστάσεως τοὺς θερμῶς σε τιμῶντας· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον Σοφῆ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτήμεθα. Ὁ Οἶκος.

Ω ς καθαιρέτην τῶν παθῶν, καὶ τύπον ὀρθοῦ βίου, ἀλείπτωντε ἀζύγων, κανόνα Μοναζόντων, καὶ ἀρετῶν ὑπογραμμὸν, πάντες συνελθόντες ἐν τῇ μνήμῃ σου Σοφῆ, οἱ φοιτηταί σου κράζομεν· Δόξα τῷ σέ ἀξίως δοξάσαντι, τέρασιν ἀλήκτοις, καὶ σημείοις φοβεροῖς, οὐκ ἐν βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος· διὸ ἐκδυσωπεῖν Χριστῷ μὴν ἐλλίπης, τοῖς τιμῶσί σε αἰεὶ καταπεμφθῆναι λύσιν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον, Σοφῆ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτήμεθα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Νιτᾶ, Σαρβίλου, Ἰέρακος, Θεοδούλου, Φωκᾶ, Βήλης, καὶ Εὐνίκης.

Στίχοι.

Σὺν ἑπτὰ τέκνοις ἢ δυαίς τῶν συζύγων
Τιμὴν τομὴν ἠγεῖτο τὴν ἐκ τοῦ ξίφους.

Δειρὴν ὀγδοάτη γε Τερεντίος εἰκάδι κάρθη.

Ο ὅσοι οἱ Ἅγιοι, ἐν ἐνὶ οἴκῳ διάγοντες, καὶ τῷ Θεῷ αἰεὶ ἐν κρυπτῷ λατρεύοντες, διεβλήθησαν, καὶ περιέστησαν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν μὲν Χριστὸν ὠμολόγουν, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐκωμῶδουν, κριμασθέντες ἐξήντητο· εἶτα ὄξει δριμυτάτῳ ταῖς πληγαῖς κατερράντιζοντο, καὶ πυρκαϊᾶς κάτωθεν φλογιζομένης, προσπύχοντο σιωπηλῶς, ἀλλήλους ἐπαλείφοντες. Οὐ παρῆδεν οὖν ὁ Θεὸς τὴν δέσπιν αὐτῶν· Ἄγγελοι γὰρ ἀοράτως τοὺς Ἅγίους τῶν

δεσμῶν ἠλευθέρουν, καὶ τὴν Σαραπίαν παρήχον· τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ἐκπληξίς καὶ φόβος κατέιχε, καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ Ἁγίου εἶχε. Τῇ δὲ ἑξῆς, ῥοπαλοῖς τύπτονται· εἶτα ἐν τροχῶ ἁθύνονται, ἀπηνῶς ἐμαστίζονται· καὶ ἐν μηδενὶ μηδὲν δεινὸν πεπονθότες, βρά τοῖς Σηροῖ παραδίδονται. Οὕτως οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἀδραβεῖς ἐκ πάντων διατηρηθέντες, λίθῃσιν ἐκ πίσεως παμφλάζουσιν ἐμβαλλονται, καὶ ὁ βρασμὸς τῆς πίσεως εἰς ὕδωρ μετεβλήθη. Ἰδόντες οὖν οἱ ἀσσεβεῖς, ὅτι αἱ κολάσεις τοῖς Ἁγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλόγηθησαν, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔτεμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, τοῦ καὶ Ἐπισκόπου γενομένου.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὗ φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς πλέκειν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐχθροῦ αἰῶνος ἀκμάσας, ἠγωνισατο κατὰ τῶν αἰρέσεων· καὶ ποιητῆς ἐγένετο αἰσθητικῶν Τροπαρίων, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Γραπτός Θεοφάνης ἐν τῷ εἰς τὸν Ὁσιον τοῦτον μελουρηθέντι παρ' αὐτοῦ Κανόνι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηίου, καὶ ἑτέρων τριάκοντα ἕξ.

Στίχ. Τέμνουσι Τερεντίον, ὃς βλύσας γάλα,
Ἔδειξε καινὸν καὶ τετμημένον τέρας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἠθλήσαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως, καὶ Φουρτουάτου Ἡγεμόνος ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες καὶ ἀγωνισάμενοι. Τύπτονται οὖν νεύροις ὡμαῖς, εἶτα ῥάβδοις· καὶ πυρωθεῖσιν ἐβελίσκοις τὰ νῶτα καινοῦνται· καὶ ἐπιχειομένου ὄξους σὺν ἄλμῃ, τριχίνοις ὑψάσμασιν ἀνατρίβονται· καὶ δεσμῶ μετὰ τὴν ἐρώτησιν βαλλονται· καὶ γυμνοὶ σύρονται ἐπάνω πυρός. Εἶτα ξίονται, καὶ εἰς βόθρον ἀποβρίσκονται, ἔφιων καὶ σκορπίων μεστόν· καὶ ἀδραβεῖς διαμείναντες, ξίφει ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιρμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ Μελχίωνος σοφιστοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οἱ τινες καθεῖλον Παῖλον τὸν Σαμωσατέα.

Στίχ. Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα,
Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, θυγατρὸς Ἡρακλείου Βασιλέως· καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἑλένης, τῆς αὐτῆς μητρὸς.

Στίχ. Μίξας ἐλαίῳ, Κυριακὴ παμμάκαρ,
Σὸν αἷμα σεπτὸν, μίγμα καινὸν εἰργάσω.

Οὗτος, μετὰ τὸ φανερωθῆαι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πίστευσαι, καὶ βαπτισθῆναι, γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ Μακάριον, καὶ παρέτεινε ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· ὃς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατεύσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ· καὶ μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ κρατίσας αὐτόν, ἑαυτῷ παρέστησε· καὶ ἀναγκάσας δεῖσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐλέγχθη παρ' αὐτοῦ. Ὄθεν καὶ ἐκέλευσε κοπῆναι τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, εἰπὼν· Ὅτι ἐπιστολάς πολλὰς γράφας μετὰ τῆς χει-

ρὸς ταύτης, πολλοὺς ἀπίστρεφας ἀπὸ τῶν θεῶν. Εἶτα ἐξίχε μόλυβδον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔσταν αὐτὸν ἐπὶ κραββάτου πεφυρακτωμένου, κατὰ πρόσωπον. Ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ αὐτῇ ἐκρατήθη, καὶ κριμασθῆναι ταύτην προστάττει ἐκ τῶν τριχῶν· καὶ ξεμίνη, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο. Εἶτα ἐμβληθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς λίθῃτα, ἐπλάγη μετὰ ξίφους, καὶ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθεῖσα καὶ ξεσθεῖσα, ἐτελειώθη.

Στίχ. Φλεχθεῖσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,

Ἄειφανῆς ὑπῆρξε λαμπὰς Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ θεοὶ Μάρτυρες, ὄροσον οὐρανόθεν εὐρον ὑπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμέλποντες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐρηρυσμένον, τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες φρόνημα, πέτρα τῆς ἀτρέπτου πίσεως τῆ Χριστοῦ, τῶν ἀθέων τὰ φρυάγματα, σεισμόν οἱ Μάρτυρες, δι' εὐχῆς ἐκτελοῦντες κατέβαλον.

Ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς εὐτόνωσας ξεόμενοι, ὄξει δριμυτάτῳ τε καὶ πυρκαϊᾷ, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πάσαν ἐφλέξατε, τὴν ὑλῶδη ἀπάτην, ὑμνοῦντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ περιβάλλων, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις Πανάχραντε, ἄλλον οὐρανὸν σε ἔδειξεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἐκ σοῦ περιεβάλετο, ὄλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ θεοῖ με δι' οἴκτον ἀμέτρητον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Μυρίζοισιν Ὅσιε τῶν σῶν δογμάτων, οἱ λόγοι τῇ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι· Θεότητα μίαν γὰρ, σέβων προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὑμῶν, εὐωδιάζεις ἡμᾶς πανόλβιε.

Ὁ βίος τῷ λόγῳ σου συνδραμῶν Πάτερ, διπλοῦν σοὶ τὸν στέφανον, παμμάκαρ προσέξηντε· σοφίας γὰρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστῃ σου βῶν· Εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ λόγος σου ἄλατι διηρυμένον, ὁ βίος σου χάριτι Παμμάκαρ λαμπρυνόμενος, ἐφάνη Θεοπέσιε· διὸ τὰς ἄνω μονὰς, ὠκῆσας γηθόμενος Χριστῷ, σὺν παρρησίᾳ νῦν παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰθάνασα Πάναγγε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανεύδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεόν

ὡς κηύσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τῆς ἀφθαρσίας τὴν ἀγά-
θότητα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ἡ Χεῖρας ἐκπετάσας.

Πυρὸς κατετόλμησαν φωτὶ, τοῦ Θεοῦ Πνεύ-
ματος καταλαμπόμενοι, λεβήτων βρά-
σματα ἔδειξαν, ἀνεέργητα τὴν ἔνθεον, ἀναψυ-
χὴν ἐξ οὐρανοῦ οἱ Δεῖοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι
οὓς ἐπαξίως πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν.

Αγγέλων ἐπέφανε πληθὺς, ἐν τῷ σταδίῳ
φαιδρῶς παραθαρρύνουσα, ὑμᾶς πανεύ-
φημοι Μάρτυρες, καὶ τῶν πόνων ὑπεξαίρουσα·
μεθ' ὧν τῶν Παιδῶν τὴν ὠδὴν ἀνεκραυγάζετε·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εργήγορον ἔχων πρὸς Θεόν, τὸ ὄμμα Σάρ-
βιλε τὸ τῆς καρδίας σου, βλεφαίρων ἔφε-
ρες κέντησιν, διελέγχων τὸν δικαίοντα, τῆς ἀ-
δείας τῆ νυκτὶ περικρατούμενον· ὅθεν πάντες,
σὲ ὡς ἡμέρας υἱὸν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Πατὴρ εὐδοκία τὸν Υἱόν, ἐν μήτρᾳ εἴληφας
ἐπισκιάσαντος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Ἄ-
χραντε, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμε-
μένηκας· πρὸς ὃν ἀπαύτως πρέσβευε, λυτρωθῆ-
ναι, πάντα τὸν κόσμον φθορᾶς καὶ κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπὲς, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῇ
κορυφῇ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε Στέφα-
νε· καὶ γὰρ πράξεις διέπρεψας, καὶ θεωρίας
ἔφρανας κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντας τὰ ἔργα
Κυρίου τὸν Κύριον.

Ολον ὑπερβαῖς τὴν αἴσθησιν παμμακά-
ροϊ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς
καθαρότητι πολιτείας τε σεμνότητι στεφανη-
φόρε Στέφανε, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα
τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστοῦ, Θεόφρον ἀνυμνήσας, καὶ
τῶν Ἁγίων τὰ συστήματα, σὺν τούτοις
ἐσκλήνωσας, εὐφροσύνης ἐμφορῆμενος, καὶ Δείας
ἀπολαύσεως, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθὴς ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ
ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκὸς τε πα-
χύτητι· ὑπὸ χρόνον δὲ ἐγένετο, αἰώνων ὁ ὑπέρ-
τερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίπτει καὶ πόθῳ δο-
ξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**άμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς
• **Κ**ένεργείας διεμέριζε, τῷ Δεῖῳ προστάγ-

• **Μ**ατι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
• **Δ**ὲ Πισοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖ-
• **Τ**ε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ Δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Παράδεισος ὠφθητε μέσον, ζωῆς τὸ ξύλον
κεκτημένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουνῆς,
τῶν ἰαμάτων καὶ ποταμὸς ἀληθῶς, πεπληρω-
μένοι Ἄγιοι, Δείων ναμάτων τῶν τῷ Πνεύματος.

Πύργοι τῆς Χριστῆ Ἐκκλησίας, καὶ γαληνό-
τατοι λιμένες, τῶν ἐν τῷ πελάγει τῶν δεινῶν,
χειμαζομένων Μάρτυρες ὠφθητε, καὶ τῆς εἰρή-
νης τρόφιμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμοδίαιοι.

Τῶν ἀμαραντίνων στεφάνων, ἐπιτυχόντες
Ἄθλοφόροι, καὶ τοῦ Παραδείσου τὸ πλά-
τος, χοροβατοῦντες πάσης στενώσεως, καὶ πει-
ρασμῶν λυτρώσασθε, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμᾶς γε-
ραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ητῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ
ἀγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ὁμοῦ,
τιμωτέρα, Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ ὑμῶν ἰκέτευε,
Παρθеноμητορ τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Υπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος,
καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν,
ἐνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεόν, χορευού-
σι μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτεύων
πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότα-
τον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακά-
ριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν
ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπε-
ρον Θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ως ἥλιος ἔλαμψας, ἐν Μοναστῶν συστήμα-
σιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιερούμενος,
καὶ ὡσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς,
τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, Θεοφό-
ρε Πάτερ Ὁσιε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικοῖς τοῖς ὁμ-
μασιν, οἱ Προφηταὶ σε πάντες προανεφώ-
νησαν, ὡς γεννησομένην Μητέρα, τοῦ παντηργῆ,
καὶ πάντων Δεσπότη· διὸ σε πανύμνητε, Θεο-
τόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύ-
• **Α**ριος, σαρκωθεὶς ἐν Παρθένου, ἡμῖν ἐπέ-
• **Φ**ανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν
• **Τ**ὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεο-
• **Τ**όκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῶν Μαρτύρων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σὺν Τερεντίῳ ἤστραψεν, ἡ σεπτὴ Νεονίλλα, Νιτᾶς Φωκάς καὶ Σάρβιλος, Βήλης τε καὶ Γέραξ, Θεόδωλος καὶ Εὐνίκη· τοῦ Χριστοῦ γὰρ προθύμως, γενναίως ὑπερήθλησαν, καὶ τυράννους καθεῖλον, οἱ εὐκλεεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες· οὓς τιμώντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην. Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Στεφανηφόρε Στέφανε, σὺ δεξιόμενος ζέσιν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπερρύαγης τοῦ κόσμου, τὸν σὸν σταυρὸν ἄρνας Πάτερ· συγκαταδείξ τῷ Χριστῷ δέ, δι' ἀκριβοῦς ἀσκήσεως, καὶ ἀγνῆς παρθενίας, τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμάτων Ὅσιε ἠξιώθης· ἐξ ὧν πλουτίζεις πάνσοφε, τὴν ὑψηλὴν πᾶσαν. Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομητορ Ἀχραντε, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἀχρείων σῶν δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρίνῃ, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ ΚΘ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκράξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Προσόμοια τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὰς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, καὶ μαστῶν τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ χειρῶν ὑπήνεγκας καρτερῶτατα, τὴν τε ὀδόντων ἐκρίζωσιν, πλευρῶν τὴν κατάφλεξιν, τῶν ποδῶν τὴν ἐκκοπήν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης οὐρανόις, ἐν θαλάμοις κατοικοῦσα, Ἀναστασία πολυάθλε.

Παρθενίας κειμήλιον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ἱερὸν ἀνάθημα, θεῖον τέμενος, Νύμφη Χριστοῦ πανακήρατε, καὶ ἔμφυχον ἄγαλμα, ἀσκουσῶν ὑπογραμμὸς, τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, κρίνη βρύουσα, ποταμοὺς ἰαμάτων

ἀνεδείχθης, τοῖς τελοῦσί σου τὴν μνήμην, Ἀναστασία πανεύφημε.

Τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, τῶν Παρθένων ἀπάνθισμα, τῶν Ὁσίων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀναστασίαν πολυάθλον, τῆς Ῥώμης τὸ καύχημα, καὶ τερπνότατον Θεοῦ, καὶ ἀμώμητον σφάγιον, τὴν ἀκράδαντον, εὐσεβείας κρηπίδα, δεῦτε πάντες, ἀνυμνήσωμεν προθύμως, περιφανῶς ἐναθλήσασαν.

Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Ἀβράμιε, τοῦ Ἀβραάμ μιμητής, χρηματίσας ἐν Πνεύματι, μετανάξης γέγονας, τῆς πατρίδος μακάριε· σαρκὸς ὀρέξεις ἀπαρνησάμενος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ σμικρῷ τὸ σῶμά σου, κλείσας μακάριε, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς οὐρανόν, ἔνθα τὸ πολίτευμα, σαφῶς ἐκέκτησο.

Οσῖε Πάτερ Ἀβράμιε, ἀβραμιαίαν ψυχὴν, φερωνύμως κτησάμενος, πειρασμοὺς ὑπήνεγκας, θεῖα πίστει ῥωννύμενος, καὶ δι' ἀγάπης Θεῷ ἐνούμενος, ἐπαγγελίας τὴν γῆν κεκλήρωσαι, ὠραίζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην εὐφραϊνόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Οσῖε Πάτερ Ἀβράμιε, τὴν ταῖς ἀπάταις δεινῶς, ὑπαχθεῖσαν τοῦ ὄφους, καὶ κατωλισθήσασαν, ἀπωλείας πρὸς βάραθρον, δι' ἐπινοίας θείας ἀνείλκυσας, καὶ σωζομένην Θεῷ παρέστῃσας· ἧς τὴν μετάνοιαν, πάντες κατεπλάγησαν, οἱ εὐσεβῶς, Κύριον δοξάζοντες, τὸν ὑπεράγαθον. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιοι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνισαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰί μου πρόσθηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Ἐσταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύθησεν. Ἐκλαμει κρίζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια.

Τῆς Μάρτυρος· Ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦς.

Καὶ τοῦ Ὁσίου· Ἐν σοὶ Πάτερ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τοὺς ἀνδρικούς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνους.
Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσώμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σε γεραίροντι Θεόνυμφε, φωτισμόν μοι παραύχου, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος διώκοντα.

Ολὴν ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστη σου, καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Υψος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀνηνέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καὶ θαλάμων, νοσητῶν ὡς παρθένος ἠξιώσαι. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν οὐρανομήκη, κλίμακα ἐν ἧ Θεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτούς οὐρανίους, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῆ βίον μάκαρ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ' αὐτός. Ὑγράν διοδεύσας.

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελοῦντάς σου ἑορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμιε λύτρωσαι.

Οθεῖος ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμιε πόθος, ἐναπέσβεσε τῆς σαρκὸς, τοὺς ἔρωτας Πάτερ καὶ αὐλως, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιώναι ἐποίησεν.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νηστεία, καὶ πάσαις, κακῆχίαις Πάτερ σοφέ, ζωῆς ἠξιώθης τῆς ἀμείνω, ἐν οὐρανοῖς θεοφόρε Ἀβράμιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, ἐσαρκώθη ὑπερφυῶς, παρθένε Μαρία· ὃν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρῶσαι φρονήματα.

Τῆς Ἀγίας. ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ιστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἐνδοξε, τὸν Ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῆ ὄρατῆ μορφῇ Ἐνδοξε, διαδοθὲν, σὲ ὠραιότατην, τοῖς ὀρώσιν ὑπέφαινεν.

Ολβον ἀναφαίρετον, τῶν ἰαμάτων σοι δίδωσι, Κόρη Χριστὸς, οὗ Ἀναστασία, τὴν πτωχείαν ἠγάπησας.

Θεοτοκίον.

Υλὴν σῶν πταισμάτων μου, σῶν πρεσβειῶν πυρὶ σύμφλεξαν, Μήτηρ Θεοῦ, δρόσον μοι τὴν θείαν, τῆς ἀφέσεως φέρουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ολοτρόπως ποθήσας, τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον, κόσμου καὶ σαρκὸς θεοφόρε, ἔξω γεγένησαι· ὅθεν ἀπέληφας, τὴν ὑπερκόσμιον δόξαν, καὶ θείαν ἀπόλαυσιν, Πάτερ Ἀβράμιε.

Ναὸς ζῶν ἀνεδείχθης, τῷ παντουργῷ Πνεύματι, Πάτερ ἐν οἰκίσκῳ τὸ σῶμα, συγκλείσας Ὅσιε· ὅθεν ἀπήστραψας, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόνας, ἱερῶς κοσμούμενος, Πάτερ Ἀβράμιε.

Γεωργία τῶν πόνων, τῶν ἀρετῶν ὠριμον, Ὅσιε ἐξήνησας στάχυν, Πάτερ Ἀβράμιε· ᾧ διατρέφονται, μιμητικῶς οἱ τὴν θείαν, καὶ σεπτὴν σου κοίμησιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Επί σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντὸς αἴτιος, δὲ ὑπερβολὴν εὐσπλαγγνίας, θέλων ἐσκηνώσῃ, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Ὁ Εἰρμός·

• **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στε-
• ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ
• ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
• λάνθρωπε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ὁσία, νεκρώσασα σαρκὸς, ἐγκρατεία τὰ πάθη· εἰς ὕψος δ' ἀνέδραμες, μαρτυρίου περιδόξον, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα εἰς χάος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν παῖλαι Ἀβραάμ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, ἐμάκρυνας σαυτὸν, συγγενῶν κατὰ σάρκα, πειθόμενος Ἀβράμιε, τῷ καλοῦντι Θεῷ ἡμῶν· ὅθεν ἠσκησας, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπροτέραν, ἐναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, θεόφρον πανόλβιε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν βάτον ἢν Μωσῆς, ἀκατάφλεκτον εἶδε, τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἁγίαν νεφέλην, σκηνὴν τὴν ἀμόλυτον, τὴν θεόδεκτον τράπεζαν, τὸ παλαιόν, τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευτον πύλην, Παρθένον ὑμνοῦμέν σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υμνω σου τὸν σταυρόν, προσκυνῶ καὶ τὰ πάθη, δοξάζω καὶ τὴν σὴν, ἀγαθότητα Τέκνον· ἐκὼν γὰρ καθυπέμεινας, ἐπονείδιστον θάνατον. Τί τὸ ξένον σου, καὶ φρικωδέστατον Σῶτερ, τῆς ἀφράστου σου, οἰκονομίας τὸ βάθος; ἢ Μήτηρ ἐβόα σοι.

Τῆς Ἁγίας. Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σέ ζυγὸν ἐλαφρότατον, Μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν κλοιὸν βασταῖζειν σε, οἱ παρανομοῦντες κατεδίκασαν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἔσβησαν ἄνθρακας· ὁ πυρσὸς δὲ τῶν θαιμάτων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμά σου γυμνώσας ὁ πονηρότατος, ὑφαντὸν δὲ μᾶλλον ἀνωθεν, ἀρράγῃ χιτῶνα προεξένει σοι.

Υπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρινα Μάρτυς ἐφήπτετο, ὑπεξάπτον σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον διέμεινας, ἀφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννήσεως· νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων γνωριζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ρεῖθροις Πάτερ δακρύων σου, ψυχικὰς κηλίδας ἀπονηψάμενος, θεῖον γέγονας τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμακάρι καταγώγιον.

Αγρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν ἀένναον, ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ τελείαν πίστιν Πάτερ ἤσκησας.

Ιατρύειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσιε πνεύματα, χάριν εἴληφας Ἀβράμιε, ὡς Θεοῦ θεραπεύων ἀληθέστατος. Θεοτοκίον.

Ραθυμῖα κρατούμενον, καὶ τῇ ἀμαρτίᾳ μεβυθίζόμενον, τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἁγίας. Ὠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ανάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύλῳ ἐδείχθης Μάρτυς· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδρᾶσιζεν.

Ράπισματι τὸ πρόσωπον Μάρτυς ὠραιωθεῖσα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστάτων τὰ πρόσωπα.

Ταθεῖσα ἐπὶ ξύλῳ θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τοῦ νυμφίου σε, τὸ θεῖον πάθος εἰκόνιζες.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνητον, σαρκὶ ἀσπόρως κνήσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ως κατάκαρπον κλήμα, βότρυας ἐξήθησας Πάτερ Ἀβράμιε, ἀρετῶν ἐνθέων, κατανύξεως οἶνον πηγάζοντας, τῶν παθῶν τὴν μέθην, ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποσοβῆντα, καὶ καρδίας πιστῶν κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, ὄφεις ὁ παμπόνηρος Πάτερ ἐξήγειρεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὄπλῳ, τοῦ Σταυροῦ θεοφόρε ἐνέκρωσας, καὶ τῆς νίκης στέφος, παρὰ Θεοῦ δικαίῳ ψήφῳ, ἐκομίσω θεόφρον Ἀβράμιε.

Αγιώτατος οἶκος, Πάτερ Θείου Πνεύματος πίστει γενόμενος, ἐδομήσω οἶκον, ἱερόν, καὶ πανίερον σύστημα, ἀνιέρου πλάνης, μεταβαλὼν ταῖς νουθεσίαις, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ καθεύρωσας. Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, Θεῷ φωτιζόμενοι Πνεύματι πάντα γενε, ἱεροὶ Προφῆται, ἱεραῖς ἐν φωναῖς σε προκήγειλαν· ἐξ ἧς Θεὸς Λόγος, ὑπὲρ αἰτίαν τε καὶ λόγον, ἐσαρκώθη δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τῆς Ἁγίας. Ὠδὴ ς'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Στρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς ἐδήλου τὸ ὄρθιον, σῆς προαιρέσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Εκρέμασο μετέωρος πληγὰς, Μάρτυς ὑποφέρουσα, ἀπληγον σώζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἀξιάγαστε.

Υπήνεγκας μαζῶν τὴν ἐκκοπήν, πιστοῦς διατρέφουσα, γάλακτι Ἐνδοξε τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα. Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον κύησασα Θεὸν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, τῆς γεέννης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναί με.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φωστῆρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, ἀπλανῶς καθοδηγοῦντα εὐρόντες, πρὸς τὰς ὁδούς, τῆς ζωῆς θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος ἀπέλιπον, γενόμενοι φωτοειδεῖς, διὰ πίστεως θείας Ἀβράμιε.

Αγρύπνως ἐξευμενίσας τὸ Θεῖον, ἐπιπέμψαι φωτισμὸν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτί, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσι θεόφρον Ἀβράμιε, ἀνεδείξας πάντας υἱούς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἐν χάριτι.

Ησύχως σου τὴν ζωὴν ἐκτελέσας, τὰς ἐν βίῳ τρικυμίας παμμακάρι, τῇ πρὸς Θεὸν, πεποιθήσει παρήλθες, καὶ γαληνοῦς πρὸς λιμένας κατήντησας, Ἀβράμιε τῆς οὐρανῶν, βασιλείας καὶ θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Βαρούμενον νυσταγμῶ ῥαθυμίας, διανείστη-
σον τῇ σῇ μεσιτεία, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ
δώης ὑπνώσαι, τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θά-
νατον· προστάτιν γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε-
ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῶ
» ἀπαγγελῶ με ταῖς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ
» ψυχῆ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωῆ μου τῶ Ἄδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωανῆς· Ἐκ φθο-
» ρᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας νάμασι, καθηγισμένη ὁσία, μαρ-
τυρίῃ αἵμασιν, Ἀνασασία πλυθεῖσα, παρέ-
χεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν καὶ
σωτηρίαν τοῖς προσιούσιν, ἐκ καρδίας· ἰσχὺν
γὰρ νέμει, Χριστὸς ὁ βρύων, χάριν ἀένναον.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Εν σαρκὶ ὡς Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφά-
νης, καὶ ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον
ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶν ἀυξήσας,
ρεύμασι τῶν σῶν δακρύων ῥύπον ἐκπλύνας·
διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, δοχεῖον Θεοῦ, Ἀβράμιε
Πνεύματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ φθαρτὰ παριδῶν, τὴν ἀφθαρσίαν εἴλη-
φας· ταῖς τερπνάς ἡδονὰς τοῦ σώματος
ἐμίσησας σοφὴ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνείαν·
ὅθεν θαλάμου καὶ κόσμου ἀπέδρασας, συζύγου
τε εὐκλειαν, καὶ τῶν γονέων ἐξέκλινας, μόνου
Θεοῦ σοφὴ τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσας, καὶ ἀγαπή-
σας ἐξ ὅλης Πάτερ τῆς ψυχῆς, καὶ διανοίας
ἀληθῶς· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης δοχεῖον Θεοῦ,
Ἀβράμιε, Πνεύματος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁ-
σιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχα.

Κάρας τομὴν ἠνεγκε ῥώμη καρδίας
Βλάστημα Ῥώμης, Μάρτυς Ἀναστασία.

Τῇ δὲ Ἀναστασίῃ ἐνάτῃ ξίφος εἰκάδι ὄξυ.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν Βασι-
λέων, καὶ Πρέβου ἡγεμόνος, Ῥωμαία τῶ γίνε, νίαν
ἀγούσα τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ διατρίβουσα.
Αὕτη, παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ῥαπίζεται τὸ
πρόσωπον· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων περὶ ἀπλωθεῖσα, ῥάβδοις
μαστιζέται· καὶ ἐπὶ ξύλου κριμασθεῖσα, μαγκάνεις τισὶ
πιέζεται, καὶ ὀγκύνους ὄξει καταπίρεται· καὶ κριμασθεῖ-
σα, καθ' ὅλου τοῦ σώματος ξίεται, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκ-

τίμνεται, καὶ τοὺς ἰνυχὰς ἐκρίζουται· τὰς χεῖρας καὶ τοὺς
πόδας ἀκρωτηρίαζεται, καὶ τὴν γλῶτταν ἀφαιρεῖται, καὶ
τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀπε-
τίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἀβραμίου, καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψιάς αὐτοῦ.

Στίχ. Σαρκὸς νεκρώσας Ἀβράμιε πᾶν μέλος,
Θανῶν συνοικεῖς τοῖς ἀσάρκοις Ἀγγέλοις.

Ἀφεῖσα σαρκὸς τοὺς ἐραστὰς Μαρία,
Ψυχῶν ἐραστῇ μυστικῶς περιπλέκη.

Οὗτος ἐγένετο παῖς χριστιανῶν γονέων· γυναῖκα δὲ γῆ-
μας ἀβουλήτως, διὰ τὸν πρὸς Κύριον πόθον καταλι-
πὼν πάντα καὶ ἀναχωρήσας, ἑαυτὸν καθείρξεν ἐν τινὶ οἰ-
κίσκῳ, πᾶσαν σκληραγωγίαν μετερχόμενος· καὶ μετὰ χρό-
νους δέκα χειροτονεῖται Πρεσβύτερος.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ
παιδίον θῆλυ καταλείψαντος ὡσεὶ χρόνων ἑννέα, τοῦτο ἀ-
νελάβετο, καὶ πλησίον τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἕτερον κελλίον
ποιήσας, ἔθετο. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας
αὐτῆς, ἐπεὶ συνέβη αὐτὴν περιπεσεῖν πτώματι, καὶ ἐν παν-
δοχείῳ μετὰ τῶν ἐταιριζομένων γενέσθαι γυναικῶν, στρα-
τιώτου σῆμα ὁ Ἅγιος ὑποδύς, καὶ ἐπιβάς ἵππῳ, τοῦ πτώ-
ματος αὐτὴν ἐξήρπασε, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀποκατίστησε
τόπον. Ἦτις τοσαύτην μετάνοιαν ἐπέδειξατο, ὡς μετ' ὀλί-
γον χρόνον μεγάλα θαύματα ἐκτελεῖν. Ἀνεπαύσατο δὲ ὁ
μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑννάτην τοῦ Ὁ-
κτωβρίου μηνός, καὶ αὕτη ὡσαύτως μετ' ὀλίγον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Κυρίλλου.

Στίχ. Ὑπόσχεσιν μέλλοντος ἔσαν μοι στέφους,
Κυρίλλος οἶδα τὴν ἀπειλήν τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλά-
της ἔνθεν κἀκεῖθεν κεντηθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάββας κατ' ἄμφω κλήσεως μέρη Σάββας.
Ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡ-
μῶν Ἄννης, τῆς μετονομασθείσης Εὐφημιανός.

Αὕτη ἡ ὁσία Μήτηρ ἡμῶν Ἄννα γεννᾶται ἐν Βυζαν-
τίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινος Διακόνου τοῦ ναοῦ τῶν Βλα-
χερῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἀπορ-
φανισθεῖσαν δὲ τῶν γεννητόρων, ἐσπουδεν ἡ μάμμη ἀνδρὶ
εὐλαβεστάτῳ συζυγεῖν αὐτήν, ὃ καὶ πεποιήκει. Καὶ ἔλθων
ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ πρὸς πατρὸς Θεὸς αὐτῆς, ἀνὴρ ἀσκη-
τικώτατος καὶ διορατικώτατος, ὃς καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰκονο-
μάχου Λέοντος τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖς, ἐλάλει καὶ μετὰ τὸ
ἐκκοπῆναι ταύτην τρανῶς καὶ ἀνεμποδίστως· ὡς εἶδε ταύ-
την ἀνδρὶ συζευθεῖσαν, « Ἴνα τί τὴν πρὸς Θεοῦ ἀγῶ-
νας καὶ πόρους ἀφῆρῶσαν, ἔφη, ἀνδρὶ συνεζύξασθε »· καὶ
ἐπευξάμενος αὐτῇ, ἀνεχώρησε.

Χρόνων δὲ τινῶν παρῆρρηκίτων, καὶ τοῦ δυσσεβοῦς ἐ-
κείνου Βασιλέως εἰς Ἄδου ταμεῖα καταχθέντος, Εἰρήνην
καὶ Κωνσταντῖνος οἱ ὀρθόδοξοι καὶ πιστότατοι Βασιλεῖς,
τὸν Ἅγιον ἐκεῖνον ἄνδρα μεταστελάμενοι, καὶ, οἷα πά-
σοι, ἀναδιδαχθέντες, παρὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν βασιλεύσαντος,
τὴν εὐλογίαν ἐκ τούτου ἐλάμβανον, καὶ τὰς εὐχὰς ἐκομί-
ζοντο. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ συντείνοντα πρὸς εὐαρέστησιν
Θεοῦ ὑπέθεῖς, τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἐδάδιζε. Τότε πάλιν ἐ-
δῶν τὴν μακαρίαν ταύτην, « Ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε τέκνον,

φῆσι· πολλὰ γὰρ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων. Γίνωσκε δὲ ἅτι, μὴ πρότερον γεννηθῆναι τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ σου παιδίον, πρὶν τὸν ἄνδρα σου τῷ τάφῳ καλύψεις· ὁ καὶ γέγονεν. Μετὰ γὰρ ἕκτον μῆνα τῆς συλλήψεως τίθησκον ὁ ταύτης ἄνθρωπος. Ἡ δὲ πολλὰ θρηνησασα, καὶ τῇ λύπῃ ἑαυτὴν κατατήξασα, τὸ μὲν παιδίον ἀπογαλακτίσασα, δίδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ ἑτέρου θείου αὐτῆς, ἢ δὲ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσατο. Ὅποιους δὲ καὶ ἠλίκοις, ἴσασι οἱ μεμνημένοι, καὶ ἄκρως τὸν ἀσκητικὸν δρόμον τελέσαντες.

Ἐν τούτοις οὖν αὐτῆς οὕσης, παραγίνεται ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ διορατικώτατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος. Αὐτὴ δὲ, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ πεσοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν αἰτησαμένη, Ἐνδυναμῶ ἐν Κυρίῳ τέκνον, ἔκονσε· καὶ, πού τὸ παιδίον; ὁ θυμασίος ἐκεῖνος φησὶν. Ἡ δὲ· Τὸ μὲν ἐν τῷ ἀδελφῷ σου καὶ εὐεργέτη μου μετὰ Θεὸν ἀνεθίμην, τὸ δὲ ἕτερον παρ' ἐμοί ἐστι. Ταῦτα εἰπούσα καὶ ἕτερα, συγχύσεως καὶ καρδίας ὀδυνωμένης οὐ μικρῶς ῥήματα, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας τῷ τιμίῳ ἐκείνῳ παραστήσασα γέροντι, Εὐχαί, ὦ πάτερ τίμιε, ὑπὲρ τῶν τέκνων, δακρυρροῦσα ἠντιβόλει· Ὁ δὲ· Οὐ χρεῖαν ἔχουσι ταῦτα εὐχῆς· Ἡ δὲ, βαρέως τοῦτο τοῖς ὡσὶ δεξαμένη, καὶ ἐκ βάθους στενάξασα, Οἴμοι τῇ ἀμαρτωλῷ! ἔφη· τί ἄρα καὶ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν; Καὶ ὁ γέρον· Οὐκ εἶπὸν σου, τέκνον, πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων; εἰ μὴ ἡμεῖς ὑπομείνωμεν, οὐκ ἂν ποτε δικαιωθῶμεν· οὕτω γὰρ ἐστὶ πρόπον καὶ ἀρέσκον Θεῷ. Ἡ δὲ· Μὴ, Κύριέ μου, ἔδοξε τῷ Δεσπότῃ ἢ τῶν ἀνηλίκων μου παιδῶν πρὸς τὰ ἐκείθεν μεταστάσις; Καὶ ὁ θυμασίος· Καλῶς εἶπας, ὦ τέκνον· ἐν τάχει γὰρ λήφεται ταῦτα ὁ Δεσπότης ἀπὸ σου· Καὶ τῷ Θεῷ αὐτῇ, ὡς εἰκός, εὐχαριστήσασα, καὶ τοῖς κοσι τοῦ τιμίου γέροντος προσπεσούσα, καὶ τὴν εὐχὴν κομισαμένη, τὴν τῶν προσόντων αὐτῇ διανομὴν ἀμφοτέροις χερσὶν ἤρξατο. Καὶ μετ' οὐ πολὺ τῶν παιδῶν τελευτήσαντων, δάκρυα ἐπὶ τούτοις ἐκχέασα, καὶ τὰ περιλειφθέντα χερσὶ πενήτων ἀποθεμένη, τὰς ἐκκλησίας περιήει φωταγωγοῦσα, καὶ προσευχομένη, καὶ τὸν συντακτικὸν ἀσπαζομένη.

Τέλος, Μοναχὸν τινα ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εὐροῦσα, καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκειραμένη, ἐν τῷ κρυπτῷ μὲν ἀνδρικήν ὑπεδύσατο στολήν, ἐξωθεν δὲ γυναικείαν· καὶ λαβοῦσα, ἐν τοῖς Ὀλύμπου εὐρήθη μέρει, τὴν γυναικείαν στολήν ἀπορρίψασα. Προσρῦσα δὲ τινα τῶν Κοινοβίων, καὶ εἰσελθοῦσα, τῷ πυλωρῷ προσωμίλει, τῶν ἄλλων προτιμότερον ἔχειν λέγουσα, εἰς ἔψιν τοῦ Προσεστώτος ἰλθεῖν. Ὁ γυνὴ πυλωρὸς τῷ Προσεστώτῃ κατὰ τὸ σῆμα μνηύσας, καὶ τούτου μετακληθέντα παραστήσασα, ἐξῆει.

Τῆς τιμιωτάτης δὲ γυναικὸς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Προσεστώτος κειμένης, καὶ τὴν συνήθη εὐλογίαν ἐξαιτουμένης, ὁ θεὸς οὗτος ἄνθρωπος, τὴν εὐλογίαν δοῦς, καὶ ἀναστήσας, Τίς ἢ πρὸς ἡμᾶς σου ἀφίξις; καὶ τί σου τὸ ἄνομα; Ἡ δὲ· Τὸ μὲν αἴτιον τῆς πρὸς τὴν ἁγίαν ταύτην Μονὴν ἀφίξεως, τὸ προσόν μοι, Πάτερ ἅγιε, πλῆθος τῶν ἐπτασιμίων· ἔπως ἠσυχάσας τὸν τῆς ζωῆς μου περιλειφθέντα χρόνον, εἰ καὶ ἀνάξιος, εὐροίμι τὸ Θεῖον ἴλεων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· τῶνμα δὲ, Εὐφημιανός. Ὁ δὲ γέρον πρὸς αὐτήν· Εἰ τοιοῦτον, ὦ τέκνον, λογισμὸν ἔσχεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ τὴν σωτηρίαν πεθεῖς, φεύγε τὴν παρρησίαν· εὐάλωτος γὰρ ἢ τῶν εὐνούχων φύσις τοῖς ἐμπαθεῖσι λογισμοῖς. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὴν συνήθη εὐχὴν ἐκτελέσας, συνηρίθμησε ταύτην τῇ ἀδελφότητι. Ἐπὶ τοιοῦτον δὲ προέκοπτε, καὶ ἐπεδίδου τοῖς ἐμπροσθεν ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ ταπεινώσει, ὡς καὶ ὑπογραμμὸς καὶ τύπος γενέσθαι τοῖς ἐν πάσῃ τῇ Μονῇ ἀσκουμένους Μοναχοῖς.

Ὁ δὲ διάκονος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, εἰς αὐτὸ τοῦ-

το προκριθεὶς παρὰ τῆς Ἀγίας, ἀκονομήσας πάντα, ὡς ὑπέθετο δηλονότι τῷ τοιαύτῳ, ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ ἐντυχὼν τῷ Μοναχῷ τῷ ἀποκείραντι ταύτην, ἐπυθάνετο, εἰ ἄρα συνοιδε, πού ἐστιν ἢ τὰ γῆνα λιπούσα, καὶ τὰ οὐράνια ἐπιζητοῦσα. Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· Ὅτι θῆλα περὶ αὐτῆς μοι ἐγένετο, ὦ τέκνον, οὐκ ἀρνήσομαι. Πού δὲ νῦν ἄρα ἐστίν, ἀγνώ. Ἀλλὰ δεῦρο μικρὸν ἅμα πορευθῶμεν εἰς τόδε τὸ Μοναστήριον· καὶ φθάσαντες, ἔμαθον διὰ τοῦ πυλωροῦ, εἰσω τῶν ἀρκύων ἔχειν τὸ ζητούμενον· καὶ ἠξίου διαμνησθῆναι ταύτην. Τῆς δὲ ἐξελευθείσης, ὁ Μοναχὸς τὸν διάκονον ὑποδείξας, Ἰδοὺ φησὶν, ὁ πιστότατός σου οἰκονόμος, πολλὰ παθῶν εἰς ἀνοζητησίῳ σου, πάριστι· καὶ εἰ βούλει, πορευθῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν Λαύραν.

Τούτων ἀκούσασα ἡ Ἀγία, καὶ τῷ Προσεστώτῃ τῆς Μονῆς προσελθοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν ἐξ ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν λαβοῦσα, ἐξῆει ἐκείθεν, καὶ ἀπῆλθεν ἅμα τῷ διακόνῳ, συνόντος καὶ τοῦ Μοναχοῦ, εἰς τὴν Λαύραν. Ἐν ταύτῃ δὲ ἐφ' ἱκανὸν διατρίψασα, θυματίων ἀπειρῶν αὐτουργὸς ἀνεδείχθη. Ἀμέλει τῆς τῶν θυματίων φτήνης διαδοθείσης, πολὺ τι πλῆθος ἀποταξαμένων προσεῖρῆναι τῇ Μονῇ. Ἀλλὰ τὸ τοῦ τόπου ἰστένωμένον καὶ βίαιον διεκώλυε τὴν τῶν προσερχομένων ἐπίδοσιν. Ὁ δὲ τῆς Μονῆς Προσεστώς, δέσθεν ἐμπνευσθεῖς, τῷ τῆνικαῦτα Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως τῷ Ἀγίῳ Ταρρασίῳ, δηλοποιήσας περὶ τῶν θυματίων ἔργων τοῦ Μοναχοῦ Εὐφημιανοῦ, ὅπως τε, διακωδωνθέντων τῶν θυματίων, οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν πλῆθος ἀποταξαμένων προσεῖρῆναι τῇ Μονῇ, καὶ μὴ χωρεῖσθαι τοὺς προσερχομένους διὰ τὸ πάνυ ἰστένωμένον τοῦ τόπου καὶ σμικρότατον διασαφήσας, εὐρε τὸν Πατριάρχην συνευδοκοῦντα τῷ ἰδίῳ θελήματι. Καὶ λαβὼν διὰ δωρεᾶς αὐτοῦ τόπον ἐρείπιον, τὸν νῦν ἡ Μονὴ τῶν Ἀβραμιτῶν λεγόμενον, δι' ὀλίγου χρόνου ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων φροντιστήριον ἀποκαταστήσας, εἰς πολλῶν ψυχῶν σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ τῇ Ἀγίᾳ τὸν λειπάμενον αὐτῇ χρόνον ἀσκητικῶς διανύσαι παρεσκεύασε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης διαγωγῆς περιβοήτου τοῖς πᾶσι γενομένης, εἰς ὅσον ἄρα ποσὸν οἱ καθ' ἑκάστην προσερχόμενοι περιίσταντο, οὐ δυνατὸν διαγράψαι.

Ἐπι δὲ καὶ πειρασμός τις ἐπισυνέβη τῇ Ἀγίᾳ ἀπὸ τινος τὸ μὲν σχῆμα Μοναχοῦ, ἔργοις δὲ καὶ πράγμασι τὰ πρῶτα φέροντος τῶν προσφικωμένων τῷ χαιρικῶ δαίμονι· τούτου μὲν ἔργον αὐτὸ τοῦτο ἀπαραίτητον κεκτημένου, τραχείας ὕβρεις καὶ αἰσχράς, ὡς κατὰ εὐνούχου, τῆς Ὀσίας ἐκχέοντος καὶ κατηγοροῦντος ἀναφανδόν, ἐκείνης δὲ ἀντ' οὐδενὸς ταῦτα λογιζομένης, καὶ εὐεργεσίας ἠγεῖσθαι μᾶλλον τὰ κατ' αὐτῆς λεγόμενα διαβεβαιούσης· γυνή τις θεοφιλῆς, τῶν αἰσχυρῶν καὶ μυσαρῶν ῥημάτων τοῦ ὄντως βεθλήου, καὶ φονέως μετὰ ταῦτα ἀποδειχθέντος, ἀκούσασα· Πρόσεχε, φησὶν, ἀδελφεῖ, μήποτε οὐκ ἔστιν, ὡς λέγεις, εὐνούχος, οὐδὲ ἐμπαθῆς, ὡς ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ γυνὴ καὶ ἀπαθῆς· καὶ σὺ μὲν ἔχεις εἰς κέρδος τὴν γένναν τοῦ πυρὸς, διασύρων τὴν ἀπαθῆν, τοὺς δὲ ἀκούοντας μολύνεις. Πρὸ χρόνων γὰρ τινῶν, γυνή τις τὰ προσόντα αὐτῇ πάντα διανείμασα, γέγονεν ἀφανής· καὶ μήποτε, ἐν λίγεις εὐνούχον, ἐκείνη ἐστὶ, καὶ αὐτὸς εἰς βάραθρον ἀπωλείας τὴν ψυχὴν σου κατὰγεις.

Ὁ γυνὴ μυσαρὸς ἐκεῖνος καὶ δόλιος, προσθεῖς καὶ τοῦτο τῇ ἰδίᾳ πονηρίᾳ, διετράνωσε τὸν λόγον εἰς πολλοὺς, τὰς λειδορίας ἀφείς. Ἐσπευσε δὲ κατακρημνίσαι τὴν Ἀγίαν εἰς τόπον κατωφερτῆ, ὅπως, κουφισθέντων ὧν ἠμφίστα, γεγυμνωμένην ἴδῃ, καὶ ῥχῆ τὸ βέβαιον. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ τοῦτο ποιήσας, εἶδε μὲν οὐδὲν, γέγονε δὲ ἡ-

μίμηρος ἐκ θείας δυνάμεως· κἀκείθεν ἀπαναστάς, πρὸς τὰ ἴδια ὄχητο. Ἐκείσε τοίνυν κατασχεθεὶς ὡς καταδικος, ἐγκλιματι φόνου, τῷ ξύλῳ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς ἐν ἀγγύνη ὑπεπισθείσης, τῷ ἐγγωρίως οὕτω λεγομένῳ Φούρκῃ, τὴν ἐλεύθερον καὶ μιανὰν ἀπέρρηξε ψυχὴν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς ἐκ τούτου διαφημισθεῖσα, καὶ τὰ σκάνδαλα φεύγουσα, δύο καὶ μόνους ἔχουσα Μοναχοὺς μεθ' ἑαυτῆς, ἀνέδραμε πρὸς τὰ μέρη τοῦ στενοῦ· καὶ εὐρούσα Ἐκκλησίαν, ὑδῶρ καὶ κηπίον ἔχουσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο Μοναχῶν, τοῦ τε Εὐσταθίου καὶ τοῦ Νεοφίτου. Κἀκείθεν πάλιν ἀπάρασα, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν, προσκληθεῖσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ παρά τινων Μοναχῶν ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ ρύματος, ἐκείσε τὸ λειπόμενον αὐτῆ τῆς ζωῆς ἔτος διαβιάσασα θειοτάτως, ἰάσεις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσιοῦσι χαρισάμενη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Ἄστη ἡ Ἁγία Μάρτυς, διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανὴ, καὶ παραστάσα τῷ Ἄρχοντι, πρῶτον μὲν τύπεται τὰς ἑψείς, καὶ γυμνοῦται ἅπαν τὸ σῶμα· καὶ ὡς θρίαμβος ἵσταται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνακρινομένη μίσην τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦν μυκτηρίζουσα τὸν τε Ἄρχοντα, καὶ πάντα τὰ σεβάσματα αὐτοῦ. Εἶτα πολλὰς βασάνοις ἐκδοθεῖσα, καὶ διατηρηθεῖσα ἀβλαβῆς, τελευταῖον ξίφει κατετρώθη, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέβητο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἁγίας. Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἥχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκε χορεύεις Ἀθληφόρε, σὺν παρθένων χοροῖς, τῷ Κτίστῃ μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρώσα, καὶ ὀνύχων σπαραγμὸν προσκαρτεροῦσα, ἀννέχθης Χριστῷ, θυσιά μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠφθῆς ὡς ἄμπελος θεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοητῶς, τὸν οἶνον γεωργοῦσα, καρδίας τὸν εὐφραίνοντα, καὶ παθῶν ὠθοῦντα μέθην.

Πῦρ αἰσθητὸν οὐκ ἐπτοήθης, Νεανίας τρεῖς τοὺς πάλαι μιμουμένη· θείαν δρόσον καὶ γὰρ, ἐδέξω μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεος δίχα τῆς ἁμαρτίας, ἐκ γαστρός σε Ἀγνή, προῆλθε σαρκοφόρος· ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς μιμῶντας διασῶσαι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἰνα τῆς ἄνω βασιλείας, ἐπιτύχης καὶ τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης σοφῆς, καὶ φειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεφρόνησας ἐμφρόνως.

Ὅτε ὁ λύκος ὁ πανοῦργος, τὴν ἀμναδα σου ἐσπάραξε δολίως, τότε τούτου σοφῆς, ταῖς μύλας διαθλάσας, ταύτην ποιμὴν ὡς ἄριστος, πρὸς ζῶν ἐπανηγάγου.

Νόμοις ὑπέικων τοῦ Δεσπότη, τὸ πλανώμενον ἐζήτησας καὶ εὔρες, καὶ τοῖς ὤμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος Παμμακάαρ, οἷα ποιμὴν εἰσηγάγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρᾳ.

Θεοτοκίον.

Μόνη τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὀρώμενον Παρθένε· ὧ μελωδοῦμεν Πάναγνε, ἀσιγήτως εἰς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας. Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, Ἀθληφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήσω τρόπαια, χειρῶν στερουμένη γὰρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφερε, καὶ τομῆς μαστῶν, καὶ ἐκριζώσεως Μάρτυς, ἠνέσχου τῶν ὀδόντων, ἐν χαρᾷ μελωδοῦσα· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλοαμπῆς ὡς ἥλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς ἐξήσραψας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, σὺ Ἀνασσασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως ἐκβοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανῆσαν πάθεσι, τὴν ψυχὴν μου Θεόνυμφε, καὶ ἀμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφους, ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον· καὶ φωτισικῆ, ἐπισκιάσει σου Μάρτυς, καταύγασον βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν Ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένος ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεκκαύματα, ὑπομονῇ τεφρώσασα, πειρὰν τε πολλῶν, ὑπενεγκῆσα βασάνων, καὶ νῦν ἐπουρανίοις, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺ σοὶ εὐφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Ἀπωλείας βόθρῳ, τὴν ἀγνὴν συνώθησε περὶ στερὰν σου, ὁ κακοῦργος ὄφις· ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ ἐν βίῳ Πάτερ, περιῶν Ἀβράμει καὶ μετὰ τέλος, ἰατρὸς νοσοῦντων, ἀνεδείχθης Πνεύματος χάριτι θείᾳ, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἀκακία Πάτερ, ἐν δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη, πίστει διαλάμπας, τοῖς Ἀγγέ-

λοισ Ὅσπε συνηρθμῆθης· Εὐλογεῖτε μελπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρείθρου ζῶντος ὦφθης, πανάγιον σκηνῶμα ἐξ οὗ πιόντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ν**ικηταὶ τυράννου, καὶ φλογός, τῆς χάριτος σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Κρίω ἀνηρηθῆς, Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπὴν, ἠνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, ὀδόντων, τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνή Ἀναστασία, Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ως νύμφη ὠραίσθης καλλοποιῶ ἀρμοσθεῖσα νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτοειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκηνώσας, φέρουσα λαμπαδα παρθενικὴν· καὶ νῦν συμβασλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνας, Ἀναστασία διαλάμπουσα.

Σκαλαΐζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, ἀμαρτίας πικρίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ σορός, βρῦει ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ κατακλύζει πάντοτε, παῖθι καὶ νοσήματα χαλεπά, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, σεμνῆ Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε δοξάσαντος.

Ηρίστευσαν γυναῖκες τῷ σῶ Σταυρῷ, κρατηθεῖσαι Χριστὲ παντοδύναμε, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, κάραν παλυμήχανον ἀνδρικῶς, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καὶ τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τὴν οἴκησιν λαχῆσαι, θείως μετέσχον, ἐπιτηδείως ἀνυμνοῦσαί σε,

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐκ γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθενικαῖς, κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαῖς, καὶ Μαρτυρίου αἵματι, περιηθισμένη σοι τῷ Χριστῷ, ὀπίσω τῆς Μητρός σου, ἐνδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιδεῖν κατηξιῶθης, Πάτερ Θεοφόρε, τὰ δι' ἐλπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ἃ ὀφθαλμός οὐ κατεῖδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσεν.

Ωραῖος ἀπεφάνθης, θείαις ἀγλαΐαις, τῶν ἀρετῶν διαλάμπων Ἀβράμιε, καὶ τῷ τῶν ὀλων Δεσπότη, χαίρων παρίστασαι.

Συνήφθης ταῖς χορείαις, πάντων τῶν Ὁσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θείως Ὁσπε, ἐπιτυχῶν ἱκετεῦεις, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ημέραν εὐφροσύνης, ἄγει χαρμωσύνης, τῆς ἱεράς σου ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν πολιτείαν σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτίᾳ ψυχὴν μου ἀγαθύνον, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων, μέτοχον προίησον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ ὠραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὦφθης, ἐν παρθενίᾳ ἀσκήσα, καὶ καρτερῶς ἐναθλήσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν.

Ως ἐλυτρώσω Ὁσπε, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβράμιε Θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπώλειαν βάραθρον· καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ῥῦσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου, τὴν σεβάσμιον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Θεοφανῆς Παραδείσος, ὦφθης ἔχουσα μέσον, ἔξυλον ζωῆς τὸν Κύριον, ἄχραντε Θεοτόκε, ἐξ ἧ φαγόντες ἐκ ἔτι, ἀποθνήσκομεν ὅλως, ἀλλὰ ζωὴν ἀμείνονα, διὰ σου ζῶμεν πάντες, τὸ τῷ Σταυροῦ ὄπλον περιφέροντες καὶ νικῶντες, τὸν ἀποστάτην τύραννον, σὲ ὑμνοῦντες Παρθένε,

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου, καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολήν σου Ζηνοβιε, ἐπιχρώσας ἐνδοξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι· μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἁγία, θῦμα.

ἄμωμον, διαὶ σὲ τῷ τυθέντι καὶ τελεία, προσφορὰ καθαρωτάτη, ἀνενεχθεὶς ἱερώτατε.

Εομένε τῆ σώματος, τῆς ψυχῆς σὺ τὸ ἔνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο ἀξιάγαγε, Ἱερομάρτυς λαμπρότερον, Θεόφρον Ζηνοβίε, Ἱερέων κάλλοι, Ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, τῶν θαυματίων τε, ἢ ἀένναος βρῦσις τῶν πνευμάτων, ἀκαθάρτων, ὁ δωκτικῆς, καὶ βραβευτῆς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοὶ προήρηται, ἀδελφὰ συμφρονοῦσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε ἢ ὁμαίμων σου· τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως ὑπήνεγκε, τοῦ πυρός τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν σεφάνων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἀνω βασιλείας, Ἱερομύστα Ζηνοβίε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ· οἱ δὲ τοῦ Στουδίτου.

Α'σματικὴν χορείαν κροτήσαμεν σήμερον, ὡς φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πανευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας· οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι· καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως ἐκομίσαντο· διὸ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν· Ζεῦγος ἅγιον Κυρίῳ, εὐλογημένη δυὰς καὶ πεφωτισμένα, τὸν Σωτῆρα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· Τριήμερος ἀνέστης.

Α'ντίληψις καὶ σιέπημου, ὑπάρχεις Παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ε'ν ἔυλω τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἢ πανάμωμιας Θεατόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Ὑιέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος, Ζηνοβίε τρισμάκαρ, τῆς πόθῳ τιμῶντάς σου, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν τοῦ βίβι λύτρωσαι σκανδάλων.

Α'γλή φωτιζόμενος Σοφέ, τῆς τρισηλίου λάμψεως, σκότος διέλυσας, Ἑλλήνων δυσφη-

μίας· καὶ φέγγει τῶν λόγων σου, πάντα καταφωτίσας, νῦν μετέβης πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Α"νθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρὶ προσαναπτόμενος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἀπάντων τὰς καρδίας, ὑψήσας πρὸς ἔρωτα, θεῖον ἱερομύστα, καὶ τὴν πλάνην κατέφλεξας πᾶσαν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πόκος ὁ Θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τῆ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν ποιμνὴν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὡδὴ γ'. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Τῷ μύρῳ τῆς χρίσεως τοῦ Πνεύματος, κερχρισμένος Ζηνοβίε, ἱεράτευσας ὡς Ἄγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία Θεοῦ Πνεύματος, καρποφόρος ταύτας ἔδειξας· διὸ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρᾶς ἠξιώθης.

Ο'μαίμων σοὶ σύμφρων ἀναδέδεκται, Ζηνοβία ὡς Ζηνοβίε· συναθλεῖν γὰρ σοὶ προήρηται, καὶ σοὶ συναπρολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον.

Τριάδος τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε· ὡς αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σὲ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένοις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τὴν σοφὴν ξυνωρίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφημήσωμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνοβίον ἅπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ὡσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ὡς κρατῆρας θεῖα, προχέοντας νάματα, ὅθεν ἀεννάως, καθ' ἑκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ἰάματα, εὐσεβῶς ἀνακράζοντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'σθενεῖα βαρεῖα περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφθεῖς, οὐ φέρω τὸν καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου· ἀλλ' ὁ εἰδὼς ἑκάστου, Σωτῆρ τὴν ἀσθενεῖαν, καὶ ὡς Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνῶμη σοὶ πταίσαντας, σὺ με ἀνάστησον· δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἵνα πάντοτε κρᾶζω σοὶ· Μεγάλα σου τὰ ἔργα

Σωτήρ, φοβερά τε ὄντως τὰ θαυμασία· και γὰρ πισούς λυτροῦσαι, λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, και πικρῶς ἀπεφθέγγετο· και συνοχῆ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάραττε, και πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου και Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς και θείων ὑφίστασαι, ὄξος και τὴν τρήσιν πλευρᾶς, χολῆν τε, οἴμοι! και ἡλου μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σε Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ἦδη δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Υψόθεν ἐφάνης, ἄθλοισ σεπτοῖς ὠραιότατος, και ἐδέξω στεφάνους τῆς νίκης σοφῆ, και αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιάσεως· διό σε εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ἱεράρχα Ζηνοβίε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρτήθης ἐξέσθης Ζηνοβίε, και τῆς φθορᾶς μακάριε και τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἀφθαρτον στολὴν ἐνδυσάμενος.

Εὐχῆ σου ἐδραία, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, κατεβλήθη· ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρράγεστατῆ πίστει σου ἀφανιζόμενοι, ὦ Ζηνοβίε μάκαρ Ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Τῷ ξένῳ σε τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεοῦ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὠκείωσας Πανύμνητε· μεγαλοφώνως ἔθεν σε πίσει δοξαζόμεν, και κραυγάζομεν· Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωσμα.

Ἦδη ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Η τοῦ θῆλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται Θεῖῳ και ἡσχυνε, τὸν τὴν Εὐάν παλαί τὴν προμήτορα ἐξαπατήσαντα, και τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοῖς ἄθλοισ ἐκλάμπουσα.

Ομβροτόκος νεφέλη, γέγονεν ἡ γλῶσσά σου ὡς ὑετίζουσα, εὐσεβείας ὄμβρους, και πιστῶν ταῖς καρδίας ἀρδεύουσα, και πρὸς εὐκαρπίαν, ταῖς διανοίας ὀδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνοβίε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτίσι, τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, και φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀθείας τὴν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὠραία νύμφη, καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας βαρέα, πάντοτε περίκειμαι φορτία Ἀχραντε, και βρωῶσαι· Τούτων, με-

σιτεία τῆ σῆ με ἐλάφρυνον· σὺ γὰρ εἶ προστάτις, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν και Σωτήρα κηύσασα.

Ἦδη ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Η δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ· εἰς γὰρ ὁσμὴν, εὐωδίας παμμακάκαρ, τῶν παθημάτων Ζηνοβίε ἔσπευσας, τοῦ λάμψαντος ἐκ γυναικός, και τὴν σύμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγιάσας τὴν γῆν· τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν οὐρανοῖς, ἀνελθὸν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαίδρυνε, Ζηνοβίε Ἱεραρχῶν, και Μαρτύρων περίβλεπτον καύχημα.

Εξένωσας τὴν ἀσέβειαν Μάκαρ, πλατυσμά τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, και ταῖς ὁδῶς, ταῖς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας· και ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασι.

Θεοτοκίον.

Οραίωσον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην· και λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ὀχύρωσον· και σῶσον με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστακτως Ἀγνή καταφεύγοντα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, και αὐτῷ
• **Τ**ἀπαγγελῶ με ταῖς θλίψεσι· ὅτι κακῶν, ἡ
• ψυχὴ μου ἐπλήσθη, και ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
• προσήγγισε· και δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, και εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυάδα τιμήσωμεν, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνοβίον ἅμα τῇ σεπτῇ Ζηνοβίᾳ ὁμοῦ βιώσαντας, και διαμαρτυρίου τευξαμένους στέφος ἀφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον και μέγαν Ζηνοβίον ἐν ἀσμάτων ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, και σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον και ἀσπίλον Ζηνοβίαν· ὑπάρχει γὰρ σύναθλος. Οὗτοι καθεῖλον ἐχθροῦ φρουράματα, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετράνωσαν· διὸ περιφανῶς ἐκομίσαντο οὐρανόθεν ἀξίως παρα Θεοῦ, στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον.

Τῆ Α'. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου και Ζηνοβίας τῶν αὐταδέλφων.

Στίχοι.

Συγκαρτερεῖ σοι Ζηνοβίε, τὸ ξίφος,
Ἡ καρτερόφρων, καὶ γυνή, Ζηνοβία.

Τμήθη Ζηνοβίη καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, εἰσεβῶν γεννητόρων τέκνα· καὶ ὁ μὲν Ζηνοβίος συλληφθεὶς, παρίστη τῷ Ἡγεμόνι. Ὡς δὲ ἠρωτάτο, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία. Τύπτονται οὖν ἀμφότεροι, καὶ εἰς λίθινα πίσης ἐμβάλλονται. Διατηρηθῆντες οὖν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβεῖς, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκιανοῦ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸν εὐνοῦν Μαρκιανὸν οἰκέτην,
Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστοκτόνοι.

Οὗτος, χειροτονθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ὡς τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς εὐχῇ κατασφραμίνας, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγὼν, καὶ σημεῖοις καὶ τέρασι καταπλήξας, υἱοὺς φωτὸς ἀπειργάσατο. Ὅθεν φθῆναι βαλλόμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἑτέρων δέκα καὶ τριῶν.

Στίχ. Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον
Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.

Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει,
Ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθὲν, οὐ ξίφος θηχθὲν, Λόγε,
Δίς πέντε καὶ τρεῖς ἄνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι ἠθλήσαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πρῶτος δὲ Ἀλέξανδρος ἐνεχθεὶς, καὶ μὴ δυνάμενος στήναι ὀρθὸς διὰ τὸ ποδαλγίαν νοσεῖν, σὺν Κρονίῳ, οἰκίῳ αὐτοῦ ὄντι, καμῆλοις ὀχούμενοι, διὰ μίσσης θραυρίζονται· καὶ μετῴρων μαστιχθέντες, τέλος ἀσβέστου ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος, τὰ πνεύματα τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν. Ἰουλιανὸς δὲ καὶ Μακάριος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τῶν δὲ λοιπῶν δεκατριῶν οἱ μὲν ξισθέντες διαφόρως, οἱ δὲ ξίφεσιν ὑποβλήθῆντες, καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν μὴ προδόντες, ἅπαντες τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἠνέγκαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχ. Τὴν Εὐτροπίαν οἶα νύμφην λαμπάδες,
Προὔπεμπον οἴκῳ τοῦ νοητοῦ Νυμφίου.

Αὕτη διεβλήθη τῷ Ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ ὡς Χριστιανῇ, καὶ ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ περιποιημένη τοὺς ἐναποκλειστούς Ἅγίους· καὶ ἐν πρώτοις μὲν κρεμασθεῖσα, λαμπάσι κατεφλέχθη. Ἐλογίζετο δὲ τὴν φλόγα ὡς ὕδωρ, καὶ διεβδαίου τοῖς πᾶσιν ἄνδρα ἐρᾶν φοβερὸν, καταψύχοντα καὶ δροσίζοντα ταύτην, ἐν καὶ οἱ στρατιῶται ἐβλεπον. Εἶθ' οὕτω σφοδρότερος κολασθεῖσα, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κλεόπα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεοίλλης.

Στίχ. Κλαύδιος, Ἀστέριος, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Ἄθλω ξίφους ὠφθησαν ἀστέρες νέοι.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεοίλλα,
Εὐλου παλαιὰν ἐξερεύγεται βλάβην.

Εν ὑπατείᾳ Διοκλητιανῶ τῷ πρώτῳ, ἡγεμονεύοντος Λυσιίου τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ Ἅγιοι οὔτοι Χριστιανοί, ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτάδελφοι, ἅμα οἰκοῦντες, καὶ χρήματα ἔχοντες ἰκανά. Τῆς οὖν μητρὸς αὐτῶν τελευτήσασσας, εἶχον μητρικὴν· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος καὶ τοῦ πατρὸς, σπεύδουσα τῇ μητρικῇ ἀποκερδῆσαι τῶν γονέων αὐτῶν τὰ πράγματα, προδεδωκεν αὐτοὺς τῷ Ἡγεμόνι ὡς Χριστιανῶν. Οἱ δὲ νέοι, ἀνακρινόμενοι, εἶπον τῷ Ἡγεμόνι· Ἡμεῖς μὲν ἤδη καταφρονούμεν πάντων, ὧ Ἡγεμῶν, καὶ ἐνεκα τῆς πίστεως ἡμῶν πᾶν ἐπελθὼν ἡμῖν ὑπομενοῦμεν. Ἡ δὲ εἰς τόπον τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκλεγείσα οὐ καλῶς, οὐ τὴν θρησκείαν διεκδικούσα παρίστησεν ἡμᾶς τῷ βήματί σου, ἀλλὰ τὴν πατρίαν ἡμῶν καὶ μητρικὴν κληρονομίαν σπεύδουσα ἐναποκερδῆσαι, πολλὴν οὖσαν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμῶν, τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ σῦτος γενόμενος σκοποῦ, ἰδίῳ τέλει. Καὶ εὐθὺς τὸν Κλαύδιον σύραντες ἐκ τεσσάρων, βάβδοις τὸν νῶτον αὐτοῦ κατέξαινον. Εἶθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν κρεμασθεῖς, τοὺς πόδας τοῖς ἀνθραξίν ἐνεπυρίζετο, καὶ τὰς πλευρὰς πλήκτροις κατεχαράσσετο· καὶ ὀστράκοις ἀνατρίψαντες, κατέφλεξαν ἐν παπύροις. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς δούλου ἀκούων ἦν· Θῦσον τοῖς θεοῖς καὶ ἀπαλλάγηθι, ἀπαξ εἰπὼν, Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου πίστεως καὶ αὐτοῦ τῆς θανάτου καταφρονῶ, ποιεῖ ὁ θεός, ἀπεκρίνατο· καὶ καταγαγόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῇ φυλακῇ ἐναπέριψαν.

Τὸν δὲ Ἀστέριον παρίστησαν· πρὸς ἐν ὁ Λυσιίας φησὶ· Τί σοι τὸ ὄνομα; Καὶ ὡς σιωπῶν ἦν, θλασθῆναι τοὺς ὀδοντας αὐτοῦ προσέταξεν, ἀκούειν δὲ τὸν Ἅγιον διὰ τοῦ κήρυκος, Θῦσον τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ «Ὁ βούλει, ὧ Ἡγεμῶν, ποιῆν, ποιεῖ, ἀντέφηνεν, ἐγὼ γὰρ οὐ πώποτε τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀρνήσομαι». Τότε κρεμασθεῖς κατέξετο· καὶ ἀνθρακίᾳ ὑποστρωθείσης, οἱ πόδες αὐτῆ κατεφλέγοντο· εἶτα βάβδοις μαστίξαντες, τῇ φυλακῇ παραδεδώκασιν, καὶ τὸν Νέωνα παρίστησαν. Ὡς καί, τί τὸ ὄνομα, ἐρωτηθεὶς, ἔφη· Εἰ τὸ ὄνομα βούλει, ὧ Ἡγεμῶν, μαθεῖν, Νέων καλοῦμαι, πλέον δὲ τούτου ἐξ ἐμοῦ μὴ ἐλπίσης· αὐτάδελφος γὰρ ὢν τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμωρηθέντων, διαιρηθῆναι ἀπὸ τούτων οὐ δύναμαι· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ὁμολογίας ἤδη πρόκειται σοι καὶ μὴ μένε ποιεῖν ὁ βούλει. Τότε τείναντες καὶ αὐτὸν, σφοδρῶς ἐτυψαν, ὑποστρωσαντες καὶ τοῖς ποσίν αὐτοῦ ἀνθρακας· καὶ τέψαντες ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τῇ φυλακῇ ἐναπίθεντο.

Τῇ δὲ ἐξῆς προκαθίσαντος τοῦ Λυσιίου, παρίστησαν τὸν Ἅγιον Κλαύδιον. Καὶ ὁ Λυσιίας· Εἰ σεαυτὸν νοθετήσας καὶ μεταβαλὼν, ἔφη, κρείττονος γίγνας λογισμῷ, φράσον ἡμῖν. Καὶ ὁ Ἅγιος· Τολμηρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθῆς, ῥωμαλιώτερος καὶ θαρσαλιώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγονώς. Καὶ εὐθὺς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσφαλῶς δήσαντες, ἀπήρθησαν· καὶ ἀρθρίμβολα καὶ χειρολάβους ἐνεγκόντες, τοὺς ἀρμούς τῶν

χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξήθρωσαν· καὶ μετὰ πολ-
λὰς ὥρας τῆς ἀναρτήσεως, καταγαγόντες αὐτὸν ἤμιθαιψή,
τῇ φυλακῇ παρέδωκαν.

Καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀστίριον, παραστάντα, ἀπιδῶν
ὁ Λυσίας, Σὺ τί λέγεις; ἔφη· ἐσκέψω θῦσαι τοῖς θεοῖς,
καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ λοιποῦ τῶν βασάνων; Καὶ ὁ Ἅ-
γιος· Ὁ Θεὸς εἰδὼς ἀληθινόν, καὶ πάσας ἔχων ἐν αὐτῷ
τὰς ἐλπίδας, οὐ φροντίζει θανάτου, καὶ μυρίοις δεινοῖς
περιπέσοι. Ὁ Λυσίας εἶπε· Κριμάσαντες αὐτὸν, τὰς
πλευρὰς αὐτοῦ ξίσατε, καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν
ποδῶν ἀφαιρηθῆτω, καὶ ἐβελίσκοις πεπυρωμένοις τοὺς μη-
ρούς αὐτοῦ καταφλέξατε. Τούτων οὕτω γενομένων, ὁ Ἅ-
γιος δριμυτάτων αἰσθόμενος τῶν ἐδυνῶν « Ἰδοὶ ὁ Θεὸς ἂ
πράττειτε δυσσεβέστατε, ἐξέθῃσι, καὶ τὴν ἐκ σοῦ ἐκδικη-
σιν ἀξίαν ἀποτίσαι ». Καὶ ὁ Ἄρχων, τοῦτον μὲν τῇ φυ-
λακῇ ἀπέρριψεν· προσίταξε, τὸν δὲ ἕτερον εἰς ἐξέτασιν
παραστήναι.

Ὡς οὖν παρίστη ὁ Ἅγιος Νέων, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν ἦν,
τείναντες καὶ αὐτίς, τοῖς βουνεύροις κατέξαινον· καὶ τὰς
προτέρας πληγὰς ἐπαναξάναντες, καὶ ἐν τραῦμα τὸ ὅλον
σῶμα ἀπαρτίσαντες, τῇ φυλακῇ ἐναπέρριψαν.

Τότε καὶ τὴν τῶν Ἁγίων ἀδελφὴν Νεονίλλαν ἀχθῆναι
ὁ Ἡγεμὼν ἐκίλευσι· καὶ ὡς καὶ ταύτην εὖρε στερεωτέραν
πέτρας τῇ πρὸς Χριστὸν πίστι, τὸ πρόσωπον αὐτῆς τύ-
πτεισθαι προστάσσει, τοὺς πόδας τε ἅμα δεθῆναι, καὶ τὰ
πέματα τῶν ποδῶν αὐτῆς λώροις κατακίχζεσθαι· καὶ τού-
των γενομένων, ἐξ ἄκρων χειρῶν δῆσαντες ἀπώρτισαν.
Εἶτα τὴν κεφαλὴν ξυρίσαντες, καὶ ἐκ τεσσάρων τειναντες,
λώροις ὡμοῖς κατέξαινον τὰς σάρκας αὐτῆς. Μετὰ δὲ ταῦ-
τα ὑπτίαν ἐν τῇ γῇ ἀπλώσαντες ἀνθρακίαν θεβείκασιν κατὰ
τῶν σπλάγγων αὐτῆς ζέουσιν, καὶ τοῦ ζῆν διὰ ταύτης
ἀπῆλλαξαν. Εἶθ' οὕτω τὸ τίμιον αὐτῆς σῶμα σακκῷ ἐμ-
βαλόντες, κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἤκοντισαν. Τοὺς
δὲ Ἅγιους Κλαύδιον, Ἀστίριον, καὶ Νέωνα, ἐξω τῆς τεῖχος
καρτομήσαντες οἱ στρατιῶται, βορὰν τοῖς θηρίοις ἔρριψαν,
καὶ οὕτω ἐτελειώθησαν οἱ Ἅγιοι καὶ καλλίνικοι τοῦ Χρι-
στοῦ Μάρτυρες, καὶ αὐτάδελφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Τερτίου, Μάρκου, Ἰού-
στου, καὶ Ἀρτεμᾶ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰσὶν ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα,
ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστι πεφωτισμένοι· καὶ ὁ μὲν Τέρ-
τιος Ἐπίσκοπος γέγονε δεύτερος Ἰκονίου μετὰ Σωσίπατρον,
καὶ τούτου τὸ ὑστέρημα ἀνεπλήρωσε, καὶ τοὺς παραληφ-
θέντας πάντας τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεκαίνισεν, θαυμα-
τουργὸς ἐξαισίος γεγονώς. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν πρὸς Ῥω-
μαίους Ἐπιστολήν.

Μάρκος δὲ ὁ τοῦ Βαρνάβα πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιός, οὐ ὁ
Ἀπόστολος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μινυηται, καὶ αὐτὸς Ἀπολλω-
νιάδος Ἐπίσκοπος προχειρίστο, ἐξολοθρεύσας ἐν τῷ τῆς
ἀληθείας κηρύγματι τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα.

Ἰουστός δὲ, ὁ καὶ Ἰησοῦς, Ἐλευθερουπόλεως Ἐπίσκοπος
γέγονε, πάντας ἐκλύσας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας τῷ
λόγῳ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ἀρτεμᾶς δὲ Λύτροις ἐπισκοπεῖ, πᾶσαν δαιμονικὴν λύ-
σας στραγγαλιάν, ὡς τῆς Χριστοῦ δοκιμὸς ὑπηρέτης. Οὗτοι
ἐπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενοι, καὶ πειρασμοῖς οὐ τοῖς
τυχοῦσι περιπεσόντες, εἰς εἰρήνην τὰ πνεύματα αὐτῶν τῷ
Κυρίῳ παρέθεντο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρεῖθροις αἱμάτων κατασβέσας, παναοίδιμε
τὸ πῦρ τῆς ἀσεβείας, τῶν θαυμάτων ἡ-
μᾶς, ἐκάστοτε δροσίσεις, τῷ νικητῷ Ζηνόβιε,
τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνώφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον
ὡς θέμις ἐθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν
νοῦν, φωτίζοντά σε Μάκαρ, εὐσεβοφρόνως μέλ-
ποντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μάρτυς ὁμαίμων συμφρονοῦσα, καὶ τὰ ὅσια
συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς ἐκείθεν χα-
ρᾶς, σὺν σοὶ καταξιούται, ἱεουργεῖ Ζηνόβιε·
μεθ' ἧς πίστει σε τιμῶμεν. Θεοτοκίον.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ
οὗ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πί-
στει μελωδοῦντας· Εὐλογημένος πάνταγγε, ὁ
καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ η'. Οἱ θεωρήμονες Παῖδες.

Οὐκ ἐδειλίσας ξίφος Ἱεράρχα, οὐκ ἐπτοή-
θης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν θά-
νατον, ἀθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ιεουργὸς μυστηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν
ἱερεύσας, θῦμα εὐῶδες γεγένησαι, καὶ τῆς
ἄνω τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων Ἱεράρχα, μαρ-
τυρικὰς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπή-
στραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος
ἐμείψας. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀνα-
πηγάζοντα οἶνον, Παρθενομήτορ ἀφέσεως
τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπάλλαξον δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ἱ θεωρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν
» τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦν-
» τες ὑπέψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου
» τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ισταίτο πρὸ δικαστικῶν, Παναοίδιμε βημα-
των τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίῳ φωνῇ, ἀνα-
κηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθή-
ματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ
τὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιλάν-
θρωπος.

Θθαῦμα πῶς μετὰ σαρκὸς, τοὺς ἀσάρκεις
δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβλη-
κε, δι' ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρά-
νιοις λειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γῆινος, ἀγωνισά-
μενος, ὁ Ζηνόβιος· ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοῖς παν-
τοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποβλέπον.

τες, τὴν δι' αἰῶνος μακαριότητα· ἀδελφικῇ γὰρ τῇ στοργῇ ἀλλήλοις συνδούμενοι, μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Η μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἐπέλαμψε, θαυμάτων χάριν ἐναπαστράπτουσα, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, πηγάζει ἐκάστοτε· ἦν ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὄμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνουσα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε, ἵνα πόθω σε ὑμῶν τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
- » συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
- » κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπό
- » γασρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν Ἀχραν-
- » τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξ αποστείλαριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φονίζας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἷματι, στολὴν Ζηνοβίε μάκαρ, Χριστῶ παρίστασαι χαίρων, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, μετὰ τῆς σῆς ὀμαιμόνος, τῆς ἱεραῆς καὶ Παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον.

Σ ἐ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφῆται προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ ὄρος, καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον, καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὕψος Δείας γνώσεως· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΛΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλῆ, Ἀμπλίας, Οὐρβανῆ, Ἀριστοβῆλου καὶ Ναρκίσσου· καὶ τῆ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκράξα, ἱστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι, φέγγει

τῆς χάριτος, καταυγάζων πάντων, τὰς καρδίας ἐνδοξοὶ, καὶ λύων τῆς ἀπάτης τὴν ζόφωσιν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στάχυος ὁ πανόλβιος Χριστοῦ, κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ θαυμασίος, καὶ Ἀριστοβῆλος, Οὐρβανός, Ἀμπλίας, καὶ ὁ Δεῖος Νάρκισσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες, ἔθνη ἐφώτισαν, καὶ δουλείας ἐλυτρώσαντο· οὓς ἐν πίστει, πάντες μακαρίσωμεν.

Φωστήρες ὑπὲρ λαμπροὶ Χριστοῦ, σκευὴ καθαρώτατα, ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στύλοι, οὐρανοὶ περιδόξοι, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῶ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἐνδοξε, τὴν τῶν προσκαιρῶν δόξαν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἰσαγγέλως ἐν τῇ σαρκί, βιοτεύων ὡς ἄσαρκος, τὰς πολυτράπης κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερικῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Εν οὐρανίαις παστάσι, χορευῶν ἐνδοξε, καὶ ἐντρυφῶν τῇ δόξῃ, τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, Ἐπίμαχε τρισμακάρ, δυσώπει αὐτῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, ἵνα τρυφῆς αἰωνίῃ καὶ τῆς χαρᾶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστήρ λαμπρότατος ὠφθης, Μάρτυς Ἐπίμαχε, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων, καὶ ἀγνοίας τῷ ζόφῳ, τοὺς παλαι κρατουμένους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παραινέσεσι· καὶ ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπέληφας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου μεταφέρουσα τρώπων, πρὸς Δείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ καὶ οἰκείωσιν ἀρρήτον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου, παθεῖν ἠέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτὸν, καθικέτετε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος. Ὁ Μάρτυς σε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οὐκωήχθ, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, ἢ ἡ Ἀκροσιχίς· Πιστῶς ἐπαινῶ τοὺς Θεοῦ ὑπηρετάς.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πίστει τοὺς γεραίροντας ὑμῶν, τὸ ἱερόν Θεογόροι μνημόσυνον, καὶ πανηγυρίζοντας, χαρμονικῶς παθῶν ἀχλύς ῥύσασθε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς μετόχους ἐργάσασθε.

Ιῆγεσιν ἐπόμενοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Πανόλβιοι, τούτου τε προσταξέσι, θεαρχικαῖς καθυπουργοῦντες ὤφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταὶ πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καὶ Ἀμπλίαν τὸν σοφόν, καὶ Οὐρβανόν, Ἀπελλῆν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ τὸν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθηταῖς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ περιφανές ὄρος Θεοῦ, τὴν κιβωτὸν τὴν ἁγίαν καὶ τράπεζαν, ζάμνον τε τὴν πάγ-χρυσον, τὸ καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον, τὴν εὐλογημένην, ἐν γυναιξὶ μακαρίσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος· ποίημα καὶ οὗτος τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησιν Ἀθλοφόρε, τῆς τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, τελῶντάς σου πανηγυριν, φωτίζεσθαι ἐκέτευε, Ἐπίμαχε μακαίριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασάναις, μηπτουθεῖς τῶν διωκτῶν, τὰ θράση Πανόλβιε· ἀλλ' ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, εὐφραίνου ἀναιρούμενος.

Εστῆς ἐπὶ βήματος Ἀθλοφόρε, τῆς πανοπλίας τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὅλος, γενναίῳ φρονήματι, μεγαλῶν τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ασομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἀσπύρω ἐκ γαστρὸς Παρθένου ἐτέχθης· δι' ἧς καὶ σώζεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ως στάχυς πολύφορος σοφὴ, ὠράθης λόγῳ γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς πίστεως, ἐκτρέφω Στάχυ θεομακάριστε, καὶ τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνοὺς ἐν χάριτι, ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῆ γλώττη εὐφυῶς, χρησαίμενος ἠλίευσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, καὶ προσηγάγου θείον ὀψώνιον, τῷ ἐλθόντι Νάρκισσε, σῶσαι τὸ πλανώμενον, Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Επέδραμες οἶά περ ἀστῆρ, Ἐῶας ἐξορμώμενος, καὶ Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθασας, Χριστοῦ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ φωτίζων χάριτι, μάκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πιστῶς δεχομένους τὸν λόγον σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς φωτοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καὶ θρόνος ὑψηλότατος, Θεογεννητορ ὠφθης Πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ μόνος ἀναπαυσάμενος, τῆς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπους καὶ τὴν μέλλουσαν, τοῖς ἀξίοις νῦτρόπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον δυνατῶν.

Θράσας ἀσεβῶν ἠμαύρωσεν, ἐν τῇ παντευχία τοῦ Σταυροῦ ἐγκαυχώμενος, τροπαιοῦχος καὶ στεφανίτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχος.

Δόξαν παριδῶν τὴν πρόσκαιρον, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος ἔχαιρες, γενναιοφρων ὡς στρατιώτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχε.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, τὴν ψυχὴν δὲ Μάρτυς, ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντημον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μητῆρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένην, ἰὲς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**όξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶντες, περιεζώσαντα δύναμιν· διὰ τοῦτο
• ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ, ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὑμῶν φθόγγος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτόπται· Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Οὐρβανὲ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῆ σὺν Νάρκισσῳ, μετὰ Στάχυν, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε.

Δόξα, Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκαταλαβε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τὸ σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθείας σοφὴ, ἀθλήσας δι' αἵματος· ὅθεν τὴν παναγίαν, καὶ φωσφόρον σου μνήμην, πίσει ἐπιτελῶντες, ἐξαι-

τούμεθα πάντες, λαβεῖν θεῖον ἔλεος, Μάρτυς
Ἐπίμαχε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Αγνή παναμώμητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη
τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν
χρόνῳ κυήσασα, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, καὶ
σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ Ὅσίοις,
καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰ-
λασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως
τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου ὃν περ εὐλογημένη,
δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμά-
των ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ δ'."Ὅρος σε τῇ χάρισι.

Αστράφας ἐν γῇ δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, ὡς
περ ἀκτῖνας μυστικὰς, προσεπαφῆκεν
ἔμφανως Στάχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρ-
βανὸν Ἀμπλίαν καὶ Ἀριστόβουλον, καὶ Ἀπελ-
λὴν τοὺς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Ισχυῖ τοῦ Θεοῦ δυναμούμενος Πνεύματος,
τοὺς κατοικοῦντας Ὀδησσὸν, υἱοὺς ἀπέ-
δειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν
θαυμάτων ἔργα παραδόξα, καὶ καταργῶν τῶν
δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ναμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, ἐξέδραμες,
καθάπερ ῥεῦμα Οὐρβανέ, σωτηριῶδες τὰ
πικρὰ, καὶ ἀποτα νάματα, ἀποσοβῶν καὶ κα-
ταρδεύων ἐν χάριτι, τῶν εὐσεβοῦντων παμμα-
καρ τὸ πλήρωμα. Θεοτοκίον.

Ὠράθης Ἀγγέλων ὑπερέχουσα Δέσποινα
τὸν γὰρ ἐκείνοις φοβερόν, ἀνερμηνεύτως
ἐν γαστρὶ, χωρῆσαι ἠξίωσαι, καὶ ἐν χειρὶ βα-
στάσαι καθάπερ νήπιον, τὸν ἡμερῶν τε καὶ
χρόνων ἐπέκεινα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Τῆς τῶν ἀθῆων μὴ φροντίσας ἀθεότητος,
πρὸς τοὺς ἀγῶνας θαρσαλέως παρετά-
ξατο, ὁ εὐκλεὴς Ἐπίμαχος, Δόξα σοι κραυγα-
ζῶν φιλόθρωπε.

Τῇ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νευρούμε-
νος, τῶν ἀλγηδόνων ἀνδρείως κατεφρόνη-
σεν, ἀναβοῶν Ἐπίμαχος· Δόξα τῇ δυνάμει σε
Κύριε.

Τῶν ἐπιγείων καταπτύσας τὴν λαμπρότη-
τα, διὰ θανάτου βασιλείαν ἐκληρώσατο,
ὁ θαυμαστός Ἐπίμαχος, δόξαν ἀναπέμπων
τῷ ζῶντι Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Χερουβικῶν ταγματῶν, ὑπερέχουσα, καὶ
Θεὸν ἐν ἀγκάλαις ἐποχούμενον, μετὰ
σαρκὸς βαστάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.
Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Τοῦ Ποιμένος τοῦ καλοῦ τὰ ἀμώμητα πρό-
βατα, μέσον λύκων ὑπ' αὐτοῦ προφανῶς
ἀπεστάλησαν, τούτους τιθασσεύοντες, καὶ εἰ-
σελαύνοντες πρὸς μάνδραν, τὴν νοητὴν δια-
πίστεως.

Ὁ μέγας σε Βυζαντίου Ἀνδρέας κατέστη-
σε, Ἐπίσκοπον τοὺς ἐκεῖσε πιστοὺς
ἐκδιδάσκοντα, Στάχυ ἱερώτατε, καὶ κυβερνῶν-
τα πρὸς λιμένας, τοὺς γαληνοὺς θεῖα χάριτι.

Υπέρτιμον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ἀκρόγω-
νον, Ἡρακλείας ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία τη-
ρίζοντα, Ἀπελλῆ μακάριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀ-
ληθείας· ὅθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον καὶ ἔτε-
κες, πανύμνητε, ὃν Πατὴρ ἐκ γαστρὸς ἀ-
πεγέννησε, πρὸ αἰώνων Ἀχραντε· ὅθεν ὡς τέ-
του σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Θωρακισθεῖς τῇ χάριτι, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυ-
ροῦ, τοῖς ἀσεβέσιν ἐβόα ὁ Μάρτυς· Ξίφος
τε καὶ πῦρ οὐ με χωρίσει, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀ-
γαπήσεως.

Ὁ εὐκλεὴς Ἐπίμαχος, βήματι παρεστῶς,
τοῖς ἀνομοῦσιν ἐβόα εὐθαρσῶς· Γῆν καὶ
οὐρανὸν θεοὶ μὴ δρῶντες, δυσσεβῶς ἀπολέ-
σθωσαν.

Ὁ ἀθλητὴς Ἐπίμαχος, θεόθεν ἐμπνευσθεῖς,
Πατέρα Λόγον, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φύ-
σει ἐν μιᾷ τοῖς ἀγνοοῦσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.

Θεοτοκίον.

Τὶς ἐξειπεῖν δυνήσεται, τῆ τόκου σου Ἀγνή,
τὸν ὑπὲρ λόγον παραδόξον τρόπον; φύσει
γὰρ Θεὸν, σσαρκωμένον ὑπὲρ λόγον ἐκύησας.
Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Θαλάσσας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς
θεταῖς ἐπιβάσει, διεσώσατε τοὺς παλαί-
τῃ πικρᾷ, ἄλμῃ συμπνιγέοντας καὶ προσήξατε,
τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας Θεομακάριστοι.

Ελέους θελητὴν Θεὸν ἐκήρυξας, καὶ πλά-
νης ἠλευθέρωσας, θεῖε Νάρκισσε ψυχὰς
τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγονὼς Ἀθηνῶν πρόεδρος,
καὶ φυτουργὸς φυτῶν ὠραίων θεομακάριστε.

Ὁ θεῖος Οὐρβανὸς λόγος ζωήρρυτον, καὶ
χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφειλκῦ-

σατο λαοῦς, πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς θείας χάριτος, ὡς μιμητῆς τοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον σώσαντος. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατάκριτοι, καὶ συνήφθημεν αὐλοῖς λειτουργοῖς, καὶ τοῦ Παραδείσου ἠξιώθημεν, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κατήργησε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ στεφάνου δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαστο.

Κατέλιπε, τὰ ἐν κόσμῳ καὶ κόσμον Ἐπίμαχος, καὶ τὸ σῶμα, ταῖς βασάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη, καὶ σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγαλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς θείας δόξης, ὡς αὐτῆ μιμητῆς κεκοινώνηκε. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σῆ σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν πιστοὶ ἐπιστάμεθα. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει
• δεόμενος Ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Εἰς τὰ τοῦ κόσμου δραμόντες πληρώματα, θεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπείρατε· καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναιοῖδιμοι. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Αὕτη γὰρ πάση τῇ οἰκουμένη ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πᾶσαν ἀχλὺν ἐκδιώκουσα, καὶ καταλάμπουσα τοὺς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καὶ πίστει γεραίροντας· διὸ προθύμως συνδραμάωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτοὺς καὶ κραυγάζοντες· Ἐκ τῶν κινδύνων ρύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναιοῖδιμοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίας, Οὐρβανοῦ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου.

Στίχοι.

Στάχυος δρεπάνῳ τῆς τελευταῖης, ὡς στάχυς, Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.

Σιγᾶ στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάβων, Ἡ τετράχορδος τῶν Ἀποστόλων λύρα.

Ψυχᾶς Ἀριστόβουλος ἀγρεύσας λόγῳ, Θεῷ πρόσεισι, μισθὸν αἰτῶν τῆς ἄγρας.

Πρώτη ἐν τριακοσῇ Ἀπόστολοι ἕξ τέλος εὗρον.

Τῶντων, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀπόστολος Στάχυς προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου Ἐπίσκοπος, παρὰ Ἀνδρίου τοῦ Ἀποστόλου. Ὁκοδέμησε δὲ καὶ Ἐκκλησίαν ἐν Ἀργυρουπόλει, ἐν ἣ συνηθροάζοντο πλήθη Χριστιανῶν οὐκ ἐυαρίθητα, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰ· καὶ οὕτω διαβιούσ ἐπὶ ἔτεσι δέκα ἕξ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ Ἀπελλῆς Ἡρακλείας Ἐπίσκοπος γέγονε· καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγὼν, τέλος μακάριον ἔλαβεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀμπλίας καὶ Οὐρβανός, Ἐπίσκοποι καὶ αὐτοὶ γεγονότες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρίου, ὁ μὲν Ἀμπλίας Ὀδησσουπόλιως, ὁ δὲ Οὐρβανός Μακεδονίας, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων καθάρσει, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἀναιρεθέντες, τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ Ναρκίσσος, Ἀθηνῶν πρόεδρος καταστάς, καὶ διαφόρως βασανισθεὶς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, δι' ἣν καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχευ. Ὁ δὲ Ἀριστόβουλος χειρονηθείς καὶ αὐτὸς λογικῶν προβάτων ποιμὴν, καὶ τὸν Χριστὸν πᾶσι κηρύττων, ἀπέλαβεν ἀντάξιον τῶν κόνων αὐτοῦ τὸν μισθόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Στίχ. Οὐ δειλὸς Ἐπίμαχος ὦφθη πρὸς ξίφος, Ἀπροσμάχητον σύμμαχον Θεὸν φέρων.

Οὗτος λίαν ὠραίος τὴν ὄψιν τὴν, ἐν τῷ ἀγρῷ τὴν οἰκῆσαι ἔχων, ἐκ πάλειος τοῦ Πηλουσίου. Διαβληθείς δὲ πρὸς τὸν Ἡγμόνα Ἀπελλιανὸν, ἐν Ἀλεξανδρίᾳ πλῆθος Ἁγίων τιμωροῦντα, ἤδη τῆς θυσίας τελωμένως, δραμῶν ὁ Ἐπίμαχος, καταστρέφειν τὸν βωμὸν ἐπιχειρεῖ. Παραυτικά οὖν ἐπὶ ξύλου ἀναρτάται, καὶ σιδηροῖς ὄνυξι ξίεται, καὶ λίθοις τὰ ὀσᾶ συνθλάττεται. Γυνὴ δέ τις περρωσῶσα ἐκείσε, καὶ τὸν ἵνα ὀφθαλμὸν ἔχουσα πεπρωμένον, ἐπέπερ τῷ Ἁγίῳ ἀκλινῶς ἐνηπένυξε, μέγα τι καὶ ἀξίεραστον θαυματουργεῖται ἐν αὐτῇ. Σομιένου γὰρ τῷ Μάρτυρος, μέρας τι τῶν ἐκείνου σαρκῶν ἐκείθεν ἀποσπασθὲν, διαίριόν πως φερόμενον, ἀπεσᾶζει τῷ αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὁ σταλαγμὸς παγείς, ὡς τοῦ θαύματος ἵφως γίνεται ταύτη, καὶ ὑγιῇ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσιν. Ὑπερὸν δὲ καὶ ὁ Ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, Ἐπισκόπου Μυγδονίας, ἐνός τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰακώβος γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, τῆς καὶ Νησίθης λεγομένης· δι' ἄκραν δὲ ἀρετὴν μέγας θαυματουργὸς χρηματίσας, νεκροὺς τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐξανίστησε, καὶ πολλοὺς ἐξ εἰδωλομανίας εἰς θεογνωσίαν ἐπιστρεψε, πολλοὺς τε, δι' ἀνθρώπινον φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνευμένους, παλιμδρομῆσαι πρὸς αὐτὸν παρεσκεύασε, καὶ βίβλον πάνυ ὀφίλιμον ἠρυμάξατο. Ἐξικονίζεει δὲ τινα τῶν τῆς βίβλου

ταύτης Θεοδώρητος, ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ φιλοθέῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Οὗτος, πλείστους πειρασμούς ὑποστάς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων, καὶ μὴ ὑπενδούς, διήρκεισε μέχρι τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ἑκτῷ Ἀγίων Πατέρων εἰς τὴν· καὶ τὰ ἐκείσε εὐσεβῶς κηρυχθίνα ἐπισφραγίσας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ βεβαιώσας, εἰσήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν μέγαν Μητροφάνην· καὶ τούτῳ συγκοινωνήσας, καὶ κοιμηθίνα κηδεύσας αὐτόν, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον, καὶ μικρὸν ἐπίθεις, καὶ σημείοις διαλάμψας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Διήγησις Θεοδώρητη Ἐπισκόπου, περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως Ὁμολογητοῦ τινὸς ἀνωνύμου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ νέος τις, ἐρίως υἱός, ἐν δυσσεβείᾳ τραφεῖς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν μετέστη χορὸν τρόπῳ τοιῷδε. Γυνή τις ἐπίσημος ἐν εὐλαβείᾳ, καὶ τοῦ τῆς διακονίας ἠξιώμενη χαρίσματος, συνήδης ἦν τῇ τούτου μητρί. Αὕτη τούτου μετὰ τῆς μητρὸς ἀφικνεύμενον ἔτι μεράκιον ἠσπαζέτο σε, καὶ ἠρέθιζε πρὸς εὐσέβειαν. Τῆς σὺν μητρὸς τελευτησάσης, ἀφικνεῖτο πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, καὶ τῆς συνήθους διδασκαλίας ἀπαλάμβανε. Παγεθῆεις οὖν ἦδη ταῖς διδασκαλίαις τῆς Θεοφιλοῦς γυναικὸς, ἐκυνθάνετο· Πῶς ἂν δυνηθῶ τὴν τοῦ πατρὸς δεισιδαιμονίαν φυγεῖν, καὶ τῆς παρὰ σοῦ κηρυττομένης ἀληθείας μετασχεῖν; Ἡ δὲ· Χρήσι, τὸν πατέρα φυγεῖν, ὡ τέκνον, φησί, καὶ προτιμήσασθαι τὸν σαυτοῦ τε κακίονου Δημιουργόν· καὶ πάλιν ἑτέραν καταλαβεῖν, ἐν ἣ δυνατὸν διαδράναι τοῦ δυσσεβοῦς Βασιλέως τὰς χεῖρας· ἐπηγγίλατο δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς προδῆναι τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν. Καὶ ὁ παῖς, ὡς ἤκουσε, φησί· Καὶ τὴν ἑμαυτοῦ παραδώσω ψυχὴν.

Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, Ἰουλιανὸς μὲν εἰς τὴν Δάφνην δημοποιίας ἐπιτελίσων ἀνῆλθε. Συναντήθη δὲ καὶ ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, ἱερεύς ὢν· καὶ γὰρ συνέπεσθαι εἰθῶς ἦν τῷ Βασιλεῖ. Τῷ δὲ πατρὶ συνῆν καὶ οὗτος, καὶ ὁ τούτου ἀδελφός· νεωκίροι γὰρ ἦσαν, καὶ τὰ βασιλικά ἐδέσματα περιβραντίζοντες.

Τῇ οὖν πρώτῃ ἡμέρᾳ παραστάς ὁ παῖς τῇ τοῦ βασιλέως στιβάδι, καὶ τὰ ὄψα κατὰ τὸ ἔθος διαρράνας, καὶ τοῦ μύσου ἐμπλήσας, δρόμῳ χρησάμενος, τὴν Ἀντιόχειαν πάλιν κατέλαβε· καὶ πρὸς τὴν Σαυμασίαν ἐκείνην γυναικὰ ἀφικόμενος· Ἐγὼ μὲν ἦλθον, ἔφη, μὴ ψευδάμενος τὴν ὑπόσχεσιν· σὺ δὲ σωτηρίας ἑκατέρας ἐπιμελήθητι, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐκπλήρωσον· καὶ παραυτίκα ἀναστῆσα, πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον Μελέτιον τὸν παῖδα ἀνήγαγεν. Ὁ δὲ τίως αὐτόν ἄνω διάγειν ἐν τῷ καταγωγίῳ προσέταξεν. Ὁ δὲ πατήρ, τὸν παῖδα ἐπιζητῶν, τὴν τε Δάφνην περιήει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενος, τὰς ἀγίας τε καὶ τοὺς στενωπούς, πάντοθεν περιάγων τὸν ὀφθαλμὸν, τοῦτον ἀνεγνώσασθαι.

Ὡς οὖν παριγένετο, ἔνθα τὸ καταγωγίον εἶχεν ὁ Θεὸς Μελέτιος, ἀναβλέψας, εἶδεν ἐκείνον ἄνωθεν προκύπτοντα· καὶ δραμῶν, εἰλκυσί τε καὶ κατήγαγε· καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπαγαγὼν, πρῶτον μὲν μαστιξίην αὐτόν καταξάνας, καὶ ὀδελίσκους πυρακτώσας, ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκεν. Ἐπειτα καθείρξας ἐν τῷ Σάλαμῳ, καὶ κλεῖθρα ἔξωθεν περιθείς, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Δάφνην.

Ταῦτα ἐγὼ τοῦ ἀνδρός, πρεσβυτέρου ἦδη γεγονότος, ἀκήκοα διηγουμένου. Προσετίθει δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἐνθους γενόμενος ὁ παῖς, καὶ Θεῖας χάριτος ἐμπλησθεῖς, συνέτριψε μὲν πάντα τὰ τοῦ πατρὸς εἰδῶλα, ἐκωμῶδει δὲ αὐτῶν

τὴν ἀσθίνειαν. Ὑστερον δὲ εἰς νοῦν λαβὼν ὅπερ ἴδρα, τῆς τῆ πατρὸς παρσείας φειδοῖ, τὸν Διοπάτην ἰκέτευεν ἐπινεῦσαι, καὶ συντρίψαι τὰ κλεῖθρα, καὶ τὰς Σύρας ἀναπετάσαι. Σοῦ γὰρ, Κύριε, ἔνεκα ταῦτα πίποθα, καὶ δίδρακα ἔλεγε.

Ταῦτά μου, ἔφη, λέγοντος, ἐξέπεσον μὲν τὰ κλεῖθρα, αἱ Σύραι δὲ ἠνεώχθησαν· ἐγὼ δὲ πάλιν εὐθύς πρὸς τὴν γυναικὰ ἴδραμον. Ἡ δὲ, σχῆμα γυναικὸς περιθεῖσά μοι, καὶ σὺν αὐτῇ γε εἰς τὴν καμάραν καθίσασα, τῷ Θεῷ με πάλιν Μελετίῳ προσήγαγεν. Ὁ δὲ τῷ τῶν Ἱεροσολύμων παρέδωκε Πατριάρχῃ. Κύριλλος δὲ τηνικαῦτα ἦν· καὶ οὕτω νεκτὸς εἰς τὴν Παλαιστίνην ὤρμησάμεν. Μετὰ δὲ τὴν τῆ Ἰουλιανοῦ τελευτῆν, καὶ τὸν πατέρα οὗτος εἰς εὐσέβειαν ὠδήγησε· καὶ τοῦτο γὰρ ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ἐδίδαξεν. Ὁς πρεσβύτης γενόμενος, καὶ τὰ στίγματα ἐν τῷ σώματι περιφέρων, καὶ ἄλλους εἰς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγήσας, μετήλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων. Ῥωδῆ ζ'. Σὲ νοπήν Θεοτόκε.

Ἰπομονῇ πειρασμῶν ἐρρύσθητε, ἐχθρῶν πειράζοντος ὑμᾶς· ἐπομβρίαις δὲ λογικαῖς, ἔνδοξοι Ἀπόστολοι, ὅλον κατεπτύσατε, φλογμὸν τῆς πλάνης κραυγαῖζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἄριστα βουλευέσθαι, καὶ τελειώματα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε φοιτητάς, μάκαρ ἐξεπαίδευσας, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σοφίαν σχῶν σε παιδεύσασαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἡ τῶν πιστῶν, ἱερά ὀμήγουρις, ἱερωτάταις ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλῆ· τέλος γὰρ μακάριον, ἔσχες πολιτείαν τε, ἀγγελικὴν μέλπων πάντοτε· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν, καὶ Βαρβάρων ἐπιδρομῆς, Δέσποινα πανύμνητε, ὅπως σὲ δοξάζωμεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρὶ τὴν πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αἰδιμος, ἐβόα Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ κατεπλάγη φλογός, οὔτε θηρῶν ἀγρίων, οὔτε βασάνων τὴν ἐπίθεσιν, κραυγαῖζων Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰπομονῇ πειρασμῶν, Θεοῖς ἀψύχοις σέβας, ὁ Μάρτυς ὅλως οὐκ ἀπένειμεν, ἀλλὰ πιστεῖ ἔκραζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἀφλέκτῳ βάρῳ, καὶ δροσοβόλῳ καμίνῳ, σὺ προεγράψης Μητροπάρθενε, ἀφράστως κηύσασα σεσαρκωμένον Θεόν, Ἀγνή εὐλογημένη.

Τῶν Ἀποστόλων.

Ῥδὴ ἡ. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Εν τῷ κόσμῳ ὡς περ ἀστραπαί, ἐφάνητε Θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν πλάνην, τοὺς δὲ μέλποντας υἱοὺς, ἡμέρας δεικνύοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ νοσίμῳ ἄλατι τῶν σῶν, Ἀμπλία διδαγμάτων, τῆς πλάνης τὴν σηπεδόνα, ἀπεκάθηρας· διὸ, τιμῶντές τε ψάλλομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὐμνείσθω Στάχυς ὁ κλεινός, Ἀμπλίας Ἀπελλῆς τε, καὶ Νάρκισσος Οὐρβανός τε, καὶ ὁ πάνσοφος βοῶν, πιστῶς Ἀριστόβουλος. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μετάγουσαν τὸ ἀνθρώπινον, παναμώμησε Ἀγνή, εἰδότες κραυγαῖζομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Πάθος τὸ σεπτὸν ἐξεικονίζων, ἐν τοῖς σοῖς μέλεσι Σοφὲ, ὑπέφερες ἀνδρείως, πείραν πολλῶν βασάνων, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνακηρύττων.

Στάζουσιν οἱ σοὶ ἰδρωῖτες Μάρτυς, Θεοσεβίας γλυκασμὸν, ἐξάιροντα πικρίαν, πλάνης ἀθεότητος· διὸ, Ἐπίμαχε, δοξάζεις, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰ χαιρεῖς ποιναῖς προσομιλήσας, παντοδαπαῖς πανευθενῶς, Ἐπίμαχε παμμακάρι, κράζων. Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἀγνή ἢ τὸν Σωτῆρα, ἀποκηύσασα Χριστὸν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὅπως ἐν αἰνέσει σε αἰεὶ, μακαρίζομεν εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν τῷ Σταυρῷ, προσηλωθέντα, καὶ ἀποδειξάντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν,

• Παῖδες ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων. Ῥδὴ Δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Γνα τὰ τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα, πλάνης τοῦ πολεμήτορος, καὶ μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ ἀθεότητος, τῷ φωτὶ καταυγασῆς τῆς γνώσεως, τὰς σὰς σωτηριῶδεις, αὐγάς Οἰκτίρμον τούτοις ἔπεμψας.

Ωφθῆς φερωνύμως ἐνδοξε, σωτηριῶδης στάχυς, σῖτον τοῖς χρήζουσι, φέρων στηριγμόν, Θεογνωσίας παρέχοντα, καὶ λιμοῦ νοητοῦ ἐξαιρούμενον, τοὺς πίστευσε καὶ πόθῳ, Ἱεροκήρυξ μακαρίζοντες.

Στόμα τῆ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ῥητόρων γλώσσας, ἀλάλους ἔδειξας, καὶ ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καὶ προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Ηῶδη οὐρανοῦς γηθόμενοι Θεοειδεῖς οἰκοῦντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καὶ γνησίως ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Φέροις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καὶ γαλουχεῖς τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα· μέγα καὶ φρικτὸν, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου Μυστήριον, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε· ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γσχῦ ῥωννύμενος Χριστοῦ, Ἐπίμαχε, Ἀθλοφόρε ἔταπείνωσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων· καὶ νίκης τὸ λαμπρὸν ἡρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος· ὅθεν σε πίστευσε μακαρίζομεν.

Ωφθῆ ὡς περ κρήνη ἀληθῶς, Ἐπίμαχε, ἡ σὴ Δῆκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυματῶν παραδόξων, καὶ νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πίστευσε προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς Θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας πάσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καὶ ἠφάνισας, τούτου τὸ ὄνομα μετ' ἡχοῦ, Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καὶ βασιλέων Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ηλίου, λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ μνήμη παναοίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε, παμμακάρι Ἀθλοφόρε Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτός οϊκητήριον Ἀγνή γεγένησαι· διὰ τοῦ-
το ἱκετεύω σε· Φώτισον Δέσποινα ταῖς
κόρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, πα-
θῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πί-
στει μακαρίζω σε. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» **Ε**κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήγησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Στάχυς, Ἀμπλίας, Νάρκισσος, καὶ Ἀπελλῆς
ὁ ἔνδοξος, καὶ Ἀριστόβουλος Θεῖος, καὶ

Οὐρβανὸς οἱ φωστῆρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ
χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χρι-
στῆ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, τῶν
πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεραὴν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ε'πίβλεψον Πανύμνητε, εἰς τὴν κληρονομίαν
σου, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου ταύτῃ, συντή-
ρησον δυναστεία· τῆς βασιλείας Ἰθυνοῦ, τὰ
σκῆπτρα καὶ κραταίωσον, τὰ ἔθνη καταπραΰ-
νον, καὶ ἔκχεον τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τὰ πέρατα
κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου, Ἀκολουθίας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

